

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
WEREWOLF'S
GUIDE
TO SEDUCING
A VAMPIRE

SARAH HAWLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

BİR CADININ SAHTE İBLISLE ÇIKMA REHBERİ

"Tuhaf bir şekilde seksi, büyüleyici bir şekilde romantik ve sihirli bir şekilde komik. Bu kitap beni büyüledi ve hem bedenimi hem de ruhumu büyüledi!"

-Ali Hazelwood, *Gelin* kitabının #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Son derece cadıvari bir tanışma ve şakalaşmalarına bayıldım.... Aynı anda hem ilginç, hem esprili, hem de seksi... Oz ise baygınlık geçirmeye değer bir kahraman. Büyülü küçük kasaba ortamı da en az karakterler kadar büyüleyici ve bende Glimmer Falls'u ziyaret etme isteği uyandırdı. Romantizmine biraz *Charmed* katmak isteyen Nalini Singh hayranlarına şiddetle tavsiye ederim."

-Jessica Clare, *Go Hex Yourself* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sarah Hawley, *Bir Cadının Sahte İblisle Çıkma Rehberi* ile olağanüstü bir çıkış yapıyor. Bu kitabı okumak büyüünün parlak kalbinde durmak gibi. Çoğu zaman aynı sayfada güldüm, bayıldım, hülyalı hülyalı iç çektim. Gerçekten pırıl pırıl bir zevkti ve Hawley'nin bizim için bir sonraki büyüünün ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"

-India Holton, *The League of Gentlewomen Witches* kitabının çok satan yazarı

"Bu romantik komedi, kahramanlar arasındaki cinsel gerilimle dengelenmiş bol miktarda mizahla esprili ve eğlenceli."

-*Library Journal*

"Hawley.... mizahi ve romantik paranormal ilk romanında keyif veriyor. Hawley zehirli aile üyeleri, fantastik kaos ve küçük kasaba politikaları arasında yaşam ve aşkı ustalıkla anlatıyor; bu arada bazı ateşli sahneler ve bolca baba şakası da var. Bu bir ziyafet."

-*Publishers Weekly*

"Hawley'nin bu keyifli ilk romanı, ekolojik lezzeti, iblisler âlemini büyüleyici bir kozmolojiyle yeni bir bakış açısıyla ele alması ve kendi hikâyelerini hak eden cazip ikincil karakterleriyle cadı romantik komedi türüne hoş bir katkı."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Bir cadı ile talepkâr ailesinin önünde itibarını korumak için sahte bir şekilde çıktığı iblis arasında geçen keyifli, gülümseten bir romantik komedi olan *Bir Cadının Sahte İblisle Çıkma Rehberi*, beklenmedik ruh eşleri, bolca şaka, komik aile dinamikleri ve April Asher'ın *Evlendiğin Cadı Değilsin* hayranları için mükemmel."

-The Nerd Daily

BİR İBLİSİN BİR CADIYA KUR YAPMA REHBERİ

"Esprili diyaloglar ve ateşli bir cinsel gerilimle dolu roman, istikrarlı bir tempoda ilerliyor ve okuyucuyu içine çekiyor. Hawley, henüz ikinci kitabını yazmış olmasına rağmen paranormal aşk romanları okuyucuları için vazgeçilmez bir yazar olmaya aday. Katie MacAlister, Lana Harper ve Molly Harper hayranlarına tavsiye ederim."

-*Library Journal* (starred review)

"Bu hikâyeye bayıldım! Bu serinin her kitabı daha da güzelleşiyor. Eğlenceli, romantik ve fantastik saçmalıklarla dolu.... Sarah Hawley'nin hikayeleri, Kresley Cole'un geniş dünya kurgusunu alıp küçük bir kasabaya yerleştirmiş gibi hissettiriyor. Farklı büyülü ırkların çarpışmasının eğlencesi ile karışık rahat hisler elde edersiniz. Bir sonraki kitabı okumak için sabırsızlanıyorum!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Ruby Dixon

"Kendi kişisel kurgu kriptonitimi içeren çılgınca seksi bir boğuşma: kötü çocuğa haddini bildiren, ancak bunun için ona aşık olmasını sağlayan tekme atan bir kahraman. Hawley komedi yazımında eşsiz bir yeteneğe sahip.... Umarım bu seri hiç bitmez!"

-Jenna Levine, *Ev Arkadaşım Bir Kadın* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı
Vampir

"Calladia ve Astaroth arasındaki gerilim o kadar sıkı ki neredeyse titreşiyor."
-*Kirkus Reviews*

"Cızırtılı bir şekilde seksi, sonsuz hayal gücü ve kahkaha attıracak komik, bu yılın en keyifli paranormal aşk romanlarından biri."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

OceanofPDF.com

SARAH HAWLEY'DEN BERKLEY ROMANCE

Bir Cadının Bir İblisle Sahte Flört Rehberi

Bir İblisin Bir Cadıya Kur Yapma Rehberi

Bir Kurt Adamın Bir Vampiri Baştan Çıkarma Rehberi

OceanofPDF.com

WE@EWOLFŠ
IDE
SEDUCING
aVAXPI@E

SARAH HAWLEY

BERKLEY ROMANTİZM
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 yazar Sarah Hawley

Sarah Hawley tarafından yazılan *Servant of Earth* telif hakkı© 2024 kitabından alıntı
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.
izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve Berkley Romance with B colophon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Hawley, Sarah, yazar.

Başlık: Bir kurt adamın vampiri baştan çıkarma rehberi / Sarah

Hawley. Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024|

Tanımlayıcılar: LCCN 2024004727 (basılı)| LCCN 2024004728 (e-kitap)| ISBN 9780593547960 (ticari)
cilt(siz)| ISBN 9780593547977 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kurtadamlar-Kurgu. | Vampirler-Kurgu. | LCGFT: Paranormal kurgu.
| Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A8937 W47 2024 (baskı)| LCC PS3608.A8937 (e-kitap)| DDC 813/.6-
dc23/eng/20240206

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024004727> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024004728> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur9780593547977

Kapak resmi ve tasarımı Jess Miller'a ait

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için
uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147820857_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Yirmi
BölümÜçüncü Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Otuz Bölüm Otuz
Otuz Otuz Dördüncü
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Beşinci
Altıncı Yedi Sekizinci
Otuzuncu Otuz Otuz
Otuz Otuz İkinci
ÜçüncüDördüncüBeşin
ci AltıncıYedi Bölüm
Bölüm Dokuzuncu
Sekizinci Kırk
Sonsöz

Teşekkür .
Dünyanın Hizmetkarı'ndan alıntı
Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Sarah Tarkoff'a - Glimmer Falls'a benim kadar inandığınız
için teşekkür ederim.*

OceanofPDF.com

BİR

O WEREWOLF BEN ROSEWOOD'UN Mümkinse Kaçınılması Gereken Şeyler Listesi'nde düğünler ilk sıralarda yer alıyordu.

Diğer insanları mutlu görmekten nefret ettiğinden ya da pastadan, açık bardan ya da danstan hoşlanmadığından değil -tamam, dans etmek çok sarhoş olmadıkça utanç vericiydi, ki açık bar bunu hallediyordu- her gittiğinde kendini berbat bir insan gibi hissettiğindendi.

Hafifçe sallanarak şampanyasını kaldırdı. Tören sonrası yemek sona eriyordu ve konuşma yapma zamanı gelmişti. Sarhoşların ya da anksiyete bozukluğu olmayanların yapabileceği bir başka utanç verici aktivite.

Şaraba güvenerek, diye düşündü.

Söz konusu yeni evliler Mariel ve Ozroth Spark, sevgililer masasından umutla ona bakıyordu. Bir cadı, bir iblis: Ben'in değer verdiği ve korkunç bir konuşmayla hayal kırıklığına uğratmak istemediği iki insan.

"Mariel," dedi uzun zamandır arkadaşı olan ve bahçe dükkânı Ben's Plant Emporium'da çalışan çalışanına hitaben, "seninle birlikte çalışmak ve bakımını yaptığın bitkiler gibi gelişmeni izlemek bir ayrıcalıktı. Etrafındaki herkese her zaman zamanını, sevgini ve desteğini verdin ve bu sevgiyi binlerce kat fazlasıyla geri almayı hak ediyorsun."

Ben terliyordu. Altın çerçeveli gözlüklerini boştaki eliyle burnuna doğru itti, sonra masanın üzerinde duran ve konuşma noktalarını içeren not kartına baktı.

"Artık Oz yanında olduğuna göre," diye devam etti, "her zamankinden daha fazla parlıyorsun ve ben bunu görmekten mutluyum."

Beceriksizce bir konuşmaydı ama Mariel aldırıyor gibiydi. Esmer cadı, dantelli kap kollu, sarmaşıklar ve çiçeklerle işlenmiş tam etekli beyaz elbisesinin içinde ıslıl ıslıl görünüyordu. Onun yanında, her zamanki sade estetiğine uygun siyah bir takım elbise giyen Oz -ya da bir zamanlar ona verilen isimle, Acımasız Ozroth- duruyordu. Ruh pazarlıkçısı, iblisin aslında düşünceli, düşünceli ve o sert dış görünüşünün altında Mariel'e tamamen aşık olduğunu fark etmeden önce uzun bir süre Ben'in bok listesindeydi.

Normalde asık suratlı olan Oz şimdi geniş geniş sırtıyor, gözlerinin yanında sevinç çizgileri belirliyordu. Oz artık ölümlü olduğu için bu izler Dünya'da geçirdiği her yılla birlikte daha da derinleşiyordu ve Ben kıskançlıkla karışık bir özlem dalgası hissetti. Oz özellikle Mariel'le evlendiği için değil -*Mariel*'le evlenmek, diye tekrarladı Ben'in sarhoş beyni, aliterasyondan zevk alarak- ama mutlu ve aşık oldukları için.

Ben bu yüzden düğünleri sevmezdi. Kendi bekâr durumuna üzölmek yerine arkadaşları için koşulsuz sevinç duymalıydı. İçindeki utanç verici kıskançlığı bastırdı ve karta tekrar baktı.

"Oz," diye devam etti siyah saçlı, siyah boynuzlu iblise hitaben, "bildiğin gibi, ilk başta senden emin değildim. Her gün bir iblis Dünya'ya gelip arkadaşının ruhunu talep etmiyor." Kalabalık buna kıkırdadı ve Ben bir rahatlama dalgası hissetti. Kurt adamların atası Lycaon sağ olsun, bu işi çok da kötü batırmamıştı. "Ama Mariel'i korumak için ne kadar çok savaştığını gördüm ve o zamandan beri aşkın büyüdü ve derinleşti. Bu sevgiyi sadece sözlerle değil eylemlerle de kanıtlıyorsun ki bu da iyi bir adamın ölçüsüdür. İkinizi de tanımak ve bu konuşmayı yapmak üzere davet edilmek benim için bir onurdur."

Ondan neden bir konuşma yapmasını istediklerinden emin değildi, ama resepsiyon şu ana kadar konuşmalarla doluydu, gelin ve damadın aileleri ve arkadaşları Ben'inkinden çok daha iyi olan ateşli, parlak konuşmalar yaptılar.

"Benim becerilerim bahçecilikte, topluluk önünde konuşmada değil," dedi, "bu yüzden kendimi utandırmadan önce oturacağım." Bunun üzerine birkaç kıkırdama daha oldu. "Hak ettiğiniz parlak hitabet yerine size bir bitki hediye ediyorum." Rani adında bir naiad olan başka bir çalışanın elinde bir orkide tuttuğu odanın yan tarafına doğru başıyla işaret etti. Rani, kalabalığın önünde büzülüp yok olmak istemeyen iyi ayarlanmış insanlar gibi kendinden emin bir şekilde sırtarak öne doğru yürüdü ve bitkiyi Mariel'e sundu.

Mariel nefesini tuttu ve ellerini ağzına götürdü. "Ben, ciddi misin? Bir Kış Gündoğumu mu buldun?"

Kış Gündoğumu orkidesi nadir bulunurdu, sadece Fransa'daki sihirli bir dağın tepesinde, ley hatlarının karda çiçek açmasına izin verdiği yerde bulunurdu. Taç yaprakları yumuşak pembeye karışan kar beyazı rengindeydi, kenarları turuncuyla kaplıydı ve altın ercikleri sihirle parıldıyordu.

"Nadir bir arkadaş için nadir bir çiçek," dedi Ben. Bunu alabilmek için dükkânının envanterindeki afrodizyak bitkilerden önemli bir kısmını takas etmek zorunda kalmıştı ama bu işleminden pişmanlık duymuyordu.

"Mükemmel," dedi Mariel ona gülümseyerek. Orkide saksısında öne doğru eğilerek yapraklarını Mariel'in yanağına sürttü. Mariel çilli burnunu kırıstırdı. "Merhaba bebeğim," diye fısıldadı çiçeğe. "Seramı çok seveceksin."

Bitkiler Mariel'in etrafında hep böyle davranırdı. O kadar çok doğa büyüyle dolup taşıyordu ki, dünya onun etrafında canlanıyor ve bitkiler düpedüz büyülenmiş gibi davranıyordu. Ben biraz kıskançtı, çünkü kurtadamların aylık olarak vahşi bir yaratığa dönüşmek gibi gerçekten talihsiz bir durum dışında herhangi bir sihirleri yoktu, ama bunun onu bahçe dükkânında çok iyi bir çalışan yaptığını edemezdi.

Oz Ben'e bariz bir minnettarlıkla baktı. *Teşekkürler*, diye mırıldandı iblis.

Ben onaylarcasına başını salladı. Sonra konuşmanın bitmesinden memnun bir şekilde koltuğuna geri oturdu.

Kız kardeşi Gigi çatalıyla onu dürttü. Ne yazık ki üzerinde sos kalıntısı olan çatal, lacivert ceketinin kolunda yağlı bir leke bırakmıştı.

"İyi konuşmaydı, kardeşim."

Ağır bir nefes verdi. "Sadece bittiği mutluyum."

"Sen harika bir konuşmacısın. Neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum." Gigi omuz silkti ve makarnasına geri döndü.

Ben'in otuz sekiz yaşına karşılık kız kardeşi otuz üç yaşındaydı, ancak Ben kız kardeşinin on yaş daha genç, kız kardeşi de Ben'in seksen yaş daha büyük gösterdiğini iddia ediyordu. İkisi de ortalamadan daha uzun ve geniş omuzluydu, aynı kalın kahverengi saçlara ve kahverengi gözlere sahiplerdi, ancak kişilik açısından daha farklı olamazlardı. Gigi partileri ve topluluk önünde konuşmayı seven dışa dönük biriydi, Ben ise bitkileri, kitapları ve örgüleriyle yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Gigi bu gece en sevdiği pembe Converse'inin üzerine altın rengi bir elbise giymişti ve kulaklarında ışıltılı piercingler vardı. "Lycaon'a şükürler olsun ki süveter yelek giymemişsin," demişti o günün erken saatlerinde lacivert takımını gördüğünde. "Bir gün seni alışverişe götürmeme izin vereceksin."

Bu "kesinlikle olmaz" demekti ve kazak yeleklerin nesi yanılttı ki? Hem sofistike hem de rahattılar, gövdesini bir kucak gibi sarıyorlardı.

Ya da belki de titreyen köpeklerin giydiği ThunderShirt'lerden biri gibi, dedi yargılayıcı iç sesi.

Ben şampanyasını boşalttı.

Neyse ki konuşmalar kısa süre sonra sona erdi. Her şey düşünüldüğünde iyi gitmişlerdi. Mariel'in annesi konuştuğunda kısa bir an için endişelenmişti ama Diantha son iki yılını Mariel'le ilişkisini onarmak ve terapiye katılmakla geçirmişti. Mükemmel değildi ama Öz'den önceki günlerine kıyasla çok daha iyiydi.

Konuşmalar ve yemek faslı bittikten sonra sıra dansa ve nevroz tanrılarına şükürler olsun ki açık bir bara gelmişti. Etkinlik alanında vitraylarla süslü bir tören odası, geniş bir yemek odası ve kutlamaların geri kalanının yapılacağı bir açık hava avlusu vardı. Büyülü ışık küreleri taş avlunun üzerinde süzülüyordu ve avluyu çevreleyen ağaçlar gökkuşağı peri ışıkları ve parlak renklerde tül kumaşlarla örtülmüştü. Gece gökyüzü neyse ki açıktı - küçük bir kasaba olan

Glimmer Falls ya da genel olarak batı Washington Eyaleti ve Ağustos ortası sıcaklığı idealdi. Sıcaklık veya hava kötü olsaydı, katılan cadı veya büyücülerden biri bir mikro iklim büyüyle bunun icabına bakardı.

Oz, çiftin ilk dansının koreografik adımlarını savaşa yaklaşan bir generalin sert konsantrasyonuyla atarken Ben gülümsedi. Mariel iblisin açık sözlü ama pek de zarif olmayan balo salonu tarzına aldırıyor gibiydi; güldü ve Oz'un kollarında döndü, elbisesi çiçek açan bir zambak gibi parladı. Oz onu alçalttıktan ve kesinlikle 13 yaş üstü bir öpücük verdikten sonra, toplanan konuklar alkışladı.

Sonra sıra baba-kız ve anne-oğul dansına geldi. Bu, düğünden önceki yıl boyunca endişe konusu olmuştu. Mariel'in babasıyla ilişkisi, Diantha'nın saçmalıklarını desteklediği yıllar yüzünden hâlâ gergindi ama aile terapisinde ilerleme kaydetmişlerdi. Asıl zor olan, Oz'un ruh pazarlıkçısı olarak eğitilmek üzere küçük yaşta iblis annesinden koparılmış olması ve onu yüzlerce yıldır görmemiş olmasıydı; adını, hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ama Oz'un çocukluk akıl hocası Astaroth, onu bularak bu trajedideki payının kefareтини ödemeyi kendine görev edinmişti ve şimdi iblis Elwenna dans pistinin kenarında, ellerini ağzına kenetlemiş bir şekilde duruyordu. Müzik yeniden başladığında ve Oz gözleri parlayarak elini uzattığında, Elwenna elini tuttu ve birkaç konuktan daha fazlası ağlamaya başladı.

Ben her zaman ağlayan biriydi ve şimdi de burnunu çekerek gözyaşlarını sildi.

Ailesinden bu kadar uzun süre ayrı kalmayı hayal bile edemezdi.

Karısını ailelerinin önünde dans pistinde döndürebileceği günün geleceğini de hayal edemiyordu... yine de annesiyle en son telefonda konuştuğu ve annesinin tereddütle "Meşgul olduğumu biliyorum ama çıkmayı düşündün mü?" diye sorduğu anı kolayca hatırlayabiliyordu.

Evet, anne. Muhtemelen çok fazla düşündüm. Ve "endişeli, işkolik kurt adam" birinin hayal panosunda belirlediği anda, bunu ilk öğrenen o olurdu.

Ama bu gece onunla ilgili değildi, bu yüzden Ben tüm dikkatini dans pistinde dönen (ya da duruma göre agresif bir şekilde yürüyen) iki çiftte verdi, onları alkışladı ve tezahürat yaptı.

Resmi danslar sona erdiğinde Mariel bir kadeh şampanya kaptı ve havaya kaldırdı. "Hadi parti yapalım!"

Çeşitli türlerden insanlar dans pistine koşup imrenilecek bir özgüvenle dönmeye başlarken hoparlörlerden müzik sesi yükselmeye başladı. Ben bara doğru yaklaştı. Bara Hylo adında bir centaur çalışıyordu ve onu Le Chapeau Magique adında bir barda barmen olarak tanıdı. Saçlarını kısacık kestirmiş, labret piercingi taktırmıştı ve roan paltosuna günün anısına kalp desenleri işlenmişti.

"Zehirin ne?" Hylo sordu.

"Viski," dedi Ben. Normalde pek içki içen biri değildi ama dans edecekse - ki Mariel önce davranmazsa Gigi onu kesinlikle piste sürükleyecekti- kendi bilincini bastırması gerekiyordu.

"Eski moda bir içkiye ne dersin?" Ben'in başıyla onaylaması üzerine Hylo toynaklarını ritmik bir şekilde vurarak malzemeleri karıştırmaya başladı. Binary olmayan sentor, İrlanda step dans grubunun bir üyesi ve popüler bir ClipClop influencer'ıydı (sosyal medya konusunda Ben'den çok daha bilgili olan Gigi'nin ona söylediği gibi). Hylo içkiyi bir güzel sundu ve Ben de bahşiş kavanozuna para atarak onlara teşekkür etti.

Eski moda içkiyi bir dakikadan kısa bir sürede içti, sonra boş bardağı uzattı.

Hylo kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun, kafayı bulmaya mı çalışıyorsun?"

Ben dans pistini işaret etti. "Sosyal kaygı," dedi kısa ve öz bir şekilde.

"Ah." Hylo bilerek başını salladı. "Çok fazla parti yapma, mı?"

Eğer taşkınlık yaparsanız sözünüzü kesmek zorunda kalacağım."

Ben bu fıkre gülmek istedi. Geniş ailesinin geri kalanı, çoğu kurtadam gibi gürültülü, kaotik ve kavgaya meyilliydi, ancak "kabadayı" olarak sınıflandırılabilir bir şey yaptığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. "Merak etmeyin, ben üzgün bir sarhoşum," dedi.

Hylo ona ikinci bir içki doldurmadan önce kokteyl çalkalayıcısını salladı. "Düğünler zor olabiliyor," dediler. "Özellikle de bekâr insanlar için."

O kadar şeffaf mıydı? Ben yüzünü buruşturdu. "Olmamalılar. Sadece daha iyi bir insan olmam gerekiyor." Hylo'nun kavanozuna bir bahşış daha attı.

"Bunun iyi ya da kötü olmakla bir ilgisi yok. Üzgün, yalnız ve hatta kıskanç olmak normaldir; önemli olan insanlara nasıl davrandığınızdır ve gördüğüm kadarıyla siz çok nazıksınız." Hylo onun elini okşadı. "Ve kim bilir? Belki de ruh eşinle burada tanışırsın."

Ben bundan şüpheliydi. Hayatı küçük bir işletmeyi yönetmekle geçiyordu ve ne tür bir kadın aya karşı ulumaktan bile hoşlanmayan bir kurt adamla birlikte olmak isterdi?

Ama Hylo barmen/terapist gibi sabırlı ve anlayışlı davranıyordu, bu da yapmaları gerekmeyen duygusal bir emek gerektiriyordu, bu yüzden Ben gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim," dedi. "Belki de bu gece sonunda onu bulacağım gecedir."

BEN DANSTAN NEFRET EDER MİYDİ?

Hatırlamıyordu. Tek bildiği dünyanın döndüğü, tepesindeki ısıltılı kürelerin iki katına çıktığı ve adını bilmediği bir pop şarkısı eşliğinde kollarını salladığıydı. Etrafındaki diğer konuklar da benzer şekilde kaotik bir şekilde kıpırdıyor, tepiniyor ya da kanatlarını çırpıyordu.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırды yerden birkaç santim yüksekte asılı duran peri. Themmie - Themmaline'in kısaltması - Tibayan bir Pixtagram fenomeni ve iyi bir arkadaşı. Doğal siyah saçları mor ve pembeye boyanmıştı ve yanardöner kanatları parıldıyordu. Gigi ile birlikte Get Ben on the Dance Floor kampanyasının başlatıcılarından biriydi.

"Ben de!" diye bağırды soluk sarı saçlı ve siyah boynuzlu bir İngiliz iblisi, oluşturdukları küçük dairenin karşı tarafında dönüp duruyordu. Bu, Oz'un eski akıl hocası Astaroth'tu; bir hafıza kaybı nöbeti onu son derece iyileştirmeden önce kötü biriydi. Bu iyileşmede, yaklaşık iki yıl önce bir yolculuk sırasında iblisi ıslah eden ortağı Calladia Cunnington'ın da payı vardı. Astaroth'un yarı insan olduğu bilgisi de dahil olmak üzere hafızası geri gelmişti ama

İyi Takım'da kaldı ve şimdi Calladia ile birlikte Dünya'da yaşıyor, ilerici toplumsal reformların uygulanmasına yardımcı olmak için ara sıra iblis düzlemini ziyaret ediyor.

Astaroth *inanılmaz* bir dansçıydı. Daha önce Calladia'yı vals yaparak pistte döndürmüştü - Calladia ayak parmaklarına bastığında ya da öne geçmeye çalışırken ona kafa attığında birkaç kez yüzünü buruşturmuştu - ve şimdi kıskanılacak bir John Travolta taklidi yapıyordu. Ayrıca gülünç derecede yakışıklı ve usta bir kılıç ustasıydı ve Ben, evrenin armağanlarını biraz daha eşit dağıtması gerektiğini birden fazla kez düşünmüştü.

Neyse ki etrafının iyi dansçılar ve internet ünlüsü perilerle çevrili olması, Ben'e daha az insanın baktığı anlamına geliyordu. Böylece, sallanmakta özgürdü.

"Ne zaman evleneceksin?" Themmie sözcükleri Astaroth'a sordu. Kahverengi yanaklarının elmalarına küçük kalpler çizilmişti.

Astaroth, Calladia'nın içki sipariş ettiği bara doğru baktı ve yüzü yumuşayarak tamamen aşık bir ifadeye büründü. "İkimiz de özellikle insan evliliği kurumuna inanmıyoruz ve sonsuza dek birbirimize bağlanmak için bir törene ihtiyacımız yok."

"Aww," dedi Themmie. "Peki ya vergi avantajları ne olacak?"

Astaroth yüzünü buruşturdu. "Doğru. Bazen insanların her şeyden para ve neşe çıkarmaya kararlı olduklarını unutuyorum." Omuz silkti. "Belki bir gün, o zaman, ama onun önderlik etmesine izin vereceğim. Onu sevebildiğim sürece sevebileceğim için şanslıyım."

Ben'in göğsüne keskin bir sızı yerleşti. Birini tüm nevrotik kalbiyle sevebilmek için neler vermezdi... ama onu kim sevebilirdi ?

Sarhoşça çırpınışlar, sarhoşça moralsizliğe keskin bir dönüş yaptı.

Themmie Ben'le yüzleşmek için döndü. "Peki ya sen? Gözün özel birinin üzerinde mi?"

Ben'in gözleri özel birine sabitlenmemişti ama aniden sulanmaya başladı. Ağrı yayıldı ve derinleşti ve kollarını sallamayı bıraktı. "Hayır," dedi üzüntüyle.

Themmie onun aniden değişen ruh hali karşısında telaşlanmış görünüyordu. Yere döndü, sonra küçük bir elini onun koluna doladı. ", " dedi

dedi. "Biraz nefes almaya ihtiyacım var."

Ben'in omzuna bile gelmedi ama periler göründüklerinden daha güçlüydü ve Themmie onu dans pistinden uzaklaştırmakta hiç zorlanmadı. Dünya döndü ve Ben sendeleyerek yüz üstü bir ağaca çarptı.

Themmie yüzünü buruşturdu. "Hadi seni oturtalım." Onu bir banka yönlendirdi. "Başını dizlerinin arasına koy."

Ben dirseklerini dizlerine dayayarak itaat etti. Kusma isteğini bastırmaya çalışarak gözlerini kapattı. Viskinin canı cehenneme. Normal bir insan olsaydı, arkadaşının düğününde dans etmek için sarhoş olmasına gerek kalmazdı.

Ne yazık ki son kısmı yüksek sesle söylemişti.

Themmie onun sırtını sıvazladı. "Normal abartılıyor," dedi. "Ama bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ben bilmiyordu. Gerçekten ama gerçekten bilmiyordu, özellikle de kendisinden on beş yaş kadar küçük, genellikle en az iki ya da üç sevgilisi olan internet havalısı bir peri kızına karşı. Bu yüzden ağzını açtı ve tüm hikayeyi ona anlattı.

"Otuz sekiz yaşındayım, bekârım ve neredeyse on yıldır kimseyle çıkmadım. İşim tüm zamanımı alıyor, örgü örmeyi seviyorum ve doğru düzgün bir kurt adam bile değilim ve çoğu zaman bu kadar endişeli hisseden birini kim sevebilir ki? Tüm o uluyan ve ısıran şeylerden hoşlanmalıyım ama kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum ve bu konuda yanılıyor olsalar da kimse kazak yeleklerden hoşlanmıyor ve ya benimle ilgili hiçbir şey çekici değilse ve bir çukurda tek başıma ölürsem?"

Themmie'nin hızla göz kırptığını görmek için tam zamanında ayağa kalktı. "Vay canına," dedi. "Bu çok fazlaydı. Uh, geri dönelim. Başlangıç olarak, örgü örmenin nesi yanlış?"

"İnsanlar bunun sıkıcı olduğunu düşünüyor," dedi kederle. "Ahşap işçiliği, kılıç dövüşü ya da çıplak ellerimle geyik avlamak gibi erkekçe bir hobim olmalı." Kurt formundayken yapabildiği en iyi şey özellikle huysuz bir tavşandı ve sonrasında kendini suçlu hissetmişti.

"Hobilerin cinsiyetleri yoktur," dedi Themmie. "Ve çekici olmak için klişeleşmiş maço bir ormancı olmanıza gerek yok. Ayrıca, sen

bir çukurda ölecek, örgü örmek sıkıcı değil ve süveter yeleklerin... eminim pek çok faydası vardır."

"Çok," dedi hararetle. "Argyle harikadır." Ne kadar hoş bir desen.

"Eminim öyledir," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Yani yalnızsın ve biriyle çıkmak istiyorsun, ama aynı zamanda endişelisin ve birinin seni olduğun gibi seveceğinden emin değilsin?"

"Kesinlikle öyle." Hylo'nun yaptığı gibi meselenin duygusal özüne ne kadar da çabuk inmişti. "Barmen olmayı hiç düşündün mü?"

Themmie başını eğdi, kafası karışmış görünüyordu. "Pek sayılmaz."

"Bu işte harika olursun," dedi sertçe. "İçki kısmında değil -ya da belki içki kısmında, bilmiyorum- ama dinleme kısmında falan. Şeyler," diye açıkladı. "Bir kadının önünde küfretmemelisin." Annesi bunu ona küçükken öğretmişti ama bazen hatırlaması zor oluyordu, sarhoşken ya da yaratıcı derecede kaba kuzenleri ve arkadaşlarıyla takılırken olduğu gibi.

Themmie güldü. "Küfür etmeyi teşvik ediyorum. Ve teşekkürler, ama sana geri dönelim. Bence çok güzel nitelikleriniz var ve sadece bunları takdir edecek doğru kişiyi bulmanız gerekiyor."

Sorun da tam olarak buydu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Şehirdeki bazı bekarlar buluşmalarına gidebilirsin-"

Başını salladı ve beyni kafatasının içinde kayarken anında pişman oldu. "İnsanlar. Kötü."

"Emporium'da insanlarla sürekli etkileşim halindesiniz."

"Bu farklı. Orada ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı biliyorum." Bir iş yerinde etkileşimle ilgili belirli kurallar vardı ve o tüm dükkânı tepeden tırnağa, tek tek yaprakların sağlığına kadar biliyordu. Kendi alanında uzman ve otorite oydu. Kendisine meydan okunduğunda, çalışanlarının ve işinin iyiliği cesur davranabilirdi ve eğer kendini rahatsız hissederse, ciddi ve soğukkanlı olma konusundaki ünü sayesinde içsel çalkantılarını soğukkanlı bir sessizlikle gizleyebilirdi.

Bırakın romantizmi ateşlemek için tasarlanmış bir etkinliği, rastgele bir halk etkinliğinde bile tam bir felaket olurdu.

"Arkadaşlık uygulamaları o zaman," dedi Themmie, sarı elbisesinin cebinden telefonunu çıkararak. "İnternette sohbet edene kadar kimseyle yüz yüze tanışmak zorunda değilsiniz."

"Ne yazacağımı bilmiyorum." Ayrıca, akıllı telefonuna birkaç temel uygulamadan fazlasını indirmemiş olduğundan, bunun için fazla temassız olduğunu hissediyordu. Hatta ofiste el yazısıyla defterler tutuyor, Excel'i denemek yerine kaligrafi pratiği yapmayı tercih ediyordu. Elektronik *tablolar* şüphesiz faydalıydı ama belli bir sanattan ve ne zaman *pivot tablo* veya *koşullu biçimlendirme* kelimelerini duysa kaçmak istiyordu.

"Sadece kim olduğunuz ve ne aradığınız hakkında biraz bilgi verin. Mesela *ben bir kurt adamım, 1.80 boyundayım* ya da her neyse, *örgü örmeyi seviyorum ve kendi işim var. Bahçe işlerinden hoşlanan birini arıyorum*, falan filan. Sonra güzel bir resminizi yükleyin. Senin için çekerim bile!" Telefonunu kaldırdı ve onun bir fotoğrafını çekti, sonra ekrana bakarken yüzünü buruşturdu. "Tamam, belki bu kadar sarhoş olmadığın zaman."

"Pasta!" diye bağırdı biri dans pistinin öbür ucundan. "Pasta zamanı!"

Müzik kesildi ve insanlar tekerlekli dört katlı devasa bir pastaya doğru ilerlemeye başladılar; pastanın yarısı Oz için balkabağı baharatlı, yarısı da Mariel için çikolatalıydı.

Themmie ayağa kalkarak, "Şuna bir iğne koyalım," dedi. "Ama en azından bir online randevu profili oluşturmaya çalışacağına söz ver." Kalkmasına yardım etmek için bir elini aşağı uzattı.

"Söz veriyorum," dedi Ben sendeleyerek ayağa kalkarken. "Teşekkürler, Themmie."

Kalabalığın arkasından Mariel ve Oz'un birbirlerine pasta dilimleri yedirmelerini ve sık sık ara vererek birbirlerini öpmelerini izledi. Birbirlerine çok aşıklardı ve Ben içten bir sevinç ve özlem karışımıyla tekrar gözyaşlarına boğuldu. Herkes gibi o da alkışladı ve bağırdı ve sırtarak Mariel'den bir dilim pasta aldı.

Bir kolunu ona dolayarak yandan sarıldı. "Burada olduğun için teşekkürler," dedi. "Sen en iyisisin."

Ben kesinlikle en iyisi değildi, ama onun mutlu ışıltısını azaltacak hiçbir şey yapmazdı, bu yüzden gülümsedi, güldü ve onu tekrar tebrik etti.

Daha sonra, yeni evliler maytaplar ve sihirli havai fişeklerden oluşan bir kemerin altından mekandan çıkarken, boğazı düğümlenene kadar tezahürat yaptı.

Sonra eve gitmek için bir araba kiraladı ve ön bahçesindeki bir çalılığa kustu. Kustuktan sonra kendini biraz daha iyi hissederek bir bardak su içti, pijamalarını giydi ve kahverengi suni deri koltuğuna yığıldı. Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde telefonunu eline aldı ve arkadaşlık sitelerini aramaya başladı.

Bumbelina, OkEros, PaganMingle, FarmersMarketOnly, Howly Ever After... hiçbirisi doğru gelmedi. İç geçirdi ve daha pratik bir şeye göz atmaya başladı.

Bitkilerin kalitesi, Mariell'in sihirli dokunuşu ve uluslararası bağlantılarından elde edebildiği nadir çeşitler sayesinde Emporium son yıllarda son derece iyi iş çıkarmıştı. Yandaki boş alanı satın aldı ve yakında bitişikte bir kahve dükkânı ve bar açacaktı; hedefi sonunda konferanslar, müzik ve stand-up komedi için küçük bir sahne eklemektir. Ben's Plant Emporium'un gerçek bir toplum merkezi olmasını istiyordu.

Kafe alanı olarak adlandırdığı Annex'in inşaat işlerinin çoğu tamamlanmıştı ve şimdi de dekorasyon malzemelerini tedarik ediyordu. Şu anki projesi, keklerin yanında sukulentleri sergilemek için kaya ve kristalden bir teraryumdu.

eBay'de alışılmadık taşların büyük miktarlarını bulma konusunda biraz şansı vardı, bu yüzden alkolün etkisiyle gözlerini kısarak siteye girdi. *Mavi seksi taş* diye yazdı, *kristal* kelimesini kısa bir süreliğine unutmuştu.

İlk ilan eski bir rock-blues albümünün plağı içindi ve pek yardımcı olmadı. Sonraki ilan, kullanana erotik bir aura vereceği söylenen son derece pahalı bir safir içindi. Kısa bir süre bunu düşündü, erotik bir aurası olursa kadınlarla daha kolay tanışıp tanışamayacağını merak etti, sonra parası yetse bile bir kadını bu şekilde cezbetmenin samimiyetsizlik olacağına karar verdi.

Üçüncü giriş onu duraksattı... ve sonra gülmeye başladı.

Karanlık Sanatlar Seksi Succbus Dişi Vampir
TALİSMAN PARANORMAL SAHİPLİ MAVİ KRİSTAL
KARANLIK SANATLAR

SEXY CONJURE ROCK

Görselde plastiğe benzediği şüphesi uyandıran küçük, yontulmuş mavi bir taş vardı ve başlangıç teklif fiyatı 0,99 dolardı. Şimdiye kadar kimse teklif vermemişti ve ilan birkaç saat içinde kapanacaktı.

Ben açıklamayı okudu, her kelimedede daha da eğlendi. Şüpheli büyük harf kullanımı bir yana, afiş *succubus*'un nasıl yazıldığını bile bilmiyordu ve bunu nadir bulunan, ele geçirilmiş bir obje olarak konumlandırmaya çalışıyorlardı.

Bu Eleonore adında karanlık bir Vampir Succbus. Kızıl saçları ve zümrüt gözleriyle 1.80 boyunda. Çok seksi, kendi bıçaklarıyla birlikte geliyor. Tıslar. Fransızca.

"...Bıçaklar mı?" Ben, yapışkan mavi "kristalin" fotoğrafına bakarak mırıldandı. "Tıslama mı?"

Doğası gereği çok Öfkeli ama en azından bazı tehditleri Şaka!
İyi bir arkadaş, belki de iyi bir kız arkadaş, bilmiyorum, sizin için her şeyi yapar-ısırik intikamı cinayet Jenga vb,
Eleonore her şeyi yapar

"*Cinayet mi?*"

Karanlık Vampir Succbus Eleonore kızgın seksi Fransız
ŞİMDİ SATIN ALIN ama DİKKATLİ olmalısınız, Tavrı var
ama Suikastçı, TV izleyicisi, en iyi Arkadaş, belki kız
arkadaş istiyorsanız buna çok değer, pişman
olmayacaksınız, lütfen en az Bir Milyon altın doubloons
ödeyin, DARK VAMPIRE SUCCBUS ELEONORE

"Karanlık Vampir Succbus Eleonore," diye dramatik bir sesle kendi kendine mırıldandı Ben. Sonra güldü, dans pistinde ağlamaya başlamadan önce hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Ne komik bir aldatmaca. O da

Bir flört profili oluşturacak kadar korkaktı, ama Lycaon'a göre, 0,99 dolar gibi çok düşük bir fiyata plastik kaya şeklinde bir vampir succubus -ya da succubus-suikastçı kız arkadaş satın alacak kadar sarhoş ve kolayca eğleniyordu.

Teklifini verdikten sonra hala gülümseyerek kanepede sızdı.

DÜĞÜNDEN İKİ HAFTA SONRA ve son on yılın en kötü akşamdan kalmalığından on üç gün sonra, Ben kucağındaki örgü projesine baktı ve inledi. Birkaç sıra geride bir ilmek atmıştı.

Bu proje, kış için yeni sıcak giysilere ihtiyacı olduğunu söyleyen annesi için bir atkıydı. Daha sonra babası için uygun bir tane ve Gigi için bir şapka yapacak ve böylece tatil hediyelerinin ilk kısmını halletmiş olacaktı.

Genel olarak geniş ailesiyle olduğu gibi anne babasıyla da yakındı. Kurtadamlar doğaları gereği sürü halinde yaşayan yaratıklardı ve Ben uzun zamandır ailenin içine kapanık bir üyesi olmasına rağmen, bugünlerde nadiren de olsa işten fırsat buldukça anne babası ve kız kardeşiyle akşam yemeği yiyor ve teyzesinin Şabat yemeğine sık sık katılıyordu. Amcası Yahudi bir aileyle evlenmişti ve sonuç olarak, geniş Rosewood-Levine klanı nadiren yiyecek iyi bir yemek ya da kutlayacak bir şey bulamıyordu.

Tüm büyükanne ve büyükbabalar, teyzeler, amcalar, kuzenler, ikinci kuzenler ve fahri Rosewood Levines olacak kadar yakın arkadaşlar için örgü örmek sadece iki eli olan bir adam için çok ürkütücü bir görevdi, bu yüzden çoğunlukla sadece yakın ailesi için ördü. Ancak ikinci kuzeni hamileliğini yeni duyurmuştu, bu yüzden geleneksel "aileye hoş geldin" bebek battaniyesini yapmak için yaklaşık altı ayı vardı.

Çok fazla örgü örüyordu, ki bu normalde sorun olmazdı... eğer şu anda Emporium'u genişletmeye hazırlanmıyor olsaydı. İş zamanının çoğunu alıyordu ve genişleme için izinleri, inşaatı, dekorasyonu, malzemeleri ve personeli ayarlamak önceki aylarda çok fazla uyku kaybına neden olmuştu. Ancak ailesi için hediye üretememesi düşünülemezdi, bu yüzden uykusundan daha da kısıması gerekse bile bunu yapacaktı.

Kapı çaldığında Ben hatayı düzeltmek için tığ kancasına uzanıyordu. Örgüyü bir kenara bıraktı ve ayağa kalkarak tişörtündeki ve ekose pijama pantolonundaki sandviç kırıntılarını fırçaladı. Cumartesi günüydü ve normalde işte olması gerekirken, inşaatçılar ev aletlerinin montajını bitirirken "ortalıkta dolaşmamasını" istemişlerdi. İşte buradaydı, ofiste ters gidebilecek her şey için endişelenirken evdeki projelere yetismeye çalışıyordu.

Çıplak ayaklarıyla ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtığında gagasında avuç içi büyüklüğünde bir paket ve iki pençesinin arasında bir pano tutan bir griffin gördü. Kahverengi bir şirket yeleği, griffinin önde gelen bir nakliye zincirinde çalıştığını ilan ediyordu.

Griffin kutuyu Ben'in eline tükürdükten sonra panoyu uzattı. "SIIIIIGN," diye bağırdı.

Griffinler son derece zekiydi ancak gagaları göz önüne alındığında kuş olmayan dilleri anlaşılır bir şekilde konuşmakta zorlanıyorlardı. Ayrıca hassas kurt adam burunları için düpedüz berbat kokuyorlardı. Ben kibarca gülümsedi ve pis kokuyu görmezden gelerek panoyu aldı. Ne de olsa griffin için de aynı derecede kötü kokuyor olabilirdi.

"Ben bir şey sipariş etmedim," dedi, kutu ile kâğıt arasına bakarak. Gönderenin adı *ORMANLARDAKİ CADI* olarak belirtilmişti ama iade adresi yoktu ve *makbuzdaki* imza satırı, standart dışı bir dil olarak ona çarpan, "*Bu cehennemin tüm sorumluluğunu üstleniyorum, geri almak yok*" yazan bir metnin altında yer alıyordu.

"SIIIIIIIIIGN."

Belki de dükkân için internetten bir şey almış ve unutmuştu. Kesinlikle onun adı ve adresiydi. Ben yaygara koparmak istemediği için başıyla onayladı ve imzaladı. "Teşekkürler," dedi ve yoluna devam etmek üzere havalanmadan önce Griffin'e beceriksizce el salladı.

Oturma odasına döndüğünde kanepeye oturdu ve kutuyu açtı. Kat kat parıltılı kâğıt mendillerin altında küçük bir plastik torba vardı ve içinde başparmağının tırnağından daha büyük olmayan mavi bir taş vardı. Kaşları çatıldı. Bu belli belirsiz tanıdık geliyordu ama neden?

Taşı çıkardığında plastik olduğu anlaşıldı. Üzerindeki ışığı inceledi. Neden sahte bir plastik mücevher sipariş etmişti ki? Birkaç kez kokladı ve *vay canına*, harika kokuyordu. En nadide zambaklarının bile boy ölçüşemeyeceği kadar , baharatlı ve karmaşıktı.

Kutunun dibinde bir kâğıt parçası duruyordu. Kâğıt kırılıp ve yaşlılıktan kahverengileşmişti. Üzerinde şöyle yazıyordu: ELEONORE.

Belli belirsiz bir anı belirdi - eBay'le ilgili bir şey mi? Telefonunu eline aldı ve e-postalarını karıştırdı. Elbette oradaydı; iki hafta önce *Karanlık Sanatlar Seksi Succbus Dişi Vampir TALİSMAN PARANORMAL SAHİBİ MAVİ KRİSTAL KARANLIK SANATLAR SEKSİ CONJURE ROCK* açık artırmasını kazandığını bildiren bir makbuz.

Güldü, çılgın ilan karşısında bir kez daha şaşırılmıştı. Başka kimse teklif vermemişti ve şimdi 0,99 dolar gibi düşük bir fiyata - kargo dahil edildiğinde 4,28 dolar - hayallerindeki katil, kızıl saçlı sevgiliyi barındırdığı varsayılan plastik bir kayaya sahipti. Satıcının, zavallı bir ahmağın bu aldatmacaya kanmış olduğunu fark ederek nasıl kıkırdadığını hayal edebiliyordu.

"Şey, Eleonore," dedi, "seninle tanışmak bir zevk."

Plastik mücevher, tahmin edilebileceği gibi, yanıt vermedi.

Kendini aptal ve oldukça uykusuz hissederek sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "Göster kendini, succubus."

Ani bir rüzgâr odanın içinde eserek masasının üzerindeki kâğıtları hışkırdattı ve perdeleri dalgalandırdı. Ben'i şoke eden bir şekilde kristal elektrik mavisini renkte parlamaya başladı. Rüzgâr ve ışık avucunun içinde küçük bir kasırgaya dönüştü ve büyüdükçe büyüdü, sonra da odanın ortasına doğru döndü. Sonra mavi ışık beyaz bir alevle parladı ve Ben'in gözlerini korumasına neden oldu.

Elini indirdiğinde, oturma odasında bir kadın vardı. Ve herhangi bir kadın değil.

Ben'in gördüğü en güzel kadındı.

Dalgalı, beline kadar uzanan kızıl saçları, yeşil gözleri ve *bomba* terimini tanımlayan kum saati gibi bir vücudu vardı. Dudakları dolgun, elmacık kemikleri yüksekti ve teni, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için parmak uçlarını üzerinde gezdirme isteği uyandıran pürüzsüz bir porselendi. Biçimli mavi gömleği de aynı renkteydi.

siyah deri pantolon ve Ben'i Lara Croft'a aşık olduğu günlere geri götüren bıçaklar içeren kalça kılıfları giyyordu.

İnanılmaz kokuyordu.

Ayrıca Ben'e sanki onun bağırsaklarını deşmek istiyormuş gibi bakıyordu. "Ah..." dedi Ben, kafası karışmış, dehşete düşmüş ve derin bir endişe içinde.

Buna karşılık, keskin dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtı ve *tısladı*.

OceanofPDF.com

İKİ

ELEONORE BETTENCOURT-DEVEREUX NADİR BİR yaratık birçok
içinde
yollar.

Birincisi: Ölümsüz bir vampir efendiden ve ölümlü bir succubus anneden doğmuştu ve bu nedenle her iki türden de benzersiz özelliklere sahip bir melezdi.

İkincisi: Annesinin ölümlülüğünü miras almasına rağmen yüzyılların geçtiğini görmüştü.

Üçüncüsü: Bir kristale zincirlenmiş, sihirli bir şekilde bir cadının her emrine itaat etmeye zorlanmıştı.

Bu emirler büyük ölçüde cinayet içeriyordu.

Eleonore ona kristalden çıkmasını emreden adama ters ters baktı. Bağlama büyüsü, kristalin sahibinin istediği zaman onu cisimsiz hale getirip bir kayanın içine sokmasına izin veriyordu, bu yüzden onu fiziksel bir form sergilemeye zorlayabilmiş olması, taşın ve dolayısıyla onun kontrolünü ele geçirdiği anlamına geliyordu.

Bu da Ormandaki Cadı'nın onu sonunda serbest bıraktığı anlamına geliyordu... sadece onu yeni bir gardiyanla tanıştırmak için.

Bir yandan bu, Eleonore'un artık bağlama büyüsü başka birine geçtiğine göre o kötü cadıyı dişleriyle kanlı spagettiye çevirebileceği anlamına geliyordu.

Öte yandan, artık endişeleneceği ve öldürmeyi hayal edeceği yeni bir kötü adam vardı ve onun öncekinden daha kötü olup olmayacağını kim bilebilirdi? İnsanlar

Her zaman hayal kırıklığına uğramıştı ve yüzyılların acı tecrübesi Eleonore'a insanlığın ne kadar alçalabileceğinin bir sınırı olmadığını öğretmişti.

Adam ağzı açık ona bakıyordu. Bir balık ya da belki de ölümüyle tanışmak üzere olan bir *Star Trek* redshirt'ü gibi. Ne gibi yeni acılar getireceğini merak ederek ölçüsünü aldı. Uzun boyluydu -kendi boyundan yaklaşık yarım adım fazlaydı- geniş omuzları, tüylü saçları ve bir kurt adamın hayvani enerjisine sahipti. Düzgün kesilmiş bir sakalı vardı ve altın çerçeveli gözlükler, lekeli bir tişört ve yumuşak, ekose desenli bir pantolon giyiyordu. İnsanın onu hafife alması için seçilmiş bir kıyafetti... tabii yanındaki kanepede parıldayan gümüş silahlar olmasaydı. Sivri uçları uzun ve keskindi ve şu anda kalın, renkli ipliklere dolanmış olsalar da, bir düşmanın boynuna saplandıklarında etkili olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Eleonore bir tanesini onun şahdamarına sokup kanın fışkırmasını izledikten sonra onu yalayıp yutmak gibi bir fantezi kurdu. Azı dişleri zonkluyordu ve midesi o kadar boştu ki acıyordu. Beslenmeyeli uzun zaman olmuştu... herhangi bir şekilde.

"Ben, uh..." dedi kurt adam gözlüklerini kaldırarak. "Bu...Huh."

Eleonore dişlerini gösterdi ve ona tekrar tısladı. "Eğer bana kötü davranırsan, kurt, emin ol ki bir gün -bugün, yarın ya da elli yıl sonra- bu büyüü bozmanın bir yolunu bulacağım ve ciğerini söküp önünde yemeden önce sana binlerce korkunç şekilde işkence edeceğim."

"Oh," dedi gözlerini hızla kırıştıtararak. "Vay canına. Bu... açıklayıcı." Yutkundu, Adem elması sallanıyordu. "Pardon, siz kimsiniz?"

Alay etti. "Aptalı oynama. Eminim önceki metresim sana her şeyi anlatmıştır." Eleonore'un adını bile bilmediği eski metresiydi bu, çünkü iğrenç kadın "Ormandaki Cadı" lakabının ötesinde hiçbir şey paylaşmamıştı. Eleonore ne zaman çağrılrsa, ister bir düşmanı öldürmek, ister cadının canını alması için bir insan bulmak, bazen de sadece yüksek sesle gazete okumak ya da *Star Trek* izlemek için olsun, kendisini yakalayan kişi kapüşonlu bir pelerin giyiyordu, bu yüzden Eleonore da cadının neye benzediğini bilmiyordu. Cadının elleri solgundu ve sağ avucunun üzerinde bir kesik izi vardı.

Eleonore'u hapseden büyüü ve uzun siyah saçları bir kez görmüştü ama bunlar devam etmek için yeterli bilgi değildi.

Tanrı aşkına, cadıyı öldürmek için onu nasıl bulacaktı?

Kurt adam bir ayağından diğerine geçti. Sanki varlığı onu tedirgin ediyormuş gibi gözleri önce kızın yüzüne, sonra da başka bir yere kaydı. Ha! Sanki onun her hareketini kontrol edemiyormuş gibi. Ona kendi boğazını kesmesini söyleyebilirdi ve o da tereddüt etmeden kanepenin üzerindeki silahlardan birini kapar, mistik bir şekilde itaat etmeye zorlanırdı.

Öfke göğsünü yakıyordu. Açlık midesini kemiriyor ve susuzluktan ağzı kuruyordu. Açgözlü succubus ihtiyacı, yumuşak pantolonuna baskı yapan şişkinliğe sabitlendi.

Belki onu mastürbasyon yapması için korkutabilir, ısırabilir ve *sonra* ona nasıl işkence etmek istediğini tekrar gözden geçirir.

"Sen... Eleonore musun?" diye sordu kurt adam. "Belli ki," diye tükürdü.

Titrek bir nefes verdi. "Vay canına. eBay ilanının şaka olduğunu sanmıştım."

Sesi Amerikalı gibi geliyordu ama 1969'daki son resmi görevinden bu yana fiziksel olarak cadı kabininden çıkmadığı ya da başka varlıklarla konuşmadığı için onun argosuna uyum sağlayamamıştı. O zamandan beri birkaç kez *Uzay Yolu* maratonları için *çağırılmıştı* elbette -*Orijinal Seri*'nin tamamını, *Yeni Nesil*, *Voyager* ve *Deep Space Nine*'ın çoğunu izlemişti, çünkü cadı arkadaşsız sıkılıyordu- ama bu çağrıların tam olarak ne zaman olduğundan emin değildi. "Eebay listesi mi?" diye sordu, öfkesine kafa karışıklığı da katılmıştı. "Bahsettiğiniz bu eebay nedir?"

Kanepeye doğru uzandı ve eli gümüş sivri uçların arasından geçip küçük, dikdörtgen bir nesne alırken Eleonore gerildi. "Ben Ben'im. Ben Rosewood," dedi nesneyi havaya kaldırarak. "Lütfen ciğerimi yemeyin. Sadece sana bir şey göstermek istiyorum."

Lütfen demek bir emri rica kategorisine sokuyordu ama bu "Ben "in ona zarar vermemesini emretmesine gerek yoktu. Bağlama büyüü ona asla zarar veremeyeceğini garantiliyordu.

Önce adamın ve becerikli görünen ellerine, sonra da nesneye baktı. Ölümcül görünmüyordu ama Eleonore'un kendisi de dahil olmak üzere pek çok korkunç şey de öyle görünmüyordu. Ben siyah dikdörtgene dokundu ve cadının orman evindeki televizyon gibi doğal olmayan bir ışık yayan bir ekran canlandı.

Ah. Eleonore'un omuzları sonsuz derecede gevşedi. Bunu *Uzay Yolu*'nda görmüştü. Kaptan Picard'ın bilgi aramak için kullandığı gibi bir Kişisel Erişim Görüntüleme Aygıtıydı, ancak bu tek elde tutulması kolay, kompakt bir versiyondu. Cadı ona *Uzay Yolu*'nun bir belgesel değil kurgu olduğunu söylemişti ama görünüşe göre günümüz dünyasıyla ortak noktaları vardı.

İnsanlık yıldızları fethetmiş miydi? Eleonore cadı için bir insan almak üzere kulübeden en son ayrıldığında, Amerikan hükümeti Ay'a bir insan göndermek üzereydi. Hayal bile edilemeyecek bir başarı... özellikle de gençliğini kürklere ve deriye sarınarak, kılıcını bileme taşıyla bileyerek ve gözlerini evrene dikip yıldızların tanrıların gümüş tahtları olup olmadığını merak ederek geçirmiş bir kadın için.

Artık tanrıların olmadığını biliyordu. Ya da varsa bile, tapınmayı hak etmediklerini.

Kurt adam ona doğru bir adım attı. "Bana zarar verme," dedi PADD'i uzatarak.

Eleonore dişlerini gösterdi. Kendini göstermesini istedikten sonraki ikinci emri. Üçüncüsü ne olabilirdi? "Keşke yapabilseydim," diye acı acı cevap verdi.

Ben'in gözleri tekrar daldı. Bir kılıç ustasının rakibinin hedefinin boyutunu sınırlamak için yapabileceği gibi, ona yan bir açıyla yaklaşıyordu ve kızın gözleri onun göğüslerine çekildi. "eBay çevrimiçi bir perakendeci," dedi adam. "Dünyanın dört bir yanındaki diğer insanlardan bir şeyler satın alabilirsiniz. Senin taşın listede vardı. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm."

Eleonore PADD'i ondan kaptı ve parlayan ekrana baktı. *Star Trekin* tekrarlarını izlediği son çağrısında cadı ona "internet" denen, insanların "web sayfalarını" ziyaret ederek iletişim kurabildikleri, alışveriş yapabildikleri ve istedikleri her şeyi öğrenebildikleri bir yerden bahsetmişti. Eleonore bunu hayal etmekte güçlük çekmişti ama fiziksel dünyaya teğet geçen, belki de bilimsel örümceklerin yaşadığı düzlem olduğunu varsaymıştı

ve Picard'ın PADD'inin büyücülük yoluyla bu aleme erişebildiğini söyledi.

İnternete ilk bakışı pek iç açıcı değildi. Siyah yazılar beyaz bir sayfayı dolduruyordu ve yapışkan mavi bir kristalin resmi vardı, ilk yaşadığı kuvarsa ya da 1700'lerde kuvars hasar gördükten sonra cadının onu içine girmeye zorladığı cilalı malakite hiç benzemiyordu. Eleonore son kez bedenlendiğinde cadı daha modern ve dayanıklı bir kap bulduğunu söylemişti ama Eleonore içine sürülmeden önce yeni hapishanesinin neye benzediğini görmemişti.

**Karanlık Sanatlar Seksi Succbus Dişi Vampir TALİSMAN PARANORMAL
ELE GEÇİRİLMİŞ MAVİ KRISTAL KARANLIK SANATLAR SEKSI BÜYÜ
TAŞI,**

PADD dedi.

Eleonore'un kaşları çatıldı. "Bu saçma sapan bir kelime dizisi."

"Değil mi?" Ben bir elini Eleonore'un kafasını kesmeye hazırlanırken parmaklarını sokup kavrayabileceği kadar uzun olan kalın kahverengi saçlarında gezdirdi. Bu hareket, doğal kokusunun bir esintisini ona doğru gönderdi ve tatlı ama erkeksi aroma karşısında karnının alt kısmı sıkıştı. Yeni gardiyanının güzel kokması onun şanslıydı. "Ve sadece doksan dokuz sent ve plastikti, bu yüzden aslında ele geçirilmeyeceğini varsaydım."

Eleonore başını kaldırdı ve kurt adam irkildi. "*Plastik* mi dediniz?" Söz konusu doğal olmayan maddeyi 1969'daki görevi sırasında öğrenmişti.

Kanepeden bir şey aldı ve uzattı. Parmaklarının arasındaki mavi mücevher, fotoğraftaki kadar ucuz görünüyordu.

Rezillik! Eleonore plastik taşa dişlerini gösterdi. Ona kendisi dokunamazdı -büyünün bir şartı- ama bir topuzla onu paramparça etmeyi çok isterdi. Ne yazık ki, bir güzü olsa bile bu onu lanetten kurtarmayacaktı; cadı onun yerine yakındaki bir nesneye yerleşeceğini söylemişti.

Bir dakika bekle. "*Doksan dokuz sent* mi dediniz?" Eleonore sordu. 1969'dan hatırladığı kadarıyla, bir dolarla bir galon süt, üç galon benzin ya da altılı paket alınabiliyordu. "Benim hizmetim altı birayla aynı fiyata mı mal oluyor?"

"Ah." Ben utanmış görünerek tekrar kıpırdandı. "Korkarım bugünlerde bundan daha az."

"Altı bira şimdi kaç para?" Şu cadının küstahlığına bak! Ve Eleonore sorular sorarken... "Şimdi ne zaman?"

PADD Ben'deydi. Kaptan Picard'ın yirmi dördüncü yüzyılına ulaşmış olması mümkün müydü? İmkânsız görünüyordu ama belki de son zamanlarda sıkılmış, iğrenç, bağırsakları tamamen deşilebilir, yakında spagetti olacak cadıyla televizyon izlemek için çağrılması, hayal ettiğinden daha uzun bir zaman çizelgesinde gerçekleşmişti.

"Şimdi ne zaman?" Ben'in gözleri büyüdü. "Bekle, sen ölümsüz müsün?"

Eleonore sadece sağ dişini göstererek kısa, küçümseyici bir tıslama çıkardı. "Hayır, ama kristalin içine hapsedildiğimde zaman benim için geçmiyor." Yaşlanmak, yemek ya da içmek yok, sadece sonsuz, puslu, aç bir çaresizlik; yarı bulanık rüyalar ve anılar, yarı karanlık.

"Ne zamandır kapana kısılmış durumdasın?" Ben sordu.

Donuk, ne yazık ki çekici bir adam. "Bana hangi yılda olduğumuzu söylemezseniz size söyleyemem."

Ben yüzünü buruşturdu. "Doğru."

Ona yirmi birinci yüzyılda bir tarih söylediğinde Eleonore'un gözleri büyüdü. Etrafına bakındı, evini ilk kez ayrıntılı olarak değerlendirdi. Bu odanın duvarları orman yeşili, kanepeler kahverengiydi ve görünürdeki tek sanat eseri, çeşitli yüzeylere yerleştirilmiş gülümseyen insanların fotoğraflarıydı. Onu bu yeni gerçekliğe bağlayabilecek ayrıntıları bulmak zordu.

Bu zamanın doğası neydi? Ben'in elinde PADD vardı ve Eleonore soğuk, boş rüyalar görürken teknolojinin başka nasıl hızlandığını kim bilebilirdi? Yirmi dördüncü yüzyıl değildi ama endişe verici derecede yakındı.

"Neredeyse altı yüzyıldır bu lanete bağlıyım," dedi Eleonore, lanetin ağırlığı dilinin üzerindeydi.

Ben keskin bir nefes aldı, sonra öksürmeye başladı. "Tükürüğümü içime çektim," diye hırıltılı bir ses çıkarırken göğsüne kocaman bir yumruk indirdi.

Eleonore ona baktı. Belki de onu öldürmek için büyüü bozmasına gerek yoktu. Bunu kendisi yapmayı başarabilirdi.

Ben sonunda öksürmeyi bıraktı. "Özür dilerim. Sadece *altı yüzyıllık* mıyım?"

"Evet, altı yüzyıl," dedi Eleonore, sesinde bir akrep iğnesi vardı. Ben'de bir parça empati olsaydı -geçmiş deneyimlere bakılırsa pek olası değildi- belki de ona cadının davrandığı gibi davranmayı bir kez daha düşünürdü.

O cadı Eleonore'u yüzyıllar boyunca değişen sıklıklarla dışarı çıkarmıştı ve bu nadiren eğlenceli olmuştu. Bazen yılda bir, bazen her yirmi yılda bir - bu neye ihtiyaç duyulduğuna bağlıydı. Cadı kendi ömrünü uzatmak için insanların enerjisini boşaltabilsin diye her elli yılda bir insan tedarik edilmesi gerekiyordu ama suikastlar ya da casusluk görevleri her an sipariş edilebilirdi.

"Bugün altılı paketin fiyatı on dolar civarında," dedi Ben. Eleonore'un öfkeli haykırışıyla irkildi. "Bu yüzden postanın sahte olduğunu düşündüm. Senin gerçekten orada olduğunu bilmiyordum."

Eleonore ona bakarak doğruluk derecesini anlamaya çalıştı. Gergin görünüyordu. İri yarı olmasına rağmen, sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını kamburlaştırıyordu. Gözleri -saçlarından birkaç ton daha açık, sıcak bir kahverengi- Eleonore'un gözleriyle buluşup dans ederek uzaklaştı ve bir ayağından diğerine geçerken ensesini ovuşturdu.

Eleonore'un tanıdığı yalancılar aldatmacalarında kendilerine çok daha fazla güvenirlerdi. Kurt adam utangaç mıydı?

Lanet, Eleonore'un kolayca bu adamın avı olabileceği anlamına geliyordu ama şimdi ona bir avcı gözüyle bakıyordu.

Bashful iyiydi. *Bashful*'un succubus yarısına karşı çok az savunması vardı. Belki bu kurtadamı baştan çıkarabilir, sonra da ilk olarak ona emir vermemesi, ikinci olarak da bağlayıcı büyüü bozmanın bir yolunu bulmasına yardım etmesi için onu manipüle edebilirdi. Ve sonra belki de ondan beslenebilir, dişlerini boynuna geçirip hem kanını hem de ona eşlik eden kaçınılmaz erotik tepkiyi emebilirdi.

Zonklayan bir dişini yaladı.

Belki de karaciğerini tehdit etmekte aceleci davranmıştı. Vampir babasının mirasıydı bu; stresli zamanlarda önce dişlerini gösterir, sonra eleştirel düşünürdü.

Eleonore baştan çıkarıcı olmanın kurallarını hatırlamaya çalıştı. Büyük ölçüde babasının kalıbından çıkmıştı ve annesini çok sevmesine rağmen, o succubus yarısının becerilerini kanalize etme konusunda hiçbir zaman... yetenekli... olmamıştı. Annesi onu her ne kadar şehvetli yürüyüşler, kırpışan kirpikler ve nazlı bakışların dili konusunda eğitmeye çalışsa da Eleonore iştahı ve fikirleri konusunda açık sözlü olmayı tercih etmişti. Bir müzakere henüz başlamamış bir kılıç dvşyd.

Yine de Eleonore bile strateji değişikliğinin ne zaman gerekli olduğunun farkındaydı. Taktik değiştirdi, kalçasını dışarı çıkardı, sonra çenesini eğerek kirpiklerinin altından ona baktı.

Ben yutkundu. Kadın, gr ve zengin bir cinsel ilgi artışı hissetti.

Umut verici bir başlangıç. Eleonore kirpiklerini kırpıştırdı, adamın korku dolu uyarılmışlığını içine çekerken bile kendini saçma hissediyordu. "Peki," dedi, göğsünde hâlâ kaynayan öfkeye rağmen sesini mırılıtya indirerek, "madem kristalin içinde olduğumu bilmiyordun, neden satın aldın? Ve..." Dudaklarını yaladı. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇ ÇIĞLIKLAR, YÜKSEK SESLE BAĞIRMAYA **TERCİH** EDİLEBİLİRDİ;
Ben'in bu durumda bulabildiği tek umut ışığı da buydu.

Hayatında gördüğü en seksi kadın oturma odasında duruyordu. Şimdiye kadar gördüğü en seksi *vampir succubus*, aynı zamanda gördüğü *tek* vampir succubus'tu. Başlangıçta stresli bir durum, ama aynı zamanda görünüşe göre altı yüz yaşından büyüktü ve ona işkence etmek ve ciğerini yemekle tehdit etmişti.

Çıldırılmış.

O eBay ilanı nasıl gerçek olabilirdi? Ve şimdi ne yapması gerekiyordu?

Tehditlerine rağmen Eleonore şimdi ona boğucu bir şekilde bakıyordu. Daha doğrusu çoğunlukla boğucu bir şekilde -gözüne bir şey kaçmış gibi agresif bir şekilde göz kırpmaya başlamıştı ve adam göz damlasına ihtiyacı olup olmadığını sormak istiyordu- ama sonra dudaklarını yaladı ve sesini alçalttı ve o gırtlaktan gelen mırıltı adamın başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar elektrik çarpmasına neden oldu.

Yine de, düşmanlıktan baştan çıkarmaya geçişi hem ani hem de şüphe uyandırıcıydı. İnsanlar nadiren Ben'i baştan çıkarmaya çalışırlardı -en azından onun bildiği kadarıyla- ve bunu yaptıklarında da kesinlikle organlarını yemekle tehdit ederek başlamazlardı. Bu da tavrındaki ani değişimin başka bir nedeni olduğu anlamına geliyordu.

Şüpheye düşüldüğünde, standart varsayım herkesin ondan gizliden gizliye nefret ettiğiydi. Ya da bu durumda, ateşli bakışları bir yana, ondan açıkça nefret ediyordu. "Çok özür dilerim," dedi, dudak yalamasını ve kızın yüzündeki ifadeyi görmezden gelmeye karar vererek.

Bir yeri çıkmış gibi kalçasını dışarı çıkarıyordu. "Kristali sarhoşken aldım. İlanı gördüm ve komik olduğunu düşündüm ve bir düğünden yeni gelmiştim ve-" İtirafının geri kalanını ısırarak yuttu. Ne kadar acınacak derecede yalnız olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Uzun kumral kirpiklerini kırıştırtarak gözlerini kırıştırdı. "Düğün mü?" diye sordu Fransız aksanıyla.

Yüzünü buruşturdu. Sanırım ona bu kadarını borçluydu. Muhtemelen onun oturma odasında tezahür edeceğini o da tahmin etmemişti. "Arkadaşlarım internette flört etmeyi denememi söylüyordu. Ben... şey, bu kulağa aptalca gelecek ama listede senin iyi bir kız arkadaş olabileceğin yazıyordu ve ben de bunun komik olacağını düşündüm-" Kız telefonunu tekrar eline alınca sözünü kesti. Lycaon, hızlı hareket etti.

Kaşlarını çattı ve siyah ekranı dürttü. "Bozulmuş."

"Uykuya daldı ve şifremi girmem gerekiyor." Titreyen elini uzattı. "Girebilir miyim?"

Eleonore telefonu sıkıca kavradı ve kuşkuyla telefonla adamın eli arasına baktı. Sonra telefonu ona vermeden önce dişlerini sıkarak açık bir uyarıda bulundu. "İşiniz bittiğinde defteri daha fazla incelemek istiyorum."

Şahdamarını koparmadığı sürece, istediği her şeyi inceleyebilirdi. Konuşma tarzından, modern teknolojiyle pek haşır neşir olmadığı anlaşılıyordu. En son ne zaman altılı paketin bir dolar olduğunu araştırması gerekecekti. "Bu bir akıllı telefon," dedi ve şifresini tuşladı. "İnternet tarayıcısı olarak da çalışan bir telefon ve... diğer şeyler. Uygulamalar falan."

Kaşları kalktı. "Telefon mu?" diye sordu, sesi skandala uğramış gibiydi. "Bu nasıl olabilir? Kablosu nerede?" Adam telefonu tekrar uzattığında, kadın adamın irkilmesine neden olacak kadar hızlı bir şekilde kaptı. Ekranı dokundu, sonra sayfa kaymaya başlayınca irkildi. "İnanılmaz. Ve bu telefon görüşmesi yapabilecek mi?"

"Olacak." Yine de onu bu işlevsellikle tanıştırmak istediğinden henüz emin değildi.

Eleonore parmağını ekranın üzerinde gezdirerek listenin geri kalanını aşağı kaydırды. Tırnakları hafifçe sivriydi ve Ben, Eleonore onu iç organlarını çıkarmak için yere yatırdığında tırnak uçlarının çıplak göğsüne battığını hayal ederek ürperdi.

Yüz ifadesi bir kez daha karardı. "Bu ilanın geri kalanı da en az başlığı kadar dehşet verici."

"Çok kötü yazılmış," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Yazma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı. Mektupları bana dikte ve düşünceleri bile önemli ölçüde düzeltme gerektiriyordu. Gerçi bunda votkanın da rolü olduğundan şüpheleniyorum."

"O mu?"

Eleonore ona tekrar dik dik baktı ve o muhteşem, uzun kirpikli yeşil gözlerin onu buz sarkıtları gibi delip geçmesi inanılmazdı. "Bunu satın aldığın cadı." Bakışları adamın omzunun üzerinden kayarak uzaklaştı. "Onu bulur bulmaz kendi bağırsaklarıyla boğacağım cadı."

Görünüşe göre flörtöz davranışlara verilen kısa ara sona ermişti ama yine de bu çok daha etkiliydi. Ben, kalp atışları hızlanırken bir iniltiyi dizginledi. Onun kana susamışlığı seksi olmamalıydı. Gerçekten olmamalıydı. Ama Tanrı aşkına, *kalça kılıfı* takıyordu ve Ben'in savaş ya da kaç dürtüsü kendini tuhaf şekillerde ifade ediyordu.

Bu tuhaf durumda ne yapması gerekiyordu?

Çıplak dişleri bir farkındalığı tetikledi. Eğer bir vampirse ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez çağırılıyorsa... Ailesinin bir ev sahibinin görevleri hakkında ne diyeceğini biliyordu. "Bu nezaketsiz bir soruysa özür dilerim," dedi Ben, "ama... aç mısın?"

Başını bir başka hızlı hareketle kaldırdı. O da hiç tam kan bir vampirle karşılaşmamıştı ama onlar hakkında biraz şey duymuştu ve olağanüstü hızlı oldukları söyleniyordu. "Evet," dedi, gözbebekleri neredeyse gözlerinin yeşilini yutacak kadar genişlemişti. Bakışları adamın boynuna sabitlenmişti. "Çok açım."

Belki de sormamalıydı, çünkü şimdi bir kutu solucan açmıştı. Düşmanca, aç solucanlar. Belki de *Dune*'dakilerdi, kumdan fırlayıp jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkaranlar. Yine de vücudu tepki veriyordu, bakışlarındaki o çıplak açlık beynini karıştırıyor ve nabzının çarpmasına neden oluyordu.

Bunun görgü kuralları neydi? Çocukken annesi ona bir masanın nasıl kurulacağı ya da varsayımsal olarak nasıl tanıştırılacağı hakkında dersler vermişti.

ama yanlışlıkla internetten bir vampir succubus satın alma durumunu ele almamıştı. Boynunu mu uzatması gerekiyordu?

Eleonore inanılmaz derecede seksiydi ama Ben onun düşmanlığını göz önünde bulundurarak bunun iyi bir fikir olmayabileceğini anlayacak kadar zekiydi. Sonra tekrar, o sadece yarı vampirdi. Vampirlerin ya da iblislerin aksine, succubi kurtadamlar, insanlar ya da periler gibi ölümlü bir türdü; doğaüstü bir manyetizmaya sahip olabilirlerdi ama sonsuza dek yaşamıyorlardı. Ve succubi'ler Ben'in şahsen tanımadığı kadar nadir olmalarına rağmen, onların da insanlar gibi yemek yediklerini hatırladığını düşündü. "Yiyeceğe mi yoksa kana mı ihtiyacın var?" diye sordu.

"İkisi de." Kadın hiç kıpırdamadan duruyordu ama içinden elektrik enerjisi akıyor ve kokusu derinleşip daha da sarhoş edici bir hal alıyordu. Ben kendini ona doğru sallanırken buldu. Dudakları aralandı...

Bir an öncesine göre daha uzun görünen keskin beyaz dişlerinin görüntüsü büyüü bozmaya yetti. Ben başını salladı ve kalbi hızla çarparak geri çekildi. "Başlangıç olarak sana bir sandviç yapayım." Aceleyle mutfığa gitti ve buzdolabında hindi, marul ve peynir aradı. Ekmeği almak için tezgâha doğru döndüğünde, bir metre ötede, hiç ses çıkarmadan gelmiş olan kadını görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti. "Tanrım, böyle atlamak zorunda mıydın?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ben atlamadım."

"Anlambilim." Sandviçi aceleyle hazırladı ve ona uzattı. Kadın sandviçi bir kobra gibi kaptı ve yarısını bir kerede ağzına tıktı. Sonra inledi, öyle saf ve pis bir zevk sesiydi ki Ben tepki vermekten kendini alamadı. Parmaklarını kasıklarının önünde birleştirerek durumun daha da kötüleşmemesi için dua etti. Böyle kuru bir ortamda olmak utanç vericiydi.

Bir adamı bir sandviç için sertleştiren büyü.

Aslında tam olarak sandviç değil, ama eğer ekmek müstehcen bir şekle sahip olsaydı, son birkaç yıldır aşk hayatı ne kadar acınası olsa da, bunu kendine yakıştıramazdı. Öte yandan, kaçması gerektiğinde kaslarına oksijen sağlamak için kalbi fazla mesai yapıyordu; kanının bir kısmının yanlış yönlendirilmiş olması mantıklı geliyordu.

Sandviç birkaç ısırıkta bitmişti. Ben bir bardak su doldurup uzattı ve Eleonore iç çekip tezgâha yaslanmadan önce suyu içti. "Çağrıldığımda hep çok aç oluyorum," dedi.

Yine de gözbebekleri hâlâ iriydi ve gözleri tekrar Ben'in boynuna dikilmişti, yani belli ki tam olarak doymamıştı. Ben yutkundu. "Sana biraz kan getireyim." Kadın bir adım öne çıkınca Ben elini kaldırdı. "Bir dükkândan. Boynumdan *değil*."

Yüzü düştü. Gözleri de düştü ve adamın kasıklarına yakın bir yere sabitlendi. "Başka atardamarlar da var," dedi umutla.

Olamaz. Önce sandviç onu harekete geçirmişti; şimdi de femoral arteri. Vücudunun makul davranmasını isteyerek dolaba döndü. "Benim dükkândan dönmemi beklerken sana biraz kan versem nasıl olur?"

"Evet," diye tısladı. Kızgın bir kedi gibi çıkan ilk tıslamalarının aksine, bu seferki daha yılsı bir tıslamaydı ve memnuniyet sızdırıyordu.

Mutfağında vahşi bir hayvan varmış gibiydi. Kadının her an ne yapabileceği ya da kendisinin yara almadan çıkıp çıkamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. En az on yıldır kullanılmamış bir shot bardağı ve bir bıçak bulmaya çalıştı, sonra derin bir nefes aldı. Kandan hoşlanmazdı ama bu durumda olmaları onun suçuydu, bu yüzden cesaretini toplayıp yeni vampir misafirini besleyebilirdi.

Bir parmağını kesip shot bardağının üzerine koydu.

Kızıl saçlı bir bulanıklık vardı. Bildiği bir sonraki şey, Eleonore'un dudakları parmağının etrafına sarılmış halde buzdolabına yaslanmış olduğuydu. Eleonore parmağını emdi ve Ben'in damarlarından kasıklarına doğru bir zevk dalgası yayıldı. Aynı anda inlediler ve Eleonore avının kaçmasını engellemek istercesine bir eliyle boynuna, bir bacağıyla da kalçasına sarılarak onu daha da yaklaştırdı. Tırnaklarının uçları adamın derisine batıyordu ve *kahretsin*.

Ben'in kafası panik ve zevkten oluşan bir hezeyan içinde döndü. Kadının tükürüğünde sihirli bir afrodizyak olmalı, çünkü anında tamamen ereksiyona geçmişti. Adam çaresizce Ben'in alt karnına doğru bastırdı ve Ben de onun hareketlerine karşılık vererek kalçalarını aceleyle salladı.

Bu çılgınlıktı. Ama ağzı, Tanrım, *ağzı*...

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Durum çılgınca kontrolden çıkmıştı ve ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, yeni misafirini bir hayvan gibi düşüncesizce beceremezdi. "Dur," diye boğuk bir sesle bağırdı.

Onu anında bıraktı ve göz açıp kapayıncaya kadar mutfağın öbür ucuna geçti, nefes nefese kalırken sırtını duvara dayadı. Ağzının kenarından bir damla kan aktı ve göğüs uçları gömleğinin altında dikleşti. "Özür dilerim," dedi, dili kanı toplamak için fırladı. "Kontrolümü kaybettim." Kadın kalçalarını birbirine bastırdı ve Ben onun da bu temastan etkilendiğini fark edince inledi.

"Sadece kan değıl," diye ağzından kaçırdı adam cevap vermeyince.

"Ne?" sordu, bilişsel yetilerinin çoğunu kaybetmişti.

"Kontrolünü kaybediyorsun," dedi o gırtlaktan gelen succubus sesiyle. "Uyarıldığını hissedebiliyorum ve... ben de bundan besleniyorum."

On dakika içinde ikinci kez neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. *Onun ereksiyonunu hissedebiliyor* muydu? Endişe yerini dehşete bıraktı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı, istemeden de olsa onu cinsel olarak taciz ettiğini fark edince paniğı arttı. "Sana saygısızlık ettiğimi, fetişleştirdiğimi ya da başka bir şey yaptığımı hissettirmek istemedim. Sadece uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım ve sen çok güzel ve korkutucusun ve çok özür dilerim, söz veriyorum bir daha asla ereksiyon olmayacağım."

Belki gerçeki değıldi ama ıldırmağk üzereydi. En yakın pencereden atlama isteğı duydu. Evi sadece bir katlı olabilirdi ama kafasını sokabileceğı dikenli bir çalı vardı...

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın gülümsedi. "Oh, Ben," diye mırıldandı ve tekrar yaklaştı. "Ben yarı succubus'um. Ereksiyon olman hoşuma gidiyor."

Gözlerini kapadı, inlemek ya da pantolonuna boşalmak gibi utanç verici bir şey yapmamaya kendini zorladı. Onun yanında olmak duyguların hız trenine binmek gibiydi. Boğucu ve korkutucu arasında o kadar hızlı geçiş yapıyordu ki, kendini sabitleyecek sağlam bir zemin bulamıyordu.

"Succubus beslenmesi nasıl işliyor?" diye sordu. "Kan içiyorsun ve yemek yiyorsun ama belli ki başka bir şeye de ihtiyacın var." Belki de teknik detaylar, kızın doğrudan onun aletinden besin emdiği görüntüsünü aklından çıkarırdı.

"Cinsel temas yaşamaya veya cinsel enerjiye yakın olmaya ihtiyacım var" dedi. "Sikişmek beslenmenin en etkili yolu elbette ama zina yapan insanları izleyerek ya da kendini tatmin eden birinin yakınında bulunarak da beslenebiliyorum."

Ben inledi ama en azından pantolonunun içine boşalmadı. Teknik detaylar ona ihanet etmişti. "Nasıl..." Boğazını temizledi. "Ne sıklıkla?"

"Yaklaşık haftada bir, kan içmeye benzer."

Pekâlâ. Bu, Eleonore'dan ve onun baş döndürücü kokusundan uzaktayken çözmesi gereken yeni bir lojistik . "Restoran," diye mırıldandı. "Sana kan getireyim." Kendini daha fazla utandırmadan döndü ve evden kaçtı.

OceanofPDF.com

DÖRT

T KURT ADAMIN TADI GÜZELDI.

Eleonore dudaklarını yalayarak onun nefis kanından arta kalan damlaları yakaladı. Ben Rosewood'un tadı çikolata, toprak, tarçın ve dizginlenmiş bir tutku fırtınasıydı. Kanda keskin bir korku notası vardı, evet, ama bu tüm lezzeti azaltmıyordu. Kurt adam utangaç görünebilirdi ama kan yalan söylemezdi. İçinde özgür bırakılmaya can atan bir canavar vardı.

Canavar kısa bir süreliğine ayağa kalkarak sert ve sıcak bir şekilde ona süründü. Cinsel enerjisi kanının psişik eşdeğeri gibiydi; vahşi, zengin, nadir. Gerçekten utangaç mıydı, yoksa diğerlerinin içindeki yırtıcıyı fark etmesini engellemek için bir rol mü yapıyordu? Eleonore yalan söylemekten nefret ederdi ama beslenmek ve öldürmek için yıllar boyunca pek çok rolü oynamak zorunda kalmıştı; bilmiş baştan çıkarıcıdan bakire saf kıza kadar. Bir insanın yüzeyde görüldüğü haliyle gerçek benliğinin nadiren örtüştüğünü ve bu gerçek benliklerin neredeyse her zaman acımasız, hayal kırıklığı yaratan ya da iğrenç olduğunu iyi biliyordu.

Ben'in gerçeği ne olursa olsun, muhtemelen çirkindi... *Tanrılar*, onun orgazmını tatmak için suç işleyebilirdi. Bu düşünceyle ürperdi, başı mutfak duvarına yaslandı. Kristali elinde tuttuğu ve böylece onu kontrol ettiği için ondan nefret ediyordu ama birini sevmek ya da ona güvenmek onu becermek için bir şart değildi ve succubus yarısı beslenmeyeli uzun zaman olmuştu. Karnının alt kısmı istekten ağırlaşmıştı ve kendi orgazmlarıyla beslenemese de, ön kapı tekrar açıldığında bir elini pantolonunun içine sokmayı düşünüyordu.

Eleonore bir anda oturma odasına döndü ve Ben'in kafasını içeri uzattığını gördü. Mahcup görünüyordu. "Anahtarlarımı unutmuşum." Onları alçak bir kitaplığın üzerindeki kâseden aldı. "Ve cüzdanımı. Ve telefonumu." İkisini de masadan aldı, sonra yere baktı. "Ve ayakkabılarımı."

Eleonore kollarını kavuşturdu ve ona gözlerini kırpmadan baktı.

Yanakları sakalının kenarından daha da kızardı ve tekrar odadan çıkmadan önce ona yarım bir el salladı.

Tuhaf bir kurt adam. Kaderini avucunun içinde tutan adamın gerçek yüzünü anlamak isteyen Eleonore onu takip etmeye karar verdi. Adamın yeşil, kutu şeklinde bir arabaya binişini ön camdan izledi. Çok hızlı sürmediği sürece ona yetişebilirdi.

Vampirlerin hızlı hareket etmek istediklerinde ışınladıkları yaygın bir yanılgıydı. Gerçekte koşarlardı - hareketlerinin olağanüstü hızlı bir üst vitesi vardı. Göz açıp kapayınca kadar bir blok aşağı koşabilirdi.

Takip etmeye başlamadan önce bir blok ötede olmasını bekledi. Dikkatli bir şekilde sürüyor, diğer sürücülerin yapmaya isteksiz görüldüğü şekilde her kiraz kırmızısı dur işareti tamamlanana kadar duruyordu. Kolay bir avdı ama yine de avın heyecanı içinden akıp gidiyordu. Hem vampirler hem de succubi'ler yırtıcı hayvanlardı ve kovalamacayı severlerdi. Adrenalin kana keskin ve sarhoş edici etki veriyordu, tıpkı korkunun ya da acının rızaya dayalı tadının cinsel hazzı yoğunlaştırması gibi.

Eleonore, Ben'i her seferinde bir depar atarak, çalıların ya da diğer arabaların arkasına gizlenerek takip ederken çevresini ölçüp biçti. Sıcak bir gündü, güneş ışığı yeşil ağaçların ve şirin evlerin üzerinden süzülüyordu. Mahalle, 1969'daki Amerikan banliyölerinden hatırladığı düzgün planlı bir şekilde yayılıyordu, ancak evlerdeki bireysel dokunuşlar sayesinde tekdüzelikten kurtulmuştu. Yapılar gökkuşağı renklerine boyanmıştı ve burada çeşitli canlıların yaşadığı belliydi. Bir evin kapısı ve giriş rampası centaurların evlerinde sıkça rastlanan devasa bir kapıya sahipti; bir diğerinin ön bahçesinde bir naiadın çıplak bir şekilde uzandığı, alnıyla saçları arasındaki sınırda pulların parladığı bir gölet vardı; ve üçüncü bir bahçedeki ağaçtan dilekleri veya büyüleri işaret eden kurdeleler sarkıyordu.

Doğüstü dostu bir bölge. Çoğu şehirde büyülü yaratıkların toplandığı böyle bölgeler vardı. Ben'in mahallesinin dışında kasabanın daha sıkıcı ve sıradan bir hal almasını bekliyordu ama tam tersi oldu. Asfalt, dalların sokağın üzerinde birbirine geçtiği kırmızı tuğlaya dönüştü ve evler, sivri uçları, alışılmadık genişlemeleri ve pencerelerindeki her türlü tuhaflıkla daha eksantrik hale geldi. Bir peri, bir kolunun altına sıkıştırdığı kitaplarla başının üzerinde uçuşurken, bir büyücü hayranlık dolu yarım daire şeklindeki çocukların önünde illüzyonlar yapıyordu.

Eleonore park etmiş kırmızı bir kamyonun yanında durup Ben'in hangi yöne döneceğini görmek için beklerken, yolcu koltuğunda iblis gibi görünen bir şeye binmiş sarışın bir kadın görmek ilgisini çekti. İkili tutkulu bir şekilde öpüşüyordu, bu da ona kısa bir enerji patlaması yaşattı. Eleonore'un kendini açıklamak gibi bir niyeti yoktu, bu yüzden sadece dişlerini sıktı ve yoluna devam etti.

En azından Ben'in içkisine verdiği hayvani tepkiyle birleşen bu uyarılma darbesi, succubus yarısının açlığının keskin sınırını ortadan kaldırmayı başarmıştı. Cinsel enerji için çok çaresiz kalırsa, yeni esirini kısıtıp ikisini de sonuna kadar öğütebilirdi ve ona bir orgazm hediye edemeyecek kadar kindar hissediyordu.

Dükkânların ve restoranların bir köy yeşili etrafında kümелendiği şehir merkezine benzeyen bir yere ulaştı. Ben arabayı, üzerinde NecroNomNomNoms siyah boyalı bir vitrinin yanında durdurdu. Eleonore, *Glimmer Falls Gazetesi*'nin nüshalarının bulunduğu bir gazete kutusunun arkasına çömelmiş, onu görünce ciyaklayıp kaçışan bir cüceyi görmezden geliyordu.

Ben aracından indiğinde, kaldırımında yürüyen bir grup insan tarafından karşılandı. "Ben!" diye bağırdı biri. "Emporium'da olmamana şaşırdım."

Homurdandı ve bir omzunu silkti. "İnşaat."

Bir başkası "Yeni alanı görmek için sabırsızlanıyorum" dedi. "Hâlâ bir sahne eklemeyi düşünüyor musunuz?"

Eleonore'un kaşları çatıldı. Hangi alandan ?

"Evet," dedi Ben. "Yine de önce kahve dükkanını açmak istiyorum."

Ben bir işletme sahibi miydi? Eleonore bunu zihninde oluşturduğu ansiklopedi maddesine kaydetti. *Ben Rosewood: Kurt adam, bıçaklama aletleri var, bir kahve dükkânı sahibi, ya utangaç ya da karanlık doğasını örtbas etmek için utangaçlık maskesi kullanıyor, tadı güzel.*

Düşmanını tanı, demişti biri bir keresinde. Eleonore bu tavsiyeye uyup uymamakta kararsızdı -bazen sadece *Sürpriz* diye bağırmak, gırtlığını kesmek ve işi bitirmek gerekiyordu- ama bu bir suikast değildi. Bu en yüksek riskli psikolojik savaştı. Bir tarafta Eleonore'un tüm varlığı üzerinde nihai güce sahip bir kurt adam. Diğer tarafta ise Eleonore'un kendisi vardı ve Eleonore nasıl silah olunacağını hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. Henüz büyüü bozmayı başaramamıştı ama pes etmeyi reddediyordu.

Birkaç belirsiz hoşbeşten sonra Ben mazeretlerini sıraladı ve binanın içinde kayboldu.

Açılan kapıdan dışarıya kan kokulu bir hava yayıldı ve Eleonore'un ağzı sulandı. En azından artık Ben ona kan vermeyi keserse gidebileceği bir yer biliyordu.

"Neye bakıyoruz?"

Eleonore dişlerini göstererek ve tıslayarak döndü. Her nasılsa, bir kadın ona doğru yaklaşmıştı ve şimdi gazete kutusunun arkasında aynı pozisyonda çömelmiş, dükkâna bakıyordu. Eleonore'unkinden daha açık ve bakırımsı bir tonda kızıl saçları vardı ve siyah boynuzları başının yanları boyunca uzanıyor, geriye doğru uzanıyordu. Bir dişi şeytan.

Kendi düzlemlerinde yaşadıkları ve ruh avlamak dışında nadiren ortaya çıktıkları için bir sabahta iki iblis insan âlemi için tuhaf görünüyordu ama Eleonore son seferinde rüya görürken ne olduğunu bilmiyordu. Belki de bir istila söz konusuydu.

"Güzel dişler," dedi dişi iblis, soluk kristal mavisi gözleriyle Eleonore'un ağzına bakarak. "Cadılar Bayramı'nda değiliz ama bin yılı aşkın süredir gündüz yürüyen bir vampir görmemiştim." Alnı çatıldı. "Cadılar Bayramı değilse tabii?"

Ormandaki Cadı da dahil olmak üzere pek çok ölümsüz zaman delisiydi. Ne kadar yaşlanırlarsa, gerçeklikle bağlantıları o kadar azalıyordu. "Sen de kimsin?" Eleonore sordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorardım," dedi kadın, belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek, "ama unutturdum."

Eleonore diğer ayrıntılara da dikkat etti. Şeytani kadın fırfırlı beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve botlar giymiş, korsanlara özgü kırmızı bir kuşak takmıştı; tırnakları törpülenmiş ve siyaha boyanmıştı.

"Bu kabalık, biliyorsun," dedi dişi iblis.

Eleonore gözlerini kırıştırdı. "Ne, dik dik bakmak mı?"

"Oh, hayır, bana bakmaya her zaman izin var. Son derece çekiciyim." Özellikle hiçbir şeyi işaret etmedi. "Ama Glimmer Falls'ta aynı anda sadece bir tane ateşli, uğursuzca çömelmiş kızıl saçlıya izin verilmeli." Dudakları somurtarak aşağı doğru döndü. "Seni uyarmak zorundayım - eğer benim yerime geçmeye çalışırsan, seni parçalara ayırıp cehennem köpeğime yedirmek zorunda kalırım."

"Senin yerini almaya çalışmıyorum," dedi Eleonore, bu konuşmanın bataklığın metaforik karşılığı olduğunu hissederek. İstemedi de olsa içine düşmüştü ve bir türlü ayağa kalkamıyordu. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Bir kurt adamı gözetliyorum."

"Oh, eğlenceli!" Kadın ellerini çırpı. "Şu anki erkek oyuncağım bir kurt adam. Ben de eğlenmek için onu gözetliyorum."

Erkek oyuncak mı? Eleonore bunu daha sonra PADD'den bakmak üzere bir kenara not etti. "Kurtadamının adı Ben Rosewood mu?"

NecroNomNomNoms'ın kapısı açıldı ve Ben dışarı çıktı, bir elinde bir kâğıt torba, diğer elinde kulağına dayadığı PADD vardı. Torbadan yayılan bakır kokusu midesinin guruldamasına neden oldu ve Eleonore dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

İblis onun bakışlarını takip etti ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oh, o değil. O sıkıcı biri."

Kanının vahşi tadını ve koltuğundaki gümüş kazıkları hatırlayan Eleonore aynı fikirde olduğundan emin değildi. "Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar hain?"

"Eksi beş," dedi kadın, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Bakışları Ben'in ötesine, parka doğru kaydı ve yüzü aydınlandı. "Kai'ye kuracağım cinsel pusu için neredeyse zaman geldi." Kıkırdadı. "Üç saattir odamda bağlı duruyor."

Tuhaf kadın ayağa kalktı ve parka doğru yürümeye başladı. Girişte kırmızı bir saat vardı, yüzü çeşitli rünler ve rakamlarla kaplıydı ve Eleonore neden iki düzine kadar akrebin çeşitli hızlarda hareket ettiğinden emin değildi. İblisin havada ateşten bir oval çizmesini, sonra da adım atıp gözden kaybolmasını şaşkınlıkla izledi.

"Ne kadar tuhaf," dedi. Bütün bu kasaba tuhaftı. Birden fazla iblis, tuhaf saatler ve kötü organize edilmiş bir şehir planlamasından söz eden karmakarışık bir mimari. Glimmer Falls... İsim tanıdık gelmemişti ama Eleonore son birkaç yüzyıldır insanların dünyasında pek sosyalleşmemişti. Zamanının çoğunu Ormandaki Cadı ile geçirmişti.

Cadı düşüncesi dişlerini göstermesine neden oldu. Delilikten bahsetmişken. Eleonore'un sığır gibi satılmasından önce yaptıkları son konuşma, Yıldız Filosu kaptanlarının göreceli çekiciliğinden -Eleonore her ne kadar cadıyla aynı fikirde olmaktan pişmanlık duysa da, Janeway'in cinsel çekiciliği yadsınamazdı; adet kanının yaratıcı kullanımlarından, cadının şimdiye kadar yarattığı ve çoğu Eleonore'un elinde ölmüş olan tüm düşmanlarının ayrıntılı bir listesine kadar. Abuk sabuk konuşmasının sonunda cadı kukuletalı yüzünü Eleonore'a çevirdi, uzun siyah saçlarından bir tutam gölgelerin arasından sıyrıldı. Cadı ciddiyetle, "Arkadaş olduğumuza çok sevindim," dedi.

Arkadaşlar. Putain de bordel de merde. Eleonore onun yüz ifadesini görmemişti elbette ama cadı gerçekten de bunu kastetmiş gibi konuşmuştu.

O sürtüğün içini dışına çıkarmaktan zevk alacaktı.

Tekrar dükkâna doğru baktı, sonra Ben'in uzaklaştığını fark etti. Başını çevirdi ve yeşil aracın köşeyi döndüğünü gördü.

Ormandaki Cadı hâlâ onun en büyük düşmanıydı... şimdilik. Bu Ben Rosewood'un ne kadar korkunç olacağını zaman gösterecekti.
Eleonore ayağa fırladı ve avına devam etti.

OceanofPDF.com

BEŞ

"I GIGI," dedi BEN, telefonu yanağıyla omzu arasına sıkıştırmış arabanın anahtarlarını karıştırırken. "Seni arayabilir miyim?

Geri mi?"

Paket kan torbaları uzun süre sıcak kalmayacaktı ve Eleonore'un iyi beslendiğinden emin olmak istiyordu. Zengin, bakırımsı koku burnunu kırıstırdı; bu koku onu rahatsız ettiğinden çok daha fazla rahatsız etmeliydi. Ne yazık ki içindeki kurt bu tür şeylerden hoşlanıyordu. Diş etlerinde, dolunayda dişlerinin düşeceği yerde bir kaşıntı vardı.

Kız kardeşi kaba bir ses çıkardı. "Bu önemli. Yoksa kahve dükkânına dekor almak küçük kız kardeşinden daha mı önemli?"

Ben, ailesinde acımasızca uygulanan bu manipölasyon taktiğine çok aşinaydı. Bu etkili olmadığı anlamına gelmiyordu. "Pekâlâ," dedi Ben, bir suçluluk dalgası hissederek. "Ne var ne yok?"

Telefonu hoparlöre aldı ve park yerinden çıkmadan önce yolcu koltuğuna fırlattı. SUV ihtiyaç duyduğundan daha fazla arabaydı ama boyuna uygun bir yer gerekiyordu. Dikiz aynasını kontrol etti, sonra karşıdan karşıya geçen kızıl saçlı bir kadını görünce kaskatı kesildi. Eleonore arabadan inmiş miydi? Sonra Lilith'in, sözde Tüm Şeytanların Anası'nın korsan figürünü tanıdı ve rahatladı.

Birisi yaşayan en eski iblislerden biriyle karşılaştığında, özellikle de neşeyle, kendi kendine itiraf ettiği gibi deli olan ve şiddetle ün salmış biriyle karşılaştığında bu olağan bir tepki olmayabilir. Aslında, Ben'in her zamanki bile değildi, ama Lilith'i Eleonore'dan daha çok görmeyi tercih ederdi.

an. Lilith, oğlu Astaroth Calladia'yla çıkmaya başladığından beri Glimmer Falls'ta sık sık görülüyordu. Son iki yıldır ölümlüler dünyasında yaptığı en kötü davranışlar -en azından Ben'in bildiği kadarıyla- birkaç vandallık, hafif bir kundakçılık ve Ben'in arkadaşlarından biri ve yakındaki Fable Farms kurtadam sürüsünün bir üyesi olan Kai'yle yaptığı üzücü bir kamu ahlaksızlığı olmuştu.

Lilith, oğlu mutlu olduğu sürece Glimmer Falls için bir tehdit oluşturuyor gibi görünmüyordu; ne de olsa ortalığı kasıp kavuracak bir sürü başka şehir, ülke ve astral düzlem vardı. Eleonore ise... onun ne tür bir tehdit oluşturabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"-Bu yüzden etkinliklerin düzenlenmesine yardımcı olmakta harika olacağını düşünüyordum," diyordu Gigi ve Ben dikkatini vermediğini fark etti.

"Özür dilerim," dedi, canlı zümrüt gözleri ve keskin dişleriyle ilgili düşüncelerini zihninden uzaklaştırarak. "Neydi o?"

"Az önce söylediğim bir şeyi duydun mu?" Gigi'nin ses tonu sinirliydi.

"Araba kullanıyorum," diye belirtti. "Ve tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Kendi kendine mırıldandı - İsa Mesih, Thor ve bir küfür içeren bir şey. Annelerinin uygarlaştırma çabalarına rağmen, Gigi fırsat eşitliğine sahip bir küfürcüydü, o anda doğal gelen herhangi bir tanrının, tarihi figürün veya küfrün adını anıyordu. Kurt adamların çoğu da aynıydı, ancak Ben annesinin hatırı için "Lycaon" veya "Tanrı" gibi hafif ünlemlere bağlı kalmaya çalıştı.

Gigi boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Daha önce kamu hizmetinden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ben, bu işin nereye varacağını merak ederek. Gigi her zaman siyaset ve aktivizmle ilgilenmişti, özellikle de yerel sahnede.

"Belediye başkanlığına adaylığımı koymaya karar verdim."

Ben neredeyse cipini yoldan çıkaracaktı. "Ne?" diye sordu, anonsun büyüklüğü karşısında irkilmmişti.

"Cynthia Cunningham rakipsiz aday, çünkü muhtemelen olası rakiplerine şantaj yaptı, tehdit etti ya da rüşvet verdi. Ben onun asla göremeyeceği karanlık at olacağım." Kıkırdadı. "Ya da karanlık kurt, sanırım."

Ben direksiyonda olmayan eliyle burnunun kenarını sıktı. "Gigi, gerçekten onun radarına girmek istiyor musun?" Kız kardeşinin iyi bir belediye başkanı olacağından şüphesi yoktu - her ne kadar dışa dönük bir parti kızı olduğu için onunla dalga geçse de, onun çok zeki, politika konusunda bilgili ve dünyayı daha iyi hale getirmeye gerçekten yatırım yaptığını biliyordu - ama Cynthia Cunningham...

Cynthia Cunningham.

Glimmer Falls iki ailenin reisleri tarafından kurulmuştu: Cunninghamlar ve Sparklar. Nesiller boyunca şiddetli bir rekabete girmişlerdi, ancak son varisler -Mariel Spark ve Calladia Cunningham -Çok iyi arkadaşlardı ve gerçekten iyi insanlardı.

Ancak Belediye Başkanı Cynthia Cunningham daha eski, daha acımasız nesillerin kumaşından kesilmişti. Buzdan ve hırstan ibaretti, kindar olabildiği kadar da hesapçıydı. Güce olan açlığı o kadar büyüktü ki, kendi kızını "göz zevkini bozduğu" gerekçesiyle aşağılamış ve taciz etmişti. Mariel'in annesi kızıyla yakınlaşmak için adımlar atarken, Cynthia politikayı ailesine tercih etmişti. Calladia trajik bir şekilde kendi ruh sağlığı için annesiyle ilişkisini kesmek zorunda kalmıştı.

Ben, geniş ve sevgi dolu bir ailesi olan biri olarak, sizi her şeyden çok sevmesi gereken kişi tarafından reddedilmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdi. Ama Calladia'nın savaşçı bir ruhu vardı ve kan bağlarına aldırmandan arkadaş gruplarından kendi ailesini kurmaya karar vermişti.

Eğer Cynthia Cunningham kendi çocuğuna böyle davranabiliyorsa, Gigi'ye ne yapabilirdi ki?

"Herkes ondan çok korkuyor," diyordu Gigi, "ve bu onun sadece ilk belediye başkanlığı dönemi. Onu iki kez daha seçip sekiz yıl daha bu makamı kirletmesine izin mi vereceğiz? Evraklarını uydurduğu o tatil köyü için neredeyse ormanın yarısını kestiriyordu. Glimmer Falls'a büyük iş getirmek adına başka ne yapacak?"

Ben farklı bir yol denedi. "Aday olmak için biraz geç değil mi? Seçimlere iki buçuk ay var."

Gigi dilini şaklattı. "Başvuru süresi birkaç gün içinde doluyor. Burası küçük bir kasaba, başkanlığa aday olmak gibi bir değil.

Glimmer Falls'ta işler hep biraz tuhaf yürür. Ruhumda gizli bir kötülük olmadığından emin olmak için bir scrying testinden geçmem - bu arada bunu çiviledim - ve ardından Seçim Günü'nden önceki altmış dokuzuncu güne kadar oy pusulasında yer almak için yeterli imzayı toplamam gerekiyordu."

"Ne yazık ki bana gizli kötülüğü sormadılar," dedi. "Onlara senin bir tehdit olduğunu ve kamu görevine yaklaşmana izin vermemelerini söyleyebilirdim."

"Kaba!"

Ben, yaşlı bir sentorun dikkatlice caddenin karşısına geçmesine izin vermek için durdu. Gri giysili kadın ona doğru başını salladığında sıkıca gülümsedi ve selamlamak için elini kaldırdı. Sağa dönerken daha ciddi bir şekilde "Üzerinde çalıştığınız bir platform var mı?" diye sordu. "Uygun fiyatlı konutları artırmak gibi bir şey mi?"

Çevresel görüşündeki bir hareket gözüne çarptı ve frene basmasına neden oldu ama baktığında, geyiklerin ve peritonların dibe yakın yaprakları kemirmesiyle oluşan alametifarikası balon şeklindeki bir dizi cılız ağaçtan başka bir şey yoktu.

"Hayır," dedi Gigi. "Siyasi kampanyam hakkında hiç düşünmedim ve tek bir fikrim ya da inancım yok. Bildiğim tek platform ClipClap, bu yüzden gözlerimi kırıştıracam ve herkesten lütfen küçük hanıma biraz güç vermelerini rica edeceğim."

İğnelemeyi gözden kaçırmak zordu. "Anlaşıldı." Ben iç çekti. "Sadece senin için endişeleniyorum."

Sesi yumuşadı. "Biliyorum. Ama artık çocuk değilim ve eskiden olduğu gibi bana zarar verebilecek herhangi bir şeyin önüne geçemezsin. Cynthia'yı alt etmeye fazlasıyla hazırım."

Gigi ne isterse, genellikle çok çalışarak ve gözü karalıkla elde ederdi. Ben içgüdüsel tartışma isteğini bastırdı ve düşüncelerini yeniden çerçeveledi. Gigi belediye başkanlığı için yarışıyordu. Pekâlâ. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Kendine geleceğini biliyordum." Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "İş dünyasındaki becerilerin ve toplumsal bağlantıların sayesinde kampanya etkinliklerini düzenlememde bana çok yardımcı olacağını düşünüyordum. Ne dersin?"

Ben, Emporium'u işletmenin gerekliliklerini, bitişikteki kafenin yaklaşan açılışını, tamamlanmamış şapkayı, eşarpları ve bebek battaniyesini, evindeki vampir succubus'u, şu anki kronik yorgunluk durumunu ve gün içindeki sınırlı sayıda saati düşündü. Sonra Gigi'yi ve sevdiği insanların mutlu ve tatmin olmuş olmalarını sağlamak için ne kadar ileri gidebileceğini düşündü.

Ben iç çekti. "Beni de say."

BEN ön kapıyı açarken, "**DÖNDÜM**," diye seslendi. Eleonore dinleniyorsa onu ürkütmek istemiyordu. Parmağını emdikten sonra mutfığa düşen güneş ışığında durduğu için gün ışığıyla bir sorunu olmadığı açıktı.

-ve hayır, bu tekrar ziyaret etmesi gereken bir anı değildi- ama uyku programının vampirik yarısından etkilenip etkilenmediğini bilmiyordu.

Bir rüzgâr yanından geçerken saçlarını karıştırdı. Omzunun üzerinden baktı ama ön bahçesindeki ağaçlar hareketsizdi. Garipti ama Washington'da hava bir anda değişebilirdi, o yüzden omuz silkti ve içeri girmek için arkasını döndü.

Eleonore tam karşısında duruyordu.

Ben irkildi ve sendeleyerek geri çekildi, omzunu kapının pervazına çarptı. "Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye sordu boştaki eliyle göğsünü tutarak.

Eleonore soruyu duymazdan geldi, gözleri paket servis çantasına sabitlenmişti. Saçları karmakarışık ve cildinde hafif bir ter tabakası vardı, bu da onu parlıyormuş gibi gösteriyordu. "A pozitif," dedi burun delikleri alevlenerek. "Ve O negatif. Ve..." Burnu kırıştı. "Başka bir şey."

"Kan gruplarının bir karışımı." Ben, içinde üç plastik paket kan bulunan kâğıt torbayı eline aldı. "Ne istediğinden emin değildim."

NecroNomNomNoms etik olarak kanlarını ücretli bağışçılardan temin ediyordu ve et menüsünde suçlu yiyecekler için bir yol katliamı bölümü vardı. Ben orada nadiren yemek yiyordu ama düşünceli davranışlarını takdir ediyordu.

Eleonore elini uzattı ama kese kâğıdına bir santim kala durdu. Gözlerini onunkilere dikmiş, sessizce bir soru soruyordu.

Ben başıyla onayladı. "Devam et," dedi. "Hepsi senin için."

Torba anında Ben'in elinden fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar Eleonore dişlerini O negatif plastik torbaya geçirmiş bir halde oturuyordu. Ben kanepesine kan sıçrayacağı düşüncesiyle irkildi ama Eleonore düzenli bir yiyiciydi ve çok geçmeden poşet boşaldı.

Eleonore kandan çok az daha açık bir kırmızı tonuna sahip olan dudaklarını kuruladı. "Bu kimden geldi?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

Ben daha da yaklaşarak kanepenin diğer ucuna yerleşti. Hâlâ yanlış bir sözün ya da hareketin onu harekete geçirip geçirmeyeceğinden ve şahdamarının aniden alınmasına yol açıp açmayacağından emin değildi. "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Restoran bağışçılardan oluşan bir havuz kullanıyor."

"Hmmm." Dili dışarı fırladı ve dudaklarının kenarında boncuklaşmak üzere kaçan tek damla kanı yalayıp yuttu. "Bu donör mutluydu."

Şaşıрма sırası Ben'deydi. "Bunu söyleyebilir misin?"

Eleonore başını salladı ve koklamak için A pozitif torbasını burnuna götürdü. "Duygular kanın tadını etkiler. Öfke acı bir baharat verir ve keder dilimi sevmediğim bir şekilde karıncalandırır. Mutlu ya da uyarılmış kan en iyisidir. En azından benim için. Diğer vampirler aynı fikirde olmayabilir."

Mutfakta parmağını nasıl emdiğini düşündü ve bir ürpertiye bastırdı. "Benimkinin tadı nasıldı?" diye sormaya cesaret etti.

Gözleri ona sabitlenmişti, içine düşmenin kolay olacağını düşündüğü derin kuyulara. "Korkuyordun," dedi, "ama aynı zamanda tahrik de olmuştun." Tek omzunu silkti. "Gerçi bunu kan olmadan da hissedebiliyordum elbette."

Ben'in yanakları kızardı. Çoğu insanın bahsetmek için fazla kibar davranacağı şeyler hakkında o kadar açık sözlüydü ki. "Özür dilerim," dedi.

Başını eğdi ve bir tutam kızıl saç omzunun üzerinden kayd. "Neden?"

"I-" Ne demesi gerekiyordu? *Tahrik olduğum ve korktuğum için üzgünüm mü? Tadını alabildiğin için mi?* "Genel olarak özür dilerim, tamam mı?"

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. Konuşma sırasında gözlerini ondan ayırmamıştı ama kaşları çatılmış ve bakışları

Mikroskop altında bir şeyi inceleyen bir bilim adamının yoğunluğu. "Çok özür diliyorsun," dedi.

Gergin bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

"Kimse benden özür dilemez," dedi kesin bir ifadeyle. Sonra A pozitif torbasını ısırdı ve emmeye başladı.

Ben büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Her yutkunuşunda boğazı dalgalanıyor ve kaymaktaşı teninde yavaş yavaş bir kızarıklık oluşuyordu. Bu kızarıklığı parmaklarıyla takip etmek, besin alırken teninin ısınısını hissetmek için tuhaf bir istek duydu. Yemeğini bitirdiğinde artık mermer bir heykele değil, pembeleşmiş yanakları ve sağlıklı bir canlılık aurasıyla yaşayan, nefes alan bir kadına benziyordu. Aynı güzellikte ama daha gerçek. Daha dokunulabilir.

İçgüdüleri ona ne söylerse söylesin, ona dokunacak değildi elbette. Bu, elini bir aslanın kafesine sokup aslanın dostça davranmasını ummak gibi bir şey olurdu.

Eleonore içini çekti ve kanepenin minderine yaslandı, gözleri ağırlaştı. "Normalde bu kadar çok beslenmem gerekmezdi," dedi. "Uzun zaman oldu."

Çünkü Lycaon'un bildiği kadarıyla kaç yıldır plastik bir kayanın içine hapsolmuştu. "Nasıl bir şey?" Ben tereddütle sordu. "Sahte kristalin içinde olmak."

Dudakları aşağı doğru dönerken yüzüne gerginlik yayıldı ve Ben sorduğu sorudan anında pişman oldu. Bir kurt adamın merakına sahipti -dolunayda yaptığı *koklama* gibi, Tanrım- ama belli ki bir travmayla uğraşıyordu.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi. "Sadece merak ettim."

Başını koltuğa yasladı ve tekrar doğrudan ona baktı. "Bu sefalet," dedi. "Çok acı için değil, ama..." Sözüünü yarıda kesti, bakışları giderek uzaklaştı. "Puslu," dedi sonunda. "Sisin içinde olmak gibi, ne kadar zaman geçtiğini ya da sisin nerede bittiğini bilmiyorsun. Açlık her zaman oradadır, asla daha iyi ya da daha kötü olmayan donuk bir ağrı gibi. Zaman yok, başlangıç ya da son yok, sadece rüyalar ve anılar ziyaret etmeyi seçiyor." Bir duraklama daha oldu. "Ve tabii ki nefret. Açlık gibi, o da asla geçmez."

Ben yutkundü. Kulağa korkunç bir varoluş gibi geliyordu. "Ne için nefret?" diye sordu.

Eleonore açıkça, "Sen," dedi ve Ben irkildi. "Ya da temsil ettiğin şey. *O*, demek daha doğru olur sanırım. Beni altı yüzyıl önce hapseden kişi."

Ben koltukta kaykıldı bir bacağına kaldırarak ona daha fazla baktı. "Kimdi o?"

Eleonore acı acı güldü. "Bilmiyorum. Bana Ormandaki Cadı'dan başka bir isim vermedi. Yüzünü hiç görmedim, *Uzay Yolu*'nda bile."

Ben gözlerini kırptırdı. "*Star Trek* mi dedin?"

"Benim için yaptığı tek iyi şey," dedi Eleonore. "Cadı bazen eğlenmeyi severdi ve senin teknolojin onun şiirlerini okumaktan ya da spor olsun diye düşmanlarını avlamaktan kurtulmasını sağladı."

Bu, başının dönmesi için yeterliydi. "Hayal bile edemiyorum."

"Denemelisin," dedi Eleonore ani bir kinle. "Belki o zaman benim ebedi hizmetkârlığımı yeniden düşünürsün."

Ben'in kalp atışları onun gözlerindeki cinayetle daha da hızlandı. "Senin ebedi hizmetkârlığını istemiyorum," dedi. "Seni nasıl özgür bırakabilirim?"

"Sana söylemedi mi?" Eleonore sordu. "Beni sattığında mı?"

"Onunla hiç tanışmadım bile. Kim olduğunu, nerede olduğunu ya da başka bir şey bilmiyorum. Sadece kapıma bir paket geldi."

Eleonore, kesinlikle bir tür lanet olan sert bir kelime tükürdü. "İşe yaramaz."

"Hey," diye itiraz etti Ben. "Sana kan getirdim." Eleonore durakladı. "Doğru," dedi sonunda.

Koşullar göz önüne alındığında, bu muhtemelen alabileceği en yakın barış teklifiydi. Çenesini masanın üzerinde kalan kan kesesine doğru kaldırdı. "Bunu içmek ister misin?"

Eleonore esnedi. "Sonra," dedi, gözleri . "Onu kök mahzenine koyabilirsin."

Birkaç dakika sonra uyuyordu, göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyordu.

Ben birkaç dakika içten içe düşündü. Kanepesinde uyuklayan bir vampir succubus ve bayatlamasını istemediği bir torba kan vardı. Ayrıca bir kök mahzeni de yoktu ama yine de bir buzdolabının daha iyi bir seçenek olabileceğinden şüpheleniyordu.

Çantayı buzdolabına koyduktan sonra oturma odasına döndü; Eleonore hâlâ kanepenin bir köşesinde kıvrılmış yatıyordu. Ben tereddüt etti, sonra koltuktan bir battaniye aldı ve uyuyan Eleonore'un üzerine örttü.

Ardından belediye başkanlığı kampanyalarını araştırmak üzere ofisine gitti.

OceanofPDF.com

ALTI

ELEONORE her zamanki gibi bir anda uyandı. Bu uygulamanın yılların paranoyasından mı yoksa vampir mirasından mı kaynaklandığını -tam olarak yetiştirilmiş vampirler elektrik lambasını fişe takar gibi uyanmazlardı-bilemiyordu. Bir anda ayağa kalktı ve etrafı taramaya başladı. tehditler için oda.

Yeşil duvarlar, kahverengi mobilyalar, perdeleri çekilmiş bir pencere gün ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Işık, öğleden sonranın altın tonundaydı ve zeminde eğimli bir şekilde yayılıyordu.

Görünürde rahatsız edici derecede çekici bir kurt adam yok.

Omuzlarından kayarak yerde biriken battaniyeye kaşlarını çatarak baktı. gelmişti bu? Kan içtiğini hatırlıyordu, sonra ani, ezici bir yorgunluk dalgası, ama battaniye yoktu. Temkinli bir şekilde battaniyeyi eline aldı ve koklamak için burnuna götürdü.

Sıcak çikolata, kamp ateşi dumanı, biraz da kır çiçekleri. Rahatlatıcı, sıcak bir koku, sanki koklayanı rahatlatmak için tasarlanmıştı - gerçi kurt adamın uyarılmış kanında yankısını tattığından beri, Eleonore'un koklarken hissettiği tek şey bu değildi. Karnının alt kısmı gerildi ve daha derin nefes aldı. Bu Ben'in doğal kokusuydu, sanki daha önce defalarca bu battaniyenin altına kıvrılmış gibi kumaşta yoğunlaşmıştı.

Ben battaniyeyi neden onun üzerine örtmüştü? Sanki üşümüş gibi değildi. Kan içmek her zaman teninde hoş bir kızarıklık bırakırdı ve evi serin ama rahattı.

Belki de bir saldırı ihtimaline karşı hareketlerini engellemek için onu battaniyeye sarmıştı. Bu mantıklı bir stratejiydi - geçmişte sevgililerine de uygulamıştı. Bir randevuya gölge düşürmek için sabahın erken saatlerinde kafa kesme girişimi gibisi yoktu.

Ama kurt adam onun sevgilisi değildi ve lanetin parametreleri nedeniyle zaten ona zarar veremezdi. Yani sadece onun rahat olduğundan emin olmak mı istemişti?

Eleonore göğsünü kalbinin attığı yere sürttü, bu düşünce onu rahatsız etti. Bu ölümlü bir kalpti, bir succubus'un kalbi. Dünya'da geçirdiği zamanın ritmini tek tek atıyordu - ya da en azından uzun, çok uzun yaşamının büyük çoğunluğunda askıya alınmış bir animasyonda tutulmasaydı öyle olacaktı. Otuz yaşındayken Ormandaki Cadı tarafından zincirlenmişti. Hapishanesinden çıkmasına izin verildiği zamanlarda ne kadar yaşlandığının kaydını tutmamıştı ama toplamda beş yıldan fazla olamazdı.

Bir ses dikkatini çekti ve Ben'in köşeden başını uzattığını görmek için döndü. "Oh, uyanmışsın," dedi Ben, elini kalın kahverengi saçlarında gezdirirken.

Garip bir şekilde telaşlandığını hisseden Eleonore eliyle kendini işaret etti. "Belli ki."

Adam yüzünü buruşturdu ve Eleonore, o uyurken üzerine battaniye örtmekten daha iğrenç bir suç işlemediği için onu terslediği için bir suçluluk duygusu hissetti.

"Güzel bir battaniye," dedi kendini affettirme çabasıyla ve battaniyeyi ona göstermek için uzattı.

"Böyle düşünmenize sevindim," dedi. "Bu benim favorim."

Potansiyel tehlikeyi hesaplayan iki temkinli yaratık gibi birbirlerine baktılar. "Akşam yemeği ister misin?" Ben ellerini ceplerine sokarak sordu Pantolonunu. "Kan değil -ya da daha fazlasına ihtiyacın varsa sanırım kan-ama... yiyecek?"

Eleonore vücuduna danıştı. Öğle yemeğinde sandviç yemişti ve ardından birkaç torba kan almıştı, yani açlıktan ölmüyordu ama evet, midesinde gelecekte bir öğünün hoş karşılanacağını gösteren hafif bir çukurluk vardı. "Bir ya da iki saat içinde yiyebilirim," dedi temkinli bir şekilde.

"Düşünüyordum da..." Ben kapıyı işaret etti. "Dışarıda bir yerde mi? Tabii havanın hâlâ aydınlık olmasına aldırılmazsanız."

Dışarı umut vericiydi. Dışarı çıkmak demek, çevresini tekrar incelemek demektir, bu sefer kurt adamın eşliğinde, böylece onun çevreye verdiği tepkiyi de inceleyebilecekti. İçinde bulunduğu koşullar hakkında ne kadar çok bilgi toplarsa, lanetin etkisindeyken yapabildiği kadarıyla, geleceği kendi isteğine göre şekillendirebileceğini umuyordu.

"Güneş umurunda değil," dedi. Yarı vampir olmanın avantajları. "Dışarı güzel olurdu."

Ben o zaman gülümsedi ve bu neredeyse o gün olan diğer her şey kadar şaşırtıcıydı. Yanağını kaşırken memnun ve utangaç görünüyordu, tırnakları sakalını hafifçe törpülüyordu. Tam olarak tatmin olmamış succubus açlığı, gülümsemesini ağzına almadan önce kendi tırnaklarını o sakalda gezdirmenin güzel olacağını fısıldadı ama o bunu duymazdan geldi. "Hazırlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi, "ama sonra seni Glimmer Falls'la tanıştırmaya gidelim."

BEN onu şehir merkezinde, daha önce onu takip ettiği yerden birkaç blok ötedeki **bir** restorana **götürdü**. Arabayı sürerken ona kasabanın tarihini anlattı ve Eleonore bu bilgileri hevesle özümsemişti.

Glimmer Falls, 1842 yılında Casper Cunnington ve Galahad Spark tarafından kurulmuştu; bu iki büyücü, toprağa işlenmiş sihir nedeniyle bölgeye çekilen tanınmış ailelerden geliyordu. Kasabanın altında ve ötesindeki orman ve tepelere uzanan geniş bir ley hatları ağı vardı ve sonuç olarak her türden doğaüstü yaratık burada toplanıyordu.

Eleonore büyüü hissedemiyordu ama etrafta yürüyen, uçan ya da ata binen çok çeşitli insanlar görüyordu. Sentorlar, grifonlar, naiadlar, cadılar, dryadlar... Bunlara bir de büyülü olmayan insanlar ve hem mistik hem de değil bir dizi hayvan eklendiğinde kasaba hayatla dolup taşıyordu.

Brittany's adlı restoranın geniş bir açık terası vardı ve Ben içeride mi yoksa dışarıda mı oturmayı tercih edeceğini sorduğunda Eleonore yüzünü güneşe doğru çevirdi ve kararlı bir şekilde *dışarıda* oturmaya karar verdi. Günün yeterince geç bir saatiydi.

Umarım solgun teni güneşten yanmazdı. Yaksa bile kimin umurundaydı ki? Çok uzun zamandır o plastik kristalin içinde sıkışıp kalmıştı ve 1969'daki görevinden bu yana geçen elli küsur yıl boyunca cadı onu dışarı çıkardığında bile zamanlarını televizyon izleyerek ya da briç, şiir okuma ya da Jenga denen tuhaf bir oyun gibi diğer kapalı alan aktiviteleriyle geçirmişlerdi.

Ferforje sandalyesinde kaykıldı ve merakla etrafına bakındı. Restoran mavi tonlarında dekore edilmişti ve zemin tahtaları ahşaptı; tül gibi beyaz perdeler tepesinde dalgalanarak derme çatma bir çatı oluşturunuyordu. Deniz kızları ve sirenleri tasvir eden sanat eserleri ve duvarlara gömülmüş plaj camı parçalarıyla tema okyanus gibi görünüyordu. Kumaşın üzerine altın yıldızlar gibi parıldayan ışıklar asılmıştı.

Eleonore'un altı yüz yaşını aşmış olmasına rağmen yaklaşık otuz beş yaşında bir bedene sahip olması bu tür varsayımlarda bulunamayacağı anlamına gelse de, müşteriler genç tarafa doğru eğimliydi. Şarap kadehleri ya da öğleden sonra ışığında parıldayan garip renkli sıvılar içerek sohbet ediyor ve gülüyorlardı.

Bir servis görevlisi menüleri dağıtmak ve içki siparişlerini almak için masada durdu. Ben kırmızı şarap sipariş etti ve Eleonore da bir bardak bira istedi.

Bu kadar basit bir isteğin yaratacağı karmaşıklığı tahmin edemezdi. Ne tür bir bira? Açık mı koyu mu? Maltlı mı? Hoppy mi? Bir sonraki kasabadan taze zıplanmış bir biranın yanı sıra puslu bir IPA, soğuk bir IPA, bir buğday birası, bir stout, bir ESB, bir ekşi vardı...

Bir vampir succubus'un masayı devirip işlerin bu kadar karmaşık olmadığı ve muslukta sadece bir bira olduğu "eski güzel günler" hakkında atıp tutması için yeterliydi, ancak eski güzel günler aynı zamanda daha fazla vücut kokusu ve rahatsız edici bir kapalı su tesisatı eksikliği de içeriyordu, bu yüzden protestolarını ısırdı ve rastgele bir bira seçti.

"IPA sever misin?" Kadın aceleyle uzaklaşırken Ben sordu. "Öğreneceğiz," diye mırıldandı Eleonore.

Ailesi ve babasının vasallarıyla birlikte büyük salonda yemek yediği uzun zamanlardan beri böyle büyük bir mekânda yemek yememişti.

Sahneyi hayal etmek kolaydı: taşa vuran meşale ışığı, ölümlüler için kızarmış et ve vampirler için kan kokusu, havada ağır duman, savaştaki son zaferlerinin coşkulu kutlamasıyla yükselen sesler. Eleonore bira istemiş olsaydı, annesi yüzünü buruşturup onun yerine şarap içmesini önerecek, babası da kalbi atmayan bir şeyi içmenin anlamsızlığından yakınacaktı. Anne ve babası, vampir lordu ile sevgili succubus gelini arasında eğlenceli bir tartışmaya girerlerdi ve Eleonore daha önce birçok kez yaptığı gibi, onların dikkatinin dağılmasından yararlanarak akşam yemeğinden bir parçayı telaşla yere serilmiş zeminde gezinen tazılara yedirirken dudaklarında bir gülümsemeyle izlerdi.

Zamanla acısı azalmış olsa da, göğsündeki eski, tanıdık bir sızıyı canlandıracak kadar canlıydı. Eleonore uzun uykular arasında kısa süreli şiddet patlamaları yaşadığı o ilk yüzyıllarda öfkelenmiş ve kederlenmişti, ama kederi yavaş yavaş bir şelalenin altındaki kaya gibi aşınmış, hatları artık kesecek kadar keskin olmamıştı.

Yine de onu ailesinden koparan cadıya olan nefreti asla azalmayacaktı.

Bira soğuk bir bardakta geldi ve beklediğinden daha görünüyordu. Eleonore bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra hemen geri tükürdü. "Tanrım," dedi içkiye dehşet içinde bakarak. "Bu iğrenç bir şey."

"Sorun nedir?" Ben, menüyü incelediğı yerden başını kaldırarak sordu.

Gözlükleri hafifçe yamulmuştu ve yerine geri koydum.

"Tadı bok gibi."

Kalın kaşları kalktı. "Alabilir miyim?" diye sordu eliyle birayı göstererek. "Eğer acı çekmek istiyorsan, seni durdurmama izin verme."

Yudumladı, sonra yere bıraktı, kafası karışmış görünüyordu. "Benim için tadı güzel."

Kurt adam bir mazoşist miydi? Bu olasılığı zihnindeki ansiklopedi maddesine kaydeden Eleonore, cesaretini toplayıp bir yudum daha aldı ve bu kez iğrenç demi masanın üzerine kusma isteğine rağmen yutmayı başardı. Acıydı, ağızda bıraktığı tat ona yaprak dökmeyen yeşillikleri düşündürdü.

Ormanlar için. "Bu ale olamaz," dedi. "Bir çam ağacı tarafından dişlerine yumruk yemek gibi."

Ben kıkırdadı, geniş göğsünden hoş bir gümbürtü yükseliyordu. "Bunlar şerbetçiotu."

Ona IPA'ları ve butik bira sahnesini ve bira yapım sürecinin bazı ayrıntılarını anlatmaya başladı. Eleonore onun gündelik uzmanlığını ilgiyle dinledi. Elbise pantolonu ve mavi gömleğinin yanı sıra fıçı göğsünü zorlayan tek parça örme bir yelek giymişti. Gömleğinin kollarını kıvrarak kollarla kaplı kaslı ön kollarını ortaya çıkarması dışında oldukça ölçülü görünüyordu.

"Çok bilgilendirici," dedi Eleonore, bakışlarını o etkileyici ön kollardan çekerek. Birinin düşmanlarının fiziksel yeteneklerini değerlendirmesi önemliydi ama değerlendirme/öldürme çizgisinin doğru tarafında kalmak da aynı derecede önemliydi. "Yine de modern insanların neden böyle iğrenç bir karışım içmek istediklerini anlayamıyorum."

Yine güldü. "İnsanın içine işliyor." Kadehini kaldırdı. " de şarabı tercih ederim."

Eleonore en yeni düşmanı olan IPA' baktı bitirmek için kaç yudum alması gerektiğini hesapladı. Çok fazlaydı ama korkak değildi ve bir bardak bira karşısında yenilgiyi kabullenmeyi reddetti, bu yüzden birayı tekrar kaldırdı. "Santé," dedi ve bir ürpertiye bastırarak derin derin içti.

Kadeh kaldırmayı yineledi ve kırmızı şarabını yudumladı. "Bu Fransızca mı?"

"Evet." "Santé", "À votre santé "nin gayri resmi versiyonuydu -sağığına. Bunu alışkanlıktan söylemişti, aslında ona sağlık dilediğı için değil, ama neyse.

"Kaç dil biliyorsun?"

Eleonore gözlerini kısarak düşündü. "Altı. Fransızca ve İngilizce en iyi bildiğim diller."

Kaşlarını kaldırdı, etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına."

"Diller vampirlerin gücüdür," dedi. "Onları çabucak öğreniriz ve yeni aksanlara ve terminolojiye kolayca adapte oluruz." Altıdan fazlasını bilmemesinin tek nedeni, bilinçli zamanının çoğunu İngilizce konuşan cadıyla geçiriyor olmasıydı. Cadı, o güne kadar

En modern konuşmacılardan biri olan Eleonore, ölümlülerin hayatlarını çaldığı sürece etkili bir şekilde ölümsüzdür, ancak Eleonore bu yüzyılın insanların etrafında sürekli zaman geçirirse, onlar gibi konuşmaya başlayacaktır.

"İlginç," dedi Ben. "Neden?"

"Çünkü biz yırtıcı bir türüz," diye açıkladı Eleonore. "Isırıklarımızın iyi hissettirmesinin nedeni de bu. Ben ölümsüz değilim -en azından teknik olarak- ama safkan vampirler öyledir, bu yüzden sürekli olarak yeni zamanlara ve yerlere uyum sağlamaları gerekir. Yerel dili bilmek potansiyel avların daha rahat olmasını sağlar."

Gözleri seğirdi. "Diğer insanları potansiyel av olarak mı görüyorsun?"

"Sadece düşmanlarımızı ya da güzel kokanları." Onun gibi. Başını salladı. Kadehine doğru. "Şarabınız nasıl?"

Yudumladı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Mükemmel olduğunu söyleyebilirim ama bu yalan olur."

"Ve yalan söylemek istemiyorsun?"

"Hepimizin zayıf anları olsa da genel bir prensip olarak bunu yapmamaya çalışıyorum."

"İlginç," dedi onu taklit ederek. Şeytan IPA'sını tekrar yudumladı ve ona baktı. Kurt adam henüz çözme tekniğini çözemediği bir bulmacaydı.

Dikkatini, kıvrılmış manşetlerinden birinin keskin kıvrımını yeniden yapmaya odakladı. Gözleri adamın açıkta kalan ön koluna ve o göz alıcı kasların üstündeki kahverengi kıllara kaydı. Derinin altında bir damar titriyordu ve bir dişini yalayarak onu delerken kaslarının nasıl esneyeceğini hayal etti. Zevk seslerinin neye benzeyeceğini merak ediyordu.

"Bu neden ilginç?" Ben onun aç bakışlarından habersizmiş gibi sordu.

Dikkatini tekrar adamın kaslarından uzaklaştırdı. Eğer bu avludaki biri mastürbasyonunu tamamlarsa, bu çok yardımcı olurdu

-Eminim o zaman onun cinsel çekiciliğini görmezden gelecek kadar doymuş olacaktı. "Yalan söylemenin bir zayıflık olarak tanımlandığını duymak nadirdir," dedi. "Tanıdığım çoğu insan bunu bir beceri olarak görürdü. Ya da düşmanlarınızı şaşırtmak için iyi bir strateji."

"Bunun bir beceri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, bakışları onunkilere kayarak.

Bu açık sözlü soru onu şaşırttı. Kısa bir süre düşündükten sonra dürüst bir cevap verdi. "Evet, yine de birisinin boğazını kesmeyi planladığımda bunu ona söylemeyi ve yalanlarla onu kandırmaktansa meseleyle doğrudan ilgilenmeyi tercih ederim."

Kıkırdaması gergindi. "Boğaz kesmek ve ciğer yemek hakkında çok konuşuyorsun."

Eleonore sandalyesinde arkasına yaslandı ve birayı yakınında tuttu. Her yudum bir öncekinden daha kolaydı ve şimdi tadın şokunu atlattığına göre, gençliğindeki biradan çok daha alkollü bir tadı olduğunu takdir edebiliyordu. "Yüzyıllardır ana mesleğim bu oldu," dedi. "Cinayet, yani. Aslında kimsenin ciğerini yediğimi söyleyemem."

"Bu içimi rahatlattı," dedi Ben. "En azından organlarımdan biri tehlikeden kurtuldu."

Kaşlarını çattı ve anlamlı bir şekilde adamın kucağına doğru bakarak şu anda hangi organının daha büyük bir tehlike altında olduğunu düşündü.

Görünüşe göre ne söylediğinin farkına varan Ben mahcup görünüyordu. "İç organları kastediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun? Boş ver."

Eleonore kendine rağmen gülümsedi. "Madem şarap kötüydü, neden daha güzel bir tane sipariş etmiyorsun?" diye sordu, ona acıyarak.

Ben erkeklik organı konusundan vazgeçtiği için rahatlamış görünüyordu. "Alışkanlık, sanırım." Bardağı ışığa doğru kaldırdı ve sapını çevirerek değişen sıvıyı inceledi. "On yıl önce kendi işimi kurdum ve yıllar boyunca çok zorlandım. Şu anda karda olsak da menüdeki en ucuz şeyi alma alışkanlığını kırmak zor. Akşam yemeğinin yanında alkol almaya istekli olmak bile yıllarımı aldı."

"mı?" diye sordu, bu ifadeye aşına değildi. "Kârlı.

Kırmızıda ise tam tersi olur."

Eleonore bunu . "Sizin işiniz ne?"

Omuzları belirgin bir gururla geriye düştü. "Bir bitki fidanlığım ve bahçe dükkanım var."

Bu beklenmedik bir şeydi. Adamın şaka yapıyor olma ihtimalini düşündü ama sözleri söylerken yüzü aydınlanmıştı ve samimiyet dolu bir havası vardı.

A

Çelişkiler yumağı bu kurt adam. Vücudu neredeyse giysilerinin dikişlerini patlatacaktı, ama zararsızmış gibi büyük bir gösteri sergiliyordu.

"Bir bana sor," dedi.

Ben ona hayatı boyunca bahçeciliğe duyduğu aşkı, gençliğinde bir bitki fidanlığında çalıştığı ilk işi ve memleketinde bir dükkan açmaya nasıl karar verdiğini anlattı. Yetiştirdiği bitkileri, en sevdiği müşterileri ve çalışanlarını anlattı - ikisi de doğaya eşit derecede tutkulu olan bir naiad ve bir cadı. Şu anda mağazayı komşu alana doğru genişletiyor ve Ben's Plant Emporium'u nihayetinde mahallenin simgesi ve toplanma alanı haline getirme hedefiyle kahve dükkanı açıyordu.

Eleonore dinledi, Ben'in zihnindeki resmine eklemek için gerçekleri ve izlenimleri topladı. İşine tutkuyla her türlü suskunluk ya da çekingenlik o anlatırken eriyip gidiyordu. İri elleri havada hafifçe dans ederek planı gösteriyor ve gözleri heyecandan parlıyordu.

Dükkanı seviyordu, bu çok açıktı, bu da Eleonore'a bundan kesinlikle bahsetmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir şeyleri sevmenin sorunu, sevginin ne kadar kolay bir silaha dönüştürülebileceğiydi. Kendini koruma duygusu yok muydu?

Yine de potansiyel bir cephaneydi, bu yüzden onun gürleyen sesindeki her ayrıntıyı topladı. Bağlama büyüsü yerinde olduğu sürece ona fiziksel olarak zarar veremezdi ama kalbinin bir kısmı o binadaydı ve intikamını alması durumunda ona ciddi zararlar verebilirdi.

Büyük de öyle olacaktı. Şu anda ne kadar ciddi görünürse görünsün, Eleonore'un varlığı üzerinde tam bir kontrolü vardı. Bu tür bir gücü kullanmaya direnmek nadir bir insan olurdu.

Tanrım, çok yorgundu. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da. Ben'in gülümsemesine, güçlü ellerine bakarken göğsünde bir sızı hissetti. İfadelerine güvenebileceği tek kişiyi bulmak için ne yapması gerekiyordu? Ona asla zarar vermeyecek tek kişiyi? Anne ve babasının arasındaki bağ imkânsız olmalıydı; bir ölümlü ve bir ölümsüzün türler arası sınırların ötesinde birbirlerine aşık olmaları... Ama öyle olmamıştı. Birbirlerinin kalplerine nazikçe davranmışlardı.

Eleonore'un seks konusunda bir sıkıntısı yoktu ama aşk daha nadir rastlanan bir şeydi.

Bir insana bakıp "*Senin yanında güvendeyim*" diye düşünebilecek miydi?

Bu hayatta değil, en azından şimdiye kadar bildiği kadarıyla değil.

Ben'in hikâyesi, servis görevlisi yemek siparişlerini almak için tekrar geldiğinde sona erdi. Ben özür diledi ve menüyü inceleme fırsatı bulduktan sonra tekrar gelmesini rica etti. "Konuşurken çok heyecanlandım," dedi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle ve hizmetçi kız gülerek bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü.

Eleonore kadının bu bariz çapkınlığı karşısında gözlerini kıstı. Babasına daha çok benziyor olabilirdi ama o da annesinin çocuğuydu ve bir düşmanı olduğunu fark etmişti.

Ben'le gerçekten flört etmek istediğinden değil elbette. Ne kadar yakışıklı ya da güzel kokulu olursa olsun, insan gardiyanına ağzının suyu akarak bakmazdı - en azından aç olmadığı sürece. Ama stratejik amaçlar için onun dikkatini çekmek istiyordu. Neyse ki Eleonore'un dar gözlü bakışı, dişlerini göstermesine gerek kalmadan kadının yutkunup kaçmasına yetti.

Bu zaferden memnun olan Eleonore menüyü inceledi. Üzerindekilerin yarısını tanımıyordu ama biftek kavramını ve nasıl yeneceğini anlıyordu, ancak fiyat endişe vericiydi. Modern para değerleri hakkında kendini gerçekten eğitmesi gerekiyordu. Etrafına bakındı ve diğer müşterilerin masada PADD'lerini -ya da Ben'e inanılacak olursa telefonlarını- kullandıklarını, parmaklarını ekranların üzerinde gezdirdiklerini gördü. Belki bir tane çalabilir ve sıgır etinin fiyatını öğrenebilirdi.

"Burası çok güzel bir yer," dedi tekrar Ben'e dönerek.

Bakışları kadının ağzında mıydı? "Burası yeni," dedi, gözleri tekrar onunkilere kayarak. "Buraya bir ay önce büyük açılış için kız kardeşimle birlikte geldim."

"Kız kardeşin mi var?" Dosyalamak için bilgi daha. Başını salladı. "Gigi. Tam bir baş belası."

Yine de bunu sevgiyle söylemişti, bu yüzden Eleonore onun neyin tehdit oluşturduğuna dair kendisinden farklı bir fikri olduğundan şüphelendi. "Yaşlı mı genç mi?"

"Daha genç. O Otuz üç, ve Ben-" O Duraklatılmış, alını kırıyıyor. "Otuz sekiz."

"Bunu düşünmek zorunda mıydın?"

Yakasını çekiştirdi, utanmış görünüyordu. "Otuzlu yaşlarımın başında bir yerlerde her şey birbirine girmeye başladı."

Eleonore daha iyi düşünmeden önce güldü. Acıdan kaynaklanan sert bir kahkahaydı bu. "Yıllarım ne zaman birlikte akmaya başladı merak ediyorum."

Ben yüzünü buruşturdu ama hakkını yemeyelim, parmaklarını masaya geçirdi ve ona doğru eğildi, kırbaçtan kaçmak yerine doğrudan bir bakışla onu sabitledi

dilinin ucuyla. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Öyle miydi? Emin değildi. Ama daha önce kimse de sormamıştı. Ve adamın kahverengi gözlerindeki bir şey onda paylaşma işteği uyandırdı.

"Ormandaki Cadı beni otuz yaşımdayken buldu," dedi. O geceyi net bir şekilde hatırlıyordu; soğuk ve acımasızdı, yıldızlar gökyüzünde parlayan bir kuşak gibi uzanıyordu. Tenini kızartan kanı, avının peşinde ormanda koştururken kalbini dolduran savaş heyecanını. "Babama suikast düzenleyen vampir klanıyla savaşıyorduk."

Yumuşak bir ses çıkardı. "Bunu duyduğuma çok  z ld m."

Eleonore tek omzunu silkti, huzursuzdu. Sonra elinin altındaki birayđı hatırladı ve onun yerine bir yudum aldı.  am ağacının yanığı karla kaplı ormanın anısına çok iyi uyuyordu. " ok uzun zaman önceydi. Vampir klanları o zamanlar hep savaş halindeydi. Belki bugün de öyledir; bilemiyorum."

"Sanmıyorum ama bugünlerde vampirler hakkında pek fazla şey duymuyoruz," dedi Ben. "İşlerini gizli tutuyorlar."

Bunda yeni bir şey yok. "Vampirler çok b lgecidir. Ben gençken madenlere ya da ticaret yollarına erişim konusunda çok fazla çatışma olurdu. Bir ebeveynin ya da arkadaşın ölmesi alışılmadık bir durum değildi." Hatta babası onu bu duruma hazırlamış, yatmadan önce ona savaşırken ölen vampirlerin hikâyelerini anlatmış ve bir düşmanın kafasını kesmenin en iyi yollarını öğretmişti; bir  l ms z  öldürmenin tek yolu buydu. Babası öldürüldüğünde, normalde savaş zamanında kalede güvende kalan succubus annesi de dahil olmak üzere tüm klanı silahlanarak onu onurlandırmıştı. "Elbette misilleme yaptık. O gece  eliğim kış havasında şarkı söyledi. Babamın adına kelle üstüne kelle aldım. Sadece bir cadının beni izlediğini bilmiyordum."

Cadı savaşın durduğu bir anda yaklaşmış, karanlık pelerininin içinde bir ölüm tanrıçası gibi görünmüştü. Eleonore'un vahşiliğine iltifat etmiş, sonra da

ona en çok istediği şeyi teklif etti: intikam. Eleonore'un tek yapması gereken avucunu cadının kendi kendine açtığı yaranın aynısı olacak şekilde kesmek, cadı ilahi söylerken el ele tutuşmak ve büyü'nün ona vereceği gücü beklemektir.

Eleonore o zamanlar genç ve aptaldı, kana susamış tanrıçaların ve şanlı bir düştükten sonra onurlu bir yere yükselen savaşçıların hikâyelerinden etkilenmişti. En iyi zamanlarında düşüncesizdi, kana susamışlık ve adrenalin sarhoşuyken daha da pervasızlaşıyordu ve cadının karşılığında ne kazanacağını sorgulamamıştı. Ayrıca büyü'nün *kimin* intikamını kolaylaştıracağını da sormamıştı.

Eleonore'un kılıcının ucunda gerçekten de intikam alınmıştı ama ölenler cadının düşmanlarıydı. Eleonore kullanılacak bir araçtan başka bir şey değildi.

Hizmetçi kız aniden ortaya çıkınca Eleonore irkildi ve botunda sakladığı bıçağı uzandı, çünkü Ben daha önce uyluk kılıflarının toplum içinde hoş karşılanmayabileceğini belirtmişti. Bıçağı çekmeden hemen önce kendini durdurdu.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye cıvıladı hizmetçi kız neşeyle. "Ya da operatiflerle başlamanızı sağlayabilir miyim?"

"Sipariş vermeye hazırız, ama bir meze de iyi olabilir. Belki biraz sarımsaklı ekmek?" Sonra Ben yüzünü buruşturarak Eleonore'a baktı. "Hay aksi, bunu yiyebilir misin? Önce sormam gerekirdi."

Onun endişesini fark etmesi bir anını aldı ve hafif bir eğlence nefesi verdi. "Evet, sarımsak yiyebilirim. Tıpkı kurt adamların gümüşe alerjisi olmadığı gibi."

Sarımsağın vampirleri kovduğu efsanesi komik bir efsaneydi. Safkan ya da dönüştürülmüş vampirler sadece kan içerdi, bu yüzden zaten sarımsak yiyemezlerdi. Yapabileceği en kötü şey, bir vampirin genel çevresine nahoş bir koku yaymak ya da kana baharat katmaktı ve bu bile kişisel tercihe bağlıydı. Bazı vampirler sarımsak yiyen ölümlülerin tadını severdi.

Yemek siparişlerini verdiler ve Eleonore konuşmaları sırasında bir şekilde IPA bardağının tamamını tükettiğini fark etti. Ağzı karıncalandı ve dilinde acı bir tat kaldı ama

Ben haklıydı; lezzet ona geçmişti ve çevresine hoş bir pus yayıyordu.

Sunucu geri çekilmeye başladığında Eleonore, "Bekle," dedi. Boş bardağı kaldırdı, sonra yere çarptı. "Bir bira daha, sürtük!"

Kız sıçradı ve neredeyse komşu masaya düşüyordu. Terastaki sohbet kırılan camın sesiyle durdu ve diğer müşteriler ağız açık bir şekilde kıza baktı. Ben'in eli ağzına bastırılmıştı ve tüm vücudunu kaplamış gibi görünen bir şekilde hıçkırıyordu.

Görünüşe göre alışılmışın dışında bir şey yapmıştı. Eleonore sesini alçaltarak masaya doğru eğildi. "Artık böyle bir âdet yok mu?" Babasının himayesinden alındığından beri özel randevular dışında yemek yememişti.

"Ah, hayır," dedi Ben. "Hiç böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Kırılan camları toplamak için diz çöktü. "Çok özür dilerim," dedi şaşkın bakışlı garsona. "Bir IPA daha lütfen. Özür dilerim. Teşekkür ederim. Çok ama çok özür dilerim."

Kız başını salladı ve başka bir işçi elinde bir süpürgeyle aceleyle gelip Ben'i sandalyesine geri oturturken kaçtı. Adam yaptığı pisliği temizlerken Eleonore'un yanaklarının ısındığını hissetti ve özür dilenmesinden hoşlanmadığı kadar kendisine aval aval bakılmasından da hoşlanmadığı için kıvrandı. Ben ortalama her beş saniyede bir *özür* diliyordu.

Neyse ki işçi bir kova dolusu bardakla gittikten sonra özür dilemeyi bıraktı. Ben parmaklarını masanın önünde birbirine geçirmiş, profesör edasıyla bakıyordu. Ben'in her şeyi açıklayan yüz ifadesini, Ben'in çok fazla şey açıklamak zorunda kalması nedeniyle birkaç saat sonra tanımıştı.

Ben, "Modern yemek yemenin bir numaralı kuralı, hiçbir tabağı kasten kırmamaktır," dedi.

"Babamın salonunda bu bir takdir göstergesi olarak yapılırdı," dedi Eleonore, yüzü daha da alev alev yanarak. "Gerçi bizim kupalarımız metal ya da tahtadan yapılırdı, o yüzden böyle paramparça olmazlardı." Geriye dönüp baktığında, bir saniye bile durup düşünseydi bunun kötü bir fikir olduğunu anlayabilirdi ama önceden düşünmek hiçbir zaman en güçlü becerisi olmamıştı.

"Elinden geleni yapıyorsun," dedi Ben. Yine de bir yanağının içini ısırmış gibi görünüyordu. Gizliden gizliye ona gülüyor muydu?

Eleonore kollarını kavuşturdu ve hışımla arkasına yaslandı. "Modern yemeğin iki numaralı kuralı nedir?"

"Sunucumuza fahişe demesen iyi olur."

Evet, belli ki kendini tutmaya çalışsa da gizlice gülüyordu. Eleonore'un hırpalanmış onuru bu çabayı takdir etti.

"Server, *hizmetçi* kızın kısaltması, değil mi?" diye sordu.

"I..." Yumruğunun içine öksürdü. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Tanrının tırnakları, bu çok sinir bozucuydu. Botunun burnunu yere sürttü, kendisine ve fısıldayan insanları fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. "Ona ne isim vereyim o zaman?"

"*Garson* işe yarar. Ya da *Bayan* veya *Ms.*, belki. Ya da adını sorabilirsin."

"Modern yemek için başka kurallar var mı?"

Ben'in dudakları büküldü. "Umarım yemek masasında insanların bağırsaklarını deşmenin hoş karşılanmadığını söylemeye gerek yoktur."

Bunun üzerine yarım ağızla tısladı. "Çok komik."

Bu ses üzerine en yakınındaki masadakiler dikkatlerini aniden kendi tabaklarına verdiler.

Ben, "En iyi uygulama yemeğinizin tadını çıkarmak ve yıkıcı bir şey yapmamaya çalışmaktır," dedi.

Söylemesi yapmasından daha kolay. Dünya kırılabilir şeylerle doluydu.

İkinci bir IPA, nazikçe dirseğinin dibine bırakıldı. Eleonore, *garson* kızın ne kadar gergin *göründüğünü* görünce zedelenen gururunu bir kenara bıraktı ve hatasını telafi etmeye çalıştı. "Özür dilerim," dedi. "Bardağı fırlattığım için pişmanım."

Sunucunun kahverengi gözleri Eleonore'unkilerle buluştu. "Burada olabilecek en tuhaf şey değil," dedi. "Ne de olsa Glimmer Falls'ta yaşıyoruz. Ve... siz bir ölümsüz müsünüz acaba?"

Ne tuhaf bir soru. "Bir ," dedi Eleonore. "Altı yüzyıl önce bir kristalin içine hapsedildim-"

"Doğru," dedi garson kız başını sallayarak. "Ölümsüz. Kesinlikle anladım." Nedeni ne olursa olsun yine gülümsüyordu. "Sizden biri etraftayken asla sıkıcı bir an olmaz."

Eleonore'un kafasını karıştırarak uzaklaştı. "Bunu bana neden sordu?" diye sordu Ben'e.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

En azından Eleonore'un gafı affedilmiş gibi görünüyordu. Glimmer Falls'tan bahsedilmesi ilgisini çekmişti, bu yüzden Ben'i kasabada olan "tuhaf" şeyler hakkında daha fazla ayrıntı için zorladı. Ben konuya çabucak ısındı ve yemek vakti geldiğinde Eleonore aleni çıplaklıktan gece yarısı kanlı alemlere ve dokunaç güreşine kadar her şeyi öğrenmişti. Diantha Spark'ın bir rakun kolonisini belediye toplantısına ışınladığı ya da İnsan-Kentaur Polo Ligi'nin maç öncesi içkileri fazla kaçırıp kütüphanede dörtnala koştuğu günlerle kıyaslandığında, yere bardak fırlatan bir vampir succubus o kadar da kötü görünmüyordu.

Biftek geldi, kalındı ve o kadar lezzetli görünüyordu ki ağzı sulandı. Eleonore bıçağını kaptı ve et parçasına saplayarak ağzına götürdü.

"Tanrı'nın memeleri!" diye ilan etti ağız dolusu etin etrafında. "Bu iyi terbiye edilmiş."

En yakın masadaki bir adam ve kadın ona tuhaf tuhaf baktı, sonra sandalyelerini daha uzağa itti. Nedenini sorgulayacaktı ki ayaklarının dibinde oturan köpekleri gördü. Babasının salonundaki tazılar kadar zayıf ya da kaslı değillerdi -aslında en ufak bir şekilde zayıf ya da kaslı değillerdi- ama belki de özel bir amaç için yetiştirilmişlerdi. Kıvrık gri-kahverengi saçları ve tatlı gözleri vardı ve bir kucakta tutulabilecek kadar küçüktüler, ancak aynı anda iki tanesi taşıbilirdi.

"Bunlar ne tür tazılar?" diye sordu Ben'e, onları işaret ederek.

Bir nedenden ötürü yine yüzünü buruşturuyordu. "Sanırım Schnoodles," dedi, onunla hayvanlar arasına bakarak. "Yani, günümüzde genellikle çatalla yemek yeriz..."

Eleonore çatallara aşınaydı ama ne anlamı vardı ki? Dişler iş görürken bir bifteği küçük parçalara ayırmaya gerek yoktu. Bıçağının ucundaki etten bir ısırık daha aldı. Restoranın bir tane sağlaması iyi olmuştu - ortaçağ döneminde konuklar masaya kendi bıçaklarını taşırlardı.

Yine de bu şekilde yemek yiyen tek kişi oymuş gibi görünüyordu ve belki de ortama uyum sağlamak onun yararına olacaktı. Bu yüzden bifteği yere bıraktı, bir çatalla mızrakladı ve eti ayırmaya çalışmaya başladı.

Ben donmuş bir şekilde oturmuş, kendi özenle kesilmiş lokmasını ağzına götürmüş, onun denemelerini izliyordu. Bir parça koparmayı başardı ama parça masadan uçtu. Tazılar hemen üzerine üşüştü. Bu sözde schnoodle'ların haysiyetsiz bir adı olabilirdi ama yırtıcı içgüdülerini korumuşlardı.

"Rupert! Wesley! Hayır!" dedi komşu lokantacı, köpeklerin iplerini çekiştirerek. Yavrular onu görmezden geldiler, gelmeliydiler de. Eleonore gülümsedi, şimdiden yere bir parça daha et atmayı planlıyordu. Köpekleri beslemek onun için her zaman özel bir zevk olmuştu.

Sonunda çatalını ve bıçağını kullanarak bifteğe boyun eğdirmeyi başardı. Bir lokmayı çiğnerken, *bu şekilde yemek yemenin ne büyük bir zaman kaybı olduğunu* düşündü. Sarımsaklı ekmeği çoktan tüketmişlerdi, bu yüzden damlayanları silecek bir şey yoktu - tabağını bir çatalla nasıl temizleyecekti?

Babasının salonunda yemek asla ziyan edilmezdi. Bu tazılar dilleriyle tabağı cilalamaktan memnun olsalar da sahipleri onları durdurabilirdi ve Eleonore her zaman damlayan yemekleri sevmişti. Sandalyesini geriye itti ve daha fazla eklemek isteyebilmek için ayağa kalkmaya hazırlandı.

Sandalye bir şeye çarptı. "Ah!" dedi bir adam. "Dikkat edin, bayan!" Omzuna ağır bir el indi.

Ani dokunuşlar hayatı boyunca suikastçılık yapmış biri için asla iyi olmamıştır.

Eleonore bir anda ayağa kalktı ve adamın elini savurduktan sonra ön kolunu adamın boğazına geçirerek onu duvara yapıştırdı. öfke alev alev yanarken kalbi hızla çarpıyor, görüş alanını daraltıyordu.

Tek görebildiği adamın kızarmış, dehşete düşmüş yüzüydü. Cadının sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu.

Düşmanı öldürün. Öldür onu.

"Bana dokunursan ölürsün," dedi dişlerini göstererek. Ve insanlar çığlık atmaya başladı.

OceanofPDF.com

YEDİ

B Eleonore sandalyesinden aniden kaybolduğunda **EN**'in çatalı ağzının yarısına kadar gelmişti. Bir an sonra yeniden ortaya çıktı ve Omzundan tutup duvara yapıştıran adam. Ağız ardına kadar açıldı ve parlak beyaz dişleri görünüyordu.

"Bir vampir!" diye biri. "Gündüz yürüyen bir vampir!" Diğer müşteriler çığlık atmaya başladı.

Ben elindeki çatalı bıraktı, midesi bulandı ve nabızı hızlandı. "Eleonore -"

"İzin almadan kimse bana dokunamaz," dedi adama ölümcül bir sesle ses. "Boğazını parçalamalıyım." Tehdidini vurgulamak için dişlerini adamın yüzüne birkaç santim yaklaştırdı.

Adam bir anda kendini beğenmişlikten dehşete kapılmıştı ve kot pantolonunun önünde ıslak bir leke belirmişti. "Tanrım, bayan, öyle bir şey demek istemedim."

İnsanlar vampirler hakkında gevezelik ederken histeri yayılıyordu. Çok sayıda müşteri telefonlarını çıkarmış ve olayı belgelemeye başlamıştı. Ben'in hızlı bir şekilde kriz yönetimi yapması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, neredeyse masayı deviriyordu. Vücudu bu lanet mobilya için fazla büyüktü. Ellerini yatıştırıcı bir şekilde uzatarak Eleonore'a doğru koştu. "Lütfen bırak gitsin, Eleonore."

Başını çevirdi ve sert bir bakışla onu kısırdı. "Sipariş mi veriyorsun yoksa soruyor musun?"

"Soruyorum," dedi, daha yumuşak bir dokunuşun onu sakinleştireceğini umarak. "Sana kesinlikle izinsiz dokunmamalıydı ama onu restoranın ortasında öldüremezsın."

"Kesinlikle yapabilirim," dedi. Adam inledi ve kadın adamın saçlarından tutarak başını yana doğru çekti. Ben bile adamın açıkta kalan boynundaki nabzının çılgınca attığını görebiliyordu. "Gördün mü?" diye sordu dişleri adamın şahdamarının üzerinde gezinirken. "Bu çok kolay olurdu."

Havayı bir ses kakofonisi doldurdu.

"Daha önce hiç vampir görmemiştim." "Onu öldürecek mi?"

"Eğer yaparsa, GhoulTube için kayıt yaparım!"

Herkesin iyiliği için bunun sona ermesi gerekiyordu. Ben derin bir nefes aldı ve yaklaştı. Eleonore'un omzuna dokunup onu adamdan uzaklaştırmaya cesaret edemedi -soluk borusunun vücudunun *içinde* olması hoşuna gidiyordu, çok teşekkürler- ama bu durumu düzeltme sorumluluğu vardı, çünkü onu buraya getirerek buna neden olan kendisiydi. Daha doğrudan bir yaklaşımın zamanı gelmişti.

"Eleonore," dedi Ben toplayabildiği tüm sertlikle. "Bırak onu gitsin."

Dişlerini son bir kez daha sıkmasına rağmen adamı anında serbest bıraktı. Sonra gözlerinde yanan öfkeyle Ben'e döndü. "Sorduğunu san, emrettiğini değil."

Omzunun üzerinden kendisini merakla izleyen insanlara baktı ve kaşlarını çattı. "Boş boş bakmayı kesin," dedi onlara. Sonra vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını kadınla odanın arasına sokmak için yer değiştirdi. "Özür dilerim," dedi sesini alçaltarak. "Seni korkuttuğunu biliyorum."

Eleonore kaskatı kesildi. Ağız açıldı, sonra tekrar kapandı. Kör öfke geri çekildi, yerini şaşkınlık dolu bir bakış aldı. "Korkmuyordum," dedi sonunda. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Yine de şimdi yeşil gözlerinde perili bir şey vardı, tanıdığı bir gölge. Belki de gerçekten korkmuyordu ama ani dokunuş onu tetiklemişti. Bir titreme kolunun üzerinde hızla ilerledi ve sağ eline yerleşti, o da yan tarafında seğirdi.

Ben'in duygularının kaotik karışımına merhamet de katıldı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bir tehdit olduğunu düşündün ve ona göre tepki verdin. Seni eve, bu insanlardan uzağa götürmeye ne dersin?"

Gözlerini kırptırdı, verandada başka insanlar olduğunu yeni hatırlamış gibi görünüyordu, sonra eğilip etrafına baktı. Onun yumuşak nefes alışını duydu. "Hepsi bakıyor."

"Hadi seni buradan çıkaralım." Ben cebinde cüzdanını aradı, sonra masaya bir tomar banknot attı -yemek ücretinden biraz daha fazla, ama umarım özrünü iletmeye yeterdi. Eleonore'a uzandı, sonra tereddüt etti. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Bir süre adamın parmaklarına baktı, sonra başını salladı.

Ben nazikçe onun üst kolunu tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. Meraklı gözlerden korumak için vücudunu elinden geldiğince eğerek onu restoranın dışına doğru yönlendirdi. Kendi yanakları utançtan yanıyordu - bir kural olarak, "olay" olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şeye karışmamaya çalışıyordu - ama Eleonore için daha çok endişeleniyordu.

Bu bir TSSB tepkisine çok benziyordu. Ve eğer gerçekten de yüzyıllar boyunca kapana kısılmış, kötü kalpli bir cadının kaprisi yüzünden suikastlar yapmaya zorlanmışsa, bu travmanın derinliğini ya da bununla nasıl başa çıkabileceğini hayal bile edemiyordu.

BEN yatak odasında bir ileri bir geri geliyor, avucuyla alnına vuruyordu. Artık evine döndüklerine ve acil kriz sona erdiğine göre, doğru düzgün çıldırmakta özgürdü.

Eleonore'u herkesin içinde yemeğe çıkarırken ne düşünüyordu? Onu çok az tanıyordu ve bildikleri de onu bir tür felakete hazırlamalıydı. Öfkeli, şiddet yanlısı ve travma geçirmiş biriydi, günümüz hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Tabii ki bunalmıştı.

Eleonore şu anda kapısı kapalı olan boş odada saklanıyordu. Rüzgâr hızlanmış, pencereleri kırbaçlıyordu ve Ben, Eleonore'un ne yaptığını merak ederek evin en ufak gıcirtısında irkildi. Acaba

En iyi yastıklarını parçalıyor muydu? Pencereden onu gören yoldan geçenlere dişlerini mi gösteriyor? Bıçaklarını onun bağırsaklarını deşmek için mi bileliyordu?

Ya da daha kötüsü... Üzgün müydü?

Adam onu restorandan çıkarırken gözleri öyle dalgın bakıyordu ki, eve dönerken de hiç konuşmamıştı. Savaşmak, kaçmak ya da donup kalmak söz konusu olduğunda, Ben genellikle donup kalma kategorisine girerdi, ama Eleonore'un içgüdüleri kesinlikle savaşma kampındaydı. Tehlikeyi sezdiğinde . Tehlikenin önemsiz olduğu kanıtlandığında, muhtemelen Ben'in panik ataklarından birini atlattıktan sonra hissettiği kadar utanç duyardı.

Arka cebindeki telefonu çaldı. Telefonu çıkardı ve arayanın kimliğinde Gigi'nin adını görünce yüzünü buruşturdu. Gigi'yi sevmediğinden değil elbette ama birkaç saat sessizlik işine yarayabilirdi.

Telefonu kulağına götürdü. "Hey, Gigi."

"Benjamin Handel Rosewood, ne halt ediyorsun?"

Ses tonu... sertti. Talihsiz göbek adını kullanması da pek hayra alamet değildi.

"Ah, yine mi geldin?" Ben sordu.

"Her şey sosyal medyada. Sen ve bir *vampir* Brittany's'de birini öldürmeye çalıştınız!"

Yüzünü buruşturdu. "Oh. Bu."

"Evet, o!" Kadının sesi giderek yükseliyordu ve adam kulaklarından buhar çıktığını hayal etti. "Vampir tarafından halka açık infazın etiğini bir kenara bırakırsak, belediye başkanlığına aday olduğumu biliyorsun. İmajım tertemiz olmalı."

Yatağın kenarına oturup şakaklarını ovuşturdu. Çıplak ayaklarının altındaki kilim annesi tarafından elle dokunmuştu, renkleri parke zeminin üzerinde bir bahar püskürmesiydi. Ayak parmaklarını yıpranmış kumaşa geçirdi; sağ ayak, sol ayak, sağ ayak, sol ayak. "İmajınızın bu gece olanlarla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Burası küçük bir kasaba, salak. Herkes akraba olduğumuzu biliyor." Hattın öbür tarafında bir kargaşa vardı - onun alçak, tanıdık sesleri

Gigi'ye anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. İçini çekti ve "Kimdi o vampir?" diye sordu.

Acınası, beceriksiz ya da akıl sağlığı şüpheli görünmeden açıklama yapmanın bir yolu yoktu. "Bir... arkadaş," dedi zayıf bir sesle.

Bu, yeni bir ses devreye girmeden önce sessiz bir tartışma telaşına ve küçük bir kargaşaya daha yol açtı. "Bu harika!" Ben'in annesi Violet Rosewood söyledi. "Onunla nasıl tanıştınız?"

İnledi. "Bu bir randevu değildi, anne."

"Sen öyle diyorsan, tatlım. Adı ne onun? biri?"

"Birini öldürmeye çalıştı anne," dedi Gigi arka plandan. "Oh, sus. Tek gördüğüm kişisel alanını koruyan bir kadındı." "*Boğazını kesmekle* tehdit ederek mi?"

"Baban dolunaydan sonra daha kötü olduğunu söylemişti."

"Bu farklı. Dolunayda herkes agresif olur. O bir vampir."

"Yani? Rosewood-Levine soyunu çeşitlendirmek iyi olabilir. Tatilleri renklendirmek için birkaç yeni tür ekleyebiliriz."

Ben tartışmayı kesmek için yüksek sesle, "Biz çıkmıyoruz," dedi. "Üremek şöyle dursun."

"Daha önce hiç vampir bir arkadaşından bahsetmemiştin," dedi annesi.

Arka planda babasının sesi duyuldu. "...kafe mi?" Ben'in yakalayabildiği tek şey buydu.

"Oh, bu mantıklı olurdu." Violet'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Kafenin müteahhitlerinden biri mi?"

Eğer bu sorgulamayı sona erdirecekse, Ben her şeyi kabul edebilirdi. Anne ve babasını çok seviyordu ama torunlarının olmayışı onları kara kara düşündürüyordu. "Evet," dedi bahaneyi değerlendirerek. "O, ah, bir danışman."

"Kahve servisi için bir danışmana mı ihtiyacınız var?" Gigi kuşkuyla sordu. "Yoksa menüye kan dökmeyi mi koyuyorsunuz?"

Eleonore'un varlığını ve dramatik... eğilimlerini açıklamak için bir ilham geldi. "Bu tiyatro için," dedi Ben. "Bilirsin, şu sahne

Ben mi koyuyorum? Stand-up komedi, açık mikrofon geceleri ve bazı solo gösterilere ev sahipliği yapmaya başlamak istiyorum. O bir performans sanatçısı, çok deneysel." Genelde iyi bir yalancı değildi ama bu kulağa oldukça iyi geliyordu, o yüzden devam etti. "Bu geceki sahne aslında onun son gösterisinin tanıtımına yardımcı olacaktı. Buluntu görüntülerle viral reklam yapmak gibi bir şey." Bunun gerçekten de deneysel bir performans sanatçısının reklam yapmak için yapacağı türden bir şey olması için dua etti.

Uzun bir duraklama oldu. Ben çenesini sıktı ve yutacaklarını umarak kıpırdandı.

"Şimdiden gösteri rezervasyonu mu yapıyorsun?" Gigi sordu. "Bu harika! Reklamını yapmak için garip bir yol ama bunu atölyede yapabilirsin."

Ben rahat bir nefes aldı. "Evet, birkaç kişiyle görüşüyorum. Sahneyi daha sonra eklemeyi düşündüm ama kafenin açılışını Emporium'un ilk misafir sanatçısıyla kutlamanın harika olacağını düşünüyorum."

Kahretsin, bu iyiydi. Zihinsel olarak kendi kendine beşlik çaktı.

"Biliyor musun, bu aslında harika bir fırsat gibi görünüyor," dedi Gigi. "Manifestomu okudun mu?"

Kampanya hedefleri ve vaatlerinden oluşan listesi, gelen kutusunda açılmamış bir şekilde duruyordu. "Henüz değil, ama yine de bence buna manifesto dışında bir isim vermelisiniz."

"Biraz seri katil gibi, değil mi? Platformumun bir parçası da toplumun düşük gelirli üyelerinin sanata erişimini arttırmak."

Bu Gigi'nin sesine benziyordu. Müziği her zaman sevmişt, her ne kadar bir kovanın içinde melodi taşıyamasa da. "Harika, istersen Emporium'da birkaç kampanya etkinliği düzenleyebiliriz. Birkaç konuşma yapmak için seni sahneye çıkarabiliriz." Diğer odadan gelen bir ses duydu -yere basan ayak sesleri, ardından kapının gıcirtısı- ve ayağa kalktı, Eleonore'la atacağı adımlara karar verebilmek için kız kardeşiyle vedalaşmaya hazırlanıyordu. "Hey, yani-"

"Adaylığımı açıklamak için mükemmel bir fırsat olacak," dedi Gigi, heyecanlandığında sık sık yaptığı gibi hızla devam ederek. "Kafenin açılış gecesi zaten büyük ilgi görecekt ve ben kampanya vaatlerimden bahsettikten sonra insanlar gösteriyi izleyebilecek."

Eleonore dairenin içinde dolaşıyordu. "Hı-hı," dedi Ben dalgınca, dikkatinin büyük bir kısmı Eleonore oturma odasında her ne yapıyorsa ona odaklanmıştı. Kendi kendine mırıldanıyor gibiydi ve silahla ilgili olmadığını umduğu metalik bir ses vardı.

"Aslında harika bir şey," dedi Gigi. "Sözlerimin sadece laftan ibaret olmadığını kanıtı. Sanatı desteklediğimi söyleyebilirim, ama eğer sanatı bizzat desteklemiyorsam, bu sayılmaz, değil mi?"

"Doğru," dedi, tek bir kelimeyi bile anlamamıştı. Bu şangırtı ona Eleonore'un mutfakta olduğunu düşündürdü. Daha fazla kana mı ihtiyacı vardı? Eleonore yine konuşuyordu ama ne söylediğini anlayamıyordu, tek bir kelime ya da cümlelerin giderek artan bir sinirlilikle tekrarlanmasından başka bir şey değildi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Gigi. "Bu bir taşla iki kuş vuracak. Hem bu geceki olayı açıklığa kavuşturacak hem de kampanya duyurum için bir platform sağlayacak. Sanırım üç kuş, çünkü kafenin açılışı ve gösteri için ekstra tanıtım olacak. Kalabalık olmasını sağlayacağım!"

"Kulağa hoş geliyor - bekle, ne?" Kadının söylediklerinin mantıklı olmadığını fark etmek için dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

"Sen en iyisisin, Ben. Bu *harika* olacak." Sonra Gigi irkilmiş bir ses çıkardı. "Kahretsin, moda danışmanımla yemeğe geç kaldım. Gitmem gerek!"

"Neyiniz?" Hâlâ kızın kendisiyle yaptığı konuşmaya yetişmeye çalışıyor, bu sırada da kulak kabartıyordu. Mutfaktan bir çarpma sesi gelmeye başladı.

"Fırsat bulduğunuzda, onun adını ve programın başlığını e-posta ile gönderebilir misiniz? En iyi nasıl tanıtılacağı konusunda ekiple konuşacağım. Seni seviyorum, hoşça kal!"

Gigi telefonu kapattı.

Ben elindeki telefona baktı. Kendisini çoğu konuşmayı takip edebilen zeki bir insan olarak görüyordu ama Gigi görev başındayken bir kasırga gibiydi: hayatın içinde savruluyor, her şeyi ve herkesi uygun gördüğü şekilde yeniden düzenliyor ve Lycaon ona ayak uydurmaya çalışan fırtına takipçilerine yardım ediyordu.

Eksik anlatıyı bir araya getirmeyi ummak için konuşmayı zihninde tekrar gözden geçirdi.

Gigi'nin platformu sanatı desteklemeyi içeriyordu.

Belediye başkanlığı kampanyasını duyurmak istiyordu.

Ayrıca mecazi anlamda bir taşla birkaç kuş vurmak istiyordu. "Oh, lanet olsun." Ben yatağa uzandı ve elini ağzına götürerek istemeden neyi kabul ettiğini fark etti.

Gigi, belediye başkanlığı kampanyasını ve sanata tutkusunu Emporium'un yeni kafe ve tiyatrosunun resmi açılışında duyurmak istiyordu... ardından destekçilerine canlı bir tiyatro performansı sunulacaktı.

Eleonore tarafından.

OceanofPDF.com

SEKİZ

"**T**EA," diye tekrarladı ELEONORE, çoğaltıcıya bakarak. "Earl Grey, sıcak."
Çoğaltıcı sessiz kaldı. Çay görünmedi.

Hayal kırıklığı damarlarında kaynıyordu. Sıcak kan, ılık süt ve bir şişe viski sipariş etmeyi çoktan denemişti ama nafile. En azından çaya aşına olmalıydı, değil mi? Ama hayır, şeytani kutu tezgahın üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde oturuyor, istediği tek bir şeyi bile üretmeyi reddediyordu.

Göğsü çok sıkıydı ve midesi düğümlerle doluydu. Adamın kolunu tuttuğu anı hatırlamaya devam etti. "Dikkat edin hanımefendi," demişti adam ve öylesine kör edici bir öfke dalgası hissetmişti ki, adam duvara yapışana kadar hareket ettiğini fark etmemişti. Geçici olarak nerede olduğunu bile unutmuş, gömülü kalması gereken anılarını ve içgüdülerini yaşamıştı.

Deliriyor muydu?

Eleonore sinirli bir ses çıkardı ve tahta bir kaşıkla çoğaltıcının tepesine vurdu. Kaşık, çiçek gibi dizilmiş bir dizi mutfak aletinin bulunduğu bir kavanozdan çıkmıştı. "Bilgisayar, beni dinle!"

"Ah... neden mikrodalgama kaşıkla vuruyorsun?"

Döndüğünde Ben'in mutfağın girişinde durduğunu ve şaşkın şaşkın baktığını gördü. "Çoğaltıcınız bozulmuş," dedi kendini aptal gibi hissederek ve yüzü kızararak. Pijama pantolon ve tişört giymişti ve ayakları çıplaktı. Ayak parmakları ritmik bir şekilde oturma odasının sınırına sürtünüyordu.

Döşeme tahtaları ve mutfak muşambası: bir ayak, sonra diğeri. "Bir çoğaltıcı," diye yavaşça tekrarladı. "*Star Trek*'teki gibi mi?"

"Evet!" Sonunda aynı dili konuşuyorlardı. "Kan, süt, viski ve çay istedim ama tek bir şey bile üretmeyi reddediyor." Kara kutuya ters ters baktı. "Sanırım benimle alay ediyor."

Tanrı aşkına, bir içkiye ihtiyacı vardı. Boğazındaki gerginliği gevşetecek kadar sıcak ya da alkollü bir şey.

Ben onunla çoğaltıcı arasına baktı. Gözleri ona yavru bir köpeğinkileri andırıyordu, biraz geniş ve kaybolmuştu. "*Star Trek* hakkında bu kadar çok şey biliyorsun da mikrodalgalar hakkında nasıl hiçbir şey bilmiyorsun?"

Kaşıkla siyah kutuya bir kez daha vurdu. "Adı her neyse, bunu çalıştırabilir misin?"

"Neyi ısıtmaya çalışıyorsun?" Omuzları hafifçe kavisli bir şekilde yana eğildi. Onun bu duruşu daha sık benimsediğini fark etmişti. Dik durması gerekiyordu - kambur dursa bile boyunu görmezden gelemezdi.

"Herhangi bir şey," dedi Eleonore. "Sıcak bir şey ya da beni sarhoş edecek bir şey içmek istiyorum." Buzdolabındaki artık kan soğuktu, yoksa dişlerini çoktan ona geçirmiş olurdu.

Siyah kutunun koluna uzandı ve çekerek açtı, içinden yuvarlak bir cam plaka çıktı. "Bu bir mikrodalga, çoğaltıcı değil. *Uzay* Yolu'ndaki gibi bir şey yaratmıyor. Sadece bir şeyleri ısıtıyor."

"Ah." Eleonore utanarak mikrodalgaya baktı. Onun önünde kendini aptal yerine koymaktan asla vazgeçmeyecek gibi görünüyordu. "Sıcak kan içebilmem için onu çalıştırabilir misin?" Yemeğini bitirmemişti ve o adamı öldürmeye ne kadar yaklaştığını hatırlayınca dişleri kaşındı.

Ben onun hakkında ne düşünüyor olmalı?

"Daha iyi bir fikrim var," dedi ve mikrodalgayı kapattı.

Birkaç dakika sonra buzdolabındaki kan ocağın üzerindeki tencerede duruyordu. Eleonore, Ben'in düğmelerle oynamasını dikkatle izledi ve bunun mikrodalgadan daha yavaş ve eşit ısıtacağını açıkladı. Daha önce de fırınlar görmüştü elbette ama bu seferki kafasını karıştırmıştı.

metal halkalar ya da diğerkörünür ısıtma elemanları yoktu, bu nedenle pürüzsüz siyah yüzeyde eşmerkezli turuncu dairelerin parlaması sürpriz oldu.

Ben düz, dikdörtgen bir paket aldı ve mikrodalgaya koymadan önce paketini açtı. Bir düğmeye bastığında, makine gürültülü ve parlak bir şekilde cam kapıdan geçerek canlandı.

Güya o pakette patlamış mısır vardı. Eleonore, patlamış mısırın cam kaidesi üzerinde dönmesini hayranlıkla izledi. Bir tanenin ilk patlama sesi duyulduğunda, şaşkın bir kahkaha attı. "Muhteşem." Cadı her zaman ikisi için yiyecek çağırırdı, bu yüzden böyle bir teknolojiye yabancıydı.

"Cadının kulübesinden en son ne zaman çıktın?" Ben sordu. "Bin dokuz yüz altmış dokuz," dedi kadın, yavaş yavaş şişen Çanta. *Pat pat patladı*, ses onu neşelendirdi. "

zamanlar mikrodalgalar vardı, değil mi?"

Doğrulurken omuz silkti. "Olabilir. Kısa bir ziyaret. Hedefimi kaçırdım ve doğruca cadıya getirdim." Ben'in yüz ifadesindeki rahatsız edici değişimi görünce kendini açıklama ihtiyacı hissetti. "Onu ben öldürmedim. Cadı öldürdü. Zaten kötü bir adamdı."

Bu onun için küçük bir teselli. Eleonore şiddetten çekinmezdi ama bunun haklı bir gerekçesi olmalıydı ve başkasının kılıcı olmaktan nefret ederdi. Cadı her görevden önce düşmanlarının suçlarını ayrıntılarıyla anlatmayı ihmal etmiyordu, bu da onları öldürmeyi kolaylaştırıyordu. Eleonore'un her elli yılda bir cadı için kaçırdığı insanlar bile -ki cadının kendisi de kendi ömrünü uzatmak için yaşamlarını tüketmişti- özenle seçilmişti. *İnsan canavarlar*, demişti cadı Eleonore'un 1969'daki adam için mezar kazmasını izlerken. *Dünya onları özlemeyecek*.

Eleonore bu insanların davranışlarından onları beceremeyecek kadar iğrenmişti. Yine de geçmişte cadının daha az sakıncalı düşmanlarını becermişti. Cadı ona bunu emrettiği için değil -tüm suçlarına rağmen Eleonore'u rızası dışında seks yapmaya zorlamak o iğrenç büyücüyü bile dehşete düşürürdü- Eleonore'un doyurulması gereken açlıkları olduğu için. Gerçek aşkın ya da kalıcı tutkunun olmadığı bir hayatı kabulleneli çok olmuştu ama cinayet öncesi seks de nefret seksi kadar geçerliydi. Bir kaşıntıyı kaşımak gibi.

Ben'in geniş omuzlarına baktı. Bu kurt adamın vücudunu keşfetme arzusuna yenik düşseydi, durum farklı olmazdı.

Ben boğazını temizledi. "Diğer mutfak aletleriyle tanışmak ister misin?" diye sordu.

Cinayetlerini daha fazla açıklamak zorunda kalmadığı için rahatlayan ve Ben'in omuzları ya da seks ile tutku arasındaki farklar hakkında fazla düşünmek istemeyen Eleonore başını salladı.

Patlamış mısır daha hızlı patlamaya başlarken Ben ona dolapları gezdirdi. Bir tost makinesi, bir kahve makinesi, bir blender ve bir yavaş pişirici ile tanıştı. Tanımadığı her şey için nasıl çalıştığını kısaca açıkladı.

Cehaleti hâlâ utanç vericiydi ama Ben onu yargıladığını hissettirmeyecek şekilde eğitmeyi başardı. Otomatik bulaşık makinesinin rahatlığını övdüğünde, Ben gülümsedi, gözlerinin yanındaki deri hoş bir şekilde kırıştı. "Sana her şeyi göstereceğim," diye söz verdi. "Bunların çoğuna aşina olmayacağını daha önce fark etmediğim için özür dilerim."

Yüzünde tam olarak anlayamadığı yumuşak bir ifade vardı. Acıma olmasa iyi olurdu.

"PADD'ini de ödünç alabilir miyim?" diye sordu. Adamın şaşkın bakışları karşısında, açıklık getirdi. "Cihazını. Telefon. Onda bir şeylere bakabildiğini söylemiştin."

"Ah, evet." Elini cebine attı, sonra tereddüt etti. "Ödünç almanıza izin vermeden önce size bir eğitim vereyim. Yanlışlıkla Gigi'yi falan aramayacağından emin olmak istiyorum."

Mikrodalga tiz ve ısrarlı bir şekilde biyledi. Hava nefis kokuyordu ve Eleonore'un midesi gurulduyordu. Bir kupa kaptı ve ısıtılmış kan döktü, ardından ocağın kadranını kapalı konuma getirdi. Ben doğru şeyi yaptığını onaylarcasına başını salladı ve büyük bir kâse alıp patlamış mısır doldurdu. "dalmaktan çekinmeyin," dedi ve kaseyi . "Ben de kendime sıcak kakao yapacağım."

Eleonore kase ve kan bardağını oturma odasına götürüp kanepenin önündeki alçak masanın üzerine koydu. Kanepeye bağdaş kurarak yerleşti.

kahverengi deriden bir battaniyeyi kucağına çekti. Daha önce üzerine serdiği battaniyenin aynısıydı ve verdiği his hoşuna gitmişti.

Sıcak kanın tadını daha da çok seviyordu. Hayatta kalma anlamında susamamış olsa da, boğazından aşağı kayan bakırimsı sıcaklık onu rahatlatıyordu. Bir yudumun ardından bir avuç yağlı patlamış mısır yemek daha da güzeldi. Pencerenin dışındaki morumsu gökyüzünün son ışıklarını da kaybetmesini izleyerek bir şeyler atıştırdı.

Ben elinde bir kupa ve diğer elinde beyaz nesnelerle dolu plastik bir torbayla göründü. "Bu berbat bir fikir olabilir," dedi poşeti havaya kaldırarak, "ama marshmallow sıcak kakaoyu güzelleştirir, o yüzden belki kanla denemek istersin diye getirdim."

Adam kanepenin diğer ucuna yerleşirken Eleonore çantaya ilgiyle baktı. Çok yakın oturmamıştı, Eleonore bunu takdir ediyordu ama bu rahat arkadaşlığın hoş bir yanı vardı.

Ben çantayı açtı ve ona bir lokum uzattı. Eleonore kabarık beyaz nesneyi inceledi, sonra da belli belirsiz yaladı. Burnu kırıştı. "Çok tatlı."

"Dediğim gibi, kanla gitmeyebilir, ben sadece size bir seçenek sunmak istedim."

Eleonore omuz silkti ve marshmallow'u bardağına attı. "Hadi öğrenelim."

Şekerli tatlılıkla bağlanmış kan... tuhaf ama ilginçti, ilk yudumda karar verdi. İkinci yudum daha iyiydi. Kan ve şeker karışımından ahududu pembesi rengini alan bardağı yarılادığında, artık o da bir din değıştiren olmuştu.

"Çok garip bir tat kombinasyonu," dedi Ben'e bir lokma patlamış mısırın etrafında, "ama bir şekilde işe yarıyor."

"Sevindim." İlk başta onunla birlikte patlamış mısır yemişti, ama hızı yavaşlamıştı ve zihni yüzüne gölge düşüren yerlerde dolaşıyor gibiydi. Şimdi kupası kucağında oturmuş, sıvıya bakıyordu. Dudaklarını ısırarak fincanla oynuyordu ve ayak parmakları yine yere sürtünüyordu.

"Ne oldu?" Eleonore sordu.

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun."

Nefesini dışarı üfledi. "O kadar belli mi ediyorum?"

Ayak parmaklarının ucundan alnındaki kırıışıklığa kadar onu süzdü. Eleonore yüzyıllar boyunca pek çok yalancıyla karşılaşmıştı ve Ben ya tarihteki en iyi yalancıydı ya da bu konuda acınacak kadar kötüydü. Onun bahsi acınacak kadar kötüydü. "Evet."

Kıkırdaması gergindi. "Ne düşündüğünü söylemeyi seviyorsun."

"Bana bunun canlandırıcı bir özellik olduğu söylendi." Ona böyle bir şey söylenmemişti.

Elini sallayarak devam etmesini işaret etti. "Ee? Ne oldu?"

Gözlerini kapattı ve göğsü derin bir nefesle genişledi. Eleonore göğsüne baktı ve bu ölçekte ciğerlere sahip olmanın ne kadar faydalı olacağını düşündü. Onun göğsünün üzerine uzanmanın ve nefesinin onu da kaldırdığını hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak etti.

"Ortada biraz karışık bir durum var," dedi.

Adam hemen açıklık getirmeyince Eleonore daha fazlasını sordu. "Ne tür bir durum?" Bıçaklarının işe karışması gerekiyor muydu?

Fincanı masaya koydu, sonra yüzünü çevirdi, ellerini kucağında kavuşturdu. "Kız kardeşim belediye başkanlığı için yarışıyor," dedi. "Görünüşe göre bu gece restoranda olanlar internete düşmüş, o da beni aradı. Video ilgi çekmeye başladı."

Eleonore'un gerçekten kullanmayı öğrenmesi gereken lanet olası internet. Yabancıların patlamasının kaydını düşününce yüzü kızardı. "Ve?"

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Şey, bana neler olduğunu sorduğunda biraz panikledim ve ben... uh... ona senin Emporium'un kafesinde gösteri yapacak bir aktris olduğunu ve restoranda olanların bunun için bir reklam olduğunu söylemiş olabilirim."

Eleonore, sanki yeterince hızlı söylerse içeriğini fark etmeyecekmiş gibi tükürdüğü kelimelerin ani hücumu karşısında gözlerini kırıştırdı. "Çok yaratıcıydın." Gerçi bu konuda neden bu kadar gergin görüldüğünü bilemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, eylemlerinin tiyatro gibi bir şey tarafından mazur görülmesi rahatlatıcıydı. Evet, oyunculuk teknik olarak yalan söylemekti ama bu beceriyi olumlu bir amaç için kullanıyordu. Kukla gösterilerini, pandomimleri ve gizlice izleyebildiği sahne performanslarını çok severdi. 1607'de Globe Tiyatrosu'nun giriş katına girmeyi başardığı zaman, bir sürü istenmeyen anının arasında hoş bir anıydı.

Ben yüzünü buruşturdu. "Evet, görünüşe göre Gigi'nin platformu sanatı desteklemeyi içeriyor, bu yüzden adaylığını kafenin açılışında duyurmaya karar verdi. Ardından da bir sahne performansı."

Parmaklarını eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıca birbirine kenetlemesine bakılırsa bu pek de haber değeri taşıyan bir şey gibi görünmüyordu. "Onun planını onaylamıyor musun?" diye sordu.

"Sahne henüz inşa edilmedi," dedi. "Ve üzerinde çalışılan bir gösteri de yok. Bu da Gigi'nin bir performans beklediği anlamına geliyor... senin tarafından."

Eleonore Ben'e bakarak şaka yaptığına dair bir işaret bekledi. Kurt adam şu ana kadar şaka yapmaya pek meyilli görünmüyordu -ya da Eleonore onun mizah anlayışını anlamamıştı- ama bu kadar saçma bir ifadeyi ciddiye alması mümkün değildi.

Elleri kucağında kenetlenmişti ve ritmik darbelerle ellerini sıkıyordu. Bu ona onun ayak kıpırdanmalarını hatırlattı.

"Ciddi olamazsın," dedi.

Ben yüzünü buruşturdu. "Maalesef öyleyim." Kurt adam yalan söylemeyi sevmezdi. "Hayır," dedi.

"Lütfen beni bir dinleyin," dedi Ben, sanki niyetini açıkça ifade etmemiş gibi. "Gigi'nin ailesiyle ilgili herhangi bir olumsuz reklam onun belediye başkanlığı kampanyasına zarar verebilir."

"Neden sizin sahnenizde gösteri yapmam gerekiyor?" Böyle bir gösterinin neleri içereceğinden bile emin değildi. Eğer şaka bekliyorsa, yanlış kişiyle konuşuyordu; bir ömür boyu hapis yatmak ve cinayet işlemek ona geniş bir komedi repertuarı bırakmamıştı.

"Size söyledim, bu restoranda ne olduğunu açıklıyor. Reklam için viral bir gösteri olduğunu söyleyebiliriz."

Eleonore virüslerin konuyla ne ilgisi olduğundan emin değildi ama aktris olmasını içermeyen başka olası açıklamaları da vardı elbette. "Bir başka açıklama da adamın beni kızdırdığı ve benim de misilleme yaptığım"dır."

Ya da adam beni korkuttu ve geçici olarak aklımı kaybettim.

Ben iç çekti. "Lütfen Eleonore. Gigi'nin gerçekten kazanması gerekiyor. Şu anki belediye başkanımız berbat."

"Çoğu siyasi lider öyledir." Tek omzunu silkti. "Bunun benim sorunum olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü Brittany's'de neredeyse birini öldüren kişi sendin!"

Bu onun için alışılmadık derecede sert bir ünlem gibi görünüyordu ama yine de onu bir günden az bir süredir tanıyordu. Çoğu erkek eninde sonunda bağırırdı.

Eleonore da bazen bağırmaya başladı. Sık sık. Belki de çok sık. Neredeyse işlediği suçun hatırlatılmasıyla teni yeniden utançtan kızarıırken, kıpırdandı ve patlamış mısır kasesine baktı. "Aslında onu öldürmezdim," dedi. "Muhtemelen."

Burnunun kenarını sıktı. "Sen yapmasan bile insanlar konuşuyor. Ve Gigi benden -senden- bunu yapmamı istedi." Bir duraklama oldu. "Ya da en azından bana bunun olması gerektiğini söyledi."

Eleonore patlamış mısırı masaya geri itti ve ayağa yürümeye başladı. "Yani restoranda olanlar bir tiyatro gösterisine dikkat çekmek için yapılmış bir numaraymış gibi davranmak istiyorsun. Sonra da kız kardeşinin sanatı desteklediğini söyleyebilmesi ve insanlardan belediye başkanlığı için kendisine oy vermelerini isteyebilmesi için söz konusu gösteride rol almamı istiyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "İdeal olmadığını biliyorum ama sadece bir gece. Eminim bir şeyler bulabilirsin. Kısa bir monolog bile işe yarar."

Eleonore alay etti ve pencereden dışarı, mavi-siyah geceye baktı. Kan, şekerleme ve patlamış mısırın ılık, tuzlu ve tatlı tadı dilinde kaldı. Yemeğin ciddi bir teklif değil, bu saçma planı kabul etmesini sağlamak için bir hile olduğunu bilmeliydi. Uzatılan hiçbir ele, içinde ne tür ödüller olursa olsun güvenilemezdi. Veren arkasında her zaman bir silah tutan ikinci bir el olurdu.

"Bunu yapmayacağım," dedi.

Ben içini çekti ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve yalvarırcasına ona baktı. "Yapmalısın Eleonore."

Kadın sertleşti. Şimdiye kadar ricasını bir emre dönüştürmekten kaçınmıştı ama bu ifadeyle bunu yapmıştı. Göğsünde mistik bir çekilme hissetti, başarılması gereken bir görevin görünmez aciliyeti. "Nasıl emrederseniz," dedi usulca.

Yine üzgün köpek yavrusu gözleri vardı. Connard. "Sadece bir gece," dedi usulca. "Üzgünüm ama Gigi benim ailem. Onun için her şeyi yaparım."

O zaman neden bir kostüm giyip sahneye çıkmıyordu? *Çünkü toplum içinde şiddet tehdidinde bulunan o değildi,* diye cevap verdi daha makul bir iç ses, ama Eleonore'un şu anda iç ya da dış makul seslere tahammülü yoktu. Ben onu rızası olmadan bir şey için gönüllü yapmış, sonra da bunu tamamlamasını emretmişti. Eleonore kristalin ve onun tutsağıydı ve Ben, Eleonore'un ilk kölelik eyleminin kafesinde tek kişilik bir tiyatro gösterisi sergilemek olmasına karar vermişti.

Öfke göğsünü yaktı ve boğazında safra yükseldi. Onu çileden çıkaran görevin doğası değildi; ne de olsa monolog cinayetten daha iyiydi. Ben'in ona bunu yapmasını emretmiş olmasıydı.

"Yalan söylemeyi sevmediğini sanıyordum," dedi.

"Bilmiyorum." Adam şakaklarını ovmaya başladı; kadın inatla onun başının ağrımamasını umuyordu. "Şu anda işler çok karışık. Kafeyi açmaya çalışıyorum, Gigi kampanyasını üzerime yıktı ve şimdi de sen buradasın ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece işleri bir arada tutmaya çalışıyorum."

Mücadelesinin bir kısmından onu sorumlu tutması cesurcaydı. Ne de olsa kadın öylesine ortaya çıkmamıştı, onu bilerek arayıp bulmuştu. Hatta onu satın almıştı! Kazara ya da değil, bunu o yapmıştı.

Ben Rosewood utangaç ve berbat bir yalancı olabilirdi ama aynı zamanda Eleonore'un şimdiye kadar tanıştığı herkes gibi olduğunu da kanıtlıyordu: Eleonore'u hırsları için bir araçtan başka bir şey yapmadan kendi yolunu çizmeye kararlıydı.

Omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Artık emredildiğine göre, onun görevini yerine getirmek ama bu

kontrolünü -ya da intikamını- ele geçirememişti. Cadının daha önce öğrendiği gibi, Eleonore'a emir verirken kesin konuşmak çok önemliydi.

"Pekâlâ," dedi elini uzatarak. "Modern tiyatroyu araştırabilmem için bana PADD'ini ver." Bu zamanda hayatta kalmak için araştırması gereken diğer her şeye ek olarak.

Sanki duvara fırlatmasını bekliyormuş gibi, ona nazıkçe uzattı. Onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? Onun konumundaki hiç kimse onlarca yıllık kayıp bilginin anahtarını reddetmezdi.

"Teşekkür ederim," dedi ona şifreyi söyledikten ve cihazdan internete nasıl gireceğini gösterdikten sonra. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Sanki buna inanıyormuş gibi. Tek kelime etmeden odadan çıktı.

Yani Ben Rosewood, kız kardeşinin belediye başkanlığı kampanyasını tanıtmak için ondan bir tiyatro gösterisi yapmasını mı istiyordu? Eleonore bunu yerine getirebilirdi...ve daha fazlasını. Henüz modern tiyatroya aşına değildi ama yıllar boyunca bir tiyatro gösterisinin endişe verici, şüpheli veya utanç verici şeyler içerebileceğini bilecek kadar çok şey görmüştü.

İnternet tarayıcısını açtı ve *tarihteki en garip tiyatro gösterilerini* yazdı.

Ben, kız kardeşi ve gösteriye gelen diğer herkes çok ama çok rahatsız olmak üzereydi.

DOKUZ

BEN dükkânının ön tezgâhında oturmuş, bir açelyanın saksısını değiştirirken konsantrasyonla kaşlarını çatıyordu. Onu saksıya indirirken pembe çiçekleri titriyordu.

yeni, daha büyük saksısında. Bu muhtemelen yılın son çiçeği olacaktı ve gelecek yıl tekrar çiçek açmasını sağlayabileceğini umuyordu. Mariel'in büyüü onu geri getirebilirdi elbette ama açelyalar vefasızdı ve o da eski usul bahçecilik yapmanın zorluğunu seviyordu.

Dükkânın zili çaldı. Başını kaldırıp Mariel'i gördü, sanki düşünceleri onu çağırmıştı. Ellerini fırçalayarak doğruldu. "Burada ne işin var?" diye sordu. "Balayında olduğunu sanıyordum."

Gülümsedi, pembe yanakları vardı ve sadece yeni evlilerin yapabileceği şekilde mutlu görünüyordu. "Birazdan yola çıkıyoruz. Birkaç hafta dönmeyeceğim için uğrayıp bitkilerin büyüye ihtiyacı olup olmadığına bakmak istedim."

O ve Oz uzun bir seyahate çıkacaklardı; iblis düzleminde başlayıp birkaç günlüğüne elf düzlemine gidecekler, sonra da Fransa'da bir hafta geçirmek üzere Dünya'ya döneceklerdi. Mariel ara sıra iblis uçağına yaptığı ziyaretler dışında hiç ülke dışına çıkmamıştı ve düğünden önceki aylarda onun heyecanının arttığını görmek güzeldi.

Ben etrafına bakındı, son zamanlarda zorlanan bir bitki olup olmadığını düşünmeye çalıştı. "Biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan bir zambak var," dedi eliyle işaret ederek. "Korkunç bir şey değil, sadece umduğum gibi gelişmiyor."

Mariel söz konusu tesise doğru ilerlerken, inşaat ustabaşısı köşeden kafasını uzattı. "Hey, patron. Sahneyi yerleştirmeye başlamak üzereyiz, bu yüzden gürültülü olacak."

Sahneden bahsedilince Ben'in midesi bulandı. Eleonore'a sahneye çıkması gerektiğini söylediği dün gecedan beri Eleonore ona sessiz davranıyordu. Zamanını odasına kapanıp, Eleonore'un telefonunu ve ona erişim sağlayan bilgileri geri vermek istemediğini fark ettikten sonra Themmie'den ödünç aldığı yedek bir tablete yapışarak geçiriyordu. Arada sırada mırıldandığını duyuyordu; küfürler, son yarım yüzyıldaki dünya olayları üzerine haykırışlar ve ara sıra Shakespeare'den parçalar.

Ondan yalanını örtbas etmesini istediği için kendini çok kötü hissediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Gigi ona güveniyordu ve Glimmer Falls'un geleceği Gigi'ye bağılıydı. Ayrıca Eleonore sonunda kabul etmişti, her ne kadar bu konuda pek mutlu görünmese de.

Eleonore'a teşekkür etmek için özel bir şey almaya karar verdi. Belki en üst raftan bir şişe burbonlu kan. O zaman Eleonore onu affedecek ve yeniden dostça bir ilişki kurabileceklerdi - Eleonore'un hapishane müdürü olduğı bir ortamda ne kadar dostça bir ilişki kurulabilirse.

"Kulağa hoş geliyor," dedi ustabaşına. "Son dakikada eklemeye istekli olduğunuz için teşekkürler."

Kadın sırtıttı. "Sorun değil. Zaten stand-up gösterilerim için yeni bir mekan arıyordum."

Ben bir irkilmeyi bastırdı. Şehirde birkaç komedi gösterisine katılmış olduğundan, bu gösterinin kalitesinin tartışmalı olduğunu biliyordu. Ama kafenin açılışından ve Gigi'nin belediye başkanlığı duyurusundan önce bir sahne kurmak anlamına geliyorsa, ona haftanın her gecesi bir assolist yeri teklif edebilirdi.

İnşaatçı gittiğinde Mariel kafasını rafın arkasından uzattı. "Neden şimdi bir sahne ekliyorsunuz?" diye sordu. "Bunun inşaatın bir sonraki aşamasını bekleyeceğini sanıyordum."

"Uh..." Ben'in beyni durdu. "Düşündüm ki, kız kardeşim sanattan hoşlanıyor, anlıyor musun? Ve bu sadece...ah...çünkü...çünkü..."

Yalan söylemeyi sevmemesinin pek çok nedeni vardı. Bunlardan biri, bu konuda genellikle berbat olmasıydı.

Mariel kollarını kavuşturarak kararlı bir ifade takındı. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedi.

Ben nefes verdi, omuzları çöktü. Herkes Eleonore'u er ya da geç öğrenecekti, eğer viral videoyu henüz görmedilerse. Ayrıca, birine hayatını ne kadar muazzam bir şekilde karmaşıktırdığını söylemek rahatlatıcı olabilirdi. "Buna inanamayacaksın."

Mariel güldü ve tezgâhın yanındaki tabureye oturdu. "Ben, bir keresinde un çuvalı yerine yanlışlıkla bir iblis çağırmıştım. İnan bana, her ne oluyorsa bundan daha tuhaf olamaz."

On dakika sonra Mariel iri gözleri ve gevşek çenesiyle ona baktı. "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Bu daha garip."

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"eBay'den succubi satın alabileceğinizi bile bilmiyordum. Bu onların şart ve koşullarına aykırı değil mi?"

Ben bunu düşünmemişti. Belki müşteri hizmetlerini arayıp bir iade ayarlayabilirdi? Ama o zaman Eleonore onu hapseden cadıyla tekrar baş başa kalacaktı.

Hayır, yapamazdı.

"Onu o plastik kristale bağlayan laneti kırmanın bir yolunu bulmalıyım," dedi. zaman Ben'den, onun kaygılarından ve korkunç online alışveriş seçimlerinden uzakta, istediği her şeyi yapmakta özgür olacaktı.

Mariel telefonunu çıkardı. "Scooby çetesine mesaj atmamın sakıncası var mı?"

Birileri bununla daha önce karşılaşmış olabilir."

"Scooby çetesi", Themmie'nin peri, Mariel, Oz, Calladia, Astaroth, Ben ve Rani'yi içeren gürültülü grup sohbeti için seçtiği nispeten yeni bir terimdi. Ben, zamanlama zorlukları, sosyal kaygı ya da iş sonrası koltuğuna gömülüp boş bir duvara bakma dürtüsü nedeniyle grubun etkinliklerinin yaklaşık yüzde seksenine katılmıyordu ama onlarla geçirdiği zamandan keyif alıyordu.

"Elbette," dedi, kendisini bu duruma soktuğu için duyduğu utancı yutkunarak. İnkâr edilemez bir gerçek varsa o da yardıma ihtiyacı olduğuydu.

"Harika," dedi başparmağını ekrana vurarak. Gözleri ona doğru kaydı. "Lanet bir yana, Eleonore'a zorla yaptırdığın şu tiyatro gösterisinden de bahsedelim."

Kaşlarını çattı. "Onu zorlamadım."

"Ona bunu yapmasını istediğini söyledin."

Ağzını açtı, bu kadar önemliyse kızın da reddedebileceğini söyleyecekti ki, bir suçluluk dalgası daha hissederek sustu. Kız reddetmişti ama o zorlamaya devam etmişti. Bu onun için alışılmadık bir davranıştı ve o sırada çığına dönmüş olsa da, bu onu mazur göstermezdi.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "*Glimmer Falls Gazetesi* zaten özellikle benim adımları vererek bir dedikodu haberi yayınladı. Olası bir cinayet girişiminde aktif bir katılımcı olduğumu söylediler. Şu anda hapiste olmamamın tek nedeni olayın daha fazla büyümemiş olması."

Doğaüstü bir kasabada, geleneksel kanun ve düzen bazı şeyleri dikkate almak zorundaydı. Cadılar her zaman birbirlerini lanetliyor ve düellolara katılıyorlardı, centaur mızrak dövüşü insanları sık sık hastanelik eden sevilen bir spordu ve uygunsuz çağrılar, seks partileri ve kavgalar normdu. Kötü şöhretli bir belediye toplantısı sırasında Belediye Başkanı Cynthia Cunnington bir gazeteciyi Antarktika'ya ışınlamıştı. Cezai konulardaki ana soru şuydu: "Bu geri döndürülebilir mi?" Her yerde bolca bulunan büyü kullanıcıları için cevap genellikle evetti, ancak cinayet kendi kategorisiydi. Kasabada bunu tersine çevirecek bir büyücü olsa bile, birini öldürmek her zaman yasa dışı olurdu.

Mariel onun elini okşadı. "Seni anlıyorum ama bu gösteri devam etse de etmese de kesinlikle yapman gereken bir şey var."

Onun kesinliğine çalkantılı bir denizdeki cankurtaran salı gibi sarıldı. "Ne?" diye sordu, ikilemine mükemmel bir cevabı olması için dua ederek.

"Eleonore'a karşı nazik ol," dedi Mariel. "Onu bu duruma soktuğun için özür dile ve sonra ona yemek falan pişir."

Ben, Eleonore'un öfke dolu gözlerini ve şaklayan dişlerini hayal etti. "Akşam yemeği yardımcı olur mu bilmiyorum. Neredeyse vahşi sayılır ve şu anda benden nefret ettiğine eminim."

"Bu zamana alışık değil. Ve açıkçası, tarihsel bir travma üzerinde çalışıyor gibi görünüyor. Siz olsanız korkmaz mıydınız?"

Hiçbir arkadaşınız ya da referans çerçeveniz olmadan gelecekte rastgele bir noktaya yerleştirilmiş olsaydınız savaşçı olur muydunuz?"

Kendini zaten suçlu hissediyordu ama o anda bu duygu göğsünde kalın bir topa dönüştü, ağır ve korkunçtu. Mariel haklıydı. Eleonore yarı vahşi olabilirdi ama bunun için yeterli nedeni vardı.

Vampir succubus saldırgan ve korkutucu olabiliyordu ve tehditler savurmaktan çekinmiyordu; bu Ben'in mizacından o kadar uzaktı ki davranışının nedenini gerçekten sorgulamamıştı. Bazı insanlar diğerlerinden daha sert ve iddialıydı, değil mi?

Belki o kadar basit değildi.

Ben boğazını temizledi. "... korkuyor mu?"

Mariel başını salladı, ela gözleri sempati doluydu. "Bazı insanlar korktuklarında ya da köşeye sıkıştıklarında saldırganlaşırlar. Calladia mesela, karıştığı kavgayı düşünürsen. Bu konuda daha az şiddet yanlısı olsam da bazen ben bile." Utanmış bir yüz ifadesi takındı. "Oz ilk geldiğinde korktuğum için ona birkaç kez çıkıştım ama en azından sonrasında özür diledim." Ben göğsünü suçluluk duygusunun sert düğümüyle ovuşturdu. Bunu daha önce düşünmeliydi. Sağlıklı düşünmek panik modunda hareket ediyordu.

"Teşekkürler, Mariel. Ona akşam yemeği hazırlayacağım ve ona biraz çiçek."

Mariel ona sarıldı. "Bunu yapabilirsin," dedi sırtını sıvazlayarak. "Ve bir zamanlar yarı vahşi bir sürpriz misafiri olan biri olarak, tavsiye için her zaman bana gelebilirsin."

"Balayından sonra," dedi. "Telefonunu kapatacaksın ve benden ya da başka birinden herhangi bir kesinti olmadan bunun tadını çıkaracaksın."

Sırıttı ve onu selamladı. "Hay , patron."

Birkaç bitki büyüğü nöbetinden sonra Mariel, Ben'in iyi olacağına ve her şeyin tamamen kontrol altında olduğuna dair güvence vererek ve el sallayarak oradan ayrıldı.

Her şey kontrol altında mıydı? Uzaktan bile değil. Ama en azından başlamak için bir yeri vardı.

Gözlerini bitki raflarına çevirdi, gizlice korkmuş bir vampir succubus için hangisinin en iyi özür hediyesi olacağını belirlemeye çalışıyordu.

OceanofPDF.com

ON

İş No. 227: Işıklar yanıyor ve sönüyor.

Eleonore yeni PADD'inde eriştiği Witchipedia makalesine burnunu kırıştırdı. Ya da dijital tablet, diye düzeltti kendini, çünkü görünüşe göre bu çağda bu cihaz için kullanılan terim buydu. Metne eşlik eden görüntü boş, karanlık bir odayı gösteriyordu. Sonra görüntü değişti, odanın ışıkları yandı. Eleonore irkilerek seğirdi.

Doğru, bir GIF. Bunları daha önce öğrenmişti ama kısaltmanın nasıl telaffuz edileceğinden hâlâ emin değildi. O gün pek çok şey öğrenmişti. İnternete erişmek, bir şelalenin altında ağzını açıp yudumlamaya çalışmak gibiydi.

Bağımlıydı.

Tuhaf deneysel tiyatro performanslarını araştırdıktan sonra, şimdi de modern çağın en tuhaf sanat eserlerini araştırıyordu. Martin Creed'in 2000 yılında yaptığı enstalasyon listenin en başında olmalıydı; zaman ayarlı elektrik ışıkları olan boş bir odadan ibaretti. "Bu nasıl yüz on bin pound değerinde olabilir?" diye sordu kendi kendine kuşkuyla.

Yine de beyin fırtınası seansı için iyi bir yemdi. Belki de Ben's Plant Emporium'daki performansı, bir ışık düşmesinin başında durup onu açıp kapatmasını içerebilirdi.

Bu fikri Ben'in ona verdiği deftere karaladı. Masasındaki kâğıt ve kalemlerin yanı sıra, ona karşı intikam planları yapmasına yardımcı olan tableti de vermişti.

Onu modern dünyaya alıştırma konusunda yardımcı oluyor muydu? Evet, yardımcı oluyordu. Ama kafesinde tek kişilik bir gösteri yapmasını emrettiğinde, bu yardımseverlik boşa çıkmıştı.

Eleonore'un aklında internetten bulduğu başka fikirler de vardı: "Sahneyi ateşe vermek", "kafasına kese kağıdı geçirip sessizce oturmak", "tutarsız çılgınlıklar atmak". Belki de gerçekten sahnede birini ısırmalıydı.

Eleonore bir gün bir oyunda rol alma fikrinden nefret etmiyor değildi.

Gençken ona açık olan ana yol klanları için savaşmaktı ve sonra altı yüzyıl boyunca bir kariyer çıkmazına saplanıp kalmıştı. Lanetten kurtulabilirse ne yapacağını bilmiyordu ama kesinlikle bu kadar şiddet içermeyecekti.

Oyunculuk tam göre olabilirdi. Sorun, reddettiği bunu yapmaya zorlanmasıydı. Kurt adam onun her emrine itaat etmek için mistik bir şekilde bağlı olduğunu biliyor olmalıydı. eBay'deki ilan bu konuda ayrıntıya girmemişti ama çok açık olmalıydı, değil mi? Bu tür büyüler böyle çalışırdı. Bilmeseydi bile, yine de ona sadece iki kişilik bir gösteri hazırlamasını emretmişti. Hazırlanmak için haftalar.

Ben işten yaklaşık bir saat önce dönmüştü ama Eleonore onunla yüzleşmek istemiyordu. Hâlâ kafası karışık ve öfkesi bir yana, onun hakkında ne hissedeceği konusunda kafası karışık. Adam onu beslemiş ve modern teknolojiyle donatmıştı, ki bu yardımsever ve hatta belki de nazik bir davranıştı. Ayrıca misafir yatağına yeni çarşaf sermiş ve mevcut kıyafetiyle kalmak zorunda kalmaması için onu kıyafet alışverişine götürmekten bahsetmişti. (Cadı, Eleonore'un küçük gardırobunu kristalle birlikte göndermeyi başaramamıştı.) Eleonore'un kullanabileceği büyük bir küveti vardı ve şampuanı nefis kokuyordu.

Alışkın olduğu şeylerden o kadar uzaktı ki Eleonore nasıl davranması ya da ne düşünmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Mutfaktan bir tıkırtı geldi. Karnı ve gözlerini yatak odasının kapısına dikti. Yemek vakti yaklaşmıştı ve öğle yemeği için kendine bir sandviç hazırlamış olmasına rağmen yine acıkmaya başlamıştı.

Doğranan sebzelerin ritmik sesi onu cezbedi. Ben'in ne yaptığını merak ediyor ve mutfakla ilgili diğer bilgileri öğrenmek istiyordu.

(internet ona fritözler ve waffle ütöleri hakkında bilgi vermişti), kıyafetlerinin üzerine kabarık bir bornoz geçirdi ve mutfğa yöneldi.

Cüppe koyu maviydi ve çok daha iri biri için tasarlanmıştı. Bir hükümdar pelerini gibi arkasından dolanıyor, döşemelere fısıldıyor ve kolları ellerinin üzerinden sarkıyordu. Yakasını burnuna doğru kaldırıp kokladı, sonra gizli bir iç çekti. Kumaş Ben'in şampuanı ve daha önce meraktan havaya sıktığı kolonyanın kokusu gibi kokuyordu ama vampir duyuları keskindi ve güzel kokmasının tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Teni ve altındaki kan doğal olarak nefisti ve yırtıcı dürtülerini çağırıyordu.

Ben'i ocakta bir tencere su ısınırken soğan ve sarımsak sotelerken buldu. Gözlükleri buğulanmıştı. "Merhaba," dedi tavadan başını kaldırarak. Ses tonu sıcaktı ama yine de Ben'in temkinli olduğunu hissedebiliyordu. "Tableti nasıl buldun?"

Yiyecek ve internete sürekli erişim söz konusu olduğundan, en azından yüzeysel olarak uzlaşmacı olmaya karar verdi. "Hoşuma gitti," dedi temkinli bir şekilde. Eğer çok heyecanlı görünürse, onu elinden alır mıydı? Yüzyıllar boyunca kendine ait pek bir şeyi olmamıştı - silah koleksiyonu, birkaç kıyafet ve *TNG* maratonundan sonra cadının ısrarla çağırdığı *Uzay Yolu* bibloları, bunların hepsi muhtemelen hâlâ ormandaki kulübede duruyordu.

"İlginç bir şey öğrendin mi?" Ben sordu.

Eleonore gün boyunca pek çok ilginç gerçek öğrenmişti. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi. "Soğuk Savaş, Uluslararası Uzay İstasyonu, Roger Federer, 1919 Büyük Melas Seli, Gezegenlerarası Şarkı Yarışması, emojiler..." Bir sentor sürüsü tarafından çiğnenmek gibiydi, bilgiler onu öylesine ayrıntılı ve dolaysız bir şekilde sıkıştırıyordu ki, bir diğerini keşfetmek için zorunlu olarak bir bağlantıya tıklamadan önce bir gerçeği zorlukla işleyebildi.

Ben sote yaparken durakladı. "Pekmez... ne?"

Bilmiyor muydu? Eleonore ilk kez onun bilmediği yakın tarih hakkında bilgi sahibi oluyordu ve bunu açıklayacağı için heyecanlıydı. "On iki bin ton melas bir depolama tankından patladı ve Boston şehrini sular altında bıraktı," dedi coşkuyla. "Yirmi bir kişi öldü!"

Ben gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Bu... çok fazla pekmez."

"Çok daha fazla insan yaralandı," dedi. "Bir şehir için ne kadar büyüleyici bir sorun, öyle değil mi? Söylenenlere göre mahalle daha sonra onlarca yıl güzel kokmuş."

Ben yanağının içini ısıırıyormuş gibi görünüyordu. "Hastalıklı gerçekleri seviyorsun, değil mi?"

"Tüm gerçekleri severim," dedi Eleonore. Sonra düşündü. "Ama evet."

Hayat çok karanlık olabilirdi. Bunu kristale zincirlenmeden önce, vampir klanları sık sık bölgesel savaflara girdiğinde de biliyordu. Eleonore bir düşmanla ya da hoş olmayan bir durumla karşılaştığında onunla doğrudan yüzleşmeyi tercih ederdi. Bilgi güç değilse bile en azından zırhtı. Ve bazen en karanlık gerçekler en ilginç olanlarıydı.

Ben soğanları tekrar karıştırdı, sonra tahta kaşığı bir kenara koydu. "Senin için bir şeyim var," dedi ellerini önlüğüne silerken. Kumaşın üzerinde *ŞEFİ ÖP* yazısı vardı ve Eleonore'un düşünceleri kısa bir süreliğine bu fikre takıldı. Arta kalan succubus açlığına lanet olsun. Bir de düzgün bir seks partisini gözetleyebilseydi... Hal böyle olunca, yorgun ve halsiz düşmemek için önümüzdeki bir hafta içinde bir cinsel enerji kaynağı bulması gerekecekti.

Bakışlarının yönünü yakalayan Ben yüzünü buruşturdu. "Önlük ailemden. Sonsuza kadar iyimserdirler."

Eleonore ailesinin ne konuda iyimser olduğunu sormadan önce tezgahın üzerindeki bir vazo çiçekle uğraşmak için döndü. Çiçekler güzeldi - gün batımı görünümlü güller, pembe turuncuya doğru akıyordu. Güzeli de kokuyorlardı. Belki de onları televizyonun önündeki masanın üzerine koymasını isteyebilirdi, böylece kokusu evin içine yayılırdı.

Döndü ve vazoyu ona uzattı.

Eleonore ona baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bununla bir şey yapmamı ister misin?" Belki başka bir emir verir, diye düşündü Eleonore, kini yeniden yükseliyordu.

Ben ayağını bir o yana bir bu yana kaydırıldı.

"Bunlar senin için." "Benim... bir yere koymam için mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır. Yani evet, sanırım. Eğer istersen." Ben dudağını ısırdı, sonra çiçekleri daha güçlü bir şekilde uzattı. "Bu bir hediye."

Bir hediye. Komutan Data'dan gizliden gizliye hoşlansa bile sayılmayan *Star Trek* bibloları dışında, uzun zamandır hediye almamıştı. "Ah," dedi, vazoyu tereddütle kabul ederken. Bardak parmaklarının altında kabarık ve serindi. "Neden?"

Ben ayak parmaklarını yere bastırıyordu. Gergindi. "Çünkü sana gösteriyi yapmanı söylememeliydim. Yani, yapsaydın yine de hoşuma giderdi ama yanlış bir yol izledim." Yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturarak yere baktı. "Bunu da yanlış söyledim. Mesele şu ki, seni rahatsız bir duruma sokmam adil değil. Muhtemelen şu anda korkmuş durumdasın ve gerçekten üzgünüm ve seni nasıl serbest bırakacağımızı düşünürken bu süre zarfında seni daha rahat ettirmek istiyorum."

Eleonore'un göğsünde, kışın sonunda yapraklarını açan bir kardelen gibi garip bir açılma hissi oldu. "Üzgün müsün?"

Başını salladı. "Bazen kendi kafamın içinde sıkışıp kalıyorum ve diğer insanların neler yaşadığını düşünmüyorum. Korkmuş olmalısın-"

"Korkmuyorum," diye araya girdi Eleonore. Bu bir zayıflığı itiraf etmek olurdu.

Ama korkmuştu. Birazcık. Çok küçük bir parça.

"Korkmuyor olsan bile," dedi Ben, "bu zaman ve mekân senin için yeni. Sana daha iyi bakmalıyım." Ocağı beceriksizce işaret etti. "Yani... makarna. Ve çiçekler. Ve bundan sonra daha iyi dinleyeceğim."

Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. Az önce adamın dudaklarından dökülen sözcükleri duymamış olsaydı *hayal bile edemezdi*. Eleonore vazoyu göğsüne bastırmış, ona bakıyordu.

Burnuna yanık kokusu geldi.

"Kahretsin. Yani, kahretsin," dedi Ben, tavayı ocaktan alarak. "Soğanları unutmuşum."

Eleonore konuşamayacak kadar şaşkındı. Ben yanmış parçaları tencereden çıkarırken öylece bakakaldı.

Üzgün müydü?

Onunla ilgilenmek mi istedi?

Ona çiçek mi vermiş?

Eleonore vazoyu burnuna götürdü ve yapraklar burun deliklerini nefes aldı. Mutluluk gibi kokuyordu.

Ben gerçekten samimi miydi?

Adam bir kutu kurutulmuş makarnayı kaynayan suya atarken ve tavaya bir kutu domates eklerken kadın kıpırdamadan durdu.

Ben ona baktı. "Çiçekleri bir yere koymamı ister misin?"

Eleonore başını salladı ve vazoyu daha yakın tutarak geri çekildi.

Vampirler bölgeciydi ve bunlar artık *onun* bölgesiydi.

"Tamam," dedi Ben, gözleri onun yüzü, çiçekler ve tava arasında gidip gelirken. "Onlarla ne istersen yapabilirsin."

Çiçeklerle yapılacak pek bir şey yoktu. Duygusal bir tip olsaydı onları kurutabilir ve bir hatıra defterine yapıştırabilirdi, ki öyle biri değildi. İlk başta düşündüğü gibi onları evin güzel kokması için oturma odasına koyabilirdi ama hayır. Bu Eleonore'un hediyesiydi ve şu anda ondan ayrılmak istemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi temkinli bir şekilde.

Yanıt olarak gülümsedi, yüzünü aydınlatan ve gözlerini hoş bir şekilde kırıştıran bir sırıtiş. "Bir şey değil."

Eleonore yemek hazırlıkları boyunca vazoyu yanından ayırmadı. Ben makarna kâselerini koltuğunun önündeki sehpaye getirdiğinde, vazoyu yemeğin yanına, gerektiğinde kapabileceği kadar yakın bir yere koydu.

Ben, makarnanın üzerine bolca döktüğü plastik bir kutu rendelenmiş Parmesan peyniri verdi. İlk ısırığının tadı cennet gibiydi.

Belki Ben affedilmiştir.

Sonra dedi ki, "Peyniri uzat."

Eleonore'un göğsündeki mistik çekim, bir emir verilmesine duyduğu tanıdık kızgınlıkla birlikte canlandı. Öfkesi yüzyıllar boyunca beyninde derin bir yol açmıştı ve bu yola hiç düşünmeden geri dönmüştü. Öfke ve içgüdü çarpıştı ve bir çığlık atarak ona bir avuç peynir fırlattı.

Parmesan alnına sıçrayınca Ben irkildi. Bir kısmı kar gibi saçına ve sakalına yapışmıştı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar,

Sonra Ben çatalını bıraktı ve boğazını temizledi. "Bana peyniri neden fırlattığını sorabilir miyim?"

Eleonore'un beyni bedenine yetişti ve kontrolünü kaybettiği için kendini mahcup hissetti. "Özür dilerim," dedi. "İçgüdüsel."

"İçgüdü," diye tekrarladı. "Peynir fırlatmak bir vampir içgüdü mü?"

Onun değişken ruh hallerinin kurbanı olan biri için çok makul davranıyordu. Eleonore'un yanakları kızarmıştı. Başını salladı ve kucağına baktı. İlk ve güzel bir yemeği mahvetmişti. "Sen emrettin, ben de itaat etmek zorunda kaldım. Emirlerden hoşlanmam." Görünüşe göre vahşi bir sokak köpeğine eşdeğerdi ve çok yaklaşan herkese saldırıyordu.

"Bu tam olarak bir emir değildi," dedi Ben, saçındaki peyniri fırçalayarak. "İnsanlar her zaman 'tuzu uzat' der." Kız başını kaldırıp ona baktığında alnının çatıldığını gördü. "Bekle, itaat etmek *zorundaydım* da ne demek?"

Yani kristale sahip olmanın ayrıntılarını gerçekten bilmiyordu. Eleonore aynı anda hem gülmek hem de ağlamak için tuhaf bir dürtü hissetti. Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bu büyü'nün bir parçası," dedi. "Lanet. Kristalin sahibi olan kişi bana doğrudan bir emir verirse, mistik bir şekilde itaat etmeye zorlanıyorum."

Farkına varması yüzünü yıkadı ve hemen ardından dehşete kapıldı. "Sana ne yapmanı söylersem söyleyeyim hayır diyemiyor musun?"

"İstek değil de emir gibi ifade edildiği sürece, hayır. Reddedemem." Ona birini boğmasını, bir arabanın önüne atlamasını ya da iki gün boyunca hiç durmadan koşmasını söyleyebilirdi ve sağlığı ya da akıl sağlığı ne pahasına olursa olsun bunu yapmak zorundaydı. "Ormandaki Cadı için neden bu kadar çok insan öldürdüğümü sanıyorsun? İstedğim için mi?"

Ben bir eliyle ağzını kapattı. Gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Tanrım... Eleonore, hiç bilmiyordum. Bu çok barbarca."

"Nasıl olur da en azından tahmin edemezsin?" diye sordu. "Bu tür büyüler genellikle böyle çalışır."

Başını iki yana salladı. "Böyle bir büyüyü daha önce hiç duymamıştım ve sanırım detaylar üzerinde fazla düşünmedim. Sadece bir gün oldu ve o kadar çok şey ki..." Nefesi kesildi. "Yani kafede gösteri gerektiğini söylediğimde, bu mistik bir emir olarak mı sayıldı?" Eleonore'un başını sallaması üzerine,

gözleri sulandı. "İşte bu yüzden çok kızgındın. Demek istediğim, bana kızmakta haklıydın ama bu sadece senden istemediğin bir şeyi yapmanı istediğim için değil. Büyü tarafından bunu yapmaya zorlandığın için."

Eleonore tekrar başını salladı.

Ben'in nefes alış veriş i giderek tedirginleşiyordu. "Senin rızanı ihlal ettim," dedi. "Bu emirle ve... Lycaon'la, sana başka bir şey yapmanı emrettim mi?"

"Çok değil," dedi Eleonore. "Sadece performans. Ve restorandan ayrılmak. Ve peyniri uzatmam. Ve bana kanını içmeyi bırakmamı söylemen."

Dirseklerini dizlerine dayadı, o kadar hızlı nefes alıyordu ki daha çok soluk soluğa gibiydi. "Çok özür dilerim. Gösteriyi ya da başka bir şeyi yapmak zorunda değ ilsin. Emri iptal edebilir miyim? İptal ediyorum. Çok ama çok özür dilerim. Çok kötü davrandım."

Bu biraz fazla ileri gitmekt i ama Eleonore iş leri fazla götürmek konusunda her şey i biliyordu. Ne de olsa bir ö fke nöbetinde ona bir avuç parmesan fırlatmış tı. "Hey," dedi Eleonore, adamın nefes alış veriş i sadece hızlı değil, aynı zamanda sağ lıksız da gelmeye başladığında. "Derin bir nefes al. Bilmiyordun."

Derin bir nefes almadı. Ona bakmak için baş ını kaldırdığında yanakları gözyaş larıyla ıslanmış tı. "Bütün bu durum çok stresli. O eBay ilanına asla tıklamamalıydım. Gigi'ye o aptal yalanı söylememeli, seni Brittany'ye götürmemeli, bana peynir vermeni istememeli ya da bunların hiçbirini yapmamalıydım. Lycaon, ne yapacağız?"

Eleonore nazikçe sırtını sıvazladı. "Biraz derin nefes almayı deneyebilir misin?"

Bu durum giderek endiş e verici bir hal alıyor."

Önce bir nefes, sonra bir nefes daha çekti ama iş e yaramadı. "Özür dilerim," dedi. "Bazen anksiyete atakları geçiriyorum. Beni beklemeye bırakabilirsin- bekle, bu bir emirdi, kahretsin, lanet olsun, öyle demek istemedim, çok özür dilerim."

Teknik olarak bir emir sayılmazdı - "beni terk et" de sayılırdı, ama "edebilir" eklemesi onu bir olasılık ifadesine dönüştürmüştü ve bundan memnundu. Sadece kendi iyiliğ i için değil, çünkü emirler ö fkesini kontrol edilemez boyutlara taşıyordu, ama onun bu acıyı tek baş ına çekmesini istemiyordu. Etrafına bakındı, ne olduğunu anlamaya çalışırken kendi endiş esi de artıyordu.

panik atak geçiren bir kurt adamı yatıştırdı. "Burada kal," dedi ayağa kalkarak.

Saniyeler içinde lavabodan bir bardak suyla döndü. Bardağı önüne koyduğunda sarsıldı. "Ne kadar hızlı hareket ettiğini unutmuşum," diye hırıldadı, elini kalbinin üzerine bastırarak.

Haklısın. Eğer onu yatıştırmaya çalışıyorsa, muhtemelen onu korkutmamalıydı. Kanepenin arkasındaki battaniyeyi almak için dayanılmaz bir yavaşlıkla hareket etti ve bir bebeği kundaklar gibi etrafına sardı. Sonra yanına oturdu ve tehditkâr olmadığını umduğu bir tavırla ona baktı. Tekrar sırtını sıvazladı. "İşte, işte," dedi, çocukken üzüldüğünde anne babasının onu nasıl sakinleştirdiğini hatırlamaya çalışarak. Ben çocuk olduğundan değil, ama en rahatlatıcı şeylerin kökleri genellikle o ilk yıllara dayanıyordu. "İşte, işte."

Sonraki birkaç dakika boyunca Ben'in nefes alıp vermesi giderek yavaşladı. Eleonore bardağı Ben'in ağzına götürdü ve kundakta olduğu için yardımsever bir şekilde bardağı eğdi. Ben öksürdü -belki de Eleonore boğazından aşağı su dökerken fazla hevesli davranmıştı- sonra bir kolunu battanieden kurtararak bardağı kontrol altına aldı.

İçkisini bitirdiğinde bardağı yere bıraktı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ve özür dilerim. Emirler için ve beni böyle görmene neden olduğum için."

Kaşlarını çattı. Sesi utanmış gibi geliyordu. "Endişeli olduğun için özür dilemene gerek yok."

Yüzünü buruşturdu. "Ben büyürken ailem hep böyle derdi ama elimde değil. Ne tür bir kurt adam panik atak geçirir?"

"Eminim pek çok kurt adam panik atak geçiriyordur."

"Belki de." Yine de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Makarna yemeye geri döndüler ve garip bir sessizlik oluştu. Eleonore düşünmek için zaman ayırdı.

Ben ilk çağrıldığında hiç de beklediği gibi biri değildi. Endişeli ve düşünceliydi ve ona çiçek vermiş, sonra da rızasını ihlal ettiği için ağlamıştı. Her şeye rağmen tam bir kötü adam değildi. Belki de herhangi bir kötü adam değildi.

Ve onun gelişi, kafenin açılışı ve kız kardeşinin beklentileri arasında büyük bir stres altındaydı. Bu stresin çoğunun nedeni olan Eleonore, çözüm de olmaya karar verdi. "Gösteriyi yine de yapacağım," dedi.

"Hayır," dedi hemen. "Sana emir verildiği için bunu yapmanı istemiyorum."

"Komutayı geri aldın," diye işaret etti. "Yani bunu yaparsam, kendi özgür irademle yapmış olacağım."

Dudağını çiğnedi. "Ama-"

"Ama hiçbir şey," dedi. "Gösteri devam ediyor."

Gözlerinde belli belirsiz bir umutla ona baktı. "Bunu yapar mısınız? Bu fikirden nefret ettiğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Buna şaşırmak ya da bunu yapmamın emredilmesi hoşuma gitmedi ama seçme hakkım olursa? İlginç olabilir. Hatta belki de... eğlenceli." Pek sık kullandığı bir kelime değildi.

Sonunda tekrar gülümsedi, dudaklarının küçük bir kıvrımı göğsünün içini sıcak ve yumuşak hissettirdi. "Teşekkür ederim Eleonore. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ne istersen yapmakta özgürsün elbette ve ihtiyacın olan her şey..."

"Sana haber veririm."

Yemeği bitirdiklerinde bu kez sessizlik daha kolaydı. Eleonore'un zihni olasılıklar üzerinde çalkalanıyordu. Artık bir ışık düğmesini açıp kapatmayacak ya da herhangi bir şeyi ateşe vermeyecekti. Hayır, yıllarca konuşulacak türden gerçek, anlamlı bir performans sergileyecekti.

Güllerine baktı ve gülümsedi. Ben bu konuda ona güvendiği için pişman olmayacaktı.

ON BİR

T EK BİNANIN RESMİ AÇILIŞINDAN ÖNCEKİ İKİ HAFTA ÇOK TELAŞLI GEÇTİ.

Ben zamanının çoğunu Emporium'da son detayları denetleyerek ve aynı zamanda mevcut fidanlık işini yöneterek, Gigi ile kampanyası hakkında sohbet etmek için ara vererek geçirdi. Yorgunluk ona ağır geliyordu, ancak uyku geldiğinde, espresso makinelerinin patladığı ve bitkilerin onu boğmaya çalıştığı kabuslarla dolu, sınırlı ve düzensizdi.

Bu stresin tek iyi yanı, Eleonore'un kanepede eridiğinden beri şaşırtıcı derecede yardımcı olduğunu kanıtlamış olmasıydı. Gerçi Eleonore'un desteği genellikle battaniye ya da sıcak çikolata fincanıyla aniden ortaya çıkıp neredeyse altına kaçırmasına neden oluyordu ama Eleonore bakıcı pozisyonuna pek aşina ya da bu pozisyonda pek rahat görünmediği için bu jestleri takdir ediyordu.

Eleonore ayrıca tarih ve güncel olayları da çok hızlı bir şekilde öğreniyordu. Ben'e kahvaltıda ya da akşam yemeğinde ornitorenklerin bacaklarında zehirli mahmuzlar olduğu, tarihteki en kısa savaşın sadece otuz sekiz dakika sürdüğü ve hipopotamların her yıl mantikor izdihamlarından daha fazla ölümden sorumlu olduğu gibi her türlü hastalıklı ya da tuhaf gerçeği öğretmişti. İkisi arasında hâlâ bir gerginlik vardı -kızın hayatı üzerinde korkunç bir güce sahipken nasıl olmasındı ki- ama kızın ihtiyatı her geçen gün azalıyor gibiydi.

Durumdan duyduğu suçluluk duygusu bunu değiştirmede. "Tüm bu stres sona erdiğinde," diye söz vermişti ona, "seni lanetten kurtarmanın bir yolunu bulacağız." Yine de kendini berbat hissediyordu. Onu kristale bağlı tutmak etik değildi ama

şu anda bunun için bir çözüm bulacak bant genişliğine ya da uzmanlığa sahip değildi. Bu yüzden, ağzından çıkmadan önce yanlışlıkla verdiği komutları yakalamaya çalışarak ifadeleri üzerinde dikkatle çalıştı. Yanlışlıkla bir komut verdiğinde, genişleyen gözleri, alevlenen burun delikleri ve şiddetli bakışları onu hemen uyarıyor, böylece emri geri alabiliyordu.

Kafe açılışından ve belediye başkanlığı kampanya duyurusundan bir hafta önce Gigi yemek sonrası "ekibini" toplantıya çağırdı. Glimmer Falls'un en iyi beyinleri dediği kişileri bir araya getirmişti ama Ben, Gigi'nin oturma odasına girdiğinde salonun ortak arkadaşlarıyla dolu olduğunu görünce, Gigi'nin yardım almak için çok fazla çaba sarf etmemiş olması gerektiğini düşünerek söylenme isteğine karşı koydu.

Doğrusu, hiç kimsenin siyasi kampanya yürütme deneyimi olmamasına rağmen, Gigi onları güçlü yönlerine göre çalıştırdı. Themmie elbette İletişim Sorumlusuydu, sosyal medya ve e-posta takvimi için metin hazırlamakla meşguldü. İblis Astaroth Marka Sorumlusu'ydu - Markalaştırma Ustası ve Komutanı, ilk olarak kendisini etiketlemeye çalışmıştı, Gigi ona LinkedIn'de bunun bir anlamı olmadığını söylemişti - hem Gigi'nin dolabından hem de kişiliğinden (ve Ben'in ağabeyi olarak söylemeye izinli hissettiği eksantrikliklerinden) tutarlı, çekici bir imaj ve kişilik oluşturmaktan sorumluydu. Ben'in çalışanı Rani, üniversitede Gigi ile kısa bir süre çıkmış ve hala onunla iyi arkadaş olan bir naiad, onun Hype Woman'ı ve Etkinlik Planlayıcısıydı. ("Hype Woman LinkedIn'e ne kadar uygun?" Astaroth anlayışsız kulaklara homurdandı). Ben'e belirsiz ama uğursuz bir unvan olan Lojistik Müdürü unvanı verilmişti. Calladia da toplantıdaydı ama "Bar Dövüş Görevlisi'ne ihtiyacınız yok, o yüzden ben çok amaçlı bir asistanım" demişti. Oz ve Mariel de eninde sonunda yardım etmek için devreye gireceklerdi, ancak bir süre yeni evli mutluluğunun tadını çıkarana kadar değil.

"İşte önerilen kampanya logosu," dedi Themmie telefonunu dolaştırırken. Centaur Hylo'yu grafik tasarımcı olarak işe almıştı.

Telefon kendisine ulaştığında Ben gözlerini kısarak pembe görüntüye baktı. Üzerinde rastgele pürüzlü çizgiler olan bir daireye benziyordu. "Nedir bu?"

Themmie gözlerini devirdi. "Kendisi bir kurtadam olduğu için tabii ki bir ay ve dağlar da şehrimizin doğal dünyayla bağlantısını temsil ediyor."

Maket logonun altında bir slogan vardı: *Gigi Rosewood: Değişim için UluYor.*

Ben kahkahalarla güldü.

"Hey," dedi Themmie, telefonunu geri alarak. "Sadece yapıcı eleştiri."

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... *Değişim için Uğultu* mu?"

"Bence iyi," dedi Astaroth, Ben'i şaşırtarak. "Kısa ve öz ve onu hem bir kurt adam hem de bir ilerici olarak konumlandırıyor. Seçmenler üzerinde ne yazıyorsa onu alacaklarını biliyorlar."

Grubun geri kalanı sadece Gigi'nin koltuk ve sandalyelerinde otururken, Astaroth bir şekilde Ben'in asla arzulayamayacağı kadar rahat ve havalı bir şekilde *uzanıyordu*. Gri takım elbisesi tertemizdi ve üzerinde gülünç görünmesi gereken ama görünmeyen kristal bir kafatası olan bir bastonla oynuyordu.

Calladia atleti ve taytıyla partnerinin yanında oturuyordu, atkuyruğu kişisel antrenör olarak çalıştığı bir günün etkisiyle dağılmıştı. Astaroth'un kaburgalarına dirsek atarak iblisin soğukkanlılığını biraz azaltan bir *homurtu* çıkardı. "*Gigi Rosewood'u hâlâ seviyorum: Hükümet Yolsuzluğundan Bir Isırık Almak*," dedi.

"Bu da iyi," diye onayladı Astaroth. "Ama bir tişört için uzun ve Cynthia Cunnington'a biraz çamur atıyor. Çamur atmak elbette hak ediliyor, ancak bazı pazar araştırmaları yapıyorum ve öfke tıklama almada etkili olsa da, olumlu duygular bir eylem çağrısı olduğunda daha iyi bir yanıt oranı ortaya çıkarıyor."

Ben boyundan büyük işlere kalkışmıştı. "Eylem çağrısı mı?" diye sordu.

"Bu... oylama mı?"

Astaroth'un ona attığı bakışta küçümseme vardı. "İnsanların önce Gigi'nin bültenine kaydolmasını ve kampanyasına bağış yapmasını istiyoruz," dedi. "Oy vermek nihai hedef, ama önce gerçekleşmesi gereken pek çok adım var."

Themmie başparmağını telefon ekranının üzerinde gezdirerek, "*Yolsuzluktan bir ısırık almak* sosyal medya için iyi bir haber olacak," dedi. "Bunu bir konuşmanın parçası yapalım."

Beyin fırtınası birçok konuyu kapsayarak devam etti. Astaroth, Gigi'nin renkli pembe Converse'lerinin, özellikle de Themmie'nin önerdiği kapı kapı dolaşma kampanyasıyla bağlantılı olarak, onun alametifarikası olmasına karar vermişti.

Glimmer Falls vatandaşlarıyla birlikte. Rani, Themmie'nin sosyal medya çabalarıyla bağlantılı olarak miting süslemeleri ve ağızdan ağıza yayılan bir kampanya üzerinde çalışıyordu; Annex'in açılış gecesinde Büyük İfşaat'la dalga geçiyorlardı.

Ben arkasına yaslandı ve dinledi, yardım etmek için yeterli donanımına sahip olmadığını hissediyordu. Eğer Gigi bir iş kuruyor olsaydı daha fazla katkıda bulunabilirdi ama pazarlama dünyası ona yabancıydı. Neyse ki kampanya lansmanı için sadece etkinlik alanından ve yemek hizmetinden sorumluydu, bu da mutfığa fazladan yemek yapmasını söylemek anlamına geliyordu (hediye olarak kabul etmeyi reddettiği için parasını Gigi ödüyordu).

"Bu performans sanatçısı," dedi Gigi. "Geçmişi nedir?"

Ben'in midesi bulandı. Gigi, Mariel'in "Ben sarhoşken eBay'den vampir bir succubus satın aldı" güncellemesini yayınladığı grup sohbetinin bir parçası değildi - bu güncelleme ona hak ettiği bir sürü şamarı kazandırmıştı. Arkadaşlarına gizlilik yemini etmişti ve şimdi kız kardeşine ayrıntıları anlatırsa Brittany'lerdeki durum hakkında yalan söylediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. "Uh," dedi, yorgun beyni bir şey bulmakta zorlanıyordu.

Neyse ki Themmie araya girdi. "Eleonore yeni," dedi peri. "Bölgeye yeni taşındı ve bu aslında onun dünya prömiyeri performansı olacak. Bence yeni yeteneklere bir şans vermek, tarihsel olarak fırsat veya kaynak verilmemiş toplulukların sanata erişimini genişletme mesajınızı vurgulamanın harika bir yoludur."

Teknik açıdan tamamen doğrudu ve Ben'in bulabileceği her şeyden çok daha iyiydi. Themmie'ye minnettar bir bakış gönderdi ve Gigi bakmadığı bir anda göz kırptı.

Astaroth, "Çok avangart olduğunu duydum," diye . "Bu bir *kanlı* iyi zaman."

Lanet iblis. Astaroth, kaotik doğasına hitap eden bu gelişmeden çok memnun olmuştu. Dürüst Ben'in nasıl etkileşime gireceği hakkında hiçbir fikri olmayan yarı vahşi bir vampir succubus suikastçısı edindiğini öğrendiğinde, bunu tüm yıl boyunca duyduğu en komik şey olarak ilan etmişti. Artık her fırsatta vampirlerle ilgili kelime oyunları yapıyordu.

Gigi kaşlarını çatarak, "Umarım gösteri berbat değildir," dedi. "Bu onun ilk gösterisi olduğu için."

Ben omuz silkti. "Burası Glimmer Falls, Broadway değil. Bence insanlar şimdiye kadar izledikleri en iyi gösteri olmasa bile bundan keyif alacaklar. O da bu fırsat için heyecanlı."

Fırsat, Eleonore'u ortasına ittiği bu karmaşa için güçlü bir kelimeydi ama en azından şimdi performans için gerçekten heyecanlı görünüyordu. Ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama bunu ciddiye aldığını biliyordu. Asıl planının onu gerçekten tuhaf bir şeyle utandırmak olduğunu itiraf etmişti -ki artık bunun gerçekleşmeyeceğini bildiği için komik olduğunu kabul etmek zorundaydı- ama bunun deneysel tiyatronun en iyi geleneğine uygun, dikkatle düşünülmüş bir performans olacağının garantisini vermişti. Gece geç saatlerde onun misafir odasında kendi kendine mırıldandığını duydu, buna gümbürtüler ve ara sıra gelen yumuşak çığlıklar eşlik ediyordu.

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Gigi Ben'e gülümsedi ve elini uzatıp saçını karıştırarak Ben'in gözlerini devirmesine neden oldu. "Teşekkürler, kardeşim. Kafe açılışına ortak olmama izin verdiğin için minnettarım."

"Daha fazla müşteri getirecek," dedi. "Yani her iki taraf için de faydalı bir anlaşma."

Gigi ona beşlik çaktı. "Rosewood klanı kazandı! Bu arada, annem ve babam *çok* heyecanlı. Onlara ön sıradan koltuk alabilir miyiz?"

"Kahretsin," dedi Ben, bir adrenalin dalgasıyla ayağa fırlayarak. "Sandalyeleri unutmuşum!"

Gigi'nin evinden koşarak çıkarken grup gülüyordu. Omzunun üzerinden el salladı ve seyircilerin oturacak bir yer isteyebileceğini düşünmeden koca bir sahne inşa etmenin ne kadar beceriksizce olduğunu kendi kendine mırıldandı.

Neyse ki sandalyeleri tedarik etmek kolaydı. Komşu Fable Farms'da tanıdığı bir marangozdan ileride özel yapım düzgün sandalyeler alacaktı ama Mariel ve Oz'un düğünleri için yerel bir restorandan kiraladıkları basit katlanır ahşap sandalyeler açılış için yeterli olacaktı. Bir telefon görüşmesinden sonra, sandalyelerin ilk önce teslim edilmesini ayarlamıştı.

bir ateş zambağı karşılığında sabahleyin bir şey.

Telefonunu kapattıktan sonra telefonu çaldı; hem kurtadamlar hem de regl olan insanlar tarafından kullanılan çok yönlü bir regl/ay kayması takip uygulaması olan MoonCycle'dan gelen bir bildirim. Yarın gece dolunay olacaktı.

Ben bu hatırlatmaya küfretti. Son birkaç haftanın karmaşası içinde ağaran ayın izini kaybetmişti. Bir kurda dönüşüp etrafta koşturarak tavşanlara dehşet saçacak *zamanı* yoktu.

Vites değiştirmek isteğe bağlı değildi, en azından mevcut teknolojiyle. Bilim adamları vardiya bastırıcı bir ilaç buldukları anda Ben de kaydolacaktı. Şimdilik içini çekti ve programını zihinsel olarak gözden geçirdi. Yaklaşık yedi saat boyunca görevinin başında olmayacaktı, bu da yetiştirmeyi planladığı tatil örgülerinin bir kez daha ertelenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Dükânı açmak için Emporium'a gitmeden önce geri döndükten sonra birkaç saat uyuyabilirdi.

İdeal değildi ama kahve makinesini programlamayı unutmadığı sürece idare edilebilirdi.

Ben eve döndüğünde Eleonore'u televizyon izlerken buldu. Programı, adını bir türlü hatırlayamadığı şu ejderhalı moda dizi olarak tanıdı. Bir önceki ejderha dizisine ilgi duymaya çalışmıştı ama orada onun zevkine göre çok fazla kafa kesiliyordu.

"Toplantı nasıldı?" Eleonore gösteriyi durdurarak sordu. Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde modern teknolojiye ustalaşmıştı. Sanki bir sünger gibiydi; o kadar uzun süre bilgiye aç kaldıktan sonra, emebildiği her şeyi emiyordu.

Ceketini asıp cüzdanını ve anahtarlarını kapının yanındaki kaseye koyarken dalgın dalgın "Peki," dedi. "Yarın gece vardiyam olduğunu fark ettim, bu yüzden eve sabah çok erken geleceğim. Seni uyandırmamaya çalışacağım."

"Harika," dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz." Sonra ses tonunun cansız olduğunu fark ederek ona daha yakından baktı. Teni solgun görünüyordu ve gözlerinin altında gölgeler vardı. "Hey, iyi misin? Görünüyorsun..." Bu cümleyi hemen kesti, çünkü bir kişinin asla

Bir kadına yorgun ya da hasta göründüğünü söylemek. *Aman Tanrım*, diye haykırmıştı Gigi bir keresinde. *Bir kız bir gün makyaj yapmıyor ve birden Baba Yaga oluveriyor*. Biraz abartılıydı ama bu yanlış adımı not etmiş ve bir daha yapmamaya yemin etmişti.

Eleonore yavaşça gözlerini kırptırdı, sanki kelimeleri anlaması birkaç dakikasını alıyormuş gibiydi. "Ah. Evet. Ben iyiyim."

"Sana bir şey getireyim mi? Kan, su, çay, viski? Uyumana yardımcı olacak bir şey?"

Dolgun dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Endişelenmeyi bırak, kurt. Ben iyiyim, gerçekten."

Eğer öyle olduğunu söylerse, ona inanırdı. Başını salladı. "Ben duş almaya gidiyorum o zaman. Umarım gösteriyi beğenirsiniz."

Cevap vermedi, bunun yerine kanepeye geri gömüldü ve uzaktan kumandayı aldı.

Sıcak su spreyinin altına girdiğinde Ben içini çekti ve başını fayansa yasladı, kaslarındaki gerginlik azaldı. Küvet büyüktü, tıpkı özel bir yatak sipariş etmesi gerektiği gibi boyu için özel olarak yapılmıştı. Uzun boylu olmak pahalıya mal oluyordu ama böyle anlarda kendini dış dünyada yaptığı gibi daha küçük alanlara sıkışmaya zorlamak yerine konfora yatırım yaptığı için mutluydu.

Sıcak su harikaydı, cildini pembeleştiriyor ve vücudundaki stres üzerinde sihirli bir etki yaratırken saçlarını kafa derisine doğru kaydırıyordu. Bu kadar bitkin olmasaydı köpük banyosu yapmayı düşünebilirdi ama boğulmak istemiyordu ve yatay konuma geçtiği anda ışıkların söneceğine dair bir his vardı - tabii beynini lojistikle uğraşmaktan, oturma odasındaki vampir succubus hakkında endişelenmekten ya da on yıl öncesinin utanç verici anılarını yeniden yaşamaktan alıkoyabilirse.

Ben uzun zaman önce uykuya ihtiyaç duyduğu zamanlar için bir gece rutini geliştirmişti ve kendini yorgunluktan bitap düşürmek beyin cinlerini sakinleştirmemişti. Önce sıcak bir duş ve onu rahatlatmak için hızlı bir mastürbasyon seansı. Sonra bir fincan çay, bir melatonin hapi ve yatıştırıcı balina seslerinden oluşan bir CD onu uyutuyordu. Anksiyetesinin kontrolden çıktığı günler hariç, bu onu bir ışık gibi söndürürdü.

Aleti sarkıktı ama bu düzeltilebilirdi. Ben, yaklaşık otuz yıllık bir pratiğin verimliliği ve kendini idare etti, gözlerini kapattı ve küçük yaşlarda kütüphanede keşfettiği paranormal bir aşk romanından bir sahneye karar verene kadar fantezilerini gözden geçirdi. Ancak bu kez, ayrıntıları hayal edemiyordu - daha doğrusu, değişmeye devam ediyorlardı. Esmerin saçları ateş kırmızısına dönmüş, kıvrımları daha şehvetli bir hal almış ve tam yere düşmesi gereken anda

Bunun yerine dişlerini gösterdi ve *tısladı*.

Ben'in kalçaları sarsıldı. Eli daha hızlı hareket ederken bile nefesinin altında "Kahretsin," diye mırıldandı. Eleonore'a mastürbasyon yapmak... Tanrım, muhtemelen milyonlarca açıdan yanlıştı... ama duramıyordu. Bu artık bir hapsirığın tüm etkinliği ve tutkusuyla gerginliği boşaltmak için tasarlanmış göstermelik bir mastürbasyon değildi. Uzun zamandır olmadığı bir şekilde kendini kaptırmıştı.

Ben kendini okşarken inledi, görüntü selini durduramıyordu. Eleonore ona dişlerini gösteriyordu. Ona sürtünürken parmağını emiyordu. Fransız aksanıyla ona *kurt diye sesleniyordu*. Çıplak göğüslerini, ağırlığının avuçlarında nasıl hissedileceğini hayal etti. Aşağıya inerken burnunu sokabileceği ateşli bir saç tutamı olacaktı ve bacaklarının arasını yaladığında inleyecek ve devam etmesini emredecekti, yoksa omurgasını parçalayacaktı.

Şaşırtıcı bir hızla bitirdi ve boştaki eliyle bir çılgılığı bastırdı. Bitkin düştüğünde, bacakları titreyerek duvara yaslandı.

Neydi o?

Ben o kadar uzun zamandır kimseyle çıkmamıştı ki, sanki içindeki şehvetli kısım körelmiş ve ölmüştü. Yine de buradaydı, yıllardır yaşadığı en iyi orgazmın etkisiyle başı dönüyor, düşünceleri Eleonore'un etrafında dolanıyordu. Buraya istemeyerek getirdiği Eleonore. Üzerinde korkunç bir güce sahip olduğu Eleonore. Muhtemelen aletini emmektense ciğerini yemeyi tercih edecek olan Eleonore.

"Siktir," diye fısıldadı elini yüzünde gezdirirken.

Duşu çabucak bitirdi, sonra dişlerini fırçaladı ve siyah bornozunu silkti. Eleonore'un aklından neler geçtiğini bilmesine gerek yoktu; ona daha önce davrandığı gibi davranacaktı.

Nezaket, saygı ve ihtiyatlı bir saygı. Onu büyüden kurtarmak için çalışacaklardı ve sonra kendi yoluna gitmekte özgür olacak ve bir daha asla Ben'i düşünmeyecekti.

Eleonore'un ciddi bir değişim geçirdiğini fark etmek için oturma odasına girip iki adım atması ve bir saniye kadar beklemesi gerekti. Daha önce yorgun ve hasta görünümlüyken, şimdi uyanık ve pembe yanaklıydı. Cildi parlıyor gibiydi ve ona gülümserken dudakları bile daha kırmızı görünüyordu. "Duş iyi miydi?" diye sordu.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin.

Vampir *succubus*, *succubus*'a vurgu yapıyor. Çoğu zaman o kadar vampir gibi görünüyordu ki, ilk gün mutfakta parmağından kan emdikten sonra ona söylediklerini neredeyse unutmuştu.

Tahrik olduğunu hissedebiliyorum.

Onun mastürbasyon yaptığını kesinlikle biliyordu.

Mortifikasyon sıcak, baş döndürücü dalgalar halinde üzerine çöktü. Parçalanmanın ve döşeme tahtalarıyla bütünleşmenin mümkün olmasını dileyen Ben başını salladı.

Eleonore ona gülümseyerek, "Güzel," dedi. "Teşekkür ."

Ona teşekkür mü edeyim? Şunun için...

Gerçekleşme vurdu.

Ben de bundan besleniyorum.

Ben hafta onu düzenli olarak beslemiş ve NecroNomNomNoms'tan daha fazla kan sağlamıştı ama açlığının diğer kısmını unutmuştu. Kan içtiği kadar sık cinsel enerjiyle de beslenmesi gerekiyordu.

Ben'in yanakları yanıyordu. "Sen... ah... ne olduğunu söyleyebilir misin..." Sözcükleri yüksek sesle söyleyemediği için sustu. Söylerse, aşağılanmaktan gerçekten ölebileceğini düşündü.

"Ne hakkında hayal kuruyordun?" Eleonore her zamanki açık sözlülüğüyle sordu. Hâlâ sırtıyordu. "Hayır, medyum değilim. Yine de iyi bir fantezi gibi geldi."

Eğer yanakları kendiliğinden yanabilseydi, şu anda bir insan meşalesi olurdu. Bu daha önce hiç düzeyde utanç vericiydi.

Özür dilemek için ağzını açtı ama kız o kadar memnun görünüyordu ki kelimeleri çıkaramadı.

Acıkmıştı, dedi kendi kendine. Tıpkı yemeğe ya da kana ihtiyaç duymak gibi bir şeydi bu. Yine de kontrol etmesi gerekiyordu. "Eğer ben..." Boğazını temizledi. "Eğer bunu yaparsam, seni cinsel olarak taciz etmek istemem. Çünkü bunu hissedebilirsin."

Bu bir soru değildi ama anlamıştı. "Taciz edilmiş hissetmiyorum," dedi ona. Saçlarını sarmalamış, onlarla oynuyordu ve Ben, duş fantezilerinde saçlarının ve onu kavrayışının nasıl yer aldığını hatırlamamaya çalıştı. "Ne yaptığın seni ilgilendirir, Ben. Ve eğer seni rahatsız ediyorsa ve bunu yaptığında evden çıkmamı istiyorsan, çıkarım."

"O zaman nasıl beslenirdiniz?" diye sormaya cesaret etti.

Tek omzunu silkti, sadece filmlerde görebileceği şekilde zahmetsizce Fransız gibi görünüyordu. "Bir yolunu bulacağım."

Eleonore kadar bilgili ve güzel biri Glimmer Falls'ta beslenmek için pek çok yol bulabilirdi. Ben'in boğazını sıkı, nahoş bir his sıktı. "Rahatsız değilim," diye yalan söyledi. "Ve ben senin ev sahibimim. Sizi beslemek benim sorumluluğum."

Kumral kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerindeki narin teni okşadı. "Senin ve benim istediğimiz gibi, o zaman."

Hınzır gülümsemesi ona bir şeyler yapıyordu ve Ben'in aynı anda hem seksi, hem kafa karıştırıcı, hem de utanç verici şeyleri algılamak için sadece çok fazla bant genişliği vardı, bu yüzden başını salladı. "Harika," dedi, içten içe ürpererek. "Harika, harika, harika."

Sonra aceleyle yatak odasına gitti ve bir kez daha kendini neyin içine soktuğunu merak etti.

ON İKİ

BEN'İN MÜMKÜNSE KAÇINILMASI GEREKEN ŞEYLER LİSTESİ, kaçınılması kesinlikle imkânsız olan bir şeyi içeriyordu. Her yirmi dokuz günde bir ay döngüsünü tamamlıyor, yeni, ağdalı hilal, ilk çeyrek, ağdalı gibbous, dolunay, azalan gibbous, üçüncü çeyrek ve azalan hilal olmak üzere sekiz evreden geçiyordu. Bu sıralamayı kurt adam öğrenmişti; orada şekilleri, harfleri ya da

Trafiğe nasıl dalınmayacağını.

Adil olmak gerekirse, kurt adamların varlığını kontrol ediyordu. Ve Dünya'dan 238.900 mil uzaklıktaki bir gök cisminin bütün bir tür üzerinde bu tür bir etkiye sahip olması ne kadar saçmaydı? Ama tıpkı yerçekiminin gelgitleri çektiği gibi, o beyaz parıltıdaki bir şey de içinden bir canavarı çekti. O gece kontrolünü gerçekten kaybettiği tek geceydi - sadece beyninin panik içinde kendisiyle savaşmaya çalıştığı şekilde değil, gerçek, fiziksel kontrolünü de.

Bu onu korkuttu.

Pencerenin önünde durmuş, ellerini çerçevenin iki yanına dayamış ve parmaklarını tedirgin bir şekilde birbirine vurarak gün batımını seyrediyordu. Geç saatlere kadar Emporium'da çalışıyor olması gerekiyordu ama kırılğan bitkiler ve pişmiş toprak saksılarla dolu bir odada sivri dişleri olan ve dürtülerini kontrol edemeyen bir hayvana dönüşmek istemediği için eve gelip hazırlık yapmıştı. Ayın doğmasına otuz dakika kala arabasına biner ve şehrin kuzeyindeki sık ormana giderdi. Glimmer Falls'un doğusunda yükselen tepelerdeki ormandan daha boştu; buralar bölgenin ünlü kaplıcalarına ev sahipliği yapıyor ve her saat ziyaretçi akınına uğruyordu.

Ben sonunda çamurda yuvarlanacak, yerel vahşi yaşama eziyet edecek ve utanmadan taşaklarını kaşıyacaksa, bunu tanıklardan uzakta yapmayı tercih ederdi.

"Yakında değişecek misin?" Eleonore onun arkasından sordu.

Yüzü buruştu. Mastürbasyon olayının üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ve geçmiş tecrübelerine bakılırsa, bu büyüklükteki bir utancı atlatmak en az yirmi dört yıl alırdı. Önceki gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, gecenin ikisinde aklından geçen günahlar listesine "kazara halka açık yerde mastürbasyon yapmayı" da eklemişti.

"Ne yazık ki," diye mırıldandı. Lycaon, neden böyleydi? Diğer kurtadamlar ay değişimini severdi, bu da Ben'de yanlış olan şeylerden birini daha ortaya çıkarıyordu.

Eleonore'un kanepeye uzanıp bacak bacak üstüne attığını görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı. Not defteri sehpanın üzerinde, tabletinin yanında açıktı ve sayfalar yaklaşan performansıyla ilgili kalın karalamalarla doluydu. Zaten haddini fazlasıyla aşmış olan Ben, Eleonore'un beyin fırtınası notlarına bakmaktan özenle kaçınmıştı.

"Gösteri hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Bir pelerin ve altına giymek için renkli bir şey," dedi.

Doğru. Oyuncuların genellikle kostüme ihtiyacı olurdu. "Özür dilerim, bunu düşünmeliydim." Elini uzattı. "Bir dakikalığına tabletinizi alabilir miyim? Hesabıma giriş yapabilirim, böylece ihtiyacınız olan her şeyi internetten satın alabilirsiniz."

Meraklanmış görünüyordu. "Bir şeye ihtiyacım var mı?"

Tereddüt etti. "Yüz dolarlık bir bütçenin altında ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Bunun üzerine kahkahalarla güldü. "Lütfen, Ben. Bir pelerinin fiyatı ne kadar olabilir, beş dolar mı?" Tableti uzattı. "Bu bütçeyi aşmayı hayal bile edemiyorum ama söz veriyorum aşmayacağım."

Giyim fiyatları 1960'lardan beri artmıştı ama Ben ona sözünü tutacağı konusunda güveniyordu. Çok amaçlı bir çevrimiçi perakendeciye giriş yaptı ve ardından ona nasıl arama yapacağını, sepete nasıl bir şeyler koyacağını ve nasıl ödeme yapacağını gösterdi.

Derisinin altında tanıdık bir karıncalanma başladı - kurt benliğinin dolunay beklentisiyle uyanışının kaşıntılı hissi. Otuz dakika kaldı. Tableti geri verdi, sonra aceleyle ön kapıya yöneldi. "Ben çıkıyorum," dedi. "Kurt formundayken cep telefonu kullanamam, bu yüzden acil bir durum olursa lütfen 911'i arayın."

Başını salladı, çoktan online alışverişe dalmıştı. "İyi şanslar," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

Ben aceleyle arabaya gitti. Çırılçıplak soyunmak için normal vites değiştirme yerine zamanında gitmesi gerekiyordu, aksi takdirde kıyafetleri parçalanacaktı. SUV'un arkasında acil durum yedek gömleği ve pantolonu olsa da, bunları yok etmemeyi tercih . Toplum içinde çıplaklık Ben'in tercih etmediği şeyler listesindeydi ama gençken yaşadığı birkaç talihsizlikten sonra -kurtadamlar ergenlik döneminde şekil değiştirmeye başlıyordu- önceden soyunmayı öğrenmişti.

Trafik her zamankinden daha yoğundu ve sol ayağı kesik kesik vururken parmakları direksiyon simidini dövüyordu. "Hadi," dedi gözlerini saate dikerek. Ayın tam doğuş saatini ezberlemişti, ama aynı zamanda derisinin gerilmesiyle bunun yaklaştığını da hissediyordu. Arabasının içinde bir kurda dönüşmek talihsizlik olurdu.

Neyse ki trafik rahatlamıştı ve kısa süre sonra ağaçların arasına kıvrılan dar bir yolda hızla kasabanın dışına çıkıyordu. Çamlar ve batı kızıl sedirleri yakınlarda kümelenmişti ve hava alçaltılmış pencereden keskin ve tazeydi. Eylül sınırda bir aydı; bazı günler sıcak, geceler ise soğuk ve karanlık bir kışa uzanacak kadar serindi.

Her zamanki durakta Ben park etti ve sonra ormana doğru yürüdü. Bir derenin yanında soyundu, giysilerini katladı ve bir kayanın üzerine koydu. Sonra gözlerini kapadı ve bekledi.

Açıkta kalan derisinin üzerinde serin, ürpertici bir his dolaştı. Bunu sıcaklık ve vücudu kendini yeniden düzenlerken kemiklerin gıcırdama sesi takip etti. Yer değiştirmek acı vermiyordu ama tuhaf ve rahatsız ediciydi. Kalın kahverengi kürkü çıkmadan önce derisinin yeni bir forma büründüğünü görmek bedenini dehşete düşürüyordu, bu yüzden gözlerini kapalı tuttu. Yüzü daraldı ve uzadı, burnu bir buruna dönüştü ve dişleri keskinleşti. Artık iki ayağı üzerinde duramadığında, dört patisine düştü.

Ben gözlerini yeni bir dünyaya açtı. Renkler artık o kadar canlı değildi ama tepesindeki yaprakların belli belirsiz titreyişini algılayabiliyordu. Rüzgâr toprak ve akan su kokusunun yanı sıra taze dışkı ve bir av hayvanının geçtiği yerdeki kırık sapsarın kokusunu da taşıyordu. Midesi gurulduyordu. Akşamki kızartma acısını dindirmemişti ve tavşan kokusunu tanımlarken tükürüğü birikti.

Hayır, insan benliğinin uzaktan gelen protestosu. Tavşanlar olmaz!

Ben oflayıp puflayarak çalılıkların arasına daldı, kurt içgüdüleri düşüncelerini bastırıyordu. Koşarken kasları sırayla gerildi ve uzadı; ay gümüşü okşayışıyla kürkünü okşadı.

Bir fare ağacın kökü üzerinde sıçradı ve Ben'in çenesi daha dürtüsünü kontrol edemedi fareye kapandı. Küçük bir lokmaydı ama et iştahını kabarttı. Küçük kemikleri kırıp kuyruğunu tükürdü ve koşmaya devam etti.

Yaşıyorum. Aç. Vahşi.

Tavşan hiç zorluk çıkarmadı. Tavşan bir anda öldü, boynu kırıldı ve Ben avını yemek için bir çalının korunaklı dallarının altına yerleşti. Tadından duyduğu hazzın ardında belli belirsiz bir sıkıntı yatıyordu ama midesini doldurmaktan başka bir şeye odaklanması imkânsızdı.

Uzaktan gelen bir uluma tepelerde yankılandı; bir kurt adam diğerlerini ava katılmaya çağırıyordu. Başını eğip dinledi, sonra dikkatini tavşana verdi. İçgüdüsel olarak yalnızdı ve bölgesini terk etmek gibi bir arzusu yoktu.

Ben arka ayağıyla kendini kaşımak için durakladı, sonra kokusuyla işaretlemek için bir ağaca sürtündü. Burası onun arazisiydi, başkasının değil ve her ay güvende tutmak için çevresini işaretlerdi. Onun arazisi, onun ağaçları, onun deresi, onun tavşanları.

Ben saatlerce koştu, sadece ağaçları işaretlemek ve tepesindeki beyaz dolunaya bakarak ulumak için durakladı. Kasları yanıyor, hava ciğerlerine keskin ve keskin geliyordu. Başka kurtla karşılaşmadı, sadece onu görünce çığlık atan ürkmüş bir gece yarısı yürüyüşçüsüyle karşılaştı. Ben dişlerini gösterip adama dik dik baktı ve bir bacağını kaldırıp bir kütüğün üzerine işeyerek

Bölgesinin ihlal edildiğini düşünüyordu. Adam terleyerek geri çekildi, sonra döndü ve koşmaya başladı.

Güzel.

Ben davetsiz misafiri uzaklaştırdığı için zafer çığlıkları attı, sonra da yakındaki dereye doğru yürüdü. Suyu atladi, su sıçradı, sonra yuvarlandı, akıntının paltosundaki kiri ve ağzındaki kanı alıp götürmesine izin verdi. Sonra pençeleriyle kayalık dipte durdu ve su içti.

Karnı et ve suyla dolu olan Ben, birkaç dakikalığına derenin kıyısına uzandı. Orman onun etrafında hareket ediyor ve gevezelik ediyordu, her zaman canlıydı. Kafası aynı anda hem boş hem de doluymuş gibi hissediyordu; düşünceler kelimelerden çok imgelerle ve uzaktan geliyordu ama hareket etme dürtüsü kafatasının içine baskı yapıyordu. Kol ve bacaklarındaki yorgunluğa rağmen ayağa kalktı ve tekrar yürümeye başladı.

Saatler böyle geçti. Ay gökyüzünde yüksekte olduğu sürece, enerjisi ona güç veriyordu. Ama sonunda geri çekilmeye başladı ve Ben başladığı yere döndü, yorgun ve üşümüş hissediyordu. Kuyruğu burnunu kapatacak şekilde giysilerinin kıvrıldı ve keşke biri onu battaniyeye sarabilseydi diye düşündü.

Ben uyandığında insan şeklindeydi, çıplaktı ve kesinlikle donuyordu. Gökyüzü şafaktan önceki sessiz saatin derin lacivert tonunu taşıyordu ve rüzgâr ağaç tepelerini kamçılıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve soğuk, beceriksiz parmaklarıyla giysilerini çekiştirirken küfretti.

Rasyonel düşünce, onu kısıtlayan baraj yıkılmış gibi bir telaşla geri döndü ve bütün gece ne yaptığının bilgisiyle doldu taşı. Bir fare ve iki tavşan onun dişlerinin arasına düşmüştü ve ağzında kötü bir bakır tadı vardı. Ürküttüğü yabancının önünde agresif bir şekilde işediğini hatırlayınca yüzünü kapatarak inledi. Tanrım, onun müşterilerinden biri olmamasını umuyordu. Mantık, öyle olsa bile adamın Ben'in kurt formunu tanımayacağını söylüyordu ama panik her korkunç şeyin mümkün olduğunu söylüyordu.

Ayaklarını ayakkabılarının içine soktu, sonra sendeleyerek arabaya doğru yürüdü. Motorun çalışması ve kaloriferin patlamasıyla birkaç dakika sonra ısındı.

soğuk zeminde kestirdi. Gözleri bulanıktı ve başı zonkluyordu; Ben kasabaya geri dönerken direksiyonu sıkıca kavradı.

Eve vardığında, çok ihtiyacı olan duşu almak ve dişlerini fırçalamak için parmak uçlarında banyoya doğru ilerledi. İnsan formundayken bile koku alma duyusu iyiydi ve Eleonore'un eşsiz tatlı kokusu koridora yayıldığında olduğu yerde durdu.

Sıcak, şehvet dolu kan kabardı, siki sertleşti ve Eleonore'u omzunun üzerinden atıp ormanda ırzına geçmek için götürdüğü kısa bir hayal gördü. Ben eli kapı kolundayken gözlerini kapadı ve ani dürtüyle mücadele etti. *Ay yüzünden*, dedi kendi kendine. *Ay insanı saldırganlaştırır ve kontrolden çıkarır*. Son etkilerinin kaybolması saatler sürerdi.

Lycaon, Eleonore'u istedi.

Ama Ben sahip olamayacağı bir sürü şey istiyordu: sakın bir zihin, bir milyar dolar, her gün fazladan beş ya da altı saat. Artık halka açık yerlerde işemenin ya da parçalanmış tavşanların olmadığı bir gelecek.

Ve Eleonore kendinden nefret eden bir kurt adamdan daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden başını iki yana salladı ve utancın kir gibi kolayca akıp gitmesini dileyerek banyoya yöneldi.

ON ÜÇ

B Ay değişiminden sonra **EN MUTLU GÖRÜNMÜYORDU.**

Eleonore mutfak tezgâhının üzerine tünemiş, avuç avuç mısır gevreğini ağzına tıktırıyordu. Ben o sabah mutfağa girdiğinde suratını ekşitmiş, karnını ovuşturarak ne yazık ki tok olduğunu söylemişti ve ona kahvaltı hazırlamayı teklif etmesine rağmen Eleonore reddetmişti. Adamın yumurta pişirmesini seviyordu ama muhtaç görünmekten hoşlanmıyordu. Ayrıca adam çok asık suratlı görünüyordu.

Sabahın karanlık saatlerinde onun döndüğünü duymuş ve merak edip yataktan kalkarak yatak odasının kapısını aralayıp ona bakmıştı. Adamın üstü başı kir ve yaprak içindeydi, yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı. Adam banyonun dışında durmuş, eli kapının kolundaydı ve kadın onun varlığını hissedip hissetmediğini merak etmişti. Adamın enerjisi, kadının nefesini kesecek kadar şehvetle dolup taşmıştı ama adam başını sallayıp banyoya girince Eleonore kendini yatağa dönmeye zorlamıştı.

Onun kanını tattığı o ilk gün, derisinin altındaki vahşi canavarı hissetmişti. Gizlemek için büyük çaba sarf ettiği bir vahşilik vardı onda. Ama neden? Ve bu sabah neden bu kadar mutsuzdu? Yüzyıllar boyunca tanıştığı kurtadamlar yer değiştirmeyi severdi. Bu ayın en önemli olayıydı, tamamen özgür olma şansıydı.

"Hey," dedi kafasını kapı çerçevesinden uzatarak. "İşe gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gözleri kızarmış, altlarında gölgeler oluşmuştu. Kadın başını eğdi. "Çalışmaya uygun görünmüyorsun."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Vay be, teşekkürler." Bakışları mısır gevreği kutusuna kaydı. "Bilirsin, insanlar normalde mısır gevreğini bir kaseye döker ve kaşıkla yerler."

Eleonore tezgâhtan atladı ve kutuyu bir kenara bıraktı. "Ay değişiminden hoşlanmadın mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Vites değiştirmeyi sevmiyorum."

Merakla bir adım daha yaklaştı ve onu tepeden tırnağa süzdü. Tipik iri yarı kurt adam yapısına sahipti, postu andıran gür saçları vardı ama belki de tam kan bir kurt adam değildi. "Sen bir melez misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Kurtadamların şekil değiştirmeyi sevdiğini sanırdım. Ama tam kan kurtadam değilseniz, belki de başka bir türe benziyorsunuzdur." Tıpkı her ikisinin de özelliklerini taşımasına rağmen vampir efendisine succubus annesinden daha çok benzemesi gibi.

Omuzları çökmüştü ve eskisinden daha yorgun görünüyordu. Eleonore bu kadar açık bir şekilde sorduğu için bir pişmanlık hissetti. "Hayır," dedi sessizce, "ben melez değilim. Bundan hoşlanmıyorum. Çok fazla zaman kaybettiriyor ve..." Tereddüt ederek dudağını ısırdı.

"Ve?" diye sordu.

İşaret parmağıyla şakağına vurarak, "Zaten kontrolden çıkmış hissediyorum," dedi. "Kötü bir günümde kendimi kaybedebiliyorum ve sanki düşüncelerim ya da duygularım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum. Vites değiştirmek de böyle bir şey. Birdenbire yeni bir forma giriyorum, tüm bu güçlü içgüdüleri hissediyorum ve bu konuda hiçbir söz hakkım yok."

Şaşırtıcı bir şekilde bu Eleonore'a çok mantıklı geldi. "Vites değiştirip değiştirmemeyi seçme şansın yok," dedi. "Bu sadece senin başına gelir." Sanki emir almak Eleonore'un başına gelmişti ve bu konuda hiçbir söz hakkı yoktu.

Belki de fark ettiğinden daha fazla ortak noktaları vardı.

Ben başını salladı. "Ayrıca çok onursuzca. Tüm o tırmalama, uluma ve... şey, dürtüler var."

Hamile gibi duraksaması ve ardından gelen mahcup bakışı ilgisini çekti. "Ne tür dürtüler?"

Ensesini kaşırken daha da utanmış görünüyordu. "Şey, kurtlar çok ilkelidir. Yani o kategorideki her şey. Yemek yemek, dövüşmek... diğer şeyler."

Succubus içgüdüleri bu alt metne odaklanmıştı. "Kurt olarak mı sevişiyorsun?"

Bu açık sözlü soru karşısında yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Hayır! Bazıları yapıyor ama ben bu fikri sevmiyorum. Ama o hayvani enerjinin bir kısmı geri döndükten sonra da devam ediyor ve... ve bu utanç verici, biliyor musun? Normale dönmek için soğuk bir duş alıp meditasyon yapmam gerekiyor. Tabii bana normal denebilirse."

Aha. Bu, eve vardığında aniden yükselen şehvetin nedenini . Hayvani içgüdüleri fiziksel dönüşümün ötesine geçmişti.

Eleonore cinsel arzularından utanmıyordu. Tarih boyunca insanlar yiyecek, su ve barınak bulma güdüsüyle hareket etmişlerdi ve birçoğu da aynı içgüdüyle seksin peşinden koşmuştu. Ben de farklı değildi. "Cinsel dürtülere sahip olmaktan utanmana gerek yok," dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen cinsel dürtülerim hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Bu bir emir değildi ama Eleonore sınıra saygı gösterdi. "Elbette."

"Teşekkür ." Dudağını çiğnerken bir duraksama oldu ve sonra "Bir de hayvanlar var." diye geveledi.

"Hayvanlar mı?" diye sordu, takip etmiyordu.

"Bu sefer iki tavşan ve bir fare yedim," dedi asık suratla. "Geçen ay sadece bir tavşandı."

"Avlanmayı sevmiyor musun?"

Topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallandı. "Hayır, . Önceden beni doyuracak kadar kızartma yediğimi sanıyordum ama sonra yoluma bir tavşan çıktı ve..." Hareketi çaresizliği ima ediyordu.

Avlanmaktan hoşlanmamak alışılmadık bir kurt adam özelliği idi ama kulağa klasik bir düşünceli Ben Rosewood özelliği gibi geliyordu. Yüzünün altındaki bu bakış ilgi çekiciydi. "Şekil değiştirmekten hoşlandığın bir şey var mı?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu sorgulama da neyin nesi?"

Ses tonu nadiren bu kadar sert olurdu. Eleonore fazla ileri gitmek istemiyordu ama birlikte kapana kısıldığı kurt hakkında daha fazla şey öğrenmeye de açtı. "Daha önce sadece birkaç kurt adamla tanıştım. Merak ediyorum."

Nefes nefese kaldı. "Elbette öylesin. Özür dilerim, bu sabah kötü bir ruh halindeyim."

"Kötü ruh halleri normaldir," dedi. "Benim her zaman oluyor."

"Evet, şey, senin onlar için kesinlikle benden daha fazla sebebin var." Ağzı hafifçe yukarı kalktı. "Daha iyi görebilmek, koklayabilmek ve duyabilmek ilginç ve etrafta koşup keşfetmeyi seviyorum. Bu konuda özgürleştirici bir şey var ve düşüncelerime ara vermek güzel. Ama aynı zamanda tamamen farklı bir insan olmak gibi. İstesem de bir kurt olarak çek defterini bile denkleştiremem."

Eleonore çek defterleriyle 1969 yılında karşılaşmıştı. Bu kadar küçük bir nesnenin bir burun ya da pençe üzerinde kolayca dengelenmesi gerekirdi ama belki de kurt formunda koordinasyonsuzdu. Yine de bunu ima ederek onu aşağılamazdı. "Yani özgür ve aktif olmayı seviyorsun," dedi, "ama yediğin şeyleri öldürmeyi ya da geçici olarak işinde daha kötü olmayı sevmiyorsun. Bu mantıklı."

"Öyle mi?"

Ben'in kızarıırken damarlarının genişlediğini hissetti. Hiç gereği yokken utanmıştı. "Ben de insanları ölümüne tüketmekten hoşlanmıyorum," dedi ve ona bir parça yakınlık sundu.

Gözleri büyüdü ve yarım adım geri çekildi. "Sen insanları ölüm?"

"Sadece cadı bana emrettiğinde," diye açıklamak için acele etti, adamın ona bakışından hoşlanmamıştı. "Ya da emrettiğinde, daha doğrusu." Geçmiş zaman. O iğrenç kadından kurtulmuş olduğunu düşünmek hâlâ tuhaftı. "Normalde beslenme her iki tarafın da memnun olduğu, kimsenin ölmediği, rızaya dayalı bir düzenlemedir."

"Huh." Bir soru soracakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve saatine baktı. "Kahretsin. Gitmem gerekiyor. Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Annex'in açılışı Cuma akşamı."

Sanki unutulmuş gibi. Alışveriş yapacak bir şey kalmamıştı -kostümü bir gecede sipariş edilmişti ve o gün içinde ellerine ulaşacaktı-

ama bu alanda daha fazla zaman geçirebilirdi. "Beni de yanınızda götürebilir misiniz? Tiyatro öğrencileriyle internet üzerinden yazışıyordum ama onlarla tanışmak, sahneyi ve ışıklandırmayı bizzat incelemek istiyorum." Ben onu teknik deneyim kazanmaya hevesli iki lise tiyatrocusuyla temasa geçirmişti ve Eleonore'un müzik seçimi, ihtiyaç duyduğu aksesuarlar ve sahnenin nasıl ışıklandırılacağı hakkında yazışıyorlardı. Her şey ayarlanmıştı ama öğrencilerle önceden yüz yüze konuşma şansı olsaydı kendini daha iyi hissedecekti.

Ben bir elini alnına götürdü. "Elbette. Çok özür dilerim, bunu daha önce düşünmeliydim." Cebinden telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Amy ve Caitlin'in dördüncü derste tiyatro dersi var, bu yüzden öğretmene yardım etmek için gelip gelemeyeceklerini soracağım."

Eleonore başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür *ederim*," dedi hararetle. "Burada beni gerçekten kurtarıyorsun." Sonra Eleonore'un kalbinin takdirle çarpmasına neden olan yumuşak, çarpık bir gülümseme verdi. Artık onu hor görmediğine göre -ve duştaki orgazmıyla onu çok iyi beslediğine göre- açlıkla suçlamadan ne kadar yakışıklı olduğunu takdir edebilirdi. "Ve dinlediğin için teşekkürler. Çoğu insan yer değiştirme konusunda ne hissettiğimi anlamıyor." Başını iki yana salladı. "Aslında yıllardır kimseyle bu konu hakkında konuşmadım bile."

Bu ona hem sırrı hem de utancı konusunda güvendiği anlamına geliyordu. Eleonore'un kalbi bir kez daha baş döndürücü bir dans yaptı. Kendini cüretkâr hissederek onun parmaklarını kendi parmaklarıyla okşadı. "Benimle paylaştığın için minnettarım."

Bu dokunuşla aralarında bir kıvılcım sıçramış gibiydi. Ben'in gözbebekleri büyüdü ve Eleonore nefesini tuttu. Birbirlerine yakın durdular, aralarındaki sessizlik uzarken parmakları zar zor sürtüşüyordu. Eleonore onun kokusunu içine çekti, bakışları irislerinin sıcak kahverengisinden burnunun kalın çizgisine ve ağzına doğru ilerledi. Dudakları dolgun ve pembeydi, sakalıyla çerçevelenmişti. Dudaklarını yatak odasında nasıl kullandığını merak etti; her zaman nazik miydi, yoksa özel zamanlarda içindeki canavarın bir kısmını dışarı mı çıkarıyordu? Sakalının iç bacaklarına yumuşak mı yoksa kaba mı geleceğini merak etti.

Boğazının kenarındaki zonklayan nabızdan kan almanın nasıl bir şey olacağını ve zevk iniltisinin nasıl bir his olacağını merak etti

diline karşı.

Ben boğazını temizleyip geri adım atarken o da öne doğru sıralandı. "Hadi gidelim," dedi, gözleri onunkilerden uzaklaşırken ensesini ovuşturarak. "Tiyatrodaki ilk gösterinize hazırlanmak için sadece birkaç günümüz kaldı."

Eleonore onu arabaya kadar takip etti, bu sefer de adam arabadan indiğinde hissettiği hayal kırıklığının derinliğini merak ediyordu.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

BEN'S PLANT EMPORIUM Cuma gecesi düzenlenen açılış etkinliği için tıklım tıklım doluydu. Bitki seçkilerine göz atanlar ve yan taraftaki Annex'te kahve, çay, şarap, bira ve biranın tadına bakmak için toplananlar arasında hamur işleri ve sandviç çeşitleriyle tam doluluğa yaklaşıyorlardı.

Sahip olmak için harika bir sorun ama Ben gömleğinden ter akıtmak üzereydi ve vücudu aşırı uçlar arasında gidip geliyordu. Nabızı hızla atıyor ve midesi bulanıyordu ama insanların katılımını görmenin heyecanı göğsünü kıvılcımlı havai fişeklerle dolduruyordu. İlk bir saat boyunca bitki tezgâhını kendisi idare etti, sonra da Rani'ye devrederek misafirler arasında dolaşmasını sağladı.

Kuzeni Avram sırtını sıvazlayarak, "Ne güzel bir yeriniz varmış," dedi. Uzun boylu, iyi huylu kurt adam yakındaki Fable Farms'ta yaşıyordu ve ikisi de aynı yaşta oldukları için birlikte büyümüşlerdi. Avram'ın gür kahverengi saçları Ben'inkilere benziyordu ve her ikisinin de çene çizgisi gül ağacından yapılmıştı ama Avram'ın ışıltılı ela gözleri ve rahat gülümsemesi tamamen Levine'e aitti.

"Teşekkür ederim," dedi Ben. "Çok çalıştık. Bunun gerçekten gerçekleştiğine inanmak zor."

Mekâna gururla baktı. İnsanların rahatça dolaşabilmesi için kreş ile bitişik bina arasındaki duvarın bir bölümünü yıkmış, pencereler ve çatı kirişleri beyaz tatil ışıklarıyla süslenmişti. Sahneyi inşa eden marangoza yaptırılan rustik bir bar ve mobilyalarla genel estetik sıcak, ev gibi ve el yapımıydı. Yerel zanaatkârlar dokuma halılar ve yastıklar temin etmişti.

rahat oturma köşeleri ve duvarları süslemek için sanat eserleri ve çalışmalarını satmaları için vitrinler inşa etti. Yerel ilkokul öğrencilerinin satın almak için rengarenk boyanmış pişmiş toprak saksılarla dolu bir köşe sergisi vardı - belki de Ben'in en sevdiği ayrıntı, çünkü bir müşteri bir bitki ve türünün tek örneği sevimli bir sanat eseriyle çıkabilir ve sonuç olarak küçük bir çocuk heyecanlanabilirdi.

"Sandviçler harika," dedi Avram. "Ben hindili pesto yedim ve..." Parmaklarını öptü. Sonra Ben'in omzunun üzerinden birini gördü ve el salladı. "Hey, Kai! Buraya gel ve Ben'e buranın ne kadar harika bir yer olduğunu anlat."

Kai iyi bir arkadaş ve Fable Farms sürüsünün bir başka üyesiydi. Yeni Zelanda'dan nakledilen bu büyüleyici siyah saçlı kurt adam aynı zamanda Fable Farms Furies rugby takımının kaptanıydı. Çapkın bir gülümseme, ilkel bir ay kayması sevgisi ve inanılmaz bir özgüvenle, Ben'in sık sık olmayı dilediği mükemmel bir kurt adamdı.

"Bu harika," dedi Kai gruba katılarak. "Harika bir iş çıkardın dostum. Sen ne düşünüyorsun, Lili?"

İnanılmaz bir özgüvenden bahsetmişken, Kai kolunu kısa boylu, güzel bir kıızı dolamıştı - son iki yıllık kız arkadaşı Lilith. Siyah boynuzları oğlu Astaroth'unkilerden daha küçüktü ve fiziksel olarak heybetli görünmeyebilirdi, ancak Ben bir dövüşte herhangi biri üzerine bahse girmek zorunda kalsaydı, bu her zaman Tüm İblislerin Annesi olurdu.

Bu gece iblisin gülümsemesi ürktücü bir şekilde genişti ve soluk mavi gözleri, muhtemelen milyonlarca mil uzakta olduğunu ve ne düşündüğünü sadece Tanrı bilir anlamına gelen odaklanmamış bir bakışa sahipti. Kıyafeti her zamanki gibi belli belirsiz bir korsan kıyafetiydi ve kalçasına gerçek bir kılıç asmıştı. "Bir kaktüsü yemeye çalıştım," diye açıkladı.

Ben gözlerini kırıştırdı, sonra omzunun üzerinden mağazanın fidanlık kısmına baktı. Rani tezgâhta durmuş, içinde küçük bir fiçı kaktüsü olan bir saksıyı kucaklarken başını sallıyordu. Ben'in bakışlarını yakalayan naiad gözlerini devirdi, Lilith'i işaret etti ve bitkiyi kemiriyormuş gibi yaptı.

"Bitkiler tüketmek için değil," dedi Ben, dikkatini Lilith'e geri vererek. "Tek yiyecek dükkânın bu yarısında."

Lilith suratını astı. "Bana öyle . Ama sadece güvenli şeyler yiyeceksen ölümsüzlüğün ne anlamı var?"

Ben buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Baş etmesi gereken kendi huysuz, tuhaf, ölümsüz kızıl saçlısı vardı ama Eleonore travma geçirmiş olsa da aklı başındaydı ve artık onun ciğerini yiyeceğinden korkmuyordu. Lilith, patlayana kadar kimsenin ateşlendiğini bilmediği bir dinamit lokumuydu. "Bu ilginç bir bakış açısı," dedi Ben temkinli bir ifadeyle.

Kai eğildi ve göz kırptı. "Bu yüzden benden bu kadar çok hoşlanıyor. Vücudumda güvenli bir kemik bile yok." Dövmelerini göstererek esnedi.

Avram homurdandı. "Bir yastık savaşı kadar tehlikelisin, Kai."

Lilith Kai'yi küçümseyerek bir aşağı bir yukarı süzdü. "Aptal köpek yavrusu. Kırbaçlanma zamanın mı geldi?"

"Kesinlikle," dedi Kai, bir elini dramatik bir şekilde göğsüne vurarak. "Ayaklarının dibinde titremek için yaşıyorum, benim güzel iblisim."

"Tanrı ," diye mırıldandı Avram.

Lilith'in dudakları Astaroth'un kendini kötü hissettiği zamanlardaki gülümsemesini andıran bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Kai'nin kışını tokatladı. "İyi kurt." Sonra onu kemer tokasından yakaladı ve sürükleyerek götürdü. Kai başını geriye eğip tavana doğru uluduktan sonra Ben'e bir başparmak işareti yaptı. "Yakında döneceğim! Belki!"

Çift kapıdan çıkıp gözden kaybolurken Ben başını salladı. "Kai benden daha cesur bir adam."

Avram yine homurdandı. O ve Kai sürekli birbirleriyle dalga geçen arkadaşlardı. "Yıllardır güzel bir kadının ona yürümesini bekliyor. Lilith'in bundan ne çıkarı var anlamıyorum."

"İstekli ve hevesli bir kurban mı?" Ben önerdi.

"İyi bir nokta."

Lilith'le ilgili düşünceler, yeni konukların tebriklerini iletmek üzere Ben'in yanına akın etmesiyle azaldı. Kargaşanın ortasında bir yerde Calladia eline bir kadeh şampanya sıkıştırdı ve ardından Themmie onun misafirlerle, bitkilerle, şarap rafıyla ve Le Chapeau Magique'den Annex'i ve o taraftaki yeni çalışanları yönetmesi için kaçırdığı Hylo tarafından yönetilen bir espresso makinesiyle bitmek bilmeyen fotoğraflarını çekmekte ısrar etti.

iş. Ben, Themmie'nin talimatlarına uyarak oyunbazca gülümsedi. Uzun zaman önce peri ile fotoğraf çektirmekten kaçınmanın imkansız bir görev olduğunu ve ne kadar garip hissederse hissetsin, bir şekilde web sitesi için kullanabileceği veya ailesine mesaj atıp sevinç emojiği telaşını ortaya çıkarabileceği parlak, gurur verici bir resim bulmayı başaracağını öğrenmişti.

Anne ve babasından bahsetmişken, onlar da en son iyi dileklerini iletenlerle birlikte gelmişlerdi.

"Benjamin, seninle gurur duyuyorum," dedi annesi, onu insanlığın bildiği en iyi kucaklamayla sararak. Yirmi yıl önce 1.80'ine yarım metre fark atmış olsa da, annesinin sıcak kucaklaması onu hâlâ rahat hissettiriyordu.

Ben'i bu kez neredeyse kendi boyunda biri yandan kucakladı. "Aferin oğlum," dedi babası sırtını sıvazlayarak. "Burası için harikalar yarattın."

Ben sıırttı. "İkinize de çok teşekkür ederim. Gelebildiğimize sevindim."

Anne ve babası her zamanki gibi uyumlu bir çiftti, mavinin uyumlu tonlarını giymişlerdi. İkisi de yetmiş yaşın üzerindeydi ama çok daha genç insanların enerjisine sahiptiler. Violet Rosewood gümüş rengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve cildi ömür boyu gülümsemekten çizgilerle buruşmuştu. Loren Rosewood'un yanakları bahçesinde çalışmaktan güneşten sertleşmiş, kaşları ise dramatik bir şekilde sivrilmişti. Her ikisi de hayatı el yordamıyla yaşayan, komşulara ziyafet çekmek kadar muhtaçlar için bir ev inşa etmeye de hevesli insanlar gibi sağlamdı.

Ben'in gerginliğinin bir kısmı onları görünce gevşedi. Annesi her zaman, "Ne olursa *olsun biz Rosewood'lar birbirimize destek oluruz*" derdi. Anne ve babası artık onun gençliğindeki kadar sağlam değillerdi; yaşlılık onları istenmeyen bir şekilde yıpratmış, arkalarında kireçlenme ve kamburlaşmış çerçeveler bırakmıştı

-Ama yine de Ben'in varlığının üzerinde büyük bir etkileri vardı. İçine kapanık Ben, coşkulu Rosewood-Levine'lerin arasında egzotik bir tür olabilirdi ama Loren ve Violet Rosewood'un coşkulu aşkı, Ben'in hayatını üzerine inşa ettiği temel kaya olmuştu.

"Gösteri ne zaman?" diye sordu annesi etrafına bakınarak. "Şarkı söylenecek mi?"

"Emin değilim," dedi Ben. "Ona tam bir yaratıcılık özgürlüğü verdim." Eleonore'a sahneye çıkmasını emrettikten sonra en azından bunu yapabiliirdi.

Anne ve babası arasında telaşlı bir istişare oldu ve kesinlikle duyabileceği bir sesle fısıldaştılar. Yaklaşan sorgulama için kendini hazırladı.

"Bu senin sözde kız arkadaşın değil mi?" diye sordu babası, hiç de sıradan olmayan bir şekilde.

"O benim kız arkadaşım değil, bu doğru."

"Biraz ilginç, de öyle değil mi?" Loren beyaz sakallı çenesini sıvazlayarak düşündü. "Sahnenin gelecek yıl kurulacağını söylediniz ve sonra birdenbire iyilikler yapmaya ve inşaatçılara erken kurmaları için fazladan ödeme yapmaya başladınız."

Bu kasabanın dedikoduya olan sevgisine lanet olsun. "Zamanlama konusunda fikrimi değiştirdim."

Babası kıkırdadı. "Evet, kıvılcı saçlı güzel bir kızın ilk şovuna ev sahipliği yapmak için tam zamanında." Dilini şaklattı. "Beni kandırabileceğini sanma. Bir zamanlar ben de gençtim; bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Ben gözlerini devirdi. "Var olmayan aşk hayatım hakkında başımın etini yemeyi bırak da git biraz şampanya bul." Elinde bir tepsi tavuk kanadıyla yanından geçen görevlilerden birini işaret etti. "Bedava meze!"

"Özgür mü dedin?" Babası çoktan harekete geçmişti.

Violet Rosewood'un dikkati o kadar kolay dağılmadı. Ben'in koluna hafifçe vurdu ve ona azarlayıcı bir bakış attı. "Babanın bedava yemeğe karşı koyamadığını biliyorsun."

"Aynen öyle." Bu Ben'in kozuydu çünkü her zaman işe yarardı.

İç çekti. "Biz sadece seni mutlu görmek istiyoruz."

"Ve ben mutluyum," dedi. En azından şu anda. "Git yemeğini ye ve sonra bana bir kez daha sarıl."

Annesi ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da eşine katılmadan önce kravatını düzelitti.

Ben etrafına bakındı, biraz nefes almak için kaçıp kaçamayacağını merak ediyordu. Sıkı çalışmasının sonuçlarını nihayet paylaşacağı için gururlu ve heyecanlıydı ama bu aynı zamanda... çok fazlaydı.

Astaroth yaklaştı ve elinde küçük bir kutu tuttu. "Tebrikler," dedi.

Ben tereddütle aldı, yarı iblisin ona ne getirmiş olabileceğinden emin değıldi. Ben'in Oz'la ve genel olarak iblislerle arası pek iyi değıldi ve Astaroth'la takılmak eğılenceli olsa da, iki adam kişilik ve zevk açısından tamamen zıttı.

Kutunun içinde gümüş kol düğmeleri vardı; bir çift güzel ve şüphesiz pahalı dolunay. Ben'in çenesi gerildi ama kendini gülümseme ve bu nazık, düşünceli jest için uygun bir şekilde minnettar olmaya zorladı. Astaroth Ben'in dolunayı sevmediğini bilemezdi, çünkü Ben bunu insanlara söylemeye utanıyordu ve muhtemelen her erkeğın dolabında süslü kol düğmeleri için yalvaran bir takım elbise olduğunu düşünüyordu. "Bunlar inanılmaz," dedi Ben iblisle kısa bir kucaklaşmanın ardından. "ok teşekkür ederim."

Astaroth başını salladı ve kafatası tepeli bastonunu çizmesine vurdu. Calladia'ya inanılacak olursa, içinde bir kılıç vardı. Lilith'in çocukları söz konusu olduğunda elma ağaçtan uzağa düşmüyordu. "Bu kasaba için iyi bir şey yapıyorsunuz," dedi Astaroth, buz mavisini gözleri odada gezinirken. "İnsanların toplanacakları ve hoş karşıldıklarını hissedecekleri daha fazla yere ihtiyaçları var."

Kelimeleri hem silah hem de zırh gibi kullanan esprili, alaycı iblis için bu şaşırtıcı bir duyguydu. Ama Calladia'yla tanıştığından ve şeytani yüksek konseyin bir yesi olarak güce a hırslarından vazgetiğinden beri oldukça yumuşamıştı ve şimdi ciddi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Ben. "Katılıyorum."

Sonra Astaroth sevimli sırıtışını takındı ve şampanyasını kaldırarak göz kırptı. "Ve her zaman içmek için daha fazla yere ihtiyaç duyarlar."

Ben güldü ve kadehini Astaroth'un kiyle tokuşturdu. "Bunun şerefine."

Bu müzik solmuş, ve Gigi Basamaklı zerine ve sahne, dokunarak mikrofon. "Bu şey açık mı?"

Mikrofon gerçekten de açıktı. Hoparlör tiz bir çıkardı ve herkes irkildi.

Ben, lise tiyatrocularından birinin çılgınca düğmeleri çevirdiği ses doğru baktı. Baş parmağıyla onayladı.

"Şah şah," dedi Gigi. Bu kez sesi uygun bir yükseklikteydi ve topluluk alkışladı. "Harika," dedi Gigi sırtarak. "Ve teşekkürler, ses sihirbazı. Neyin yanlış olduğu ve senin bunu nasıl düzelttiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bu gecenin kahramanı sensin." Ses panosuna doğru el çırttı ve diğerleri de kızın yüzü kızarana kadar onu takip etti.

Gigi harika görünüyordu. Kahverengi saçları, muhtemelen Themmie'nin işi olan bir tür süslü düğümle toplanmıştı ve şeritlerinde parıltılar olan iğne çizgili gri bir pantolon takımının yanı sıra Astaroth'un zorunlu kıldığı pembe Converse'lerini giymişti. Eğlenceli ve cana yakın bir tavırla profesyonel görünüyordu.

"Bu alan harika değil mi?" Gigi odanın etrafını işaret etti. "Kardeşim Ben Rosewood'la sadece bitki fidanlığı işinde başarılı olduğu için değil, aynı zamanda insanlara yemek yiyebilecekleri, içebilecekleri, kaynaşabilecekleri ve canlı tiyatro izleyebilecekleri bir alan sağladığı için gurur duyuyorum. Telefonlarımıza ya da dizüstü bilgisayarlarımıza yapışıp kalmak, çok fazla çalışmak ve sevdiklerimizle uzaktan etkileşim kurmak çok kolay." Salon sessizdi, seyirciler her kelimeye kilitlenmişti. "Glimmer Falls zengin ve çeşitlilik içeren bir topluluk," diye devam etti Gigi, "ve Ben's Plant Emporium gibi mekânlar bize bunu hatırlatıyor. Hiçbirimiz yalnız değiliz ve her zaman hoş karşılanacağımız yerler var. Bu yüzden Ben'i alkışlayalım!"

Konuklar alkışladılar ve minnettar gülümsemelerini ona doğru çevirdiler. Ben başını eğdi, göğsü gururdan patlayacakmış gibi hissediyordu, tabii yanaklarının alevleri onu öldürmezse. Gigi onu bir konuşma yapması için ikna etmeye çalışmış ama o reddetmiş, bunun yerine Rani'nin daha önce Emporium ve Annex arasındaki kurdeleyi kestiğinde kısa bir karşılama yapmasına izin vermişti.

Gigi'nin arkasındaki perde kayarak Ben'in dikkatini çekti. Sahne arkası gülünecek küçüktü -belki iki ayak derinliğinde ve sahne genişliğindeydi, giriş noktası eski bir hademenin dolabından geçiyordu- öyleyse bu şovuna hazırlanan Eleonore olmalıydı.

Gigi topluluk hakkında heyecanlı bir konuşma yapmaya başladığında neyse ki dikkatler Ben'den uzaklaştı, o da siyah kadife perdeye odaklandı. Sağda-solda hafif bir boşluk mu vardı? Sahne talimatlarının nasıl işlediğini hep unuturdu ve soluk bir yüz parçasının aynı hızla belirip kaybolduğunu görünce gülümsedi.

Eleonore da onun Annex'in açılışında gergin olduğu gibi gergin miydi? Bütün gün ne kadar ürkek ve düşünceli davrandığına bakılırsa cevabın evet olduğundan şüpheleniyordu ama böyle bir şeyi sormak ya da önermek niyetinde değildi. Eleonore'un gururunu ve bazı tuhaflıklarını bu kadar çabuk anlaması komikti ama istemeden de olsa oda arkadaşı olmaları hızlı bir eğitim almalarını sağlamıştı. Ayrıca Eleonore pek de kurnaz bir insan sayılmazdı.

"İşte bu yüzden belediye başkanlığına adaylığımı koyuyorum!"

Salonda alkış ve tezahürat kakofonisi patladığında Ben dikkat kesildi. Gigi spot ışıklarının altında parlıyordu. Çok aceleyle monte edilmiş bir spot ışığıydı, Thespian Kulübü'nden başka bir lise öğrencisi tarafından yönetiliyordu, ancak genç çok az sallanmayla idare etti. Ben o anda, öğrencilerin deneyim kazanmaları ve seyirciyle rahat olmaları için sahneyi liseye ücretsiz olarak sunmaya karar verdi.

Eleonore ve Gigi olmasaydı sahne bu kadar çabuk Emporium ve Annex'in vazgeçilmezi haline gelmeyebilirdi ama yarattığı ek strese rağmen Ben bunu umursamıyordu. Aslında memnundu. Kendisi hiçbir zaman yönetim kuruluna giremeyebilirdi ama girenlere saygı duyuyordu ve Ben's Plant Emporium'un her zaman, ister ilkokul sanatçıları, ister lise tiyatro öğrencileri ya da hevesli komedyenler olsun, acemi yaratıcıların kanatlarını güvenle açabilecekleri bir yer olacağına söz vermişti.

Gigi kamu göreviyle ilgili hedeflerini ve Glimmer Falls'un geleceğini anlatırken Ben kalabalığı izleyerek tepkilerini değerlendirdi. Salondakilerin onun esiri olduğu açıktı.

Ben etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gigi'yi vahşi, sosyal kelebek küçük kız kardeşi olarak görmeye alışkındı ama Gigi kendisini ve kampanyasını öyle bir zekâ ve ciddiyet karışımıyla sunuyordu ki, onunla akraba olmasaydı bile onu ikna edebilirdi. Milyon yıl geçse de insanların önünde böyle konuşamazdı.

Ben, Gigi'nin zeki, komik, anlayışlı ve içinde bulundukları toplumu daha iyi hale getirme misyonuna sahip olduğunu bilmediğinden ya da onun dünyayı değiştiremeyeceğine inandığından değildi. Onu koşulsuz seviyordu ve onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın (ve o da onu çok daha fazla kızdırdı)

acımasızca ve açık bir şekilde), aklına koyduğu her şeyi yapacağına ve dünyanın bunun için daha iyi olacağına inanıyordu.

Ama odayı yöneten hâlâ küçük kız kardeşiydi. Dünyaca ünlü bir pop yıldızı olduğunu iddia ederek bütün bir ay boyunca ilkokula en sevdiği payetli tişörtünü giymekte ısrar eden kız. Ergenlik çağındayken, mesajlaştığı için arabasını bir yangın musluğuna sürmüş olan kız. Üniversitede bir partiden *ailesi tarafından* alınması gereken kız.

Gigi'nin açık sözlü ve ilham verici bir tutkuyla konuşmasını izleyen Ben, boğazında bir yumru hissetti.

Küçük kız kardeşi büyümüştü. Ve evet, bunu zaten biliyordu, ama yine de. Bu özel bir şeydi.

Konuşmasını "Haydi oy verelim!" diye bitirdiğinde Ben herkesten daha yüksek sesle bağırdı ve alkışladı. Ve ağladı da, burnunu çekti ve gözlerini koluna sildi.

Gigi, "Henüz oy kullanmak için kaydınızı yaptırmadıysanız, arka taraftaki gönüllülerle görüşün," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. Kampanya için zamanınızı veya becerilerinizi gönüllü olarak kullanmak isterseniz, ön bürodaki Rani'de tüm bilgiler var." Sırıttı ve elini uzattı. "Şimdi, Ben's Plant Emporium'un sahnesini vaftiz etmek için çok heyecan verici bir performansımız var. Lütfen aktris Eleonore Bettencourt-Devereux'nun ilk dünya sahnesine hoş geldiniz!"

Alkışlar koptu, sonra insanlar boş koltukları kapmak için acele ederken ışıklarla birlikte söndü. Pırıltılı ışıklar hâlâ dış pencerelerde parlıyordu ama sahne karanlık gri bir alana dönüşmüştü. Perde hareket etti ve sahnenin ortasında bir kadın silueti belirdi.

Ben yumruklarını sıktı ve içgüdüsel olarak elbise ayakkabılarının içindeki ayak parmaklarını esnetti. Bu, Emporium'un geri kalan performanslarının tonunu belirleyecek olan performanstı. Aynı zamanda Gigi'nin kampanyasına da itibar kazandıracaktı.

Yine de aklındaki soru şuydu... Eleonore korkmuş muydu?

Daha önce hiç sahneye çıkmamıştı ama bu fikri sevdiğini söylemişti. Ayrıca bu zamana ve mekana alışık değildi ve bunun üzerine TSSB ile uğraştığını anlamak için bir terapist gerekmedi. Yine de

Eleonore muhtemelen bir terapistte görünmeli. Ben de öyle. Birkaç yıl olmuştu - bir zamanlar düzenli olarak gitmiş, uğultulu düşüncelerini dizginlemeyi ummuştu ama iş çok zorlayıcı hale gelmişti.

"Bu iş sende," dedi nefesinin altından, bakışlarını sahnedeki gölgeli figüre sabitlemişti.

Sahne ışıkları yandı.

Eleonore yanında bir kovayla mikrofonun başında duruyordu. Hacimli bir pelerin giymişti ve bunun etkisi ürkütücüydü. Siyah pelerin, porselen gibi solgun bir ten, karmakarışık görünmesi için bir şekilde taranmış alev alev yanan kızıl saçlar.

"Başlangıçta," dedi Eleonore yumruğunu kaldırarak, "biz tozduk. Temel elementlerle karışıp yaşamı yaratmak için dünyaya düşen yıldız tozları." Elini ters çevirip açtı ve ince bir kum serpintisinin sahnede küçük bir piramit oluşturmaya izin verdi. "Öldüğümüzde biz de toz oluruz."

Ben başını salladı. Bu benzetmeyi daha önce de duymuştu ama iyi bir şiirsel imge ve iyi bir başlangıçtı. Yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüsü hakkında iyimser. Yeni bir belediye başkanı seçmek için tematik olarak uygun.

Eleonore kumun geri kalanını şiddetle savurdu ve ilk sıradaki seyircilerden biri yüzünü buruşturarak öksürmeye başladı. "Toz haline gelmeden önce," diye duyurdu Eleonore, "cesetlerimiz şişer ve çürür. Huzur içinde çözülmeyiz. Tıpkı bir zamanlar ilkel bir çorbadan sürünerek çıktığımız gibi, yaşamlarımız sona erdiğinde *de sızarız*."

Ben neredeyse dilini yutuyordu. Ne adına-

Etrafına bakındı, korkmuş insanlar çıkışlara doğru kaçmaya başlamak üzereydi.

Seyircilerden birkaçı yer değiştirip kendi aralarında mırıldansa da yerlerinden kıpırdamadılar. En azından şimdilik.

"Yüzyıllar önce otuz yaşındayken," dedi Eleonore sessizce mikrofona, "bir cadı beni buldu ve hayatımı bir kristale zincirledi. Ellerim onun oldu. Sözlerim onun oldu. Özgür iradem onun oldu."

Belki bu o kadar da kötü olmaz, dedi Ben kendi kendine. Onun yoğun, ciddi ifadesinde zorlayıcı bir şey vardı, bir şey talep ediyordu

öne doğru eğildi ve tüm dikkatini ona verdi. Giriş garipti, ama belki de bu bir şanstı ve parçanın büyük kısmı bu olacaktı: Eleonore'un katlandıkları hakkında bir monolog. Eleonore'un geçmişi onu üzecek ve kristale sahip olduğu için suçluluk duymasına neden olacaktı ama bununla başa çıkabilirdi ve belki diğer insanlar da onun hikâyesinden etkilenebilirdi.

Eleonore, "Düşmanlarını öldürmek için ellerimi kullandı elbette," dedi. "Bir insanın gözlerinden çıkan ışığı hiç izlediniz mi?" Pelerininin cebinden müzikli bir üçgen çıkardı ve ona vurdu. *Bing*. "Eğer izlediysen, bunun bir ışık olmadığını bilirsin. Bu sadece yokluğuyla tanımlanabilecek bir şey."

Bing.

Bing.

Bing.

Bing.

Ben boynunu kaşdı ve bir ayağından diğerine geçti. Nabızı tanıdık ve nahoş bir şekilde hızlanıyordu ve saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı. Bu iş henüz tamamen raydan çıkmamıştı ama yaklaşıyordu.

Elini kovaya sokmak için eğildiğinde Eleonore'un yüzü ciddiydi. Elini soktuğu kova kırmızı bir sıvıyla kaplandı ve yüzünde perili evlerdeki gibi parmak izleri bıraktı.

"Oh, hayır," diye fısıldadı Ben.

"Bir katilin gerçek erdemi," dedi Eleonore mikrofona, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, "neyi seyretmeye istekli olduğudur. Ölümlü kabuklarımız sadece et çuvallarıdır, katliam için olgunlaşmışlardır ve ölümden güzel olan hiçbir şey yoktur. Kölelik yıllarım boyunca ellerim bana ait değildi ama gözlerim bana aitti ve şimdi size söyleyebilirim ki..." Kırmızı dudaklarından vahşi bir fısıltı çıkmadan önce dramatik bir şekilde durakladı. "İzledim."

Ben'in midesi bulandı -daha doğrusu, zavallı bir müşterinin suratına kum fırlattığı zaman başladığı yörüngede ilerlemeye devam etti. Kalabalığın arkasında durduğu yerden Gigi'nin gözlerinin ona dikildiğini hissedebiliyordu. Kız kardeşi ona doğru gelmeye başladığında başının büyük bir belada olduğunu anlamıştı.

Eleonore aniden gülümsedi. "Ve şimdi," dedi, gökkuşağı desenli bir tulumu ortaya çıkarmak için pelerini atarak, "yorumlayıcı bir dans!"

Hoparlörlerden gelen müzik, onu yerinden sıçratacak kadar yüksek ve ani bir sestti. Aqua'dan "Barbie Girl" müydü bu?

Evet, evet öyleydi ve Eleonore şimdi sahnenin etrafında dönüyor, tulumuna kanlı el izleri bulaştırıyordu. Bir yerlerden bir bıçak ve onu dişlerinin arasında sıkılı tutarak sağa sola savrulup dönüyordu. Seyirciler sessizce bakıyor, yüzlerinde şok ve dehşet başta olmak üzere çeşitli ifadeler donup kalıyordu, ancak ön sıradaki yaşlı bir kadın gülümsüyor ve ritimle birlikte başını sallıyordu.

"Selam Ben," dedi Gigi onun yanına ulaştığında fazla rahat bir şekilde. "Hızlı bir soru: Bu da ne böyle?"

Eleonore sahnede, görünmez düşmanların dramatik bıçaklanmasını canlandırmaya başladı, üçgene vurmak için periyodik olarak durakladı ve garip, uğultulu sesler çıkardı. Ben kendini baygın hissetti. "Ben... hiçbir fikrim yok."

Eleonore, planladığı gösteriyi sorduğunda ona *deneysel, içgüdüsel ve dinamik olduğunu* söylemişti. *Joan Jonas'ın Ana Mendieta ile buluştuğunu ve Isadora Duncan ile Kesha'nın tonlarını taşıdığını düşünün.* Bu insanların kim olduğunu bilmediği için başıyla onaylamış ve bunun kulağa hoş geldiğini söylemişti. Ne de olsa belli ki araştırma yapmıştı.

O isimleri gerçekten araştırmalıydı.

"Bu..." Eleonore uluyup kovada kalan sıvıyı başından aşağı dökerken Gigi irkildi. "Lanet olsun."

Bu her şeyi özetliyordu. En azından Ben'in hassas kurt adam burnu sıvının gerçek kan olmadığını anlayabilirdi. Umarım kolayca temizlenir.

Müzik aniden durdu ve Eleonore olduğu yerde donup kaldı, seyirciye baktı. "Bıçağı kullanan siz olsaydınız," diye fısıldadı, "izler miydiniz?"

O kadar hızlı hareket ediyordu ki Ben'in gözleri takip edemedi, sahnenin her köşesinde yeni bir dramatik poz veriyordu. Ve sonra, Ben'kalbinin boğazına düğümlenmesine neden olarak, bir bulanıklık *içinde* duvara doğru ilerledi ve *tavanda belirdi*, vampirlerin yapabildiğini bile bilmediği bir şekilde Örümcek Adam gibi baş aşağı tutundu. Sahte kana bulanmış saçları tutam tutam sallanırken dişlerini gösterdi, tısladı ve ardından ilkel bir çığlık attı.

"Aman Tanrım," dedi Ben, geriye doğru sarsılarak ve neredeyse bir masayı devirerek.

Işıklar söndü.

Tekrar yukarı çıktıklarında Eleonore sahneye geri dönmüş, sırtıyordu. Bir selam verdi. "İzlediğiniz için teşekkürler!" dedi. "Ve Kasım ayında Gigi Rosewood'a oy vermeyi unutmayın."

BEN...CLAPPED.

Diğer insanlar da alkışlıyordu, bu iyiye işaretti. Belki de. Yine de kısık seslerle konuşuyorlardı ve artık sahte kanla kaplı büyükanne ile yuhlayan ve beşlik çakan iki liseli tiyatrocu çocuk dışında kimse mutlu görünmüyordu.

Eleonore yere daha fazla sahte kan damlatarak bir kez daha eğildi. Balodaki Carrie'ye benziyordu, daha fazla pullu olması dışında.

Kadın perdenin arkasında kaybolduğunda ve kafenin diğer ışıkları yandığında, Ben en yakındaki sandalyeye çöktü, ellerini ağzına bastırarak nefes nefese kalmamaya çalıştı.

Her şeyi etmişti. Lycaon, nasıl da . Gigi ondan insanları sanat ve oylama konusunda heyecanlandıracak bir performans hazırlamasını istemişti ve Eleonore ona "deneysel tiyatronun en iyi geleneğinde" bir şey bulduğuna dair güvence verdiğinde tek bir soru bile sormamıştı. Neredeyse hiç hakim olmadığı milyonlarca başka şeyi kafasına takmakla meşguldü.

Gigi, Ben'in yanına oturdu. Thespian'lardan birinin şu anda paspaslamakta olduğu sahneye boş gözlerle bakıyordu. Ben'in, Eleonore'un o korkunç gösteriyi yapmasına yardım ettikleri için çocukları affetmesi için neredeyse yeterliydi.

"Bu..." Gigi sözünü keserek, "Evet,"

dedi. "Evet," diye yanıtladı Ben.

"Hem de çok."

"Evet."

Etkinliği tamamlaması için tuttuğu yaylı algılar dörtlüsü canlı bir şarkıya başladı. Birkaç müşteri çoktan ayrılmıştı ama keman sesleri masaları sarınca ortam rahatladı.

Umut ediyordu. Nabzı şakaklarına vururken ve kafasını en yakın duvara vuracakmış gibi hissederken bunu söylemek zordu. Kusma isteğini bastırdı.

Ben'in anne ve babası karşısına çıkmak için o anı seçmişlerdi. Öyle görünüyorlardı ki... yani Ben'in hayal ettiği gibiydiler. "Vay canına, bu kesinlikle bir şeydi!" diye heyecanlandı annesi, geniş bir glmsemi takınarak. "Ne kadar orijinal bir seçim. Çok cesurca."

Babası, "Kan damlamadığı ve çığlık atmadığı zamanlarda çok güzel," diye önerdi.

Ben inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Ben... bunu nasıl değerlendireceğimi henüz bilmiyorum. Beklediğim bu değildi."

Bu ona annesinden iki sarılma ve yanağına bir öpücük daha kazandırdı ve sonra anne ve babası neyse ki kapıdan ıktılar. Annesi her zaman çocuklarının neye ihtiyaı olduğu konusunda neredeyse medyum gibi davranmıştı ve bu durumda Ben'in sinir krizi geçirmek için alana ihtiyaı vardı.

"Ben Rosewood, değil mi?"

Ben irkildi, bu soruyu takip edecek olan şeyden korkuyordu. Erimek için beklemesi gerekecekti. "O benim," dedi, ayağa kalktı ve yargısıyla yüzleşmek için döndü.

Sivri kulakları, boynuzları ve geriye doğru eklemlenmiş dizleri olan kısa boylu, tombul bir adam önünde duruyordu. Tüylü kalçalarını mor kadife elbisesinin altında saklayan bir faun.

Adam elini uzattı. "Ben Cornelius Crabapple, *Glimmer Falls Gazette*'de sanat ve eğlence muhabiriyim. Sizinle tanışmak bir zevk."

Ben ekingeng bir şekilde elini sıktı. Yine de içinden çığlık atıyordu. Eleonore'un performansına tanık olabilecek onca insan arasında bu en kötülerinden biri olmalıydı. *Glimmer Falls Gazetesi*'ndeki manşeti hayal etmek bile midesini : "Vampir Succubus ığlık çığlığa Saltanatını

Ben's Plant Emporium'un Dehşete Düşmüş Müşterilerine Terör ve Hepsi Ben'in Hatası." "Üzgünüm," dedi. "O gösteri..."

"Harika!" Cornelius ellerini çırparak haykırdı. Ben şaşırılmış bir halde gözlerini kırptırdı. "Öyle... miydi?"

Cornelius mutlu bir şekilde başını salladı ve ipeksi kulaklarını salladı. "Glimmer Falls yetmişli yıllarda daha sinirli gösterilere ev sahipliği yapardı, ancak on yıllardır her yıl aynı sağlıklı halk tiyatrosu gösterilerine maruz kalıyoruz." Faun yüzünü buruşturdu. "Tiyatro loncasında kaç kez *Hello, Dolly!* oyununa katlanmak zorunda kaldığımı size anlatamam. Bu cesur bir çıkış ve söylemeye cüret ediyorum, Glimmer Falls'u ulusal deneysel tiyatro haritasına koyacak kadar cesur."

Yanındaki Gigi de Ben'in hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. Ben cevap vermeyince, kelimeleri bir araya getiremeyince, Gigi hemen sözü devraldı. Yüz ifadesi bir gülümsemeye dönüştü ve Cornelius'un elini sıktı. "Böyle hissetmenize çok sevindik," dedi sıcak bir şekilde. "Glimmer Falls'ta aile dostu müzikallerden, izleyicilerin rahat edebilecekleri şeylerin sınırlarını zorlayan cesur ve deneysel eserlere kadar tüm sanat dallarına yer olduğuna yürekten inanıyorum."

Ben bu saçmalık karşısında homurdanma isteğini bastırdı. Kesinlikle bir politikacıya dönüşüyordu.

"Kesinlikle," dedi Cornelius parmaklarını şıklatarak. "İzleyicide uyandırılan duygular da sahnede olanlar kadar sanatın bir parçası. Bu gösteri hakkında uzun süre düşüneceğimi biliyorum." Odanın etrafına bakındı. "Aktris müsait mi? Eleştirim için ondan birkaç alıntı yapmak isterim."

Ben, "*Hayır, Eleonore çoktan gitti, lütfen bunu daha da tuhaflaştırmasına izin verme,*" diyecekti ki, *Eleonore* o anda eski kapıcı dolabından çıktı, yüzü yeni temizlenmiş ve sahte kanla ıslanmış saçları toplanmıştı. Normal kıyafetlerini giymişti ve Ben payetli tulumun durumunu merak etti. Kuru temizlemeden geçmiş olabilir miydi?

"Bayan Bettencourt-Devereux," diye seslendi Cornelius, *Eleonore*'a doğru aceleyle ilerlerken çılgınca el sallıyordu. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Eleonore'la sohbet ederken Ben tekrar Gigi'ye baktı. Uzun bir süre birbirlerine boş boş baktılar, sonra aynı anda kahkahalara boğuldular.

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Gigi, belinden eğilerek. "Bu az önce mi oldu?"

"Yani," diye yanıtladı Ben büyük, omuzları titreten kahkahalar arasında, "hayatımda gördüğüm en korkunç şey bir tiyatro eleştirmenini o kadar etkiledi ki, bizi ulusal deneysel tiyatro haritasına koyacağını mı söyledi?"

Kendini kaybediyordu. Bir saat içinde bu kadar çok duygu yaşamak sağlıklı olamazdı.

"Vay canına," dedi Gigi, kızarmış yanaklarını yelpazeleyerek. "Tiyatrocuların tuhaf olduğunu biliyordum ama *vay* canına."

Diğer insanlar Eleonore'un etrafında kümelenmiş, onu soru yağmuruna tutuyorlardı. Ben etrafına baktığında, o kadar çok müşterinin gitmediğini fark etti. Çoğunluk sohbet ediyor, içiyor ya da bitkileri inceliyordu ve kahkahaların parlak sesi topluluğun üzerinde çınlıyordu.

Son birkaç hırıltılı kıkırdamadan sonra umut kabardı. Belki de sandığı kadar büyük bir hata yapmamıştı. "Affedildim mi?" diye sordu Gigi'ye.

"Bu hayatımda gördüğüm en tuhaf şeydi," dedi kız kardeşi. "Ama ne var biliyor musun? Buna kızgın değilim." Sırıttı, sonra onun omzunu yumrukladı. "En azından işleri ilginçleştiriyorsun."

ON BEŞ

P SAHNEDE PERFORMANS SERGILEMEK INANILMAZDI.

Eleonore yeni hayranlarından birinden bir kadeh şampanya kabul ederken gülümsedi.

"Bu çılgınca bir şeydi," dedi kurbağa. "Sanırım önümdeki yaşlı adam neredeyse bayılıyordu." Yirmili yaşlarının başında görünüyordu, kabuk kahverengi teni ve saçları vardı. Ahşap panelli duvardan fırlayıp Eleonore'u neredeyse korkutarak istemeden bıçaklanmasına neden olmasaydı Eleonore onun bir kurbağa olduğunu anlayamayacaktı. Neyse ki kendini tutmuştu çünkü hayranlarından birini öldürmek talihsizlik olurdu.

Eleonore başını eğerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Yeterince deneysel olemin değildim."

Araştırmaları, deneysel tiyatronun amacının kamusal alanda rahat ve kabul edilebilir olanın sınırlarını zorlamak olduğunu vurguluyordu. Sıradanlıktan çok uzak bir alan yaratmak için, geleneksel sınırlardan arınmış bir şekilde hem dünyevi hem de kutsal olan keşfedilebilirdi. Ancak Eleonore gerçek kan kullanmadığı, kendisine ya da bir başkasına aktif olarak zarar vermediği ya da halka açık seks veya dışkılama eylemlerinde bulunmadığı için, performansına yeterince profan katmadığından korkmuştu.

"Oh, inanın bana, tüm kasaba bunu konuşacak." Kurbağa bir elini kaldırdı. Eleonore tereddütle kendi elini kaldırdı, Tarzan'ın o hafta başında bir animasyon filminde yaptığı gibi aynısını yaptı. Kadın avuçlarını birbirine vurarak Eleonore'un şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu. "Lütfen bana yine gösteri yaptığını söyle," dedi kurbağa.

Tiyatro eleştirmeni Cornelius Crabapple da bunu talep etmişti. Eleonore, Ben'e doğru bakarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bu iş sahibine kalmış."

Yine de tekrar sahneye çıkmasına izin vereceğini umuyordu.

Bütün gece Ben'in varlığının acı verici bir şekilde farkındaydı, perdenin arkasından onu izliyordu. Belli ki geniş sosyal ortamlarda rahat değildi, duvarların yakınında oyalanmayı tercih ediyordu, ama gururla parlıyordu.

En azından çoğu zaman. Performansından hemen sonra o kadar üzęün görünüyordu ki, onu hayal kırıklığına uğratmış olmaktan çok korkmuştu.

Neyse ki şimdi kız kardeşi ve arkadaşlarıyla gülüyordu, yani görünüşe göre her şey yolundaydı.

"Bir dahaki sefere üvey annemi de getirmek istiyorum," dedi kurbağa ve Eleonore'un dikkatini tekrar çekti.

"Sence beğenecek mi?" Eleonore sordu. şampanyayı yudumladı ve dilinin üzerindeki baloncuk oyunlarının tadını çıkardı.

"Hiç de değil." Kadın sırttı. "Ama çok iyi vakit geçireceğim."

Bir iyi dileki daha yaklaştı. Eleonore bunca yıldan sonra gündelik konuşmalara pek alışkın değildi, ama bu ritme geri dönmek şaşırtıcı derecede kolaydı. İnsanlar onu tebrik etti; o da onlara teşekkür etti. Bazen performans, kostüm ya da paylaşmaktan mutluluk duyduğu sahte kan tarifi hakkında sorular soruyorlardı. Ben'in ışık ve ses için bağlantı kurduğu Glimmer Falls Lisesi öğrencileri - Amy ve Caitlin - her konuda son derece yardımcı olmuşlardı. Bu sahte kan partisini yaratmışlar ve ona evdeki sıradan malzemelerden kendi kanını nasıl yapacağını öğretmişlerdi.

Tekrar Ben'e baktı ve alt dudağını dişledi. Performans hakkında ne düşünmüştü? Gigi'nin kampanyasına ivme kazandıracak kadar ilginç ve önemli miydi?

Odanın öbür ucunda göz göze geldiklerinde Eleonore'un kalbi hızlandı. Parmaklarını boynunda zonklayan nabzına bastırdı, bir bakıştan başka bir şey olmayan bu içgüdüsel tepkiyi merak ediyordu. Sonra Ben kendi yoluna gitmeye başladı.

Kalabalığın arasından ona doğru yöneldi ve midesi hoş ama endişe verici bir şekilde alçaldı.

Kurt adam bu gece gri pantolon, orman yeşili elbise gömleği ve gümüş kravatıyla özellikle yakışıklı görünüyordu. Kalın saçları daha önce Themmie tarafından taranmış ve şekillendirilmişti ve ışığın altında pürüzsüz ve parlak görünüyordu. Parmak uçları kaşınırken, saç tellerini avuçlarında tuttuğunda nasıl hissedeceğini merak etti. Adam yaklaşırken parfümü ona doğru yayıldı ve derin derin içine çekerek adamın teninin ve altındaki kanın kokusunu aradı.

Yıldızlar, yenilebilir gibi kokuyordu. Bu cazibe karşısında dişleri uzadı.

Ben hayranlar arasında bir boşluk olmasını bekledi. Sonunda yaklaşılabildiğinde "Hey," dedi.

"Selam," diye karşılık verdi, başını geriye eğip ona baktı. Birden kendini çok sıcak hissetti ve endişe omurgasından yukarı sıçrayarak beynine yerleşti. Ya gösteriden nefret ettiyse? Ya yeterince cesur ya da orijinal değilse?

Ya onun kendisine koktuğu güzel kokmuyorsa?

Boğazını temizledi, sonra elini arkasından çekerek kırmızı-sarı hercai menekşelerle dolu küçük bir saksıyı gösterdi. "Senin için," dedi.

Eleonore saksıyı aldı. Yapraklar titredi ve Eleonore kendisinin de hafifçe titrediğini fark etti. "Teşekkür ederim ama neden? Bana zaten bir kez çiçek vermiştin." Onun ağız tuhaf yukarı. "Çiçekler değil a Hayatta bir kez Hediye, Eleonore. İnsanlar bunları birbirlerine teşekkür etmek, özür dilemek, tebrik etmek ya da sadece birini düşündükleri için sık sık veriyorlar."

"Ah." Yüzü daha da kızarmıştı. "Ama sana verecek bir şeyim yok." " çıkan ben değildim," dedi omuz silkerek. "Ayrıca, erkekler genellikle çiçek alır."

Kaşlarını çattı. "Bu adil görünmüyor. Neden erkekler de çiçekleri hak etmesin ki?" Aslında bu bariz geleneği ihmal ettiği için kendini kötü hissediyordu. Kafesinin açılış gecesi - onu tebrik etmek için güzel bir şeyi hak ediyordu.

"Katılıyorum," dedi. "Belki de Glimmer Falls tiyatro sahnesini canlandırdıktan sonraki kampanyanız bu olabilir. Çiçek aranjmanlarına eşit erişim." Çok hoş bir gülümsemesi vardı, deriyi kırıltıran türden.

gözlerinin yanında ve yanaklarında kırışıklıklar vardı. Yüzü yaşanmış gibiydi ve bu hoşuna gitmişti. Her küçük çizginin ardındaki hikâyeyi bilmek istiyordu. Gülümsemelerinin sebebinin kendisi olduğunu bilerek o çizgileri derinleştirmek de istiyordu.

Göğsünü çarpan kalbinin üzerine bastırdı. Henüz tam olarak yüzleşebileceğinden emin olmadığı yeni bir olasılık için çarpan ölümlü, succubus kalbi.

"Gerçekten iyi miydi?" Eleonore sessizce sordu. "Performans?" Birinin onayını istemeyeli uzun zaman olmuştu ama onun onayını istiyordu.

Ben dudağını ısırdı. Köpek dişleri normaldi, onunkiler gibi sivri değildi ama dişleri güzeldi ve görünüşünü beğendiği birkaç tanesi dışında çoğunlukla düzdü. "Çok orijinaldi," dedi.

Omuzları gevşedi. "Şükürler olsun. Yeterince çığır açıcı olmayacağından endişeleniyordum."

Bunun üzerine Ben kıkırdadı. "Ah, hayır, çok çığır açıcı oldu," dedi. "Glimmer Falls tuhafliklarla dolu, ama daha önce kimsenin tam olarak bunu yapmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Peki beğendiniz mi?" diye sordu. Belli ki seyirciler beğenmişti -ya da en azından beğenmemiş görünenler sonrasında uygun bir şekilde sersemlemiş ve düşüncelere dalmıştı- ama en önemlisi onun fikriydi.

Bunun şu anda analiz etmekle ilgilenmiyordu. Alışkanlık olarak duyguları üzerine kafa yormamaya çalışıyordu.

"İnanılmazdı," dedi Ben. "Çok tuhaf ve biraz da korkutucuydu, ama sen de bunu istiyordun, değil mi?"

İnanılmaz, demişti. Gururu göğsünde kabardı. "Seyircinin güzellik, görünüş, ölüm ve hakikat algısına meydan okumak istedim," diye açıkladı sanatçının açıklamasını yineleyerek. "Müzik ve ışıltıyı öldürmenin ya da öldürülmenin kanlı gerçekliğiyle yan yana getirmek bize hayatın gelip geçici olduğunu ve en güzel yüzeylerin altında bile ham ve çirkin bir şeyler olduğunu hatırlatıyor."

"Oh," dedi Ben, gülümsemesi soluklaşarak. Gözlüklerini burnuna doğru itti ve ışık metal çerçeveden yıldızlı bir parıltıyla yansıdı. "Gerçekten de her şeyin altının çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Kötü bir şekilde olması gerekmiyor. Ne de olsa vampirler kanın güzel olduğunu düşünür, bir cesedin altında birikmiş olsa bile."

Bunun üzerine Ben'in gözleri seğirdi. Olayları onun yetiştirildiği karanlık perspektiften görmeye alışık değildi. Ortaçağ pek de nazik bir dönem değildi ve o da bir savaşçı grubunun içinde yetişmiş, sonra da bu dersleri bir suikastçı olarak pratiğe dökmek zorunda kalmıştı.

Eleonore yine de onun anlamasını istiyordu, bu yüzden neden bu mesajı seçtiğini ve neden kulağa geldiği kadar kasvetli olmadığını açıklamak için daha iyi kelimeler aradı. "Daha çok... Çoğu insanın sonu zaten toprakta bitiyor. Aksini iddia etmek bunu değiştirmez ve bunu bilip yine de mücadele etmekte özgürlük vardır. Ne kadar kanlı ya da tuhaf olursa olsun, hayatın altındaki gerçekle yüzleşmeyi seçmek, yüzeydeki parıltıların gerçek olduğunu düşünerek kendini kandırmaktan her zaman daha iyidir."

Bu, yıllar boyunca sık sık düşündüğü bir şeydi, sadece karanlıkla yüzleşmek ve onun içinde gelişmek için yetiştirilmiş biri olarak değil, aynı zamanda başkalarının belirli bir şekilde gördüğü biri olarak. Eleonore güzeldi, bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Annesinin görünüşünü ve biraz da succubus miras almıştı. Çoğu zaman, cadının emirlerini yerine getirmenin en iyi yolu Eleonore'un avının güzel yüzünün özünün toplamı olduğunu ve korkacak bir şeyleri olmadığını düşünmesine izin vermektir.

Boş ve çapkın davranmak onu rahatsız etmişti. Onu yanlış değerlendiren ya da taciz eden insanlar öldüğünde, onlara gerçeği en başından göstermediği için kendini suçlu hissetmesi onu rahatsız etmişti. Güvenli olduğunu düşündüğünüz bir şeyin öyle olmadığı ortaya çıktığında şaşırmaktansa, geleceğini bilerek ölümle yüzleşmek daha iyiydi.

Ve eğer ölümü gerçekleştiren kişi sizseniz, yaptığınız şeyle yüzleşmek çok önemliydi. Ormandaki Cadı'nın emirlerine karşı gelememişti ama kendi eylemlerini nasıl gördüğünü kontrol edebilmişti. Kendine yalan söylemek, başkalarına yalan söylemekten bile daha kötüydü.

Bu düşünce silsilesi her zaman olduğu gibi moralini bozmaya yetmişti ama Eleonore bu kez öfke ve üzüntünün içeri girmesine izin vermek istemiyordu. Başını sertçe sallayarak anılarını ve düşüncelerini dağıttı. Bu gece bir

Kutlama ve performans onu rahatsız edici bir duyguya sürüklediye, bu etkili tiyatronun doğasıydı.

"Oyun hakkında bu kadar konuşmak yeter," diyerek Ben'in dudaklarında dolaşan soruyu geçiştirdi. "İnsanlar kafeyi çok sevdi. Sence açılış nasıl geçti?"

Ben etrafındaki mutlu konuklara baktı ve yüz hatlarını gurur kapladı. "Bunun gerçek olduğuna ve bu kadar çok insanın geldiğine neredeyse inanamıyorum."

"Burayı seviyorlar," dedi Eleonore. "Ve seni seviyorlar."

Ben ayak parmaklarına bakarak kırırdandı. "Bundan emin değilim," dedi ensesini ovuşturarak. "Bedava yemek ve içkiyi seviyorlar."

İnsanların ona nasıl baktığını gerçekten görmüyor muydu? Onu sevgi ve saygıyla izliyorlardı ve o bütün gece neredeyse tek başına bir an bile geçirmemişti. "Senden hoşlanıyorlar," dedi Eleonore kararlılıkla. "Kendini küçümsemene izin yok."

Başı tekrar yukarı kalktı ve kaşları kalktı. "Ben değil miyim?"

"Hayır," dedi kollarını kavuşturarak. "Bu gece bir kutlama ve herkesin övgüsünü kabul etmende ve bunun gerçekleşmesi için kendi sıkı çalışmanı takdir etmende ısrar ediyorum."

Ben kıkırdadı, o hüzünlü, düşüncesizce çekici gülümsemelerinden birini daha yapmak için dudağını ısırdı. "Emir vermeyi seven vampir tarafın mı yoksa succubus tarafın mı?"

"Eleonore kısmı," diye cevap verdi. Sonra onu kolundan dürttü. "Şimdi git ortama karış ve insanların seni övmesine izin ver."

Tereddüt etti, gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Benimle gelir misin? Sosyal etkinlikler pek bana göre değil."

Onun kendisine destek olmasını mı istedi? Bu çok hoştu. Uzun zamandır savaş alanında kendisine güvenen biri olmamıştı. Belki burası geleneksel bir savaş alanı değildi ama kendini içinde bulduğu durumla ilgili hiçbir şey geleneksel değildi.

"Evet," dedi. "Kimsenin size saldırmamasını ya da şahsınızı tehlikeye atmamasını sağlayacağım."

Kıkırdadı ve başını salladı, sonra dirseğini uzattı. "O zaman gidip sosyalleşme denen o korkunç aktiviteyi yapalım."

Eleonore elini onun koluna doladı, kendini sıcak ve telaşlı hissediyordu ve sanki çok uzun zamandır ilk kez iyi bir şey başlıyordu.

OceanofPDF.com

ON ALTI

WBEN GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA komodinin üzerinde bir şey vardı.

Uykuyu göz kırparak uzaklaştırdı ve yönünü bulmaya çalıştı. Annex açılışının ertesi sabahıydı ve perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışığına bakılırsa normalden daha geç uyumuştı. Işık, başının yanındaki bir avuç bürölçenin taç yapraklarını yakaladı, kökleri toprakla kaplanmıştı.

Alnı çatlarmış bir halde doğrulup oturdu. Sorumlu olabilecek tek bir kişi vardı ama Eleonore neden onları topraktan söküp yatağının yanına bırakmıştı? Ve nereden gelmişlerdi?

Sarı çiçeklerin yanında, üzerinde tek bir kelime yazan bir kağıt parçası vardı: TEBRIKLER.

"Ah," dedi usulca, göğüs kemiğinin arkasında tatlı bir ağrının başladığı göğsünü ovuşturarak.

Eleonore ona çiçek vermişti.

Elbette, bunu birinin bahçesini istila ederek, sonra da gecenin köründe odasına gizlice girerek yapmıştı -ki uzun suikastçılık kariyeri düşünüldüğünde bu biraz tedirgin ediciydi- ve şu anda komodinin ve etrafındaki zeminin üzerine kir kırıntıları yayılmıştı ama önemli olan düşüncesiydi.

Neden erkekler de çiçekleri hak etmesin?

Kadın bu adaletsizliğe çok kızmıştı ama adam o zaman omuz silmişti. Onun bu işi bu kadarla bırakmayacağını bilmeliydi. Eleonore iyi ya da kötü bir vampir succubus'tu. Bir vampir keşfetmişti.

Düzeltilmesi gereken bir yanlış vardı ve o da bunu diğer her şeyi yaptığı gibi hızlı ve agresif bir şekilde yapmıştı.

Eleonore'un huysuz dış görünüşünün altında oldukça... tatlı biri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Ben çiçekleri aldı ve tişörtünün kirlenmesini umursamadan onları kucakladı. Taze, tatlı, toprak kokusunu içine çekti. Gözleri bulanıklaştı.

"Saçmalık," diye fısıldadı, düşmek olan gözyaşlarını silerek. Onlar sadece çiçekti, ağlanacak bir şey değildi.

Ama onlar *onun* çiçekleriydi.

Eleonore'a özür hediyesi olarak çiçek verdiğinde nasıl görüldüğünü hatırladı. Önce şaşırmış, sonra hazine biriktiren bir ejderha gibi vazoya sarılmış, yemek için bile çiçekleri elinden bırakmaya çekinmişti.

Bunun nasıl bir his olduğunu şimdi anlıyordu.

Ben ayaklarını terliklerin içine soktu ve Eleonore'un ağzı bir karış açık televizyona yapışmış olduğu oturma odasına girdi. "Günaydın," dedi. "Ne izliyorsun?"

"Korkunç insanlarla dolu bir röportaj programı," diye yanıtladı Eleonore. Önünde duran kanlı fincanın buharı yukarı doğru yükseliyordu. "Bu adamın karısını dadiyla, dadının da onu bahçıvanla aldattığına ve toplam on üç çocuğundan hiçbirinin ondan olmadığına inanabiliyor musunuz?"

Ben televizyonda ne olduğuna bir göz attı ve aceleyle onun görüşünü engellemek için yanına gitti. "Oh, hayır, hayır, hayır. Bu, modern zamanları temsil etmek için iyi bir içerik değil." Düşündü. "En azından öyle olmadığını umuyorum. Ama bu gösteriler zaten sahneleniyor."

"Sahte mi?" Eleonore kaşlarını çattı. "O zaman gerçekmiş gibi davranmamalılar." "*The Bachelor*'ı keşfedene kadar bekle." Bu Gigi'nin suçlu zevkiydi,

Ben, bir kurt adamın aşkı aradığı sezonu onunla birlikte izlemek zorunda kalmıştı. Onu başvurması için ikna etmeye çalışmıştı ama hayır cevabını almıştı. Bir kişiyle çıkmak yeterince ürkütücüydü; kamera karşısında birden fazla kişiyle çıkmak ise tam bir kâbus olacaktı. Tek olası kurtarıcı özellik, her şeyin senaryo olmasıydı - Gigi ne düşünürse düşünsün, o

başka türlü ikna edilemezdi - bu da kendi başına esprili bir konuşma ya da yumuşak iltifatlar bulmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Eleonore televizyonu kapattı ve yüzünü ona döndü. "Çiçeklerini bulmuşsun." Biraz temkinli de olsa beklenti içinde görünüyordu. Ne diyeceği konusunda endişeli miydi?

Ben hâlâ çiçekleri göğsüne bastırıyordu. "Yaptım," dedi. "Harikalar. Teşekkür ederim Eleonore."

Omuz silkti ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Birileri dünyadaki adaletsizlikleri düzeltmeli."

Gülümsemesi onu göğsünden vurdu. Yumuşak ve içtendi ve bunu ona güvenmeye başladığının bir işareti olarak kabul etti. Bu, her zaman onurlandırmak için elinden geleni yapacağı bir güvendi.

Ben sapları kesmekle ve koridordaki dolaptan bir vazo bulmakla meşguldü. Sonra çiçekleri ön pencerenin yanındaki kitap rafına, ışığın yapraklarını yakalayabileceği bir yere koydu.

Garaj yolunda plastik ambalajlı bir paket görünce aceleyle dışarı çıktı. *Glimmer Falls Gazetesi* gelmişti, muhtemelen Eleonore'un performansı hakkında bir eleştiri ve hem Gigi hem de Emporium'un genişlemesi için iyi sözler içeriyordu. İçeri girerken plastiği yırttı ve hassas burnu gazete kâğıdı ve mürekkebin keskin, iştah açıcı kokusuyla seğirdi.

"Sürpriz Belediye Başkanlığı Gelişmesi!" manşeti ön sayfadaydı. Altında Gigi'nin Emporium'da sahnede çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ben, Cynthia Cunnington'ın pozisyonu için yeni rakibini tanıtan ve birkaç kampanya vaadini detaylandıran makaleyi gözden geçirdi. Makale taraf tutmuyordu.

-Gigi'nin tanınmadığı ve Cynthia'nın oldukça ürkütücü olduğu bir ortamda Ben böyle bir şey beklemiyordu ama Gigi'nin memnun olması gereken iyi bir yazıydı.

Köşe yazarı Artemis Crumpet yerel etkinlikler ve mekanlarla ilgili güncellemelerden sorumlu muhabirdi ve Ben "Yerel Gündem" yazısını gördüğünde yumrukları havaya kalktı: Ben's Plant Emporium" başlıklı haftalık köşesinde yer aldığını gördüğünde Ben'in yumruğu havaya kalktı.

Uzun zamandır yeşile meraklı olanların uğrak yeri olan Ben's Plant Emporium, hem mekanını hem de cazibesini genişletti. Bitişikteki kafenin adı

Annex artık kahve, çay, şarap, bira ve ahane sandviç ve hamur ii seçenekleri sunuyor. Açılış gecesini cokulu ve keyifli geçti ve bu muhabir tiyatro gösterilerine ev sahipliği yapacak küçük bir sahnenin vaftiz edildiğini görünce çağırdı. Oyun hakkında yorum yapmak bana dmez - bu konudaki ayrıntılar Cornelius Crabapple'a ait - ancak unu rahatlıkla söyleyebilirim ki, asla tahmin edemeyeceğim ve tarif edecek kelime bulamadığım bir performansa tanıklık ettikten sonra, Emporium'un sahibi Ben Rosewood'un bundan sonra hangi çılgın olaylara ev sahipliği yapmayı planladığını görmek beni heyecanlandırıyor.

Ben, yeni menünün birkaç özelliğine değinen ve Emporium's Annex'i yerel gastronomi sahnesine harika bir katkı olarak öven yazının geri kalanını gözden geçirirken sırttı.

"Ne okuyorsun?" Eleonore sordu.

Ben o kadar dalmıtı ki n kapının nnden bile gememiti. "Yerel gazete," dedi. "Annex'i ve Gigi'nin kampanyasını tartııyorlar."

Eleonore anında onun yanındaydı, ama bu sefer Ben her zamanki kadar korkmamıtı. Onun vampir aşırı hızı rutin hale gelmeye balamıtı. Yine de performansı sırasında sergilediği tavanda sürünme hareketini ele almaları gerekiyordu ve Ben, Eleonore'un bunu gece geç saatlerde, beklemediği bir anda yapmamasını umuyordu. "Performans değerlendirmesi orada mı?" diye sordu.

"Onu arıyorum," dedi sayfaları çevirirken.

Eleonore neredeyse ayak parmaklarının üzerinde duruyordu, o kadar sabırsızca gazeteyi tarıyordu ki. Kolu Eleonore'un koluna değiyordu ve Eleonore uzun kıvıllı saçlarına sürdüğü sa kreminin -kendi sa kremiydi, diye düşündü garip bir gururla- ve teninin doğal tatlı baharatının kokusunu alabiliyordu. Nabzı bir kademe daha yükseldi. Eleonore ona bir bakış attı, şüphesiz kalp atılarını duyabiliyor ya da hissedebiliyordu ama neyse ki bir şey söylemedi.

"İte balıyoruz."

"Cesur Yeni Bir Yetenek" maneti atılmıştı.

Glimmer Falls'un kibar insanları, heyecan verici haberler getirdim. Eğlence seeneklerimizin genellikle realite televizyonla sınırlı olduğu bir ağda

Tekrar gösterimler ya da her yıl aynı müzikal - yüksek kalibreli ama Dolly'ye gerçekten "Hoşçakal" demeyi düşünmesi gereken Glimmer Falls Tiyatro Loncamızın yetenekleri alınmasın - şehrimiz daha önce benzerini görmediğimiz kadar eşsiz, cüretkâr ve içgüdüsel bir sanat eseriyle kutsandı. Gizemli kökenlere sahip bir vampir succubus olan deneysel tiyatro sanatçısı Eleonore Bettencourt-Devereux, dün gece Ben's Plant Emporium and Annex'te sahnede öfke dolu bir performans sergiledi. Gösterinin cazibesini kelimelerle tam olarak açıklamak mümkün değil - bazı şeyleri anlamak için deneyimlemek gerekir.

"Bu harika," dedi Ben. Yanındaki fotoğraf, yorumlayıcı dans bölümünde, kafasından kovayı atmadan önce çekilmişti. Eleonore hareketinin ortasında yakalanmıştı: sahte kan lekeli gövdesi bükülmüş, ellerini açmış ve tek ayağı üzerinde dengede dururken başı geriye savrulmuştu. Payetlerden ışık patlamaları parlıyordu ve saçları ateşli bir bayrak gibi arkasından uzanıyordu.

Neşeli görünüyordu.

Eleonore merakla, "Gerçekten hoşuna gitti," dedi. Tek tırnağıyla sayfaya dokundu. "Şurayı görüyor musun? Benim 'görülmesi gereken güzel ve korkutucu' ve 'gerçek bir orijinal' olduğumu söylüyor. "

"Öylesin," dedi Ben. "Her yönden."

Eleonore ona gökyüzündeki yıldızları asmış gibi baktı. Yeşil gözleri duygularla parlıyordu ve yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat," dedi kısık bir sesle.

Ben ona bakarken başının döndüğünü hissetti. O zaten hayatında gördüğü en güzel kadındı ama mutluluk yüz hatlarına ruhani bir ışıltı vermişti. Midesi alçaldı ve teninin her santimi aynı anda aydınlandı. Kadının kolunun kendi koluna yaptığı yumuşak baskının ve uzun, dalgalı saç tellerinden birinin tenini gıdıklamasının aşırı farkındaydı; hatta kadın nefes verirken havadaki moleküllerin değişimini bile hissedebileceğini hayal etti.

Oh.

Lanet olsun.

Ben uzun zamandır bekârdı ve geçmişte kadınlar konusunda oldukça kalın kafalıydı ama başının belaya girmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Yıllardır kimsenin dikkatini çekmemişti, ama işte buradaydı, şimdiye kadar tanıştığı en korkutucu, en tuhaf, en büyüleyici kadına aşık olmuştu.

Ben sertçe yutkundu. " zaman sana daha sık iltifat etmem gerekecek," dedi sert bir sesle.

Eleonore'un bakışları o kadar hızlı dudaklarına kaydı ki bunu hayal etmiş olabilirdi. "İltifat etmek zorunlu değildir."

Eğlenerek ofladı. Pratik, açık sözlü Eleonore. "Biliyorum," dedi. "Çiçekler de öyle."

Sessiz mesaj aralarında asılı kaldı. İkisi de birbirlerine çiçek vermişti, zorunluluktan değil, istedikleri için. Çünkü önemsiyorlardı.

Eleonore'un dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biliyor musun, sanırım-"

Ne düşündüyse unutmuştu çünkü telefonu aniden ve gürültüyle çaldı. Arayan sadece ailesinin numarasını bildiği ev telefonuydu: "*Sabit hat* mı Ben? Leydimiz Taylor Swift'in çağında mı?" Themmie bunu öğrendiğinde alay etmişti - bu da birinin önce cep telefonunu aramaya çalıştığı ve onunla fena halde konuşmak istediği anlamına geliyordu. "Özür dilerim," dedi Ben, ahizeyi almak için acele ederken alnı çatlamıştı. "Önemli olmadıkça kimse o numarayı aramaz."

Telefonu açtığında, henüz merhaba demeye başlamıştı ki Gigi'nin sesi duyuldu.

"Cynthia Cunnington benimle tanışmak istiyor. Ne yapmalıyım?"

Kız kardeşi bunun onun flörtünü kesecek kadar önemli olduğunu mu düşündü?

Yaptığı şey bu muydu?

Ben burun kemiğini sıktı. "Tüm kampanyayı onu görmeden geçirebileceğini mi sandın? Muhtemelen bir münazara ayarlamak istiyordur."

"Tartışma değil," dedi Gigi. "Şehrin güney yakasındaki terk edilmiş bir depoda benimle yalnız buluşmak istiyor. Bir saat içinde."

"Oh." Bu kulağa pek hoş gelmedi. "Belki de tek rakibi sen olduğun için gayriresmi bir tanışma ve selamlaşmadır."

"Evet, belki de beni şahitlerin olmadığı bir yerde öldürecek."

"Seni öldürmeyecek."

"Öldürebilir."

"Kim cinayet işliyor?" Eleonore, her zamanki aceleciliğiyle geldiği Ben'in hemen yanından sordu.

Ben elini ahizenin üzerine koydu. Eleonore'a, "Cynthia Cunnington bir saat içinde Gigi'yle buluşmak istiyor," dedi. "Bu konuda biraz gergin."

"Aman Tanrım," dedi Gigi o kadar yüksek sesle ki, telefonun beş adım ötesindeki herkes onu duyabilirdi. "Evinde *bir kadın* mı var?" Sesi skandal ve sevinçle karıştı ve Ben, haberin önce ailesine sonra da Rosewood-Levine klanının geri kalanına şok edici bir hızla yayılacağını bildiğinden inledi.

"Ver şunu bana," dedi Eleonore, telefonu onun elinden kaparak.

Eleonore bir dizi kısa soruya geçerken Ben gözlerini kırıştırdı. Toplantı neredeydi? Gigi güvenliği için endişeleniyor muydu? Cynthia Cunnington daha önce çok insan öldürmüş müydü? Öldürmemiş miydi? Bu, şimdi başlamayacağının garantisi değildi.

Eleonore, "Ona buluşmaktan mutlu olacağınızı ama yanınızda güvenlik getireceğinizi söyleyin," diye emretti. Yanıt beklemeden telefonu Ben'e uzattı.

"Gidip bıçaklarımı bileyeceğim." Boş odada gözden kayboldu.

Ben, ahizeden gelen bir ses Gigi'nin hâlâ hatta olduğunu hatırlatana kadar Eleonore'un ardından bakakaldı.

"Arayan Eleonore'du, değil mi?" diye sordu. "Onunla yatıyor musun? Ek iş olarak güvenlik görevlisi olarak mı çalışıyor?"

Ben yüzünü buruşturdu. "Onunla yatmıyorum, bu seni ilgilendirmez. Ve hayır, bildiğim kadarıyla değil, ama bu görev için gönüllü olmuş gibi görünüyor."

Gigi çığlık çığlığa bir ses çıkardı. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

"Şşşt." Vampirlerin kulaklarının ne kadar keskin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Öyle bir şey değil."

Tamamen böyleydi. Ayrıca neredeyse kesinlikle tek taraflıydı.

"Evet, tabii." Onun gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. "Bu çok ilginç gelişme hakkında daha sonra konuşuruz. Yeni düşmanımın tanışmak için uygun bir kıyafet seçmem gerekiyor. Sen de güvenlik ekibimin bir parçası mısın?"

Bunun alternatifi, Gigi ve Eleonore'un Glimmer Falls'un buz kraliçesi belediye başkanı Cynthia Cunningham'la tek başlarına yüzleşmelerine izin vermektir ve ne kurt adam merakı ne de Ben'in doğal koruyuculuğu bunun olmasına izin verirdi. Cynthia bir katil değildi ama pek iyi biri de sayılmazdı. "Belli ki," dedi -Cynthia'yla ilk ve tek doğrudan etkileşimi, Cynthia'nın Oz'u sihirli bir şekilde Emporium'a fırlatıp Ben'in bitki sergilerinden birini yok etmesinden önce ona hakaret etmesiyle sonuçlanmış olmasına rağmen. Sertçe yutkundu. "Koşabileceğin ayakkabılar giy, tamam mı?"

"Elbette," dedi Gigi. "Lycaon, şimdi gerçekten heyecanlandım. Seninle ve hiç de kız arkadaşın olmayan Eleonore'la yakında görüşürüz! Adresi sana mesaj atarım."

Telefonu kapattı ve Ben duvara yaslandı, kendini arka arkaya iki kasırga tarafından çalkalanıp tükürülmüş gibi hissediyordu. Hangi kindar tanrı ona bu kadar çok otoriter kadın yüklemişti?

Dudakları seğirdi. Peki neden bu konuda üzülmemişti?

YEDİ

BEN'S KIZ KARDEŞ OLUR HAVE BEEN anında tanınabilir Hatta Eleonore onu bir önceki akşam görmemiş olsaydı. Ben'le aynı gür, hafif dağınık saçlara, aynı sıcak kahverengi gözlere ve uzun, sağlam bir yapıya sahipti. Ben'den az gergin görünmesine rağmen da kıpır kıpırdı: ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, elleri paltosunun ceplerinde, merakla gelip geçenleri izliyordu. Ben'in giydiği pembe ayakkabıların aynısını giyiyordu. önceki gece.

"Hey!" dedi, onları görür görmez aceleyle yanlarına gitti. Depodan birkaç blok ötedeki bir kafede buluşmaya karar vermişlerdi. Ben'e sarıldı, sonra elini Eleonore'a uzattı. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Eleonore. Ben Gigi."

Eleonore Gigi'nin elini sıkarken, "Biliyorum," dedi. Gigi onun önceki gece gördüğü kişiyle aynı kişi olduğunu fark etmeyecek kadar unutkan olduğunu mu sanıyordu?

Gigi Eleonore'un açık sözlülüğünü anlayışla karşıladı. "Demek benim güvenliğim sensin, ha? Altında kurşun geçirmez yelek var mı?"

Eleonore kıyafetlerine baktı -siyah kot pantolon, sağlam botlar ve deri ceket. Ben onu kıyafet almaya götürdükten sonra, onun isteği üzerine bir dikiş makinesiyle gizli cepler eklemişti, böylece bıçakları iyice gizlenmişti. "Kurşun geçirmez yeleğe neden ihtiyacım olsun ki?" diye sordu, bu icadı internetten öğrenmişti. "Bazı cadılardan daha hızlıyım." Ayrıca, silahlar beceriksiz, karmaşık olmayan silahlardı ve tanıdığı hiçbir cadı ya da büyücü büyü yerine silah kullanmaya tenezzül etmezdi.

"Kendine güvenini sevdim." Gigi başını eğdi. "Peki, sahne dövüşü gibi bir geçmişin var mı? Alınma ama koruma deyince aklıma gelen kişi sen değilsin. Bu bir sorun değil elbette. Yardımın için minnettarım."

Ben, Eleonore'un kimlik bilgilerini kız kardeşiyle paylaşmamış olmalıydı. "Yeteneklerim konusunda endişelenme," diye onu rahatlattı. "Altı yüzyıldır öldürüyorum."

Ben nedense yüzünü buruşturdu.

"Oh." Gigi gözlerini kırıştırdı. "Bu... Bekle, bunun sadece performansın bir parçası olduğunu sanıyordum." Eleonore başını salladı ve uzun bir duraklama oldu. "Altı yüzyıl, vay canına," dedi Gigi. "Pardon, sanırım vampirlerin ölümsüz olduğunu unutmuşum. Orta Çağ'da bir şeyler olmalı, değil mi?" Birkaç bıçak hareketi yaptı. "Tüm o feodalizm ve diğer şeyler."

"Ben sadece yarı vampirim ve bu nedenle ölümsüz değilim," dedi Eleonore. "Teknik olarak."

Bu daha da uzun bir duraksamaya yol açtı. Gigi Ben'e baktı ve gözlerini büyüttü. Eleonore, Ben'in yanıt olarak ne ifade verdiğini görmedi. Gigi'nin yüzünü izlemekle çok ilgiliydi. Dün gece profesyonelce gülümsüyordu ama bu daha resmi olmayan ortamda daha ifadesizdi, düşünceleri ve duyguları yüz hatlarında uçuşuyor ve onları gizlemek için çok az çaba sarf ediyordu.

İnsanlar artık ne kadar güvenli bir zamanda yaşıyorlardı. Bağırsaklarının deşilmesinden korkmadan yabancılara sarılabiliyorlardı. İstediklerini söyleyebiliyor ve hissettiklerini utanmadan ya da sonuçlarına katlanmadan yüzlerine yansıtabiliyorlardı. Eleonore çoğu zaman aşırı edebi bir insan olduğunu, alt metinleri ya da insanların yaptığı hızlı tempolu şakaları ve göndermeleri anlayamadığını biliyordu ama Gigi'nin ifadesindeki anlamı kolayca okuyabiliyordu. Gigi daha önce Eleonore gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı ve nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Eleonore aldırmadı. Yaşadığı zamanın ve deneyimlerinin bir ürünüydü. Buna aldırmasmasının bir nedeni de, tıpkı Ben gibi Gigi'nin de onun açık sözlülüğünü anlayışla karşılaması ve onu her halükarda kabul etmesiydi. Genç kurt adam yeniden sırtıtmaya başlamıştı, gözleri parlıyordu.

Eleonore. "Bir ara bir şeyler içmek için dışarı çıkmalıyız," dedi. "İçimde çok ilginç hikâyelerin olduğuna dair bir his var."

"Belki gelecek hafta sonu?" Ben önerdi. "Bu hafta Annex'e gelen tüm yeni işlerle meşgul olacak."

Gigi elini salladı. "Sen davetli değilsin. Bu bir kızlar gecesi." Ben'e göz kırptı. "Sadece ben ve *arkadaşın* Eleonore."

Ben inledi. "Tam da ihtiyacım olan şey, ikinizin işbirliği yapması."

Eleonore bu fikri hemen benimsedi. "Evet," dedi. "Kız kıza bir gece geçireceğiz."

Ne kadar zamandır kristale sahip olmayan biriyle özel olarak sosyalleşmemiştii? Ve evet, Ben Ormandaki Cadı'dan çok daha iyiydi ama yine de anlaşmalarında bir rahatsızlık vardı. Birkaç kelimeyle kızın hayatının akışını değiştirebilirdi.

Eleonore'un Gigi'ye karşı mistik bir yükümlülüğü yoktu. Birlikte sadece insan olabilirlerdi.

"Harika." Gigi ellerini çırpı. "Ayrıntıları sonra konuşalım. Cynthia Cunnington'la yüzleşmeye hazır mıyız?"

Eleonore görev moduna geçerek, "Bana ondan bahset," dedi. "Ne gibi potansiyel tehlikelerle karşılaşacağız?"

Gigi yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sadece kötü davranacak ve yarıştan çekilmemi sağlamaya çalışacak. Zengin ve kendini beğenmiş biri ve kasabadaki diğer tüm zengin ve kendini beğenmiş insanlarla arkadaş ve atalarından biri 1800'lerde Glimmer Falls'u kurmuş, bu yüzden fikirleri toplumda ekstra ağırlığa sahip. Oh, ve o gerçekten iyi bir cadı."

"Büyü yapmadan önce kolyesiyle oynuyor," dedi Ben.

Eleonore başını salladı. Cadıların yöntemlerine aşinaydı. Büyü, büyü sözcüklerinin ve fiziksel bir ritüelin birleşimini gerektiriyordu. Bazı cadılar rünler çizer, bazıları dans eder, bazıları da ipliği ya da başka nesneleri manipüle ederdi; odaklarını toplamak ve mistik bir niyete yönlendirmek için en doğal yöntem neyse onu yaparlardı. "Koruma getirdiğini biliyor mu?"

"Evet, ona e-posta gönderdim ve ekibimden birkaç kişiyi getireceğimi söyledim," dedi Gigi. "Korumalar demedim, çünkü toplantıya düşmanca bir notla başlamak istemiyorum."

"Cynthia'nın yanında koruması olacak mı?"

Gigi utanmış görünüyordu. "Biliyor musun, sormak aklıma gelmedi."

Eleonore çok daha kötü durumlara körlemesine girmişti. "Önemli değil," dedi. "Ortaya çıkan herhangi bir tehdidin üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

Ben Eleonore'un elini hafifçe dürterek dikkatini çekti ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Hey," dedi usulca, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi başını onunkine doğru eğerek. Tarihsel olarak, insanların üzerine gelmesinden hoşlanmazdı ama Ben'in üzerine gelmesi düşmanca değil, koruyucu bir his veriyordu. "Açıkçası, eğer birisi gerçekten tehlikedeysen, bizi koruyabilirsin, ama bu muhtemelen sadece garip bir konuşma olacak. O yüzden belki..." Söyleyeceklerini düşünürken ağzı açık kaldı. "Belki de..."

Adam hemen ayrıntı vermeyince Eleonore endişelendiğini anladı. "Sebepsiz yere boğazını mı ısırdı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yumruğunun içine öksürdü. "Evet, ama aynı zamanda..."

Ayrıca? Tanrılar, başka ne yapabileceğini düşünüyordu ki? Evet, kolayca irkilirdi ama altı yüz yıldır iyi bir nedeni ya da mistik bir dürtüsü olmadan bir kez bile birinin karnını deşmemiş ya da kafasını kesmemişti. "Rastgele bağırsak deşme eylemleri yok mu?" Eleonore şaka yaptı.

Ben kekeleyince Gigi, "Genel olarak gereksiz sakatlama yok," diye araya girdi. "Ya da diğer... vampir şeyleri."

aşkına, ciddiye diler.

Eleonore onların ciddi yüzlerine baktı, sonra kahkahalara boğuldu. Onun kuduz bir köpeğin huy ve davranışlarına sahip olduğunu mu düşünüyorlardı? "Öldürmekten ya da sakatlamaktan *hoşlanmıyorum*," dedi hâlâ kıkırdayarak. "Sadece mecbur kaldığımda ya da ölümcül bir tehlike söz konusu olduğunda öldürürüm. Yani Ben, Cynthia'nın kafasını koparmamı emretmedikçe ya da o sana zarar vermeye çalışmadıkça, sadece yakınında durup sessizce tehditkâr olacağım." Bir kıkırdama daha duyuldu. "*Gereksiz sakatlama yok*, gerçekten."

Gigi ve Ben onunla birlikte gülmüyorlardı. Aslında Gigi şaşkınlıkla, Ben ise anlam veremediği dalgın bir ifadeyle bakıyordu. Eleonore'un kahkahası kesildi. Bir gaf mı yapmıştı? Yıldızlar onun bu zamana ve sosyal normlarına uymadığını biliyorlardı ama sebepsiz yere suç işlemesinden duydukları endişe biraz komikti.

"Zorlandığımda öldürüyorum da ne demek?" Gigi yumuşak bir sesle sordu.
Oh.

Eleonore Ben'e döndü. "Ailene neden burada olduğumu söylemedin mi?"

Ben suçlu görünüyordu. Gigi'ye alçak bir sesle, "Her şey yolunda," dedi.

Eleonore orada durmuyordu. "Sonra açıklarım."

"Neden sonra?" Eleonore mizahın yerini kızgınlığa bıraktığını söyleyerek sordu. Gigi'nin Eleonore'u öngörülemez derecede vahşi bir katil olarak görmesini mi tercih ederdi? Eğer Gigi gerçekten de onun kendi akli olmayan kuduz bir köpek olduğunu düşünüyorsa, kızlar gecesi iptal edilmişti. "Gigi bağlama büyüsünü öğrenmek istiyor ve birincil kaynak tam burada." Ben'in kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Altı yüz yıldır mistik bir şekilde bir kristale bağlıyım ve sahibinin verdiği her emre itaat etmekle lanetliyim." Kelimeler artık iyice yıpranmıştı ama dilinde hâlâ keskin bir tat bırakıyordu. "Kristali Ben satın aldı, yani Cynthia'nın kafasını kesmemi ya da bir uçurumdan atlamamı emrederse, bunu yapmak zorunda kalacağım."

Gigi'nin çenesi düştü. "*Ella Enchanted* gibi mi?"

Eleonore onun kim olduğunu bilmiyordu. "Bu Ella da emir üzerine cinayet işliyor mu?" diye sordu. Eğer öyleyse, sempatisini dile getirdi.

Gigi, Ben'e ters ters bakarken kafasını çevirdi. "Cidden o kristali satın mı aldın? Ne oluyor Ben?"

Sevindirici bir yanıt. Kızlar gecesi tekrar başladı.

"Bunu bilerek yapmadım," dedi Ben hemen. "Sarhoştum ve eBay ilanının bir şaka olduğunu düşündüm..."

"eBay'de mi yayınlanmış?" Gigi tekrarladı. "Bu yasal mı ki?" Öfkeli görünüyordu. "Bunu araştırmam gerek. Belediye başkanı olarak, Glimmer Falls'ta mistik tuzaklara izin vermeyi reddedeceğim."

Kızlar gecesi haftalık bir etkinlik haline gelecekti. "Teşekkür ederim," dedi Eleonore. "Tahmin edebileceğiniz gibi bu durum beni pek heyecanlandırmıyor."

"Onu büyüden nasıl kurtaracağımı bulacağım," dedi Ben Gigi'ye. "Son zamanlarda o kadar yoğunum ki araştırmaya vaktim olmadı."

Gigi bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu. "Alınma Ben, ama birinin kaderi tamamen senin ellerindeyse, muhtemelen *zaman ayırmalısın*."

Ben sinirli bir ses çıkardı, sonra ayaklarına baktı. Ayak parmakları o endişeli ritimle vuruyordu: sağ, sol, sağ, sol. "Haklısın," dedi usulca. "Bu sefer çuvalladım."

Eleonore kaşlarını çattı ve Ben'in geç saatlere kadar süren gecelerini, kızarmış gözlerini, bazen o kadar yorgun oluyordu ki yemek sırasında uyuyakaldığını düşündü. Sürekli telefonda satıcılarla ya da Gigi'nin diğer kampanya danışmanlarıyla konuşmasını, bir sabah saat üçte onu kucağında yarım kalmış bir atkıya bakarken yakaladığını ve üzgün bir şekilde bir ilmeği düşürdüğünü mırıldandığını. Ne de olsa gümüş sivri uçlar silah değildi, aile üyelerine hediye hazırlamak için kullandığı örgü şişleriydi.

Eleonore yumruklarını kalçalarına koyup Gigi'ye dönerek, "Dur bakalım," dedi. "Bu adil değil. Ben son zamanlarda *senin* kampanyan da dahil olmak üzere çok yoğun çalışıyor. Her dakikası zaten yükümlülüklerle doluyken sihirli bir şekilde daha fazla zaman yaratamaz."

Ben başını kaldırdı, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. Gigi de şaşırılmış görünüyor. "Ah," dedi. "Özür dilerim, Ben. İşlerin bu kadar yoğun olduğunu fark etmemiştim." Tereddüt etti. "Kampanya için başka birini bulabilirim..."

"Ben halledebilirim," dedi hemen. Gigi rahatlamış görünüyor. "Emin misin?"

Başını salladı. "Olumlu. Yüzde yüz." Başparmaklarını göğsüne doğru salladı. "Bu adam kaya gibi sağlam."

Eleonore gözlerini ona dikti.

Biraz gülümsedi. "Gerçekten," dedi usulca. "Ama teşekkür ederim Eleonore."

Ve söz veriyorum laneti kırmanın bir yolunu bulacağız."

"Hmm." Yaralı gururu gördüğünde tanırdı, mantık sınırlarını çoktan aşmış hayali kontrol kırıntılarına tutunmanın ne kadar önemli olabileceğini anlardı. Yıpranmış ve yontulmuş olsa da gururu onun en değerli varlığıydı, tıpkı eski bir savaşçının zırhı gibi, kaybedilen savaşların çentiklerine ve girintilerine rağmen onurlu bir yerde saklanıyordu.

Ben, bunaldığını itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Yorgunluktan bayılana kadar örgüsüne ve yükümlülüklerine sarılırdı.

"Pekâlâ," dedi Eleonore, bu işin peşini bırakmaya karar vererek. "Şimdilik kristali unutun. Yüzleşmemiz gereken kötü bir cadı var."

CYNTHIA CUNNINGTON, kırık bir tavan penceresinden düşen güneş ışığının aydınlattığı deponun ortasında **tek başına duruyordu**. Beton zemin lekeliydi ve havada tozlar uçuşuyordu ama hiçbirisi cadının üzerine çökmemiş gibiydi. Arkaya taranmış saçları güneş ışığı kadar altın rengindeydi ve üzerinde temiz, keskin kenarları olan demir grisi bir pantolon vardı. Boğazında inci bir kolye vardı; görünen tek silahtı ama muhtemelen ihtiyacı olan tek silahtı.

Eleonore cadının topuklarının yüksekliğini ve savaşta stratejik avantajdan ziyade maksimum görsel etki için kendini nasıl konumlandığını düşündü. Gerginliğinin bir kısmı omuzlarını terk etti. Bu bir kavga başlatmaya hevesli birinin bakışı değildi - en azından fiziksel bir kavga. Bu, bir açıklama yapmak isteyen biriydi.

"Sana yalnız gelmeni söylemiştim," dedi Cynthia üçünün yaklaşmasını izlerken. Gözleri Eleonore'a kısa bir süre değdikten sonra Ben'de daha uzun süre kaldı.

Birçok savaşçının yaptığı ilk ve genellikle son hata, en büyük görünen tehdidin en tehlikeli tehdit olduğunu varsaymaktır. Eleonore adrenalin patlaması hissederek gülümsedi. Kıyamet kopmadan önceki gergin, bekleme anlarında başlayan savaşın sarhoş edici bir yanı vardı. Bunu klanıyla birlikte karlı bir tarlanın kenarında dururken hatırlıyordu, beyaz alanın yakında çalkalanacağını ve kızıla boyanacağını biliyordu.

Öldürmeyi özlememişti ama bu duyguyu özlemişti, gerçi yüzyıllar süren sıkıcı ve anlamsız şiddetten sonra bu duygunun kaybolduğunu düşünmüştü. Ama işte yine buradaydı, sinirlerini diken diken ediyor ve duyularını keskinleştiriyordu. Başkalarını savunmak için kendi isteğiyle buradaydı; kimse ona bunu emretmemişti.

Bu her şeyi değiştirdi.

"Sana e-posta gönderdim," dedi Gigi parlak bir sesle. "Genelde terk edilmiş depolarda tek başıma dolaşmayı alışkanlık haline getirmem, ama herkes kendi yoluna." Cynthia'nın kol mesafesinin dışında durdu, Ben ve Eleonore onu çevrelerken ayaklarını iki yana açtı. Gigi o kadar şık görünmüyordu ama ayakkabıları çok daha makuldü ve gülümsemesi kendine güvendiğini gösteriyordu.

Gigi'nin kaldırımnda karşılaştıkları parlak, etkileyici, coşkulu kadından bu daha kontrollü, pratik versiyona bu kadar kolay geçmesi ilginçti. Soğukkanlılığında düşmanlarının pençelerini batırabileceği hiçbir çatlak yoktu.

Cynthia'nın gözleri mavi ve soğuktu. Güzel yüzü ifadesizdi, ama cildinde ince bir kalite ve yeterince ince çizgiler vardı

-Gülümseme çizgileri olmasa da Eleonore'a göre yaşı ellili yaşlarındaydı. Duruşu kusursuzdu. "Neden belediye başkanlığına adaylığını koyuyorsun?" diye sordu önsöze gerek duymadan.

"Çünkü Glimmer Falls'u seviyorum ve değerli bir değişim yaratabileceğime inanıyorum," diye yanıtladı Gigi. "Neden belediye başkanlığına adaylığını koyuyorsun?"

Cynthia'nın pembe rujlu ağzı gerildi. "Belediye başkanlığı için yarışmıyorum. Ben belediye başkanıyım."

"Şimdilik." Gigi hâlâ gülümsüyordu ama Eleonore'un keskin gözleri onun elindeki titremeyi yakaladı. O halde gergindi ama bunu gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

Cynthia, "Siyaset konusunda tecrüben yok," dedi.

"Belediye başkanlığına adaylığını koyduğunda senin de yoktu."

"Gerekli bağlantılara sahip değilsiniz." "Bu konuda hemfikir değiliz."

"Kimse sana oy vermeyecek. Kendine bir baksana, kılıktan kılığa giren bir çocuk gibisin, kendinden büyüklere yaranmak için çırpınıyorsun." Cynthia hafif ve çirkin bir kahkaha attı. "Gerçekten bana meydan okumak için gerekenlere sahip olduğunu mu sanıyorsun?"

Ben alçak ve öfkeli bir ses çıkardı. "Dikkat ," dedi.

Cynthia keskin bakışlarını ona çevirdi. "Seni hatırlıyorum. Çiçek satıcısıydın, değil mi?"

"Onun gibi bir şey."

Dikkatini Gigi'ye vermeden önce küçümseyici bir bakış atması çok şey anlatıyordu. "Aileni araştırdım," dedi Cynthia Gigi'ye. "Oldukça sıradan bir aile. Baban bir çatı ustası, annen bir sekreter, erkek kardeşin" -başını Ben'e doğru eğdi- "önemli biri değil. Sen işçi sınıfindansın, kamu görevi için tamamen uygun değilsin."

Eleonore bu kadından hoşlanmamıştı. "Hiç değilsiniz," dedi.

Eleonore'a bakan Cynthia'nın kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Bu da başka bir akraba mı?" diye sordu. "Hekate kurtadamların modası geçecekmiş gibi ürediğini biliyor."

"İfademî gözden geçiriyorum," dedi Eleonore. "Vous êtes une connasse." Gigi'ye döndü. "İnsanlar gerçekten ona oy mu verdi?"

Ben, "Toplum içinde çok daha kibarmış gibi davranıyor," dedi. "Ancak elitizm, destekçileri için paketin bir parçası ve geçen sefer büyük bir seçmen katılımı olmadı."

"Bu yıl daha fazla insan oy kullanacak," dedi Gigi kendinden emin bir şekilde. "Glimmer Falls Resiliency Project, Çevre Koruma Kulübü, yerel okullar ve kar amacı gütmeyen kuruluşlarla işbirliği yaparak bir Oy Kullan kampanyası başlatıyoruz."

Cynthia memnun görünmüyordu. "İstediğin kampanyayı başlatabilirsin ama yine de kaybedeceksin. Bu yüzden sana şimdi yarıştan çekilme ve kendini büyük miktarda para ve aşağılanmadan kurtarma fırsatı veriyorum."

Gigi başını geriye atıp güldü ve Eleonore'un ona olan saygısı daha da arttı. Muhalefet karşısında gülmek cesaret isterdi. "Ne kadar cömert bir teklif," dedi. "Ancak, reddetmek zorundayım."

Cynthia'nın gözleri kısıldı. "Bunu yapmakta gerçekten ısrarlı mısın?" "Ediyorum."

"O zaman şunu bilin," dedi Cynthia Cunningham. "Ben o kapıdan çıktıktan sonra düşman olacağız. Ve ben düşmanlarıma aman vermem."

Gigi iki parmağını alnına götürdü ve selam verdi. "Kampanya yolunda görüşürüz, Başkan Cunningham."

Cynthia çıkışa doğru yürürken topuklarını betona vurarak yanından geçti. Arkasına bakmadı.

"Şey," dedi Ben o gittiğinde, "beklediğimden daha iyi geçti." Gigi ve ellerini dizlerine dayadı. "Kahretsin," diye hırıldadı.

"Uzaktan yeterince korkutucu, ama yakından dehşet verici." Eleonore'a baktı. "Yerleşik oyunculuk uzmanımız olarak nasıldım?"

Eleonore bir uzman olarak adlandırılabileceğinden emin değildi ama kulağa hoş geliyordu. "Çok iyiydin ve onu en çok kızdıracak doğru tekniği bulduğuna inanıyorum."

"Öyle mi?" Gigi doğruldu. "Peki bu iyi mi kötü mü?"

"Güzel. Sinirli ya da öfkeli bir rakibin hata yapma olasılığı daha yüksektir." "Teknik neydi?" Ben sordu. "Kızgın görünüyor zamanın yüzde yüzü."

Eleonore, "Gigi ona güldü," dedi. "Belediye Başkanı Cunnington'ın kendini çok ciddiye aldığı ve başkalarından da bunu beklediği açık. Saygı ya da korku kazanmayı bekliyor. Ona gülmek onu doğrudan en zayıf noktasından vuruyor: gururundan."

"Ne kadar da Jane Austen'cısın," dedi Gigi. "Bir şey - 'gurur her zaman iyi bir düzenlemedir' gibi bir şey mi?"

"Ne?" Ben şaşkın şaşkın bakarak sordu. Eleonore'un da hiçbir fikri yoktu.

"*Pride and Prejudice*? Eminim birileri benden çok daha iyi alıntı yapabilir." Boş bakışlar devam edince Gigi içini çekti. "Kültürsüz domuzlar."

Eleonore, "Gurur her zaman bir zayıflık değildir," dedi. "Bazı insanlar için bu bir motivasyon kaynağı, davalarına bağlı hissetmek için bir neden. Kazanılmış özgüvenden gelen bir şeydir. Kendileriyle gerçekten gurur duyan ve bu konuda kendilerine güvenen insanlar kendileriyle alay edilmesine aldırılmazlar." Başını depo çıkışına doğru eğdi. "Sen ona güldüğünde neredeyse bir damarı patlayacaktı." O kanı kucaklamak ne güzel olurdu. "Gurur bu kadar kırılğan olduğunda, güvensizliğin ya da zalimliğin üzerine örtülmüş bir saldırganlıktır. Bir sorumluluk haline gelir."

Eleonore kendi gururunun bir zayıflıktan ziyade güç kategorisinde olduğuna inanmaktan hoşlanıyordu. Bir insan olarak değerinden emindi ve bu değere saygı duyulmasını sağlamaya kararlıydı. Bu tür bir gurur, uğradığı her türlü hakarete rağmen başını dik tutmasını sağlıyordu. Cynthia Cunnington'ın sesi hayatında çok fazla hakarete maruz kalmış gibi gelmiyordu, bu da Gigi için iyi bir haberdi. Bir liste hazırlayabilirlerdi. Cynthia'nın zayıflıklarını tespit edin, ardından bunlardan faydalanmak için stratejiler geliştirin.

Gigi, "Darcy'nin kitapta neredeyse aynen böyle bir şey söylediğine eminim," diye düşündü. "Belki o da altı yüz yaşında bir vampir succubus'tu."

"Bu bir karabasan olmaz mıydı?" Ben sordu.

"İyi bir noktaya değindin." Gigi cebinden telefonunu çıkardı ve başparmağını ekranın üzerinde kaydırды. "Ayrıca kesinlikle vampir karabasan Fitzwilliam Darcy hakkında biraz hayran kurgusu okumam gerekiyor, bu yüzden Lilith'e bir istek gönderiyorum."

Ben'in gözleri büyüdü. "Tüm Şeytanların Anası Lilith ile mesajlaşıyor musun?"

Eleonore ilgiyle dinliyor, Ben'i takip ederken gazete kutusunun arkasında karşılaştığı iblisi hatırlıyordu.

"Aynı hayran kurgu Discord sunucusundayız," dedi Gigi. "Themmie kurdu. Adı Müstehcen Şirinler. Hızlı doldurmaları paylaşıyoruz ve Lilith her zaman en çirkin olanları seçiyor." Başını eğdi ve dudağını çiğnedi. "Belki bir şekilde dokunaçlar üzerinde çalışabiliriz? *Elizabeth Bennet, dokunaç canavarı* kulağa hoş geliyor."

Ben başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Seninle dokunaç pornosu tartışmayı reddediyorum."

Eleonore dokunaç pornosu hakkında daha fazla şey öğrenmek istemezdi ama Google bunun için vardı, o yüzden takip etti.

"İyi, iyi," dedi Gigi, onlara yetişirken. "Austenian dokunaçları yok. Hadi buradan çıkalım ve müthiş bir Oyları Toplayın kampanyası koordine etmeye başlayalım."

SEKİZ

"**A** OY VERMEK İÇİN KAYITLI MISIN?" Gigi sordu.

Ben kız kardeşinin yanında durmuş, elinde şu ana kadar beş yeni seçmeni kaydettikleri bir pano tutuyordu.

Kapıyı açan sentor Gigi'ye güvensizce baktı. "Sen kimsin ve neden bilmek istiyorsun?"

Ben yüzünü buruşturdu ama Gigi etkilenmemişti. "Gigi Rosewood, belediye başkanı adayı." Ben'in o ana kadar pek çok kez duyduğu ve neredeyse ezberlediği kampanya konuşmasına başladı. Centaur'un ön bahçesindeki fıskiye baktı, içinde boğulmak için gizlice kaçıp kaçamayacağını merak .

Kapı kapı dolaşarak kampanya yapmak en kötüsüydü. Topluluk önünde konuşma gibi korkunç bir görevin yanı sıra, başkalarının bölgesini işgal etmeyi de içeriyordu ve bu da birkaç düşmanca karşılaşmayla sonuçlanmıştı. Sonuncusunda, cüppeli bir figür tarikatlarına katılmak istemediğini haykırırken bir tırpanın tehditkâr bir şekilde sallanması söz konusuydu.

Dışa dönük Gigi, diğer tarafta ne beklediğini bilmeden kapıları çalmakta sorun yaşamıyordu ama Ben öyle biri değildi. Emporium'daki zor ve ne yapacağı belli olmayan müşterilerle başa çıkabilir miydi? Evet, çünkü orası onun bölgesiydi ve sahibi olmak onu otomatik olarak bir otorite haline getiriyordu. Peki ya bu? Kapı kapı dolaşmak, Mümkünse Kaçınılması Gerekenler listesinin en üst sıralarında, ayak parmağını çarpmakla testis torsiyonu arasında bir yerde yer alıyordu.

Sentor zaten oy vermek için kayıtlıydı ama kapıyı yüzlerine kapatmadan önce bir broşür aldı. Broşürler renkli ve netti, Gigi'nin yeni vesikalık fotoğrafı (Themmie'nin hediyesi) *Gigi Rosewood: Değişim İçin Uluyor* yazısının üzerinde gülümsüyordu.

Araba yoluna geri döndüler, ama bir sonraki eve - ya kanatlı bir insan ya da dramatik bir yeteneği olan birini barındıran mor, kuleli bir canavar - dönmeden önce Ben durdu. "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi ve elindeki panoyu uzattı. "Lütfen, size yalvarıyorum, yabancıları rahatsız etmenize yardım edecek başka birini bulun."

Gigi burnunu kırıştırdı. "İçine kapanıklığın ne kadar sürede etkisini gösterip seni kaçacak delik aramaya iteceğini merak ediyordum."

"Mesele içe kapanık olmak değil," dedi Ben. "Kim yabancılarla sohbet etmekten hoşlanır ki?"

Gigi güldü. "Mesela ben, ama demek istediğini anladım." Onun kolunu okşadı. "Sağ ol, kardeşim. Bunun yapmayı en sevdiğin şey olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle öyle değil," diye şiddetle kabul etti.

Gigi kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git Emporium'u kontrol et ya da Eleonore'la falan takıl. Bugünkü rotanın geri kalanını tek başıma halledebilirim."

"Etrafta tek başına ve korumasız dolaşmayacaksın," dedi, bu öneri karşısında dehşete düşmüştü. "Artık kamuya mal olmuş birisin." Görünüşe göre küçük kız kardeşi kendini tüm dünyanın hedefi haline getirmişti ve Ben'in hem kardeşlik hem de sürü içgüdüleri onu kendi başına bırakmayı reddediyordu.

"Ah, evet, çok önemli bir kamusal figür," diye yanıtladı. "Bir korumanın yardımı olmadan kışımı bile silemiyorum, yoksa tuvalet yılanları siyasi görüşlerim yüzünden beni öldürmeye kalkışır."

Ben iğneleyici sözleri duymazdan geldi ve her ikisinin de tanıdığı en agresif arkadaşını düşünerek telefonunu çıkardı. "Destek için Calladia'yı arıyorum." Hemen yeniden düşündü. "Bekle, Calladia'yı değil."

Kargaşayı seven bir kişisel antrenör olan Calladia'nın esnek çalışma saatleri ve acımasız bir sağ kroşesi vardı, bu da onu normalde gündüz korumalığı için mükemmel bir aday yapardı. Ne yazık ki, Cynthia Cunnington Calladia'nın annesiydi ve araları açık olmasına rağmen

Calladia'nın Gigi için aktif olarak kampanya yürütmesinin büyük bir drama yol açacağından şüpheleniyordu.

"Calladia için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Gigi kaşlarını çatarak. "O iğrenç kadının böylesine harika bir insan yaratmış olması akıl almaz bir şey. Ve Cynthia Calladia'nın ne kadar harika biri olduğunun farkında bile değil gibi görünüyor."

"Biliyorum." Ben de bu aile dinamiğini anlayamıyordu. Calladia'nın yetiştirilme tarzıyla ilgili duyduğu hikâyeler kâbus gibi geliyordu: Ortada olmayan bir baba ve kızının buz gibi, inci takan bir sosyetik olmasını isteyen talepkâr bir anne. Calladia bu stereotipten olabildiğince uzaktı ve Cynthia bu durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça dile getirmişti. İkisi son iki yıldır neredeyse hiç görüşmemişti ve Calladia bu seçimiyle barışık görünse de, bu iyi hissettirmiyordu.

Ben'in ailesi nazik ve sevgi doluydu ve geniş klan da aynı derecede destekleyiciydi. İnsanlar iyi huylu alaylardan hoşlansalar bile, kimse olmadığı biri olmaya zorlanmıyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunda, bir düzine numaradan herhangi birini çevirebilir ve birinin hemen yola çıkmasını sağlayabilirdi.

Lafı açılmışken... "Avram'a mesaj atacağım," dedi. "Eğer o seninle gelemese, gelebilecek birini tanıyacaktır."

On beş dakika sonra, Ben'in kuzeni yanında Kai ve Lilith ile geldi. Her iki kurtadam da rugby formalarını -bir maçtan gelmiş olmalıydılar- ve Ben, Lilith'in Fable Farms Furies tişörtü giydiğini ve cebinden ponponlu kurdeleler sarktığını görünce eğlendi. Tabii ki Lilith olduğu için sırtında bir de geniş kılıç vardı.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı Avram, başparmağını omzunun üzerinden Lilith'in kılıcını biletiği yere doğru salladı ve neşeyle Gigi'ye "Oy ver ya da öl," diyerek konuşmasını bitirmesini önerdi. "Ben sadece Kai'yi davet ettim ama bu ikisi bugünlerde birbirlerine çok bağlılar."

Siyah saçlı Kai, Lilith'in yanında enerjik sınavlar çekiyordu. Zıpladı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Demokrasi için üç kez şerefe," diye ilan etti. "Huzzah!" Kimse katılmayınca Lilith'e hafifçe dirsek attı. "Haydi, Lili. Yaşasın!"

Çoğu insanın kaçmasına neden olacak buz gibi bir bakışla onu kıstırdı. "Bir sonraki pom-pom'umda bağırsaklarını kurdele olarak kullanacağım."

Kai dudağını ısırdı ve Lilith'e Ben'in geçmiş yıllarda sürüklendiği bar gecelerinden tanıdığı flörtöz bir bakış attı. Kai'nin kadınlarla arası her zaman iyiydi. "Kahretsin," dedi Lilith, "beni sakatlamakla tehdit etmen çok ateşli."

Ben kıkırdarak başını salladı. İkisi çok tuhaf bir çiftti ama bir şekilde işe yarıyordu. Lilith'in kızıl saçları ve dramatik tehditleri ona Eleonore'u ve planladığı gibi Emporium'a uğramak yerine eve gitmeye karar verdi. "İyi şanslar," dedi Avram'ı omzundan alkışlayarak. "Benim de kontrol etmem gereken kendi tehditkâr kızıl saçım var."

Elbette Eleonore ve kristal meselesini artık tüm aile biliyordu. Bütün hafta boyunca mesajlar havada uçuşmuş, capsler paylaşılmış ve Ben sarhoş olup ele geçirilmiş plastik bir taş satın aldığı için yerden yere vurulmuştu. Elbette herkes çıkıp çıkmadıklarını öğrenmek istiyordu ve çıkmadıklarını söylediğinde kimse ona inanmamıştı. Şimdi Eleonore'a iletmesi gereken yaklaşık on beş sosyal davet vardı ve Eleonore'u bir anda bunaltmamaya çalışıyordu. Eleonore'un yabancılarla vakit geçirme konusunda ne hissettiğinden emin değildi ve zaten onu en utanç verici çocukluk sırlarını bilen insanların yakınında istediğinden de emin değildi.

Avram . "Eleonore'a rugby oynamak için açık bir daveti olduğunu mi?"

"Söyledim. Bıçakların işin içinde olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Ne yazık ki hayır." Avram göz kırptı. "En azından hakem bakarken olmaz."

Ben güldü ve dışarı çıkarken gruba el salladı. Eve dönerken, insanlara oy verme alışkanlıklarını sormak zorunda kalan biri için garip bir şekilde iyi bir ruh hali içinde ıslık çalarken ve dizini oynatırken buldu kendini. Eleonore'un bugün neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Onu sürekli şaşırtıyordu. Eve geldiğinde onu Shakespeare okurken bulabilir ya da Witchipedia'da öğrendiği tarihi katliamlar veya hayvanların üreme alışkanlıklarıyla ilgili tuhaf bilgilerle karşılayabilirdi. Bir keresinde eve dumanla dolu bir mutfak ve kararmış bir topun üzerinde korkunç tehditler savuran bir vampir succubus ile gelmişti.

kurabiye hamuru. Başka bir seferinde onu örgü şişleriyle bir tür dövüş sanatı uygularken bulmuştu.

Eleonore, Ben iğneleri sorduğunda, "İlk başta silah olduklarını düşünmüştüm," diye itiraf etmişti. Eğlenen Ben ona örgü örmeyi öğretmeye çalışmış, Eleonore da *bu kadar sıkıcı bir şey için aşırı karmaşık olduğunu söylemeden* önce yarım saat boyunca bunu denemişti.

Ben garaj yoluna girdiğinde bir perde kıpırdadı. Onu izliyor ve bekliyor muydu?

Bu düşünce karşısında biraz nefessiz kaldığını hissetti.

"Geri döndüm," diye seslendi ön kapıyı açarken. "Ve bir daha asla kanvasa çıkmayacağım-" Sözünü yarıda kesti, neredeyse ayağı takılıyordu.

Eleonore oturma odasında kolsuz, yüksek yakalı bir elbiseyle duruyordu. Zümrüt rengi kumaş göğüslerine, beline ve kalçalarına yapıştıktan sonra bollaşarak yere düşüyordu. Uyluklarındaki iki yarık, deri bıçak kılıflarının kenarlarını ortaya çıkaracak kadar yukarıya uzanıyordu ve eşleşen deri halkalar belini ve bileklerini çevreliyordu. Bilezikler ön kollarını eldiven gibi kaplıyordu ve Ben bir tanesinin içine sıkışmış metal parıltısını gördüğünde - küçük, gizli bir hançer -Neredeyse inliyordu.

Hay sikeyim. Sanki bir tanrı, onu en derin, en dokunulmaz arzusuyla alay etmek için bilinçaltından bir görüntü koparmış gibiydi.

"Canlı bir seyirci tepkisi," dedi beklenmedik bir erkek sesi. "Mükemmel."

Ben kanepede oturan Astaroth, Calladia ve Themmie'yi fark etmemişti bile. Yakasını çekiştirdi, bakarken yakalandığı için yüzü kızarmıştı. "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi iblis, cadı ve periye kaşlarını çatarak ve kot pantolonunun Eleonore'un o akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan elbisesine verdiği tepkiyi gizlemeye yetecek kadar sağlam olduğunu umarak.

Astaroth omuz silkti. "Beni daha önce durdurmadı." İblisin zayıf gövdesi güvercin grisi bir takım elbiseyle kaplıydı ve iki büküm olmuş parmakları bastonunun kafatası tepesinde birbirine geçmişti. Soluk sarı saçları pencereden giren güneş ışığında parlıyordu, tıpkı geri kalanı gibi mükemmel bir şekilde toplanmıştı.

Onun yanında, Calladia çıplak ayaklarını kanepeye uzatmış, partneri ne kadar resmiyse o kadar rahattı. Deniz mavisi spor taytı ve üzerinde *Kimse İzlemiyormuş Gibi Yumrukla* yazan bir tişört giymişti ve uzun sarı saçları

Partnerininkinden daha sıcak, daha altın sarısı bir tonu vardı ve Ben'in o güne kadar gördüğü en dağınık topuzla toplanmıştı.

Themmie üçlüyü tamamlıyordu; kaotik bir renk ve desen patlamasıydı ve muhtemelen modaydı, Ben bunu anlayamazdı. Özel olarak, kızın bir sürü kostüm parçasını havaya fırlatmış, gözlerini kapatıp etrafında dönmüş ve rastgele bir şeyler seçmiş gibi göründüğünü düşünüyordu. Üstü, kabarık pembe eteği ve kalın, gökkuşağı renklerinde takılarıyla tezat oluşturan siyah-beyaz bir ekoseydi ve saçları sakız pembesine boyanmıştı. Kahverengi yanaklarına, kanatlarının ışıltısını yansıttığı için Ben'in bildiği kadarıyla gerçek peri tozu olabilecek ışıltılı bir şey serpilmişti.

Üçü de farklı derecelerde sorunlu.

"Yani?" Themmie Eleonore'u işaret ederek sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Düşünme yeteneğine sahip olması mı gerekiyordu? Ben nefesini tutarak Eleonore'a bir kez daha bakmaya cesaret etti.

Göğüsler.

Evet, bunlar kesinlikle göğüslerdi, diye sessizce onayladı. Dolgun göğüsler ve geniş kalçalar, dar kumaşın hatlarını belirginleştirdiği göğüsler. Yakası neredeyse çenesine kadar yükseliyordu ama görünürde göğüs dekoltesi olmamasına rağmen -ya da belki de bu yüzden- Ben onun şeklini ve ellerinin altında nasıl hissedeceğini düşünmeden edemiyordu.

Kızın kıvrımları onun için yeni bir şey değildi, hatta hiç değildi. Ama o öylesine dinamik bir güçtü ki, sürekli hareket ediyor, tıslıyor ya da çirkinleşiyordu ki, onu süzmek genellikle kaosa uyum sağlamanın yanında ikinci planda kalıyordu. Ayrıca onu süzmemek için elinden geleni yapıyor, ne zaman kadının dolgun kıvrımları ve güçlü kalçaları dikkatini çekse gözlerini kaçırıyordu. Bakmak centilmenlik değildi.

Şimdi ondan bakması isteniyordu. Yanakları kızarmış ve avuçları terlemiş halde baktı.

Yeşil kumaş, solgun teni ve beline doğru salınan alev alev yanan saçlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturunuyordu. Yer değiştirdiğinde, kumaş fısıldayarak kremi kalçasını daha fazla ortaya çıkardı. Kılıf hafifçe tenine batıyordu ve cılgınca bir an için şöyle düşündü

-muhtemelen bıçağı boğazına dayadığı sırada- kemerini çözdü ve sonra dudaklarıyla tenindeki pembe izleri yatıştırdı.

Astaroth boğazını temizledi. "Sence felç mi geçirdi?"

Ben bakışlarını Eleonore'dan ayırdı. "Ah," dedi, boynunun arkasını ovma için uzanarak. "Bu bir... elbise."

Themmie yüzünü buruşturdu.

"Tam üstüne bastın," dedi Astaroth. "Kurtadamların yüksek duyuları olduğunu biliyordum ama senin gözlem gücün eşsiz."

Eleonore kollarını kavuşturdu ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bundan hoşlanmıyor," diye açıkladı.

"Meselenin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Calladia, gözleri muziplikle parlayarak.

Themmie, Eleonore'un arkasından Ben'e bir şeyler söylüyordu ve Ben ne dediğini tam olarak anlayamasa da Eleonore tutkuyla el kol hareketleri yapmaya başladığında genel anlamı kavradı.

"Çok güzel bir elbise," demek için acele etti. "Çok, ah, yeşil. Evet, çok yeşil."

Themmie görünmez bir boynu -şüphesiz onun boynunu- sıkmaya başladı.

"Çok güzel," diye devam etti, kendini bu azgınlık kaynaklı çukurdan çıkarmaya çalışarak. "Çok güzel görünüyorsun. Özür dilerim, kelimelerle aram her zaman iyi değildir."

Eleonore'un kolları gevşedi, sonra yanlarına düştü. "Sence güzel mi?"

Bence ne giyersen giy çok güzelsin. "Hayret verici," dedi. "İyi anlamda, açık olmak gerekirse. Çok güzel görünüyorsun... evet."

Yarık, kumaşı kenara itip bacaklarının arasındaki o ıslak, tatlı noktaya doğru öpebileceği kadar yüksekti. Dudaklarının dokunuşuyla iç mi çekecekti? İnler miydi? Ya da ağzını tam olarak istediği yere koymasını mı emredecekti? Bunu hayal ederken daha da sertleşti.

Gözleri irileşti. "Oh, hoşuna gidiyor," dedi ve Ben'e ereksiyonunu hissedebildiği talihsiz gerçeğini hatırlattı. Eğer kızın kaşları çatılıp da yüzündeki ifade kaybolmasaydı Ben daha çok utanacaktı.

zevk. "Mükemmel," dedi. "Kız kardeşinizin koruması olarak katılmam gereken siyasi etkinlikler için."

"Ah." Ben bakma durumunu tekrar gözden geçirdi, bu sefer bunun hangi dünyada bir koruma için iyi bir kıyafet olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Biraz... hareket kısıtlayıcı değil mi?"

Sıkı demek istedi. Üstü çok, çok sıkı.

"Hiç de değil," dedi. "Şunu izle." Bir bulanıklık oldu ve sonra bir kez daha hareketsiz durdu, beklentiyle ona baktı. "Eee?"

"Belki de warp hızından çıkıp bunu tekrar denemeliyiz," diye önerdi.

Her zaman olduğu gibi, *Uzay Yolu* terminolojisi yüzünün aydınlanmasına neden oldu. "Emredersiniz Kaptan." Sonra dönme, eğilme, yumruklama ve tekmelemeyi içeren bir dizi hareket yaptı. Haklıydı; kumaş esnekti, kolları serbestti ve yüksek yırtmaçlar tekme atmasına ve özgürce hareket etmesine izin veriyordu. Yırtmaçlar aynı zamanda Ben'in vücudunu biraz daha ortaya çıkarıyordu ama neyse ki Ben'in kalp ve damar sağlığı için tayt şort giyiyordu. Her iki bıçağı da uyluk kılıflarından çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatarak rutini bitirdi.

Ben, fırlatışının şiddetiyle titreyen kabzaların kapı pervazında yan yana durduğu yere baktı. "Şey," dedi, ağzı kurudu. "Bu, son zamanlarda evin etrafında fark ettiğim gizemli delikleri açıklıyor."

Eleonore bıçakları almak için odanın içinde ilerlerken uzun etek sallanıyordu. "Gördüğünüz gibi," dedi bıçakları kılıflarına geri sokarken, "bu elbise resmi etkinliklere uyum sağlamama ve gerektiğinde insanları öldürebilmeme olanak tanıyacak." Sırtarak uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı.

Ben hiçbir şeyin, özellikle de o mucize elbisenin ona uyum sağlamasına yardımcı olamayacağından şüpheleniyordu ama yine de kızın duvarlara uyguladığı şiddete takılıp kalmıştı. Yakın zamanda taşınmayı düşünmüyordu ama taşınırsa bir emlakçının soruları olacaktı. "Arka bahçeye bıçak fırlatman için bir hedef mankeni kurmama ne dersin?" diye önerdi.

Onun önünde durdu, gözleri büyüdü. "Bunu benim için yapar mısın?"

Kızın yeşil gözlerine bakan Ben, şu anda onun için yapamayacağı bir şey olup olmadığını merak ediyordu. "Elbette. Sipariş etmemi istediğiniz başka bir silah ya da ekipman varsa lütfen bana bildirin."

"Oh," dedi usulca. "Teşekkür ederim." Gülümsemesi parlak ve açık bir şekilde çiçek açtı ve elmacık kemikleri hafifçe kızardı. Bir erkek bu gülümsemenin bağımlısı olabilirdi.

Başı çok büyük beladaydı.

Ben doğası gereği pratik bir adamdı. Eleonore'un tüm gücü, ateşi ve tutkusuyla onun duygularına karşılık vereceği bir dünya yoktu. Ben beceriksiz, sosyal açıdan beceriksiz bir işkolikti ve flört becerileri, eğer "beceri" olarak adlandırılabilirse, paslanmanın ötesindeydi ve bu, işin içindeki dağınık güç dinamiklerini düşünmeden önceydi. Plastik kristal, kimsenin eline geçmemesi için yatak odasındaki kasada kilitliydi ama neredeyse her gün, her an onun varlığından haberdardı.

Lanet onu Eleonore'a bağlayan tek şeydi ama Eleonore'un hayatından çıkacağı gün için şimdiden yas tutsa da, onun özgür olmasını her şeyden çok istiyordu.

Onun ortağı değildi ve asla da olmayacaktı ama yine de kız izin verdiği sürece onu kendi sınırlı yöntemleriyle şımartacak ve onunla ilgilenecekti. Eğer arka bahçesinde bir mızrak dövüşü arenası isterse, bir tane inşa ederdi. Eğer bir mızrak isterse, bir ağacı kesip elleriyle oyacaktı. Ve kız bir mankenin içini boşaltmayı bitirdiğinde, ona akşam yemeği pişirir, üzerine marshmallow eklenmiş bir fincan sıcak kan koyar ve ardından cinsel açlığını bastırmak için duşta otuz bir çekmeye giderdi.

En azından iyi bir ev sahibi bunu yapabilirdi.

Kızın çok yakınında durduğunu fark etti. Hassas burnu onun doğal kokusundaki misk tonlarını alabilecek kadar yakındı. Gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yakındı.

Adam kesinlikle bakıyordu, ama kadın da bakıyordu. Aralarındaki hava yoğun ve yüklü hissediliyordu.

Neden ona bakıyordu? Ona bakmayı kesmeli miydi? Bu garip miydi?

Bu kesinlikle garipti. Kesinlikle bakmayı kesmeliydi. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Boğazını temizleyen bir ses irkilmesine neden oldu ve büyüyü bozdu. Gözlerini Eleonore'dan ayırdığında Calladia'nın ayağa kalkmış, ellerini ovuşturduğunu gördü. Astaroth ve Themmie'ye "Harika iş çıkardınız, ekip," dedi. "Hadi gidip yemek yiyelim."

"Bekle," dedi Astaroth. "Denemesi için ona getirdiğimiz diğer elbiseler ne olacak?"

Calladia ve Themmie hep bir ağızdan, "Bırakın onları," dediler. İki kadın birbirlerine Ben'in paranoyaklaşmasına neden olan anlamlı bir bakış attılar. Eleonore'a deli gibi aşık olduğunu anlayabilirler miydi?

Oh, kimi kandırıyordu. Bir çizgi film karakteri gibi gözlerinde kalpler de olabiliirdi.

Astaroth tartışmak ister gibi görünüyordu ama Calladia kravatını çekiştirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. "Ah," dedi iblis. "Doğru ya."

"Güle güle!" Themmie cıvıldadı, yarı yürüyerek, yarı çırpınarak kapıya doğru gitti. "Mitingde görüşürüz!"

Ben'in onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Elbette," dedi ve yarım bir el salladı.

Sonra Eleonore ile yalnız kaldı.

Yine de o an geçmişti. Gerçek Eleonore tarzında, şimdi odanın içinde fırıl fırıl dönüyor, ayna ile pencere arasında gidip geliyor, sonra da birkaç tekme daha deniyordu. Duvara doğru koştu, bir kertenkele gibi tırmandı ve tavanda sürünmeye başladı, kızıl saçları ve yeşil kumaşı altında sallanıyordu.

Ben'in nabızı hızlandı. Oturma odasına değil, bir korku filmine ait olan bu özel vampir becerisine hâlâ alışamamıştı. "Lütfen bunu karanlıkta yapma," diye yalvardı. "Bana kalp krizi geçirteceksin."

Kız onun üzerinde durdu, başını ona sırtacak şekilde eğmişti. Saçları omzuna dökülecek kadar uzundu ve adam farkında olmadan bir elini kaldırıp saç tellerini okşadı. Yumuşak, çok yumuşak. "Kurt adamıma kalp krizi geçirtmek istemem," dedi kadın.

Onun kurt adamı mı?

Adam bunun neden olduğu ışılıtının tadını çıkaramadan, kız sıçrayarak uzaklaştı ve duvardan baş aşağı indi. Tekrar ayağa kalktığında saçlarından bir tutam aldı ve karışan saçlarına bakarak kaşlarını çattı. "Themmie'ye mesaj atıp siyasi mitinglerde olası bir mücadele için uygun sa modelinin ne olduğunu sormam gerekecek."

Bu, bir mitingden ikinci kez söz edişiydi ve içinde bir şeyi unuttuğuna dair tatsız bir kuşku vardı. "Miting mi?"

"Bu gece Belediye Binası'nın önündeki."

Ateş et. Unutmuştu. Zihnindeki takvime aceleyle baktığında bugünün arşamba değil Perşembe olduğunu fark etti. Ve Perşembe akşamı gerçekten de Gigi'nin açılış mitingiydi. Cuma günü Annex'te Glimmer Falls Dayanıklılık Projesi'nin bir toplantısı yapılacak, ardından Eleonore'un ikinci oyunu sergilenecekti - bu kez Seattle'dan bir tiyatro eleştirmeni de katılacaktı ve bu hem onun hem de kendisinin üzerinde stres yaratıyordu. Cumartesi günü Emporium'da yüksek katılım beklediği özel bir indirim günü vardı, ardından Eleonore'un bir başka performansı gelecekti. Pazar günü... Annex'in Pazar günü düzenleyeceği bir dizi etkinliğe girmek bile istemiyordu.

Lycaon, yorulmuştu.

"Koruma kıyafetiniz nedir?" Eleonore sordu. Ben gözlerini kırptıştırdı. "Ah... ne?"

Başını salladı, sonra kolundan tuttu ve onu odadan dışarı sürüklemeye başladı. "Bana dolabını ve silahlarını göster. Seni uygun şekilde donatağız."

Ben ona dolabında silah ve koruma kıyafetlerinin az olduğunu söyleyebilirdi ama çenesini kapalı tuttu. Eleonore ona dokunuyor ve Themmie ile Astaroth'tan modern giyim hakkında öğrendiği her şeyi heyecanla anlatıyordu ve bu harikaydı.

Hiçbir zaman onun partneri olmayabilirdi ama eğer kadın onu hırpalamak istiyorsa, o da buna izin vermek istiyordu.

NINETEEN

BEN'İN GARDROBU DAHA FAZLA PRATİK PARÇAYA İHTİYAÇ DUYUYORDU -çılgın çakalların ya da kılıç kullanan bir şekil değiştiricinin saldırısına hazırlıklı olması mümkün değildi- ama Eleonore onun her iki elinde birer fincan sıcak çikolatayla kendisine doğru yürüdüğünü görünce buna aldırmadığını fark etti. Haki pantolonu kaslı yapışmış, gömleğinin manşetleri nefis kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı ve can havliyle gövdesine yapışan süveter yeleği sadece vurguluyordu. Zavallı şey, yeleğin ucundan yırtılacakmış gibi görünüyordu.

ani bir hareketle dikişler.

Yine de olmazdı. Eleonore o günün erken saatlerinde böyle bir eşyanın kullanışlılığını merak ederek onu göğsüne tuttuğunda utangaç bir şekilde açıkladığı gibi, Ben onu kendisi örmüştü. Standart mağaza bedenlerine sığmakta zorlandığı için tüm trikolarını elle dikiyordu. Çoğu kurtadam gibi daha büyük ölçekte şekillenmenin yanı sıra, Emporium'da yaptığı faaliyetler sayesinde kaslarını geliştirmişti. Çiçek dikmek ve bakımını yapmak için çömelmek, ağır saksı palmiyeleri taşımak, mobilyaları ve rafları taşımak ve yeniden düzenlemek... Bahçecilik şaşırtıcı derecede etkili bir fitness aktivitesiydi.

Baklava desenli kazak yelek askeri anlamda kullanışlı değildi ama hoşuna gitmişti. O kadar lezzetli bir şekilde ölçülü ve düzgün görünüyordu ki, dişleriyle onu üzerinden söküp alma isteği duydu.

Succubus içgüdülerini... ya da başka bir şey?

Ben ona sıcak çikolatayı uzattığında "Teşekkür ederim," dedi. Avuçlarına bir sıcaklık yayıldı ve bardağı burnuna götürerek plastik dar bir delikten yükselen kokuyu içine çekti. Daha önce

Bir tane istediğinden bahsetmişti; Belediye Binası'na vardıklarında birkaç yiyecek standı bulduklarında, sadece bir tezgâha ilgiyle bakmış ve Ben sıcak çikolata havasında olduğunu söylemişti.

Bu doğru muydu, yoksa yine ona iyi mi davranıyordu? Ona karşı son derece nazikti, bu da yeni, tuhaf ve hoşuna gitmesi bakımından endişe vericiydi. Savunması çöküyordu ve onu desteklemesi gerektiğini bilmesine rağmen bunu başaramıyor gibiydi.

Ben gülümsedi ve fincanını kaldırdı. "Akşamların sıcak çikolata için yeterince serin olmasını seviyorum. Kısalan günlerin tek iyi yanı bu."

Eylül ayının sonlarıydı, yazdan kalma günlerle tempolu geceler arasında gidip gelen, yağmurun aniden bastırdığı bir aydı. Kuzeybatı Pasifik Amerika Birleşik Devletleri'nde hava durumunu tahmin etmek, okyanusa yakınlık ve uzmanlara bırakılması gerektiğine karar vermeden önce araştırmaya başladığı bir dizi meteorolojik ve teknolojik faktör nedeniyle görünüşe göre zordu. Her meteoroloji istasyonunda, meteorologların tahminlerini desteklemek için kemik atabilen bir tahminci vardı ama hava yine de şaşırtmayı başarıyordu.

Eleonore, laneti gerçekten bozarsa, lanetin öngörülemezliğini tahmin etmeye başlayacak kadar uzun süre tek bir yerde kalabileceğini düşündü.

Aklında bu düşünceyle etrafına bakındı. Belediye Binası'nın karşısındaki parkta küçük ama gürültülü bir kalabalığın arasındaydılar. Güneş batıyor, turuncu ışınlarını tuhaf binanın üzerine düşürüyordu. Belediye Binası'nın mermer sütunları Greko-Romen döneminden kalmaydı ama renkli sivri çatısı ona Budapeşte'deki bir görevi sırasında gördüğü Zsolnay kiremitli binaları hatırlattı ve yapının tepesinde kökleri İslam mimarisine dayanan bakır bir kubbe vardı.

Bu mimari tarzlar karmaşası, "özgünlüğü" çok ciddiye alan bir kasaba olan Glimmer Falls'da özellikle yaygın görünüyordu. Binalar yapı olarak benzer olsa bile, boya ve dekorasyon açısından benzersizdi.

Tuhaf şeyler burada gelişirdi. Eleonore bunu severdi.

O tuhaf şeylerden biri yanında durmuş, sıcak çikolata bardağına usulca üflüyordu. Bir çılgının vücudu, gözlükleri ve genel

bir kütüphanecinin tavrı. Eleonore ona bakarken gülümsemekten kendini alamadı. "Neye gülümsüyorsun?" diye sordu.

Eleonore başını salladı. "Açıklaması zor."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi daha çok merak ediyorum."

Böyle bir duyguyu nasıl açıklayabilirdi ki? Göğsü sıcaktı ve ona bakmaktan hoşlanıyordu ve bazen testislerinin dilinin üzerinde ne kadar ağır olacağını merak ediyordu ama Eleonore ne kadar kötü sosyalleşmiş olsa da bunun herkesin içinde itiraf edilecek bir şey olmadığını biliyordu. "Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım, hepsi bu. Ve kazak yelegini beğendim."

Yüzü sanki ona bir çiçek vermiş gibi sevinçle aydınlandı. "Gerçekten mi? Gigi kazak yeleklerle dalga geçiyor. Onların rüküş ve asosyal olduğunu söylüyor ve eminim tüm internet onunla aynı fikirdedir."

Eleonore küçümseyici bir ses çıkardı. "İnternet birbirine bağlı bilgisayar ağlarından oluşan dünya çapında bir sistemdir ve bu nedenle fikir yürütemez." Witchipedia ona bunu öğretmişti ama yine de anladığından emin değildi.

Ben bir kahkaha attı. "Tamam Spock, anlaşıldı."

Eleonore bu iltifat karşısında ısındı. Hem mantıklı hem de dürüst olan Spock'ı sevmiştir. Eleonore kendisinin pek de rasyonel olmadığını kabul edebilirdi, bu yüzden Spock daha çok özendirici bir figür olmuştu.

Uzay Yolu'na yapılan gönderme onu tekrar internet ve bilgisayarların duygusal durumu hakkında meraklandırdı. "Voyager sondaları bilinç kazanmadı, değil mi?" diye sordu, *Uzay Yolu: Sinema Filmi*'ni ve Kaptan Kirk'ün devasa yapay yaşam formu V'Ger'in bir *Voyager 6* uzay sondası olarak ortaya çıktığını keşfetmesini düşünerek. Uzay Yolu bir belgesel değildi, bu yüzden Amerika'nın 1970'lerde gerçekten de iki Voyager uzay sondası fırlattığını öğrenince şaşırmıştı.

"Bildiğim kadarıyla hayır...?"

"Güzel," dedi Eleonore şiddetle. Kirk, V'Ger'in Kaptan Willard Decker'la birleşip makineyle insanı kaynaştırmasından sonra yeni bir yaşam formunun doğuşundan heyecan duymuş gibi görünse de, Eleonore bu olayın Borg'un kökeni olduğuna inanıyordu ve kimse bunu istemezdi.

Ben ona tuhaf tuhaf baktı. "Tüm düşünce süreçlerini takip ettiğimi söyleyemem, ama her zaman ilginçler." Sonra usulca gülümsedi. "Süveter yeleğimi beğendiğinizi söylediğiniz için teşekkür ederim." Bir elini kaldırdı, tereddüt etti, sonra hafifçe omzuna koydu. "Bunun anlamı çok büyük."

Dokunuş, Themmie'nin Savaş Resmi Kıyafeti olarak adlandırdığı yeşil elbiseyi örten hırka tarafından köreltilmiş olsa da Eleonore ürperdi. Adamın elinden vücuduna doğru bir farkındalık kıvılcımı yayıldı, sinirlerini aydınlattı ve kalçalarının arasında bir nabız başlattı. Büyük eller, nazik adam.

Bir sevgili gibi hassas ve verici olur, partnerinin tepkilerine sürekli uyum sağlardı. Bu ilgiye aynı detay ve özenle karşılık vermeden önce tadına varılması gereken bir muamele. Ama seksin pek çok yönü vardı ve Eleonore, Ben sıkı kontrolünü bırakırsa ne olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Tasmağını sıkı sıkıya tuttuğu kurdu biraz serbest bırakırsa.

Başparmağı hafifçe omzunun köprücük kemiğiyle birleştiği noktaya sürtündü ve Eleonore içgüdüsel olarak onun elini kavrayıp kendisine doğru tuttu. Gözleri kilitlendi ve sanki dünyanın geri kalanı yok olup gitti. Dudaklarını yaladı, sonra elini yavaşça boynunun arkasına götürdü.

Ben keskin bir nefes aldı ve sonra parmakları kızın örgüsünün tellerine batarak başını nazikçe ama sıkıca geriye eğdi.

Tanrım, çok uzun zamandır seks yapmamıştı. Ve Ben onun succubus yarısını düzenli duş mastürbasyon seanslarıyla beslemiş olsa da, de yüksek sesle kabul etmese de, o hala... muhtaçtı. Beslenmekten daha fazlasına aç.

Gözbebekleri büyüdü ve irislerinin kahverengisi koyulaşmış gibi göründü. Boğazındaki nabız daha hızlı atıyor, dişleri için yalvarıyordu ve tıpkı onu elbiseyi giyerken ilk gördüğünde hissettiği gibi, onun artan uyarılmışlığını hissedebiliyordu. Kokusu daha koyu, daha miskli, daha baharatlı hale geldi.

Eleonore'un dişleri bacaklarının arasındaki sıcak ihtiyaçla aynı anda zonkluyordu. Onu öpecek miydi?

Zevkleri için beklemeyi sevmezdi. Bunlar değerlendirilmeliydi, çünkü hayattaki iyi şeyler geçici olabilirdi. Bu yüzden parmağını Ben'in kazak yeleğinin V yakasına soktu, onu kendine çekti ve-

"İyi akşamlar, Glimmer Falls!"

Gigi Rosewood'un hoparlörlerden yükselen sesi Eleonore'u öylesine irkiltti ki, geriye doğru sarsıldı ve Ben onu sabit tutmasaydı düşecekti. Bu anın çalınmasına öfkelenen Eleonore, içgüdüsel olarak başını çevirip Gigi'nin portatif ışıklarla aydınlatılmış olarak durduğu Belediye Binası'nın ön merdivenlerine doğru tısladı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Ben. Kadının hoşnutsuzluğuna rağmen ellerini çekti ve birkaç adım geri çekildi. Bulduğu güven de yok olmuştu, çünkü şimdi onun gözlerine bile bakamıyordu.

Belki Eleonore da ona tıslamalıdır.

"Ne muhteşem bir katılım!" Seyirciler alkışlarken Gigi mikrofona konuştu. "Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Her zamanki pembe spor ayakkabılarıyla ışıltılı altın rengi bir pantolon giymişti ve saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Yanında duran pembe bir tabelada adı, kampanya logosu ve destekçilerin bağış yapabileceği bir web sitesi URL'si yer alıyordu. "Şehrimiz çok farklı geçmişlerden ve ekonomik durumlardan gelen insanlardan oluşuyor, ancak son birkaç yıldır şehrimizin liderliği ultra zenginlerin ve iktidarla kişisel bağlantıları olanların isteklerine öncelik verdi. İki yıl önceki tatil köyü ve spa fiyaskosunu hatırlayan var mı?"

Bu, dağınık haykırıışlara ve yuhalamalara yol açtı. Eleonore bir açıklama için Ben'e baktı.

"Kasabanın dışındaki ormanda tartışmalı bir arazi vardı," diye açıkladı Ben Eleonore'un sağ kulağının yanındaki havaya. "Cynthia tapunun bulunduğunu ve arazinin şehre ait olduğunu iddia etti ve daha sonra burayı yerel ekosistemi ve burayı bu kadar büyülü yapan ley hatlarını yok edecek bir tatil köyü ve spa inşa etmek için bir müteahhide sattı. Tabii ki kimseye sormadan. O ve yandaşları da bu işin hissedarlarıydı."

Eğer Ben Eleonore'un gözlerinin içine bakıyor olsaydı, onun küçümseyen bakışını görebilirdi. "Çok az hükümdar tacını hak eder," dedi.

"Güç yozlaştırır," diye düşündü.

"Ya da yozlaşmış olanlar ilk etapta güç peşinde koşanlardır."

Bunun üzerine, sonunda onun bakışlarıyla buluştu. Kaşları kalktı ve başını sahneye doğru salladı. "Gigi yozlaşmış değil."

"Birkaç hükümdar dedim," dedi Eleonore, en azından tekrar onunla yüz yüze geldiği için mutluydu. "Hepsi değil."

Doğrusu, Gigi'nin nasıl bir lider olacağını bilmiyordu. Kadını çok az tanıyordu. Ama tutkuya saygı duyuyordu ve Gigi şehri daha iyi bir hale getirmek konusunda ciddi görünüyordu. İşin püf noktası, şehrin anahtarları onun eline geçtiğinde bu idealizmi korumak olacaktı.

"Tatil köyü inşa edildi mi?" Eleonore bastırdı.

"Mariel inşaatı durdurdu. Oz'la ilk kez bir araya geldiği zamandı."

Eleonore, Mariel ve Oz'u sadece geçerken görmüştü çünkü yeni evliler balayından yeni dönmüşlerdi ve dış dünyadan çok birbirleriyle ilgileniyorlardı. Mariel, Gigi'nin kampanyasına yardım etmeyi teklif etmişti ama Ben'in arkadaş grubuna verdiği isimle "Scooby çetesi" -araştırma gerektiren tuhaf bir referans- ona yeni evliliğinin tadını çıkarması için alan açıyordu. Eleonore'un gördüğü kadarıyla Oz, kendini Mariel'e adanmış ama seçim kampanyasına Ben'den bile daha az ilgi duyan suskun biriydi.

Ben şimdi tüm dikkatini Gigi'nin konuşmasına vermiş, gözlerini Belediye Binası'nın merdivenlerine dikmiş, lazer gibi odaklanmıştı. Bu, kız kardeşinin siyasi etkinliğine katılan bir erkek kardeşten beklenen bir davranıştı ama Eleonore yine de kendini incinmiş ve garip bir şekilde dengesiz hissediyordu. Aralarındaki erotik gerilimi keşfetmek üzere olduklarını düşünmüştü, ama şimdi Gigi hiç olmamış gibi davranıyordu, hatta uyarılmışlığının kalan yankısı havada asılı kalsa bile.

Eleonore elini kalbinin üzerinde gezdirdi. Orada hoşuna gitmeyen bir sızı vardı. Bunun yaralı bir gurur olduğuna karar verdi. Cinsel olarak reddedilmeye alışık değildi, bu reddedilme ne kadar hafif olursa olsun.

Yine de bu sadece cinsel bir şey miydi? Soru sessizdi, uzun zamandır yer vermediği bir parçası tarafından dile getirilmişti.

Küçümseyerek kokladı. Tabii ki öyleydi. O cinsel ve vahşi bir varlıktı. Sikişmek ve öldürmek onun mirası ve kaderiydi, bu kadar basit.

Ama babasının annesinin yanağını nazikçe okşadığını ve annesinin onun anısını korumak için nasıl kılıç kuşandığını hatırladı ve kalbi daha çok acıdı. O sevgi çok nadirdi. Kendisinininki daha ne kadar nadir olabilirdi? Bu mümkün müydü?

İnsanlar alkışlıyordu, Gigi ilham verici bir şey söylemiş olmalı. Eleonore da onlarla birlikte alkışladı.

"İşte bu yüzden," dedi Gigi, "planım-"

Yanındaki tabela alevler içinde kaldı.

Gigi kararan kartondan atlayarak uzaklaştı ve tam zamanında mikrofon gökkuşağı kıvılcımlarıyla patladı. Kalabalığın üzerinde patlayan havai fişeklerin çıkardığı yüksek patlama sesleri, toplananların üzerine korlar yağdırdı.

Ben Eleonore'u yakaladı ve göğsüne bastırdı. Eleonore çırpınarak kurtuldu, kalbi küt küt atıyordu. "Güvenli bir yere git," emretti Eleonore, kazağının yeleşine sıçrayan vurarak.

"Eleonore-"

Adam kızın eline uzandı ama kız başını salladı. "Ben güvenliğim, unuttun mu?"

Kuyruğu alev alev yanan bir sentor dörtlüye geçti. Eleonore patlamalar devam ederken paniğe kapılmış, çılgılık atan insanlardan kaçtı. Bıçaklarını çıkarmıştı, fırlatmaya hazırdı ama görünürde saldırgan yoktu. Bu açıkça büyülü bir saldırıydı, bu da büyüyü yapan kişinin herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyordu. Küfrederek bıçakları kılıflarına geri soktu. Bugün dövüş olmayacaktı, sadece Gigi'yi güvenli bir yere götürecekti.

Eleonore bir anda Gigi'nin yanına ulaştı. Kurt adam Eleonore'dan biraz daha büyüktü ama vampirler güçlüydü ve Eleonore'un yüzyıllara dayanan savaş deneyimi vardı, bu yüzden Gigi'yi omzuna aldı ve son sürat koşarak mitingden uzaklaştı.

Gigi çılgılık atıp çırpındı ve Eleonore'un hızına kıyasla ağır çekim sayılabilecek bir hızla yumruklarıyla Eleonore'un sırtına vurdu. "Beni yere bırak!"

Hiç şansı yoktu. Eleonore'a tek bir görev verilmişti: Gigi Rosewood'u güvende tutmak. Gigi bir böbreğini yumruklarken yüzünü buruşturdu. Vampir gücü demek

zarar görmezdi ve tutulmak istemeyen bir şeyi taşıyarak koşmak zordu.

Olay yerinden beş blok uzaklaştıklarında Eleonore bir şarküterinin tentesinin altında durdu ve Gigi'yi ayaklarının üzerine yatırdı.

Gigi sendeleyerek kendini duvara tuttu. "Ne-" Sözüünü yarıda kesti ve yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Oh, sensin. O kadar hızlı hareket ettin ki kim olduğunu anlayamadım."

"Yaralandın mı?" Eleonore sordu.

Gigi sağlam olduğundan emin olmak istercesine kendini okşadı. Kolundaki yanık izine kaşlarını çattı, sonra topuzundan kurtulmuş bir tutam saçı yakaladı. Uçları kırışmış ve kararmıştı; yanık saçların keskin kokusu havayı renklendiriyordu. "Yaralı değil," dedi Gigi saç kaşlarını çatarak, "sadece hafifçe mangalda pişmiş. Diğer herkes iyi mi?"

"Bilmiyorum."

Gigi geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. "Geri dönmeliyiz. Kimsenin yaralanmadığından emin olmalıyım."

Eleonore onun ilerlemesini engelledi. "Kesinlikle olmaz. Tehlikeye doğru yürümene izin vermeyeceğim."

Gigi onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Belki kurt formunda olsaydı bunu başarabilirdi ama bir insan olarak bir vampiri alt etme şansı yoktu. "Lütfen," dedi Gigi. "Onlar benim arkadaşlarım ve destekçilerim. Benim topluluğum. Kaçıp gidemem."

"Eğer şimdi geri dönersen, havaya uçurulma ihtimalin çok yüksek, o zaman arkadaşlarına ve destekçilerine ne olacak?" Gigi tekrar tartışmaya başlayınca Eleonore elini uzattı. "Telefonunu bana ver. Ben'i arayacağız."

Gigi telefonu vermedi, onun yerine kardeşini kendisi aradı ama en azından hoparlör moduna aldı.

"Gigi? İyi misin? Neredesin?" Hoparlörden Ben'in panik dolu sesi yükseldi. "Eleonore seninle mi?"

"Ben iyiyim," dedi Gigi, Eleonore'a sitem dolu bir bakışla gözlerini kısarak. "Ve evet, Eleonore burada. Herkesi kontrol etmek için geri dönmeme izin vermiyor." Bunu ahlaki bir hataymış gibi söyledi ve Eleonore karşılık olarak bir dişini gösterdi.

"İyi," dedi Ben şiddetle. "Neredeyse herkes dışarı çıktı ve itfaiye de burada, ama bu güvenli olduğu anlamına gelmez. Neredesin sen? Seni alacağım."

Gigi ilk kez çevrelerini fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Kuzen Maya'nın şarküterisinin dışında aslında." Kaşlarını çatı. "Ben, herkesi kontrol etmem gerek."

"Önce yeniden toplanmamız gerekiyor. Kimsenin ciddi şekilde yaralandığını sanmıyorum, sadece sağlık görevlilerinin tedavi ettiği birkaç küçük yanık var. Tehlikenin geçtiğinden emin olduğumuzda insanları kontrol edebilirsin."

"Ugh." Gigi telefonu kapattı ve cebine geri soktu. "Sen ve kardeşim, yemin ederim."

Eleonore kaşlarını kaldırdı. "Seni güvende tutmak istemem yanlış mı?"

"Anlamıyorsunuz." Gigi parmağıyla Belediye Binasına doğru bir işaret yaptı. "O insanlar benim yüzümden oradaydı. Orada olmalarını ben istedim. Bu da demek oluyor ki, eğer biri zarar gördüyse, *bu benim yüzümdendir.*"

"Hayır, sana saldıran her kimse onun yüzünden." Eleonore Glimmer Falls'ta pek fazla insan tanıımıyordu ama bariz bir şüpheli vardı. "Cynthia Cunningham, şüphesiz."

"Bu bir *saldırı* değildi," dedi Gigi, bu öneri karşısında irkilmiş görünüyor. "Ahmağın biri yasadışı havai fişek patlatmış."

Eleonore başını salladı. "Havai fişek gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı ama açıkça sihirdi. Önce işaretiniz, sonra da mikrofon hedef alındı. Bu rastgele değil."

Gigi'nin dudakları aralandı ama itiraz etmedi. İlk kez durumun ciddiyetini anlamış gibiydi. "Gerçekten birinin beni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Seni öldürmek değil," dedi Eleonore. "Eğer amacı bu olsaydı, senin tabelanla başlamaz ya da kalabalığın içine patlamalar göndermezdi. Patlama sırasında hâlâ mikrofonun başında olsaydın bile yanıkların yüzeysel olurdu. Bu bir mesajdı."

Yarıştan çekil yoksa.

Gigi'nin yüz hatlarını öfke kapladı. "İşbirlikçi *kaltak*," diye tükürdü. "Gücü elinde tutmayı o kadar çok mu önemsiyor ki, onu incitmeye

kendi seçmenleri?"

Eleonore açıkça, "Evet," diye cevap verdi. Köylüleri krallar adına kurban etmek çok eski bir insan geleneğiydi.

"Bu kadar korkunç bir insan olmayı hayal bile edemiyorum." Gigi başını salladı. "Belki de herkesi güvende tutmak için yarıştan çekilmeliyim."

"Kesinlikle olmaz." Eleonore Gigi'nin omuzlarını tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Eğer şimdi çekilirsen, o kazanır. Kendi halkını ateşe vermeye hazırsa, bu kasabaya başka ne yapmaya hazır?" Ben ona tatil köyünden, bunun ley hatlarını nasıl yok edeceğinden bahsetmişti. Büyü bir yere Glimmer Falls'taki kadar derinlemesine işlenmişse, bu mistik ağın çözülmesinin yıkıcı etkileri olurdu. "Bir dönem daha kazanamaz."

Gigi şarküterinin ön camına yaslanmış, kollarını sıkıca kendine sarmıştı. Sarsılmış ama öfkeli görünüyordu ki bu iyiydi. Öfke, pek çok zorluğa rağmen bir bedeni ayakta tutabilirdi. Eleonore'un umudu öldükten çok sonra bile öfkesi onu ayakta tutmuştu.

"İnsanların incinmesini istemiyorum," dedi Gigi. "Ama haklısın. Onun kazanmasına izin veremem. Çok ileri gitti."

Farlar sokağa döndü ve Eleonore'un göğsündeki gerginliğin bir kısmı Ben'in tanıdık yeşil arabasını görünce gevşedi. Ben bunun daha iyi olmasına yardım edecekti. Eleonore nasıl dövüşüleceğini ve nasıl kaçılacağını biliyordu ama Ben onun sahip olmadığı bir beceriye sahipti. Şekerlemeli sıcak çikolata yapıp Gigi'ye her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek ve Gigi de ona inanacaktı.

Belki Eleonore'a bunu da söyleyebilirdi. Ve insanların en kötüsünü gördüğü, güvenmeyi unuttuğu yıllara rağmen Eleonore da ona inanabilirdi.

YİRMİ

I Scooby çetesi nihayet Ben'in evinden ayrıldığında **saat gece ikiydi**Bundan sonra ne yapacaklarını tartışmak üzere acil bir toplantı yapmışlardı. Astaroth, Oz ve Eleonore çeşitli intikam yöntemlerini tartışırken ve Calladia annesinin yozlaşmış olduğunu bildiğini ama bu kadar yozlaşmış olmadığını mırıldanarak öfkeyle volta atarken, Ben herkes için sıcak çikolata ve kurabiye yapmıştı. Mariel ve Themmie sonunda Eleonore ve iblisleri daha dramatik önerilerinden vazgeçirmiş ve nihayetinde demokrasiye yapılan saldırıyı kınayan bir bildiri yayınlamaya karar vermişlerdi. Gigi yaralıları kontrol etmek için etrafta dolaşacak ve daha fazla

gelecekteki olaylar için güvenlik.

Gigi kupasını göğsüne bastırarak, "Biz geri adım atmıyoruz," demişti. Kız kardeşini bu kadar sarsılmış görmek Ben'i üzmüştü ama o güçlü biriydi ve Gigi iyi mücadele etmeye devam edeceğine yemin ederken Ben'in endişesi gururuyla savaşıyordu.

Ben bu cesareti kendi cesaretiyle onurlandırmaya çalışmış, titreyen korkusunu özel olarak açığa çıkarana kadar kilit altında tutmuştu.

Astaroth ve Calladia Gigi'ye eve kadar eşlik etmeyi teklif etmişlerdi. Onlar Calladia'nın kırmızı kamyonetine doluşurken Ben kapı aralığından el salladı. Arka lambalar köşede kaybolur kaybolmaz Ben titreyerek nefes verdi ve bir elini kalbine bastırarak kapı çerçevesine doğru sarktı. Parmağı, kazak yeleğinin liflerini eritmiş olan bir yanık izinin kenarlarına dokundu. En sevdiği kazak yeleği, diye düşündü çılgınca. Mavi-gri baklava desenli. Eleonore'u etkilemek için giymişti ve şimdi mahvolmuştu.

Eleonore bir anda onun yanındaydı. Dirseğinden tutarak, "," diye emretti.

Ben, kadının onu tekrar içeri götürmesine izin verdi. Onu kanepeye itti, etkili ve agresif hareketlerle battaniyeye sardı ve mutfağa doğru gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir fincan çay tabağıyla geri döndü ve Ben'in önündeki sehpanın üzerine koydu. Sonra kollarını kavuşturdu ve gözlerini kırpmadan ona baktı.

Ben gözlerini kırpıştırarak onunla dumanı tüten çay arasına baktı. Kadın onu o kadar sıkı sarmıştı ki kollarını hareket ettiremiyordu.

"Um?" "İç," diye emretti. "Sıkıntılısın."

Bir bakıcı olarak hassas bir dokunuşu yoktu ama Ben felaketle sonuçlanan mitingden beri ilk kez gülümsedi. Eleonore hayata savaş alanına bakan bir general gibi yaklaşıyordu ve şimdi de onu rahatlatmak için güçlerini -çay ve battaniye- seferber ediyordu.

Duyguları üzerindeki katı kontrolü çözüldü ve ağlamaya başladı.

Eleonore'un gözleri büyüdü. Onun yanına oturdu ve omzunu okşadı.

"İşte, ," dedi. "Düşmanı yeneceğiz."

Ben kendini tutamadı; onun yatıştırıcı olma çabasına ıslak ıslak güldü, gözyaşlarının arasından burnunu çekti. "Özür dilerim," dedi gözlerini silerek. "Gigi'nin önünde çıldırmamaya çalışıyordum." Gigi yeterince korkmuştu zaten; Ben'in onun önünde dağılmasına ihtiyacı yoktu. Ama şimdi o gittiğine göre, kız kardeşinin tehlikeden kıl payı kurtulduğunu görmenin korkusunu haykırmakta özgürdü.

Ben her zaman ağlayan biriydi. Hüzünlü filmlerde, ailesi ve arkadaşları üzüldüğünde, bunaldığında... Okulda bu yüzden zorbalığa uğramıştı ama artık o kadar da umursamıyordu. böyle biriydi ve ailesi için daha az şey hissetmektense derin bir sevgiyi ve ağlamayı tercih ederdi.

Eleonore onun sıkıntısına şaşırmış görünüyordu. Kendi durumu hakkında bir kez bile ağlamadığını fark etti ve hiç ağlayıp ağlamadığını merak etti. Gözleri onun ağlamaklı yüzüyle çay arasında gidip geldi ve tabağı yaklaştırdı.

İpucunu alan Ben, kollarını battaniden kurtardı ve bardağı kaptı. İçinde beş poşet çay vardı. Belki de Eleonore sıkıntı ne kadar büyükse, onunla mücadele etmek için gereken cephanenin de o kadar büyük olduğunu düşünüyordu. Çayı yudumladı.

Neredeyse dayanılmaz derecede naneli bir demleme yaptı ve takdîrkâr bir ses çıkardı. "Çok güzel," diye boğuk bir ses çıkardı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, hâlâ onu bir şahin gibi izliyordu. Ben, o delici yeşil bakışların altında çayın geri kalanını olabildiğince hızlı bir şekilde mideye indirdi. Sonra fincanı tabağa geri koydu. "Çok lezzetli," dedi, damak tadının bir daha düzeliş düzelmeyeceğini merak ederek. En azından çay onu şok etmiş ve gözyaşlarını dindirmişti.

Eleonore onu şaşırtarak, "Gigi'ye karşı çok iyiydin," dedi. "Korkuyordu ama sen sakın kaldın ve bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağladı."

"Sadece dışarıdan," dedi. "İçeride birkaç saattir tutarsız bir şekilde çılgık atıyorum."

"Hâlâ içten içe bağılıyor musun?" diye sordu kumral kaşları birbirine yaklaşıyor. "Daha fazla çay temin edebilirim."

"Hayır," dedi zorla. "Başka çay yok, teşekkürler." Kadının endişeli ifadesini sürdürmesi üzerine, ona yardımcı olduğunu hissettirebilecek başka bir şey bulmaya çalıştı. "Ocağın üzerindeki dolapta viski var."

Kısa bir süre sonra ikisi de hafif çakırkeyifti ve pijamalarını giymiş, birlikte *Uzay Yolu*'nun bir bölümünü izliyorlardı. Eleonore'un pijamaları Ben'in gömleklerinden biri ve belden kıvrılmış bir flanel pantolonundan oluşuyordu. Ben muhtemelen ona daha iyi uyan bir şeyler alması gerektiğini biliyordu ama Eleonore'u kendi kıyafetleriyle yüzerken ilk kez gördükten sonra başka bir şey teklif edemeyecek kadar mutlu olmuştu. Kalbinde garip, sahiplenici bir yere dokunmuştu. Kız buradaydı, onun kıyafetlerini giymiş, onun televizyonunda en sevdiği programı izliyordu, rahatlamış ve mutlu görünüyordu.

Eleonore'un rahat olma konusunda pek deneyimi olduğunu sanmıyordu.

"Q'nun her şeye kadir gücüyle yeterince ilginç şeyler yaptığını düşünmüyorum," dedi.

"Hm?" Ben birkaç dakikadır *TNG*'yi izlemediğini fark etti, onun yerine gözlerinin, saçlarını dağınık bir topuzla bağladığında ortaya çıkan soluk boyun kıvrımını izlemesine izin verdi.

"Yani, ilginç şeyler yapıyor," dedi ve Q'nun bir mariachi grubunun parçası olarak köprüde trompet çaldığı televizyonu işaret ederek

"ama evrenin kaderini şekillendirebilecekken *Atılgan*'ın mürettebatına odaklanmış durumda."

"Belki de evrenin kaderini şekillendirmekten yorulmuştur," dedi Ben. "Belki de normal insanlar tarafından kabul edildiğini hissetmek istiyordur."

Eleonore'un başı döndü. Düşünceden etkilenmiş görünüyordu. "O yalnız."

"Belki." Ben'in gözleri hâlâ Eleonore'un boynundaydı. Viski dünyanın sınırlarını yumuşatmıştı ama henüz sarhoş değildi, sadece merak ettiği bir soruyu soracak kadar gevşemişti. "Bir vampir tarafından ısırılmak çok acıtıyor mu?"

Eleonore'un omurgası kaskatı kesildi. Göz bebekleri o kadar hızlı büyüdü ki gözleri bir anda yeşilden siyaha döndü. "Ne?"

Ben iki parmağının ucuyla boynuna dokundu. "Isırılmak. Av için iyi hissettirdiğini söylemiştin ama... canın da yanıyor mu? Vampirlerin bu şekilde içmeyi tercih ettiğini sanıyordum."

Dudakları aralandı. Kıpırdamadan oturmasına rağmen etrafındaki hava titreşiyor gibiydi. "Bu şekilde içmeyi seviyoruz, evet," dedi, aksanı hiç duymadığı kadar güçlüydü. "Samimidir." Dişleri her içtiğinde olduğu gibi uzamıştı ve bir tanesini alt dudağına batırarak pelüş yüzeyi çukurlaştırdı. "Açıktası ben hiç ısırılmadım ama acımadığını duydum. Tükürüğümüz deriyi uyuşturuyor. Hafif bir sızı ve ardından büyük bir zevk."

En büyük zevk kulağa... ilginç geliyordu. Ben koltukta kaykıldı ve büyüyen ereksiyonu için yer açtı. "İnsanları ısırıldığında onları kurutuyor musun?" diye sordu. Daha önce kendi nabzının hiç bu kadar farkında olmamıştı.

"Hayır, sadece doyana kadar içeriz."

Ben onun Fransız aksanıyla söylediği *doymuş* kelimesini duyunca ürperdi. Eleonore nadiren rahatlıyorsa, onun gerçekten *doyduğunu* daha da az hayal ediyordu. "İstiyor musun?" diye sordu.

Kadın daha da kaskatı ama şimdi Ben onun kol ve bacaklarındaki ince titremeleri görebiliyordu. "Ben, boynunu mu uzatıyorsun?" diye sordu sessizce.

Öyle miydi? Buzdolabındaki poşetlenmiş kanı düşündü. Ocakta ısıtılsa bile tadı taze kan kadar güzel olamazdı. O içmemişti.

susamış olmalı.

Onun kanepesinde, onun kıyafetleriyle oturmuş, onun televizyonunu izliyordu. Onun da kendi kanında doymuş ve uykulu olmasını istiyordu.

Ben doğruldu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sarhoş musun?" diye sordu. "Değilim, sadece biraz çakırkeyifim, ama sarhoşsan bunu yapmak istemiyorum-"

Bir anda Eleonore onun kucağına oturdu. Adamın yanaklarını avuçlarının arasına aldı. "Sarhoş değilim," dedi. "Söyle bana, bunu istiyor musun?"

Aman Tanrım.

Ben'in üzerinde kendini inanılmaz hissediyordu, güçlü kalçaları Ben'in belini kavrarken onu sıkıyordu. Ben'in kalbi hızla çarpıyordu. Kendini canlı, canlanmış ve *çaresiz* hissediyordu. Onun dudaklarını bu şekilde bile üzerinde hissetmek...

Başını salladı. "Evet," dedi, şahdamarını ortaya çıkarmak için başını yana eğerek. "Biliyorum."

Kırmızı dudaklarından ürpertici bir nefes kaçtı. Ben, onun bir yılan gibi saldırmalarını bekleyerek kendini hazırladı ama onun yerine nefesi nabzının üzerinde gezinene kadar eğildi. Sonra dilinin yumuşak, ıslak darbeleri Ben'in teninde gezinmeye başladı.

Ben inledi. Beklentiden ve kadının kucağındaki ağırlığından başka hiçbir şey onu sertleştirmemişti.

Eleonore bunu hissetmiş olmalıydı. Sahip olduğu succubus içgüdüleriyle de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kucağına daha da yerleşti ve kalçalarını nazikçe salladı, onu çıldırtacak yavaş, kademeli hareketlerle ereksiyonunun üzerinde hareket etti. Dili tekrar tenine değdi ve adam belini sıktı, beklentiden neredeyse aklını kaçıracaktı.

Ani bir sızı oldu ama acı anında kayboldu, yerini boynundan tüm vücuduna yayılan bir ısı dalgası aldı. Kadının dişlerinin boynunda olduğunu hayal meyal fark etti. Sonra ilk kez emdi ve adam tamamen çözüldü.

"Oh-my-" Ben cümlesini tamamlayamadı. Hayal edebileceği her şeyin ötesinde, sıcak ve karıncalı bir zevk içinde dönüyordu. Tüyleri diken diken oldu, sonra daha fazla sıcaklık dalgasıyla yatıştırıldı ve ağzının her çekilişi yeni bir uyarılma nabızı uyandırdı. Parmakları

Adam kendini tutamadan Eleonore'a sürtünürken Eleonore'un beline saplandı. Uzaktan, elleriyle ve ona karşı uyguladığı gle onu zedeleyip zedelediğini merak etti ama Eleonore aldrmıyor gibiydi. Ona aynı sertlikte sürtündü, sonra boynuna doğru inledi. Ses, kafatasının dibinde kamp kurmadan önce damarlarında titreşti.

"Lycaon, Hekate, İsa, *lanet olsun-*" Ben herhangi bir tanrıya inanmıyordu ama yine de isimleri dilinden döküldü. Aletinde basınç oluştu ve taşakları sıkılaştı. Bundan boşalacaktı.

Eleonore bir kez daha, adamın başını döndürecek kadar sert emdi, sonra geri çekilip delikleri yaladı. "ok iyi," diye inledi, ona karşı sallanmaya devam etti. Parmakları adamın saçlarına gömülmüş, gözlerinin içine bakabilmek için onu yerinde tutuyordu.

Ben daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti. Dudakları adamın kanıyla yakut kırmızısına dnmşti ve bir damla çenesine doğru damlıyordu. Solgun teni, içine akıttığı hayatla kızarmıştı ve gözleri arzudan karanlık ve pusluydu. Klitorisini adamın sikinin üzerinde kısa, keskin daireler çizerek ovalarken nefes nefese kalmıştı ve bu ona yaklaştığını gösteriyordu.

Sonra başını arkaya eğip haykırdı ve hepsi bu kadar sürdü. Ben pijamasının içinde orgazm oldu, öyle bir his patlaması yaşadı ki bağırmaya ve ona daha sıkı sarılmaya başladı. Onu göğsüne bastırarak itti ve fişkırmaları bastırdı.

Bitkin düştüğünde, göğsü bir krk gibi kabararak kanepeye yığıldı. Eleonore'u ölümüne kavrayışını bırakmak için kendini zorladı, bunun yerine sırtını nazikçe aşağı yukarı okşadı. Eleonore titredi, sonra yüzünü onun boynuna gömdü ve ısırık izini yaladı. Onu yatıştırıyor muydu yoksa son lezzet parçasının tadını mı çıkartıyordu, bilemiyordu ama buna bayılıyordu.

Ona tapıyordu.

Baş dönmesi onu sardı ve gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. Sanki hayatının yörüngesine bir balta indirmiş, zamanı öncesi ve sonrası olarak ikiye ayırmış gibiydi. Kızın ağzı onun üzerinde *olmadan önce*. Onun ısırığının zihnini döndüren, imkânsız hazzını tattıktan *sonra*.

"Bundan sonra benden içeceksin," dedi kabaca. Sonra kızın omurgasının sertleşmesi üzerine hatasını anlayarak durumu netleştirdi. "Sadece sen istersen tabii ki. Bu bir emir değildi. Özür dilerim."

Emir vermek doğasında yoktu, lanet onu daha temkinli yapmasa bile, ama kızın ısırmasıyla ilkel ve sahiplenici bir şey yükselmişti. Birden aklına Eleonore'u ondan almaya çalışan herkesin boğazını parçalayacağı düşüncesi geldi.

Bu ilkel ihtiyaç ve öfke... Bu o değildi. En azından tanıdığı bir versiyonu değildi, ama hissetmesi gereken alarm, orgazm sonrası pus içinde uzaktı. Diğer kurtadamların kurdun içgüdüleri hakkında konuştuklarını duymuştu ama ne demek istediklerini daha önce hiç anlamamıştı.

Şimdi yaptı.

Eleonore onun açıklamasından sonra rahatlamıştı ve şimdi başını kaldırdı. Kendini, istemeden de olsa emir verilmesine ve emrin çabucak iptal edilmesine öfkelenmesine hazırladı ama Eleonore tembelce gülümsedi. Yanakları kızarmıştı ve cildinde, duşta her mastürbasyon yaptığında aldığı nemli parlaklık vardı. Bu gece onu iki kez beslemişti. "Bundan sonra senden içmek istiyorum," dedi ona, aksanı hâlâ kalındı. Sonra kirpikleri kırpıştı ve kocaman esnedi.

Ben o kadar yoğun bir şekilde orgazm olmuştu ki hareket edememesi gerekirdi ama beyni hayvani içgüdüler tarafından ele geçirilmişti. Eşini beslemişti ve artık yorulmuştu. Onu kollarının arasında kaydırды, sonra da yatak odasına götürmek için ayağa kalktı. Kendi yatak odasına, çünkü paylaştıklarından sonra onun kendisinden uzakta uyumasına izin vermek istemiyordu.

"İşte," diye fısıldadı, onu lacivert çarşaflarının üzerine yatırırken. "Bu gece benimle kalır mısın? Lütfen?"

Eleonore başını salladı, yanağı yastığın üzerinde hareket ediyordu. Gözleri kapalıydı ve adam onu izlerken nefes alış veriş yavaşladı ve eşitlendi.

Göğsünde dayanılmaz derecede hassas bir şey çiçek açtı. Yatağında uyuyan vampir succubus'a hayret ederek göğüs kemiğini ovuşturdu. Kendisi hâlâ uyanıkken onun yanında uyuyakalmak nasıl bir güven gerektiriyordu.

Temizlenmek için kısa bir süreliğine tuvalete gitti, sonra yeni pijamalarını giydi, onun yanına yattı ve ışığı söndürdü.

Düşünceleri uykunun sisine gömülürken içgüdülerinin dümene geçmesine izin vererek onu göğsüne bastırdı ve vücudunu onun etrafında kavislendirdi, ona karşı çok acımasız olan dünyaya karşı bir siper oldu.

Ona güveniyordu.

Bu güveni asla ihlal etmezdi.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

E Ben ertesi sabah mutfağa girdiğinde **LEONORE** **YUKARI** **AŞAĞI** tavana tutunuyordu.

"Bir fikrim var," dedi. "Dur bakalım, ne yapıyorsun?" Eleonore ona el salladı. "Evinizi yeniden boyamalıyız!"

Seksi görünüyordu ve bunun tek nedeni Eleonore'un bir gece önce onun kanını içmiş olması değildi. Tişörtü ve pijama pantolonu buruş buruştu, saçları çekici bir şekilde dağılmıştı ve sakalının kenarlarında kirli sakal çıkmıştı. Onu böyle dağınık görmek hoşuna gitmişti.

Dün gece onun vücudunu kendi vücudunda hissetmek de hoşuna gitmişti. Kurt adamının ne kadar hoş biri olduğu ortaya çıkmıştı!

Ben gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne?"

"Tüm evin bir kat boyaya ihtiyacı var ama özellikle tavanınız çok kötü." Beyaz boyanın bazı yerleri soyulmuş, bazı yerleri ise sararmıştı. Eleonore çıkıntılardan birini dürttü, bir boya parçası düştüğünde burnunu kırıttı.

"Sanırım," dedi ve kahve fincanına doğru yöneldi. "şeylerden biri de bu. Çok fazla oluyor." Cezveyi dolu bulduğunda memnun bir ses çıkardı. "Kahve mi yaptın?"

Eleonore salladı, kızıl saçları altından sallanıyordu. "Birkaç deneme yaptım ama sanırım çözdüm."

Birkaç deneme, o sabah kahve makinesiyle olan mücadelesi için hafif bir terimdi. Ben'in onu kullandığını görmüştü, bu yüzden kendini hazır hissetmişti, ancak tüm parçalar ve parçalarla yüzleşmek kafa karıştırıcıydı. İlk önce doldurmayı unutmuştu

makineyi suyla doldurmuştu. Sonra temizledikten sonra sürahiyi yerine koymayı unutmuş, bu da mutfak zeminine kahverengi bir su selinin akmasına neden olmuştu. Ayrıca filtreye kaç kaşık koyması gerektiğinden emin değildi, bu yüzden tahmin yürüttü ama sonunda tencere uygun şekilde kahveye benzeyen sıcak bir sıvıyla doldu.

Bir kupa içtikten sonra, şu anda tavana yapışmış boyayı inceliyordu, bu yüzden onu uyandırma görevini yerine getirdiğini düşündü.

"Çok güzel bir gün," dedi. Parmakları titriyordu ve bacağı o kadar hızlı koşuyordu ki neredeyse titriyordu. "Çok fazla güneş var! Belki bugün bahçeye bir eğitim kuklası yerleştirebiliriz. Ya da belki Cynthia Cunnington'ı yakalayıp kollarını kırmalıyız?" Kıkırdadı. "Çok fazla olasılık var! Şimdiden harika vakit geçiriyorum."

Parmakları rastgele bir sırayla seğirirken yere yığılmamak için tavana daha sıkı yapıştı. Ben'in mutfak zeminine düşme düşüncesi onu tekrar kıkırdattı. Ne kadar dramatik olurdu!

Baş aşağı dursa bile Ben'in ona tuhaf tuhaf baktığını anlayabiliyordu. Bir fincan kahve doldurdu, bir yudum aldı... ve lavaboya tükürdü. "Yüce Tanrım," diye boğuldu. "Ne kadar öğütülmüş kahve kullandın?"

Eleonore yaptığı hesaplamaları düşündü. Sekiz bardak suyla... "Yirmi dört kaşık," dedi gururla.

Ben musluğu çalıştırıyor ve ağzını çalkalamak için avucuna su alıyordu. "Çok fazla," dedi. "Çok fazla."

"Öyle miydi?" Eleonore kaşlarını çatı. "Tadı korkunç kahverengi bir çamur gibiydi ama zaten önemli olan da bu değil mi?" Kahvenin tadı kötüydü ama iyi hissettiriyordu ve Eleonore şu anda kalbi patlamadığı sürece bütün bir orduyla tek başına savaşılabilecekmiş gibi hissediyordu.

Ben doğruldu, sonra tezgâha yaslanıp ona baktı. "Stratosfere kadar kafein aldın, değil mi?" diye sordu.

Eleonore bu terimi henüz bilmiyordu -*stratosfer*- ama araştıracaktı. Tekrar güldü. "Uçabilirmişim gibi hissediyorum!"

Ben bir elini burnuna ve çenesine sürterek gözlüklerinden kaçındı. "Doğru," dedi. "Kötü bir düşünüş yaşayacaksın."

Eleonore hayatında hiç bu kadar heyecanlanmamışken bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. "Kahveye bayılırım!" diye telaffuz etti.

"Eminim biliyorsundur." Ben kollarını uzattı. "Yerde bana katılmak ister misin?"

Onun pençesine düşüncesi cazipti ama onu yaralamak istemiyordu, bu yüzden Eleonore bir yengeç gibi tavana tırmandı ve duvardan aşağı indi. Ayağa fırladı, sonra sallanmaya başladı. "Ah," dedi bir elini göğsüne bastırarak. "Kalbim çok hızlı atıyor." Başı da döndü. Sağ tarafı yukarıda olmak pek de iyi hissettirmiyordu.

"Su," dedi Ben. Bir bardak doldurdu ve ona uzattı.

Eleonore gözkapakları seğirirken ilacı yudumladı. Terlemeye başlamıştı ve endişesi artmıştı. "Kendimi zehirledim mi?" diye sordu. "Ölüyor muyum?" Altı yüzyıl sonra, bu utanç verici bir ölüm şekli olabilirdi.

"Hayır," dedi Ben, "ama bakalım suyla ne yapacaksın. Eğer biraz sonra kendini daha iyi hissetmezsen seni doktora götüreceğim."

Eleonore dişlerini gösterdi ve tısladı. "Sülük yok," dedi. "Sülüklerden nefret ederim."

"Artık sülük yapmıyorlar." Ben bir kolunu ona doladı, sonra onu kanepeye doğru yönlendirdi. "Neden ben kahvaltı hazırlarken sen de oturup su içmeye devam etmiyorsun?"

Kahvaltı kulağa hoş geliyordu. Eleonore aniden açlıktan ölüyordu.

Buzdolabının açılıp kapanma sesini yumurta kırma sesi takip etti. Lezzetli bir şeyler cızırdamaya başlayınca Eleonore kendini kanepeye attı, hızla çarpan düşüncelerini ve kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Belki de bu endişe verici hissi gösterisine dahil etmeliydi. İkinci gösterisi bu akşamdı ve gerçek bir avangart sanatçının benzersiz bir deneyim yaratmak için performansın içeriğini her seferinde değiştireceğine karar vermişti. Altta yatan kana susamışlık, özgür irade ve zorlama dansı eserin özü olarak kalacaktı ama belki de bunu genişletmek için yer vardı. İçine atıldığı durumun yeni yönlerini keşfedecekti.

Ben bir tabak domuz pastırması ve çırpılmış yumurtayla ortaya çıktığında, o da tüm vücuduyla bir hareket yapıyordu.

çok kahve içti. Bir ürpertinin ayak bileklerinden parmak uçlarına kadar vücuduna tırmanmasına izin verdi, tüm vücudu sallanmaya başladı ve sonra internetin ona *caz elleri* olduğunu söylediği şeyle başının patlaması hissini taklit etti.

Ben'in adımları, tabağı bırakmak için sehpaye doğru ilerlemeden önce biraz durakladı. "Artık yaptığın şeylerin yarısını bile sorgulamıyor olmamın iyiye işaret olup olmadığını bilemiyorum."

"Domuz pastırması!" diye bağırdı, zıplayıp tabağın önüne oturdu. "Sende de var mı?"

Onaylarcasına homurdandı, sonra kendi tabağını alıp yanına oturdu ve yanında büyük bir bardak su daha getirdi. Neyse ki, yemek ve su kombinasyonu onu biraz sakinleştirdi, ancak kafasında bir ağırlı başlamıştı.

"Kahve makinesine kaç kaşık koymalıydım?" diye sordu şakaklarını ovuşturarak.

"Sekiz ya da daha fazla."

"Oh." Kullandığının üçte biri kadar. "Ve bu seni uyandırmak için yeterli mi?"

Ben kıkırdadı. "Gününe göre değişir." Saatini kontrol etti. "Mağazaya gitmem gerekiyor. Burada kalabilir misin, yoksa benimle gelmek ister misin?"

Normalde giderdi ama başındaki ağrının giderek arttığını düşününce... "Kalmaya karar verdi. "Zaten rutinimi uygulamam gerekiyor."

"Doğru," dedi. "İkinci gösteri. Biletlerin tükendiğini söylemiştim, değil mi?"

"Evet!" Tiyatro eleştirmenlerinin ilgisi ve gazetelerdeki övgü dolu eleştiriler üzerine Ben bilet satmaya karar vermişti; biletlerin küçük bir yüzdesi mekânın kullanımı için Emporium'a, geri kalanı da Eleonore'un kendisine gidecekti. Kendi parasına sahip olma fikri hoşuna gitmişti.

Gülümseyerek başını salladı. "Kana bulanmış yorumlayıcı dansın tiyatroda son moda olduğunu asla tahmin edemezdim ama yıllardır bir gösteri izlemedim, ne bilebilirim ki?" Bacaklarının aralığını, dizi kalçasına değene kadar genişletti. "Sen bir fenomensin Eleonore."

Övgü karşısında telaşlandı ve fiziksel dokunuştan memnun oldu. Dün geceden sonra, Ben'in utanç içinde odasından çıkmasını bekliyordu.

ve pantolonunun içinde orgazm olduğu için özür diliyordu, ama aralarındaki fiziksel engeli böylesine dramatik bir şekilde ortadan kaldırmak onu gündelik temas konusunda daha rahat hale getirmiş gibi görünüyordu.

Gündelik temastan bahsetmişken... "Düşünüyordum da," dedi çatalı yere bırakarak.

"Evet?" diye sordu bir dilim pastırmayı ısırmadan önce.

"Kanını emmemden hoşlandın. Ben de senin penisini emebilir miyim?"

Ben patlayıcı bir hırıltı sesi çıkarırken pastırma odanın diğer ucuna uçtu. Bir elini ağzına götürdü, sonra başını çevirip iri gözlerle ona baktı. Avucunun arkasından boğuk bir ses çıktı.

Eleonore kaşlarını çattı. "Çok mu ileri gittim?" Kabul etmek gerekir ki, altı yüzyıldır kimseyle çıkmamıştı. Bu ille de çıkmak anlamına gelmiyordu. Ama yıllar boyunca yaşadığı cinsel birliktelikler çoğunlukla suikast görevlerinden kaçabildiği tek seferlik ilişkiler olmuştu - ya da söz konusu suikastların girişinden

-Bu yüzden birlikte yaşadığı adama penisini ağzına sokup sokamayacağını sormanın politikasını bilmiyordu.

Evet, Ben'le durumu biraz karışıkta ama tadı güzeldi, tiyatro çabalarını destekliyordu ve ona kahvaltı hazırlıyordu ve tüm bunlar hoşuna gidiyordu. Ve uzun, çok uzun zamandır ilk kez, kendisi için bir şeylere sahip olabileceğini hissetti. Özgürce verilen ve özgürce alınan bir zevk.

Onu becermek de hoşuna giderdi ama bu henüz geçmek istemediği bir çizgiydi. Aralarındaki her şey eşitlenene ve hiçbir komut onun iradesini şekillendiremeye kadar.

Ben elini kucağına bıraktı ama konuşmadan önce ağzı birkaç dakika sessizce çalıştı. "Neden bana oral seks yapmak istiyorsun?"

Bugünlerde bu harekete böyle deniyor olmalıydı. Omuz silkti ve yaklaştı. "Senden hoşlanıyorum," dedi. "Eminim ben de senin işini patlatmaktan hoşlanacağım."

Ağzı titriyordu ve gülmemeye mi çalıştığından yoksa çığlık atarak kaçmak üzere mi olduğundan emin değildi. "Ben, ah-" Boğazını ve kanepede kaydı. "Bunu bir süredir yapmamıştım. Uzun zamandır."

"Bunu düzeltebilirim." Pantolonunun kemerine uzandı, sonra adam geri çekilince tereddüt etti. "İstemiyor musun?" Reddedilme duygusu göğsüne saplandı, keskin ve nahoştu. Aynı fikirde olduklarını düşünmüştü. Belki o da ondan hoşlanıyor ve karşılık vermek istiyordu. Elini kucağına bıraktı.

"Mesele o değil," dedi aceleyle. "Onu gerçekten istiyorum. Lycaon, onu nasıl da istiyorum." İnledi ve sesindeki sertlik reddedilme hissine çok yardımcı oldu. "Ama kendi tercihinle burada değilsin. Bu doğru olmaz."

"Neyin doğru olduğuna biz karar veririz," dedi Eleonore. "Hayır, buraya kendi isteğimle gelmedim ama şu anda seninle kalıyorum ve buna mecbur değilim. Ben de senin işini bitirmek zorunda değilim ama istiyorum."

Adam gözlüğünü burnuna doğru itti ve kadın adamın yanaklarının kızardığını fark etti, sakalının kenarından allık görünüyordu. "*Blow job* bir isimdir. *İşe sakso* çekmek yerine şöyle dersiniz, ah..."

"Evet?" diye sordu. Hemen cevap vermeyince, daha fazla zorladı. "Kelime derslerini seviyorum. Ve bu zamanda uyum sağlamak önemli, değil mi?"

Kurt utandığında çok mutlu oluyordu. Bu gergin, gergin bir endişe bakışı değil, içten ve tatlı bir şeydi. Bulduğu her fırsatta onu kızdırmak istiyordu. "İstersen *bana sakso* çek diyebilirsin," dedi. "Ya da, ah, sikimi *emmek*. Ya da *sikimi*." Yüzünü buruşturdu. "*Penis* değil ama. Bu kulağa çok klinik geliyor."

Kaba kelimeler dilinden tereddütle döküldü, bu da onları daha da yaramaz gösterdi. Kesinlikle onun penisini emecekti ve bunu yapmadan önce ona bir süveter yelek giydirecekti.

"Yani horozu emmeye evet mi diyorsun?" diye sordu.

Tekrar inledi. "Bu tartışma için yeterince uyanık değilim."

Eleonore, "Kahve içmeliydin," diye işaret etti.

Ben ayağa kalktı ve televizyonun yarısına kadar yürüdü, sonra tekrar ona döndü. "Bunun hakkında düşünmem gerek. Dün gece kontrolümü kaybettiğim için kendimi yeterince kötü hissettim." Kaşları çatıldı. "Bu arada seni incittim mi?"

Eleonore'un kalçalarında ve belinde adamın parmakları yüzünden birkaç çürük vardı, ki bu tam da olması gerektiği gibiydi. "Sen . Ve senin de

kontrolü kaybetmekten utanmak. İşin eğlencesi de bu." Mistik tuzağa düştüğünden beri bir partnerle kontrolü kaybettiğinden değil - bu güven gerektiriyordu ve o da uzun zamandır bunu yapamayacağına karar vermişti.

"Ben... kontrolü kaybetme konusunda iyi değilim," dedi Ben. Sakallı boğazı sallanıyordu.

Eleonore yanındaki kanepeyi okşadı. Adam tereddüt edince, "Seni hırpalamayacağım," dedi. "Bunu sadece sen rahat olursan yapmak istiyorum." Onun için en önemli şey rızaydı. Ben oral seks konusunda gergin ya da tereddütlüyse, onu asla buna zorlamayacaktı.

Belki o da kendi sınırlarını netleştirmeliydi. "Sadece ağız ve ellerden bahsediyorum," dedi. "Lanet bozulana kadar penetratif seks yok." Penetratif seksin bir şekilde ellerden ve ağızdan daha iyi olduğundan değil - penisi olmayan ve penisi olup da kullanamayan ya da kullanmak istemeyen sevgilileri olmuştu ve bu onun için hiç önemli olmamıştı - ama dört gözle beklediği bir şey olmasını istiyordu. Sadece kendisi için değil, onun için de.

Kadının temkinli kısmı fısıldadı: *Bu, laneti kaldırmak için onu heveslendirecek bir sebep.* Bazı erkekler seks yapmak için her türlü sözü verir, sonra da iş biter bitmez bu sözlerini tutmazlardı. Ben'in o erkeklerden biri olduğunu düşünmüyordu... ama bir şeyleri saklamaktan da zarar gelmezdi.

Ben sonunda dönüp onun yanına oturdu. "Bende bir sorun var," dedi, yüzünü ovuşturabilmek için gözlüklerini başının üstüne doğru iterek. "Nasıl bir erkek dünyanın en güzel kadını aletini yalamayı teklif ettiğinde beklemek ister?"

Dünyanın en güzel kadını. Eleonore buna sevinmişti ama onun kendini kırbaçlamasını istemiyordu. "Bunu aniden önerdim," dedi. Muhtemelen kafeinin suçuydu, en azından biraz. "Kendini kötü hissetme Ben. Ciddiyim. Düşünmek için zaman ayır."

Buna karşılık olarak elini uzattı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kafein ve fevri doğası, geçmiş deneyimleri, ne istediği ve teklifi hakkında ne zaman karar verebileceği hakkında soru yağmuruna tutmaya teşvik etse de, kendini sessiz kalmaya ve onun cevap vermesini beklemeye zorladı.

"Bugün düşünmek için biraz zaman ayırmak istiyorum," dedi sonunda. "O kristalle ilgili zor bir durumdayız."

Başını salladı.

"Ve bunu... yapsak bile," dedi, "aceleyle gelmesini istemiyorum. Yirmi dakika içinde işte olmam gerekiyor ve bu yeterli bir zaman değil."

Oooh, bu umut vericiydi. Eleonore kıpırdandı, Ben'le rahat bir seans yapma fikri hoşuna gitmişti - tabii onun da bu iyiliğe karşılık vermeyi planladığını varsayarsak. "Sen de beni yalar mısın?" diye sordu, açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissederek.

Adam ona *açıkça belli* olan bir bakış attı. "Vermeden almam Eleonore. Eğer bunu yaparsak, her şeyi eksiksiz yapacağım."

Çok, çok umut verici. Meme uçları sıkılaştı ve uyluklarının arasında uyarılma nabızı atmaya başladı. "Titizliği seviyorum," dedi.

Parmaklarını tekrar sıktı, sonra ofladı ve hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." Karşılığında onu şaşırtarak eğilip alına hızlı bir öpücük kondurdu. "İşe gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme."

O sabah tavana çıkarak onu şaşırttığını hatırladı ve bu ona bir şey hatırlattı. "Mutfağa ilk geldiğinde bir fikrin olduğunu söylemiştin. Neydi o fikir?"

"Oh!" Parmaklarını şıklattı. "Üçüncü kuzenimin arkadaşı olan bir özel dedektif tanıyorum. Senin için Ormandaki Cadı'yı araştırabilir diye düşünüyordum. Bakalım kim olduğunu ve nerede olduğunu bulabilecek miyiz?" Ayağa kalkıp masasından bir kâğıt parçası aldı ve ona uzattı. Üzerinde bir isim ve telefon numarası yazılıydı. "Onu arayıp cadı hakkında hatırladığın her şeyi anlatabilirsin. Ona çoktan haber verdim ve tabii ki parasını da ödeyeceğim."

Sonunda, Ormandaki Cadı meselesini çözme yolunda bir adım atılmıştı ama iyi olan her şeyi sorgulayan bir yanı, seks konusu açıldığı için mi diye düşünmeden edemiyordu. O temkinli, paranoyak parçasına sessiz olmasını ve hediye kabul etmesini söyledi. "Teşekkür ederim, Ben."

Ona sevgiyle baktı, sonra gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu akşam gösteride görüşürüz."

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

C Ben de senin penisini emeyim mi?

Ben o sabahki konuşmayı tekrar tekrar hatırlamaktan kendini alamıyordu. Eleonore'u tavanda bulmak, kahvenin akü asidine eşdeğer tadını almak ve böylesine ani ve açık bir teklif almak arasında, sanki yataktan doğruca bir roller coaster'a atlamış gibiydi.

Şu anda Emporium'un ön masasında oturmuş, sözde hesapları dengeliyordu ve yirmi dakikadır aynı hesap defterine bakıyor olmasına rağmen, biri boğazına bir kılıç dayayıp başını kesmekle tehdit etseydi bunu tarif edemezdi.

Eleonore'un ısırığının kalıntılarını parmakladı. İki küçük yara çoktan iyileşmişti ve araştırmalar ona bunun vampir ısırıkları için normal olduğunu öğretmişti. İster tükürüklerindeki bir şeyden, ister onları harekete geçiren büyüünün bir özelliğinden kaynaklansın, vampirler evrimsel olarak büyük bir avantaj geliştirmişlerdi. Avları sadece ısırığı sevmekle kalmıyor, aynı zamanda çabucak iyileşiyor, tekrar içmek için daha iyi oluyordu.

Onun kendisinden tekrar içmesini bekleyemezdi.

Eleonore'un da ona oral seks yapmasını istiyor muydu? Belli ki evet, hem de çok. Vardiyasının üzerinden bir saat bile geçmeden kaçamak bir mastürbasyon seansı için banyoya dalmak zorunda kalmasının da gösterdiği gibi, çok ama çok fazla. Ama adam pratik yapmıyordu ve kız da mistik bir şekilde onun her emrine itaat etmek zorundaydı ve bu felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyordu.

Ben ayrıca onu hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ettiğini de itiraf etmek zorundaydı. O bir succubus'tu ve muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazla partneri olmuştu. O

Kiminle ya da kaç kadınla birlikte olduğu umurunda değildi -bu tür bir güvensizlik, kadın zevkini utanılacak bir şey olarak gören ataerkil bir saçmalıktı- ama muhtemelen bir partnerin performansı konusunda yüksek beklentileri vardı. Ben yıllar boyunca altı kadınla birlikte olmuştu ve hepsinden memnun ayrıldığını düşünse de, bu bir tür ölümsüzün oral seks deneyimleriyle nasıl karşılaştırılabilirdi ki?

Ama karşılığında ağzını ona dayaması ve onun da bacaklarının arasına girmesi... "Peter biberlerine almak ister gibi bakmanın bir nedeni var mı? onları yemeğe çıkarıp sonra da tırnak içinde 'gece içkisi' için senin evine mi dönecekler?"

Mariel'in sorusu onu tekrar şimdiki zamana döndürdü. Masanın yanında sergilenen ve şu anda parlak kırmızı biberler veren bir bitkiye bakarken dalmıştı. Dehşetle fark etti ki, bunlar herhangi bir kırmızı biber değil, şekil olarak penise benzemek gibi bir talihsizliği olan Peter biberleri olmalıydı.

Harika. Bu sergi seçimi için Mariel ve Rani'yi suçlayın. Sabah erken saatlerde yenilebilir biberlerinden bazılarını öne çıkarmayı önermişti, bu yüzden elbette mümkün olan en fallik olanları bulmuşlardı.

"Sadece düşünüyordum," dedi yanakları kızarak.

Mariel masanın diğer tarafında Afrika menekşelerinden oluşan bir tepsiyi suladığı yerden ona şüpheli bir bakış attı. "Ne hakkında olduğunu sorardım ama kaçınılmaz travmayı atlatmama yardımcı olacak bir İK departmanımız yok."

"Ya da biber seçimlerinizi sorgulayacak bir İK departmanı" diye karşılık verdi.

Mariel sırtıttı. Balayından bir hafta önce, Eleonore'un ilk performansından bir gün sonra dönmüştü. Çilli teni hafifçe bronzlaşmıştı ve mutluluk saçıyordu. Oz da ne zaman Mariel'den bir öpücük almak için Emporium'a gelse aynı ışıltıyı hissediyordu - ki bu sık sık oluyordu. Yeni evli mutluluğu her ikisine de uyuyordu.

Gerçi Mariel ve Oz her zaman bu kadar samimi olmamışlardı. "Oz'la birlikte olmanın doğru şey olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu defteri bir kenara iterek. Oral seks konusunda ne yapacağına karar verene kadar rakamlara odaklanmayacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" Mariel sordu.

Ben'in parmakları masaya huzursuz bir tempoyla vuruyordu. "Onu çağırдың ve o da senin ruhunu almadan gidemediği için garip bir durum olmalıydı." Bu muamma her iki tarafın da zekice büyü yapmasıyla çözülmüştü, gerçi o noktaya kadar zaten bir birliktelikleri vardı. "Peki bunun iyi olduğunu nasıl anladın?"

"Ah." Mariel sulama kabını yere bıraktı ve ona bilmiş bir bakış attı. "Bu senin succubus'unla ilgili."

Grup metni, her zaman olduğu gibi, kişisel meseleleri hakkında spekülasyon yapmak konusunda fazlasıyla aktifti. "Vampir succubus," diye düzeltti. "Ve o benim değil."

EBay'e göre öyleydi ama sorunun kaynağı da buydu. Mariel omuz silkti.

"Oz'la... Sanırım azmıştım."

Ben neredeyse kahkahadan boğulacaktı. "İK departmanımız olmadığı için çok şanslısınız." Ciddi değildi elbette. Mariel ve Rani onun arkadaşlarıydı. Belki bu bir işi yürütmek için akıllıca bir yol değildi ama Ben kurumsal bir diktatör değildi. Zamanının çoğunu birlikte geçirdiği insanlarla arasına mesafe koymayı hayal bile edemezdi, özellikle de onlar bu kadar . Eğildi, parmaklarını masanın üzerinde birbirine ayakları da davul çalmaya başladı. "Ama gerçekten. Rızayla ilgili herhangi bir soru var mıydı?"

Mariel'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Evet, biraz. Oz'u yanlışlıkla çağırmıştım ama niyetim ne olursa olsun sonuç aynıydı. Ben ruhumu teslim edene kadar benimle kaldı."

eBay meselesine çok benziyor. "Ve?"

"Bakın, onunla takılmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Gözlerini kıstı. "Belki de. Tekrar etmek gerekirse, çok azmıştım. Ama mesele şu ki, çağrılmayı kabul etmemiş olsa bile, bir ilişkiyi -ve eğer sorduğun buysa, seksi- kabul edebilirdi."

Ben yüzünü ellerinin arasına gömdü. Evet, sorduğu şey buydu. Hayır, bunu yüksek sesle söylemek istemedi.

"İşleri kızıştırmaya çalışan o mu yoksa sen misin?" Mariel sordu. Başını salladı, hâlâ yüzünü saklıyordu.

"O zaman o. Şaşırdığımdan değil."

Bunun üzerine Ben, parmaklarının arasından ona bir göz atmaya cesaret etti.

"Sen çok..." Mariel durakladı, belli ki bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Elbette centilmence, ama sen kendini flört anlamında ortaya koymuyorsun. Bu yüzden ilk hamleyi onun yapması mantıklı."

"Çok çalışıyorum," dedi, yıllar boyunca romantik ilişkilere girmemesini haklı çıkarması gerektiğini hissederek.

"Biliyorum," dedi Mariel, tavsiyeye bu kadar muhtaç olmasaydı onu kızdıracak yatıştırıcı hareketler yaparak. "Ve bu bir yargılama değildi. Sadece gördüğüm kadarıyla işinizi, ailenizi ve arkadaşlarınızı kendi kişisel mutluluğunuzun bile önüne koyduğunuzu söylüyorum."

Buna ne diyeceğini tam olarak bilemedi. "Uh..."

"Şu anda devam eden kaç tane aile örgü projeniz var?" diye açıkça sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Çok geride kaldım. İşler çok yoğun-" "Aynen öyle."

Onu işaret etti. "Muhtemelen kendini suçluyorsun

Çünkü sekiz bin şapka ve bir milyon atkıyı tatillere yetiştiremediniz, üstelik Annex'te de canınızı dişinize takarak çalışıyorsunuz."

Daha çok iki atkı, bir şapka ve bir bebek battaniyesine benziyordu ama yine de onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Ailemi seviyorum. Kelimelerle aram iyi değil, bu yüzden onlara böyle gösteriyorum."

"Kelimelerle aran çok iyi olduğunu iddia edebilirim," dedi. "Sadece onları ailedeki diğer herkesten daha sessiz söylüyorsun."

Ailesi çok gürültücüydü, bu doğrudu. "Şu anda sorun örgüm ya da ailemle nasıl iletişim kurduğum değil. Eleonore konusunda ne yapacağım?"

Mariel kollarını kavuşturdu ve ona ciddi bir bakış fırlatarak, ne gariptir ki Oz'a gönderme yaptı. "Onunla takılmak istiyor musun?"

"Yani..." Eliyle amaçsızca işaret

etti. "Kelimelerini kullan,

Benjamin."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, tabii ki. O inanılmaz biri." Onun tavana yapışmış, Cynthia Cunnington'ın kollarını kırmakla ilgili gevezeliklerini hatırladı ve gülümsedi. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Cesur ve heyecan verici.

ve gerçekten çok tuhaf ve her gün ne gibi yeni, tuhaf bir şey yapacağını merak ediyorum."

"Ah." Mariel bir tabure kapıp sürükleyerek getirdi ve onun karşısına oturdu. "Yani bu sadece fiziksel bir çekim değil."

"Hayır, ama belli ki bu da bir parçası. Yani, onu gördün."

Başını salladı. "Kutsal Jessica Rabbit. Tam bir bomba."

Ben ensesini ovuşturarak bu ayrıntıyı Mariel'le paylaşp paylaşmaması gerektiğini düşündü. Ara sıra gittiği terapistler dışında kimseyle duyguları hakkında konuşmaya alışık değildi. Ama bir peni için, değil mi? "Dün gece beni ısırdı," diye itiraf etti. "Kendi rızasıyla, tabii ki."

Mariel ciyaklayan bir ses çıkardı. "Nasıldı? Vampir ısırıklarının acayip ateşli olduğunu duydum."

Yutkundu, iş yerindeyken ne kadar "acayip ateşli" olduğunu düşünmemeye kararlıydı. "İyi idi. Evet, iyi idi. Çok...iyi idi. Ama her şeyi başlatan da bu oldu. Şimdi daha da ileri götürmek istiyor."

"Ve sen de ondan hoşlanıyorsun, sorun ne? Çak bakalım, bebeğim!" Mariel kesinlikle çakmayacağı bir beşlik için elini kaldırdı.

"Ona emrettiğim her şeyi yapmak mistik bir şekilde zorlanıyor," dedi. "Bu eşit bir güç dinamiği değil."

"Ah." Mariel elini tekrar masaya bıraktı, düşünceli görünüyordu. "Yine de ona yatak odasında emir verebilir misin?"

"Hayır!" dedi, bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. Yine de ona istediği gibi emir verebilirdi.

"O zaman bu sözü bozmadığın sürece ne zararı var? Zaten büyüü nasıl bozacağını bulmaya çalışıyorsun, bu yüzden bu çok uzun süre sorun bile olmayabilir."

"Onunla takılmamı görmek için çok heveslisin." Ben'in bacağı masanın altından geçti. Belki de bu konuyu en başta Mariel'e açmamalıydı -elbette Mariel onun arkadaşıydı ama aynı zamanda utandığını da hissediyordu, sanki evden çıplak yakalanmıştı. Bu, yıllar boyunca pek çok insana gösterdiği bir yanı değildi.

"Seni mutlu görmek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi Mariel. "Seni tanıdığımdan beri çılgın saatler boyunca çalıştın ve boş zamanlarının çoğunu

başkaları için bir şeyler. Biraz seilmeyi hak ediyorsun, Ben." Bir elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. "Eğer endişeleniyorsan, bazı temel kurallar koy. İşler yolunda gitmezse ne yapacağınızı konuşun. Bunun ikiniz için sadece fiziksel bir şey mi yoksa daha fazlasını mı ifade ettiğini konuşun."

Bu onun için daha anlamlıydı ama bunu *söyleyemezdi*. Eleonore'un güzel gözlerinin içine bakıp ona aşık olduğunu itiraf etmek, Eleonore'un ona kendisinin sadece bir eğlence olduğunu söylemesi riskini almak demektir. Ya da gerçek bir atıştırmalık. Ya da daha kötüsü, onu yüksek riskli görevlere göndermediği için can sıkıntısını hafifletmenin bir yolu.

Bir süre durakladıktan sonra, "Belki," dedi.

Mariel gözlerini devirdi. "Erkekler. Oz da bir o kadar inatçı olabiliyor ama Hekate'ye şükürler olsun ki iletişim kurma konusunda daha iyi." Ayağa kalktı ve bir kez daha sulama kabına uzandı. "Bunu biraz düşün. Artılarını ve eksilerini yaz." Çenesini, özenle elle yazılmış rakamlarla dolu defterine doğru itti. "Sen zaten işleri analog yoldan yapmayı seviyorsun."

"Evet, evet," diye homurdandı. "Benim kağıt kayıtlarımla milyonlarca kez dalga geçtin."

Sırıttı. "Büyüleyici. Eleonore el yazını gördü mü? Muhteşem bir şey. Bu onun kalbini kesinlikle kazanacaktır."

Alay etti, sonra da el salladı. "Git bir bitkiye yardımcı ol." Kız daha fazla uzaklaşmadan adam tekrar konuştu. "Ve hey. Tavsiye için teşekkürler."

Sulama kabını bir çeşit kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Ne zaman bir kadın bakış açısı istersen buradayım."

O mırıldanarak, bitkileri sulayarak ve ara sıra yaprakları okşayarak yeşilliklere sihirli bir kıvılcım katarak uzaklaşırken, Ben duygular hakkında konuşmanın belki de o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündü.

YİRMİ ÜÇ

ELEONORE tavandaki pozisyonundan **SON BİR ZAFER ÇIĞLIĞI** **ATTI** ve spot ışıkları sahneye geri indi.

Bir an sonra ana ışıklar yandı ve katlanır sandalyelerdeki alkışlayan izleyicilere gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi eğilerek. Saçları hareketle birlikte sallanıyordu, sahte kandan kıpkırmızıydı ve taraması sonsuza dek sürecek uzun yumaklar halinde keçeleşmişti ve cildi yapış yapış ve kaşıntılıydı, ama her şeye değdi. Daha önce hiç gösteri yapmak gibi bir heyecan hissetmemişti.

Bu onun tek kişilik gösterisinin üçüncü gösterimiydi ve Cumartesi gecesi kalabalığı Cuma gününden bile daha coşkuluydu. Cornelius Crabapple yine en ön sıradaydı ve alkışlarken gözleri parlıyordu.

Ben sahneye iki sandalye getirdi. Ona, göğsünde baş döndürücü bir dalgalanma başlatan bir gülümseme verdi. "Harikaydın," diye mırıldandı.

Eleonore yanaklarının hissettiği kadar pembe olup olmadığını merak ederek, "Teşekkür ederim," dedi. Mikrofonu standından çıkardı ve bir sandalyeye oturdu. Cornelius toynaklarını döşeme tahtalarına vurarak diğer sandalyeye oturdu. Ben, fauna ikinci bir portatif mikrofon uzattı, ardından Eleonore'a bir başka heyecan verici gülümsemeyle sahneyi boşalttı.

"Ne muhteşem bir performans!" Cornelius mikrofona konuştu ve alkışları daha da arttırdı. "Sonunda çığlık attığında tüylerim diken diken oldu."

Faun, "önemli bir yeni yetenek" olarak nitelendirdiği kişinin keşfedicisi rolünü ciddiye alıyordu ve onun sanatı hakkında moderatörlü bir soru-cevap oturumuna ev sahipliği yapmaya karar vermişti.

"Güzel," dedi Eleonore. "İçgüdüsel olması gerekiyor." Bacak bacak üstüne attı, ayakları heyecanla koşuyordu. Tulumunu kaplayan payetler parıltıyor, kan sıçramalarının altından ışık parıltıları sızıyordu. Bu kostüm daha fazla gösteriye dayanamayacaktı -zaten bazı lekeleri çıkarmak imkânsızdı- ama gösterisinin bir evrim geçireceğine karar vermişti. Yerine ne giyerse giysin farklı bir şekilde renkli olacaktı.

"Gösteriniz soyut, ancak anlamsız toplumsal şiddet teması ve bununla mücadele etmek için bireysel özgür iradenin önemi, meçhul bir efendi için tekrar tekrar öldürmeye mahkum ölümsüz bir suikastçı metaforunda açıkça ortaya çıkıyor." Cornelius eğildi, gözleri ışıldayarak ona büyüleyici bir gülümseme verdi. "Bu eserin ilham kaynağını paylaşabilir misiniz?"

"Şey," dedi Eleonore yavaşça, "altı yüzyıldır bir kristale zincirlenmiş durumdayım ve onu kullanan kişinin emirlerini yerine getirmeye zorlanıyorum." Omuz silkti. "Çok fazla cinayet işlendi."

Cornelius gözlerini kırptırdı, gülümsemesi soldu. "Ne?"

"Kesha'dan, *Carrie* ve *Cats* filmlerinden ve Ana Mendieta, Joan Jonas ve Isadora Duncan gibi sanatçılardan ilham aldım" diye devam etti. "Hepsi de kendi tarzlarında ham performanslar. Payetler ve kanın kesiştiği noktada keşfedilecek çok şey olduğunu düşünüyorum." Kesha'nın eklektik modasına ve travmaya rağmen hayatta kalma ve gelişme mesajına takıntılıydı ve Eleonore kesinlikle garip bir şekilde dönen ya da bir noktaya değinmek için gerçek ya da sahte kana bulanana ilk sanatçı değildi.

Cornelius kıkırdadı, yüzü gevşedi. "Anlıyorum. İzleyicinin sanatçı ile sanat arasında bir ayırım yapmasını istemiyorsunuz. Biz ve mesajınız söz konusu olduğunda, siz de suikastçı karakteri olabilirsiniz."

Gözlerini kısarak ona baktı, kafası karışmıştı. "Bu bir soru mu?"

Seyirciler arasında bir kıkırdama oldu. Neden olduğundan emin değildi ama yine de onlara gülümsedi.

"Haklısınız," dedi Cornelius. "İşte bir soru: Neden Aqua'dan 'Barbie Girl'?"

Ah, şarkı seçimi. Bunun mükemmel bir metafor olduğunu düşünmüştü. "bebeklerin özgür iradesi yoktur - onlar sadece oynanacak nesnelerdir," diye açıkladı.

" 'Ben Barbie dünyasında bir Barbie kızayım' kulağa eğlenceli ve neşeli geliyor, ancak sentezleyicilerin altında karanlık bir gerçek var. Bir Barbie kızının kaderi üzerinde söz hakkı yoktur. Aslında şarkıcı şarkı sözlerinde doğrudan bilinmeyen efendisine sesleniyor: "Hayat senin . " Aklında kalması için durakladı. "*Senin eserin*, diyor, *benim eserim* değil."

Eleonore'un dansına eşlik edecek şarkıyı seçmesine yardımcı olmak için müzik arşivini paylaşan, ses kabininde çalışan liseli tiyatrocu Amy'nin izniyle şarkıyı ilk kez duyduğunda çileden çıkmıştı.

Cornelius'un gri kaşları kalkarken çenesi düştü. "Zekice," diye haykırdı. "Şarkı sözlerini düşünmemiştim bile. Daha önce de söylediğin gibi, kan ve payetler arasındaki zıtlıkla seyirciyi korkutmaya çalıştığını sanıyordum."

Başını salladı. " 'Yürüt beni, konuştur beni, ne istersen yap. Bu uğursuz bir şarkı sözü değil mi?"

Misafir gazetecilerden biri bir parşömene notlar karalıyor, bir diğeri ise bir kayıt cihazına usulca bir şeyler yazdırıyordu. Eleonore sahnenin dışından Ben'e doğru baktı, gergin hissediyordu. Ya onun hakkında korkunç şeyler yazarlarsa?

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu ama kızın bakışıyla doğruldu ve ona iki başparmağını kaldırdı. Kot pantolonu ve görünüşe göre Henley adı verilen, omuzlarını ve göğsünü öne çıkaran inanılmaz yeşil gömleğiyle rahat görünüyordu. Kollarını yukarı iterek ön kollarını ortaya çıkarmıştı ve kadın onları görünce iç geçirdi. Ne güzel bir adamdı.

Kendini daha iyi hissedenden Eleonore tekrar Cornelius'a baktı. "Sıradaki soru?"

Soru-cevap bölümünün geri kalanı Cornelius'un dans eğitimini (hiç dans eğitimi almamıştı, ancak kılıç dövüşü hareketlerini birleştirmiş ve lise gösteri korolarının GhoulTube videolarını incelemişti), tiyatro eğitimini (çoğunlukla içgüdüsel) ve gelecekteki gösteriler için planlarını (şu anda bir planı yok, ancak tam zamanlı bir tiyatro kariyerine sahip olmaktan mutluluk duyacaktı) sormasıyla geçti. Mikrofona *kariyer* kelimesini söylemek bile ona heyecan veriyordu. Kariyer, istikrar, bir yerde kalıp kendini kişisel, finansal ve sanatsal zenginleşmesi için bir şeye adama zamanı anlamına geliyordu.

Ormandaki Cadı ona çok şey borçluydu. Zaman, akıl sağlığı ve bir hayat, evet, ama aynı zamanda tazminat. Eleonore artık performanslarından para kazanıyordu ama öldürdüğü ya da insan bulduğu hiçbir şeyin parayla ödüllendirilmemesi onu öfkelen diriyordu. İnternet ona Amerikalıların ülke çapında insanları "dava etmek" gibi bir hobileri olduğunu söylemişti. Belki de Ormandaki Cadı'ya ücretini geri almak için dava açabilirdi.

Sonra da onun bağırsaklarını deşerdi.

Oturum sona erdiğinde Eleonore tekrar eğildi, Cornelius'a zaman ayırdığı için teşekkür etti ve yüzünü silmek için aceleyle sahne arkasına gitti. Sahte kan spot ışıklarının altında kaşınmaya başlamıştı.

Küçük soyunma odasının dolabında durmuş, ıslak mendille yanaklarını ovuyordu ki, kulakları kapının ardındaki konuşmalar arasında tanıdık bir sese takıldı.

"Ne kadar utanç verici," dedi Cynthia Cunningham. "Eğlence seçiminize ama ailenizin klas sahibi olmadığını zaten biliyorum."

Eleonore kaskatı kesildi. O aşağılık cadının orada ne işi vardı?

Ben'in sesi alçak ama sertti. "Ailem ya da Eleonore hakkında böyle konuşma."

"Gerçeği söylemiyor musun?" Cynthia hafif ama çirkin bir kahkaha attı. "Bu insanların gerçekten bu gösteriden hoşlandıklarını mı düşünüyorsun? Gülmek için buradalar."

Acı Eleonore'un göğsüne ok gibi saplandı. Mendili avucunun içinde buruşturarak kapıya doğru baktı.

"Eleonore hakkında böyle konuşma," diye tekrarladı Ben, "dedim. İnsanlar onun gösterilerini seviyor. Gösterilerinin biletleri önümüzdeki ay için tükendi."

"İnsanlar kız kardeşine de gülüyorlar," dedi Cynthia, hiç istifini bozmadan. "Çok genç ve deneyimsiz ama seçilme şansı olduğundan o kadar emin ki." Alay etti. "Başarısız olduğunda ne kadar aşağılayıcı olacak."

"Burada olmanızın bir nedeni var mı?" Ben, Eleonore'un onun yerinde olsa göstereceğinden daha sabırlı bir şekilde sordu. Evet, sesi kızgın geliyordu ama Eleonore muhtemelen belediye başkanını şimdiye kadar boğazından duvara yapıştırmış olurdu.

"Kız kardeşin telefonlarıma çıkmadığına göre," dedi Cynthia, "ona bu yarıştan çekilmesi için son bir şans vermeye hazır olduğumu söyleyebilirsin. Sonra

Bu gece gördüklerimden sonra, önümüzdeki iki ay içinde kendinizi daha da rezil edeceğinizden eminim."

"Bu kadar," dedi Ben kesin bir ifadeyle. "Çık dışarı. Artık Emporium'da istenmiyorsunuz."

"Peki sen ne yapacaksın?" Cynthia eğlenmiş gibi bir sesle sordu. "Ellerin titriyor. Seni sinirlendiriyor muyum?"

İşte bu, diye fısıldadı Eleonore kendi kendine, Ben'in sözlerini yankılayarak. Cynthia Cunnington Eleonore'a istediği kadar hakaret edebilirdi ama kadının Ben'i üzmesine izin veremezdi. Dolabın kapısına doğru yürüdü - iki adımda- ve kapıyı kırıp açtı. Eleonore yüksek sesle, "Eğer burayı hemen boşaltmazsan," dedi, "omurganı söker ve seni onunla döverim."

Ben ve Cynthia bir metre ötede karşı karşıyaydı. Ben sıkıntılı, Cynthia ise kendini beğenmiş görünüyordu. Eleonore'un aniden ortaya çıkmasına şaşırmadığı düşünülürse, Eleonore'un her hakareti duyabildiğini biliyordu.

Seyircilerin çoğu dışarı çıkmıştı ama birkaç meraklı izleyici kalmıştı. Eleonore, telefonunu kendisine doğrultan genç bir adamı işaret ederek, "Sen de," dedi. Düşmanca karşılaşmaların filme alınıp internette yayınlanması konusunda dersini almıştı. "Dışarı." Emrini dişlerini göstererek vurguladı.

Kalan seyirciler kaçıştı. Dükkânın zili son kez çaldıktan sonra Eleonore öne çıktı ve Cynthia ile Ben'in arasına girdi.

"Hey," dedi Ben, bir elini omzuna koyarak -şüphesiz Cynthia'yla yüzleşirken onun yerini almaya hazırlanıyordu ama Eleonore'un buna hiç niyeti yoktu. Elleri titriyordu ve böyle bir yüzleşme için fazla nazikti.

Eleonore değildi.

Adamın elini omzundan tuttu ama başka biri onu kavgaya girmekten alıkoymaya çalışsaydı yapacağı gibi elini savurmak yerine kendini parmaklarını onunkilere geçirirken buldu.

Cynthia'nın mavi gözleri birbirine kenetlenmiş ellerine kaydı, sonra tekrar yukarı baktı. "Ve böylece saçma şovunuzun sahneye çıkmasına izin verilmesinin nedeni ." Bugün soluk pembe bir pantolon giymişti ve sarı saçları

ilk buluşmalarında taktığı saçlarını topladı. "Sanırım Rosewood'un zevksizliğini göz önüne alırsak, karakterine uygun."

Tanrının sağ memesi, bu kadın sinir bozucuydu. Eleonore, Cynthia'nın tat alma duyusunu yok edecek kadar sert bir yumruk atmak istedi ama derin bir nefes aldı. *Daha çok Ben gibi ol*, dedi kendi kendine. *Bunu iyice düşün*. Ben bu tahrik karşısında bir şekilde soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

İlk buluşmadan sonra Gigi'ye ne söylediğini hatırladı. Cynthia gibi bir kadının derin bir zaafı vardı.

"Şimdi buraya bak-" diye başladı Ben, ama Eleonore ona baktı ve başını salladı.

Ben hallederim, diye mırıldandı. Sonra başını geriye eğdi ve kendini gülmeye zorladı.

Tahmin edilebileceği gibi, Cynthia kaskatı kesildi ve yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin," dedi Eleonore. "Seçimi kaybedeceğinizden o kadar korkuyorsunuz ki, hakaret ve tehditlerinizle buraya gelme ihtiyacı hissediyorsunuz."

"Kaybedeceğimden korkmuyorum," diye homurdandı Cynthia. "Ben sadece Gigi'ye ve size kendinizi gelecekte küçük düşmekten kurtarmanız için bir fırsat veriyorum. Siyasi kampanyalar yüksek profillidir. Rosewood adına iyi yansımayacaktır."

Eleonore bir omzunu silkti ve Ben'in elini daha sıkı kavradı. "Tek gördüğüm, merhametsiz ve daha da az mantıklı olan güvensiz bir kadın. Cunnington ailesinin adını iyi yansıttığını mı düşünüyorsun? Mitingi sabote etmen bir yana, bu acınası bir gösteri."

Cynthia'nın burun delikleri alevlendi. "Bu bir *iftira*," diye tükürdü. İnci kolyesinin boncuklarını tuttu ve bir şeyler mırıldanarak parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı.

Eleonore Ben'i tam zamanında yolundan çekerek açık dolap kapısının sertçe çarparak kapanmasına neden olan sarsıcı bir hava patlamasını önledi. Ben orada duruyor olsaydı, kapının içine fırlayacaktı.

Öfke, sıcak ve affetmez bir şekilde içinde alevlendi ve her şeyi enine boyuna düşünmeye çalışmaktan vazgeçti. Eleonore'un büyüğü yoktu ama warp gücü vardı.

hız ve iyi bir üst vücut gücü. Bir anda, Cynthia'yı boğazından tutarak yerden kaldırdı.

Kadın tekmeleyip debelendi, Eleonore'un elini pençeledi ama Eleonore yerinden kıpırdamadı. Cynthia'yı Emporium'un ön kapısına kadar taşıdı, kapıyı açtı ve onu kış üstü bir su birikintisinin içine fırlattı.

"Bütün gece buna güleceğim," diye seslendi Eleonore, Cynthia tükürüp çırpınırken. "Belki Ben bundan sonra seni eğlence olarak tutmalı. Bir komedi gösterisi!"

Sonra kapıyı çekip kapattı, zil tedirgin bir kakofoni içinde şıngırdadı ve kilidi çevirdi.

Döndüğünde Ben ağzını açmış ona bakıyordu. Bu iyi bir bakış mıydı yoksa kötü bir bakış mı?

Camdan Cynthia'nın çılgınlıklarını duydu ve omzunun üzerinden baktığında çamura bulanmış belediye başkanının bir arabaya doğru tepinirken cep telefonuna bağırdığını gördü. Eleonore dişlerini gösterdi. "İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı.

"Eleonore," dedi Ben, onun dikkatini çekerek. "Bu-" Adamın boğazı düğümlendi ve sonra yüzünde yoğun bir ifadeyle ona doğru yürümeye başladı.

"Kızgın mısın?" diye sordu, adamın gözlerindeki duyguyu yorumlayamamıştı. "Bunu hak etmişti-"

Ben onu kollarının arasına aldığı anda sözünü kesti. "Bu," diye homurdandı, "hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biriydi."

Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Eleonore destek için Ben'in üst kollarını kavrarken, Ben onu akıl karıştırıcı bir titizlikle öptü. Dudakları yumuşaktı ama Eleonore'un dudaklarının üzerinde bir amaçla hareket ediyorlardı. Sakalları da beklediğinden daha yumuşaktı; tenini törpülemiyor, sadece hoş bir sürtünme hissi veriyordu.

Adamın çekingen bir öpücü olup olmayacağını merak etmişti ama değildi. Düpedüz aç görünüyordu.

Eleonore ona doğru bastırdı, vücudunun sağlam gücünün tadını çıkardı. Meme uçları sertleşti ve kıvrımlı bir dalga halinde yuvarlanarak daha fazlasını aradı

İletişim.

Buna karşılık Ben onun ağzına doğru inledi ve onu kendine doğru daha sıkı çekti.

Aralarında şehvet oluşurken, istediği şeyin bu olduğunu düşündü. Yumuşak ve güçlü olabilen bir insan. Sert yanlarını ya da kendi gücünü umursamayan . Onu hem teklif hem de talep eder gibi öpen .

Parmaklarını adamın saçlarına daldırmak için el yordamıyla adamın kollarından yukarı doğru çıktı. Kalın ve hafif kabaydı, kavramak için mükemmeldi. Aralarındaki boy farkından dolayı adam ona doğru eğilmişti, omurgası hafifçe eğilmişti, bu yüzden kadın onunla buluşmak için parmak uçlarında durdu.

Yıldızlar, buna bayılmıştı. Dilinin kaygan kayışı, dişlerinin kıştırması, nefesinin yumuşak pufu. Yaşayan başka bir insanın bu kadar yakın ve aralarında yanan çekime bu kadar kapılmış olduğunu hissetmek. Eleonore ağzını genişleterek onun dilini kendi diliyle buluşturdu. Dişleriyle onu delmemeye dikkat ederek alt dudağını nazıkçe ısırıldı. Dilleri birbirine dolanırken ağzından kan içme düşüncesi uyluklarının arasında yeni bir ıslaklık dalgasına neden oldu ama önce sormadan bunu asla ve onu öpmeyi bırakmak istemiyordu.

Ben bir solukla ayrıldı ve Eleonore bir şikâyet sesi çıkararak onun alt dudağını ısırarak için ağzını takip etti.

"Özür dilerim," dedi.

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye hırladı ve kaçmasını engellemek için gömleğinin yakasından tuttu.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Seni öptüğüm için üzgün değilim," dedi. "Ama sanırım benim evime dönsek iyi olacak, böylece duş alıp üzerimize daha az yapışkan bir şeyler giyebiliriz."

Oh. Eleonore onu öptükten sonra adamın içinde bulunduğu durumu fark etti. Cynthia'yla yüzleşmeden önce kostümünü değiştirmede için gömleği ve pantolonu üzerine bulaşan yapışkan sahte kanla ıslanmıştı. "İyi bir noktaya değindin," dedi. Adamın derisindeki gerçek kanı yalamak hoşuna giderdi ama bu mısır şurubu karışımı onun yerini tutamazdı.

Yine de tişörtün yardım edilemeyecek kadar tehlikeye girdiğini düşünerek onu bir kez daha kendine doğru çekti ve dilini ağzına soktu.

Adam inledi ve vuruşa kendi vuruşuyla karşılık verdi. Onun öpüşme şeklini seviyordu. Cesur ama çok güçlü değil; tatlı ama yine de seksi.

Elleri kızın saçlarına kaydı ve sonra homurdanarak parmaklarını geri çekti. Adam parmaklarını kaplayan kırmızı, yapışkan sıvıyı görünce yüzünü buruşturunca Eleonore güldü.

"Bunu düşünmemiştim," dedi.

Onun yapışkan elini tuttu. "Beni eve götürür müsün? Birlikte duş alabiliriz."

Ben'in gözleri irileşti ve sonra onu kapıya doğru çekiştirmeye başladı, uzun bacakları yer kaplıyordu. "Bunu iki kez söylemene gerek yok."

Eleonore onu takip ederken sıırttı, heyecanı havai fişekler gibi parıldıyordu. Görünüşe bakılırsa kurt adamı sabahki düşüncesini tamamlamıştı ve onun her santimini tatmak için sabırsızlanıyordu.

YİRMİ DÖRT

BEN BUNUN OLDUĞUNA İNANAMIYORDU.

Arabayı manyak gibi sürüyor, hız sınırını saatte on mil aşıyor ve sadece duruyordu. Eleonore'a bakarken dizleri titriyordu.

Ben yapışkan kırmızı payetli bir tulumun erotik kıyafetlerin zirvesi olacağını hiç düşünmemişti ama Eleonore'un giydiği her şeyin onu tahrik edeceğinden şüpheleniyordu. Tulum kadının kıvrımlarını sarıyordu ve Cynthia Cunnington'ı boğup sokağa fırlattığı anı hayal etmeye devam etti.

Onun şiddetini bu kadar tahrik edici bulmalı mıydı? Bu onun hakkında Freud'un üzerine bir makale yazacağı bir şey mi söylüyordu?

Ben'in umurunda değildi. Eleonore'un güzel dudaklarını öpmüş, onu kollarına almıştı ve şimdi de onunla birlikte duş alacaktı. Her ikisinin de cipinin koltuklarında kırmızı lekeler bırakıyor olması bile önemli değildi. Arabalar temizlenebilir ve koltuklar yeniden döşenebilirdi; bir succubus'u sabunlamak çok daha nadir bir deneyimdi.

Arabasını garaj yoluna park etti ve arabadan inmeye çalışırken neredeyse emniyet kemerine takılıp boğuluyordu. Eleonore, o daha kapıyı açmak için yolcu tarafına geçmeden evin dışında onu bekliyordu. Vampir hızını kullanması onun centilmenlik yeteneğini sınırlayabilirdi ama en azından bu işe başlamak için onun kadar istekli olduğunu gösteriyordu.

Ben onu ön kapıya yasladı ve tekrar öptü. Dudaklarını Eleonore'un dudaklarından ayırmadan kapının kilidini açmaya çalışarak anahtarlarını karıştırdı. Eleonore kıkırdadı -bundan daha tatlı bir ses olabilir miydi?

anahtarların kontrolünü ele geçirmek için. Ön kapısında yeni bir kırmızı çizgi vardı ama yine de bir renk patlaması eklemeyi düşünüyordu.

Onu banyoya kadar öpmeyi planlıyordu ama Eleonore görünüşe göre çok sabırsızdı. Oturma odasını bir bulanıklık içinde geçerek yatak odalarına ve banyoya giden koridorda gözden kayboldu. Ben ona yetiştiğinde, Eleonore çoktan tulumundan sıyrılmıştı.

Adam elini uzattı ve kadın giysiyi fırlattı. Adam dalgınca katladı ve gözlerini Eleonore'dan ayırmadan tezgâhın üzerine koydu. Mavi pamuklu iç çamaşırı ve seksi, sağlam görünümlü bir sütyen giymişti - balenli ve zorla taşan kuplu bir şey değil, daha çok büyük göğüsler için özel olarak tasarlanmış bir spor sütyenine benziyordu. Bunu her zaman giyiyor muydu, yoksa internetten alışveriş yaparken mi almıştı ya da yıkıcı yeşil elbiseyle aynı teslimatta mı gelmişti, bilmiyordu.

Eleonore elini arkasına götürüp fermuarını açtı ve sütyeni havaya fırlattı. Ben onu havadan kaptı ve tulumun yanına koydu. Kumaş parmak uçlarının altında sıcacıktı. Ardından külotunu çıkarıp tekmeledi ve Ben'in önünde çırılçıplak ve utanmadan durdu.

Herhangi bir tanrıça bu kadar özenle yaratılmış mıydı? Ben baktı ve baktı, onu her seferinde bir mucize olarak algıladı: kalçaları ve beli arasındaki dramatik kıvrım, güçlü bacaklar, uyluklarının arasındaki ateşli bukleler. Göğüsleri ağırdı, büyük pembe meme uçları emilmeye gönüllü gibi yukarı kalkmıştı. Sütyenden dolayı teninde kırmızı izler vardı ve onları diliyle yatıştırmak istedi.

Gözleri artık tanıdık gelen ama yine de nefes kesici olan yüzüne ulaştı: yüksek elmacık kemikleri, küçük bir çukuru olan inatçı bir çene, hınzırca gülümseyen dudaklar. Uzun saçları birbirine karışmış ve sahte kanla keçeleşmişti, bu da Ben'e kendini pek de rahat hissetmediğini hatırlatıyordu. Kendini silkeledi ve suyu başlatmak için duşa doğru ilerledi. "Eleonore," dedi parmaklarını akıntıya daldırırken, "o kadar güzelsin ki nutkum tutuldu."

"Az önce konuştunuz," diye işaret .

Ben'in aleti o kadar sertleşmemiş olsaydı gülerdi, başı dönmeye başlamıştı. "Pekala, lütfen bir sürü şiir olduğunu hayal et.

çıplak bedeninin aklında." Suyun ideal sıcaklığa gelmesiyle birlikte, onu içeri almak için perdeyi kenara çekti.

Eleonore içine atladı, sıcak su ona çarptıkça mırıldandı ve kıpırdandı. Buhar yükselmeye başladı ve Eleonore'un teni gözlerinin önünde kızardı, ta ki gözlüklerine sis dolana kadar.

"Ben." Parmaklarını şıklattı. "Soyun."

Gözlerini kırptırdı. "Doğru." *Birlikte* duş alacaklardı ve neyse ki boyuna göre genişletilmiş bir küvet almıştı. Ayakkabılarını onunkilerin yanındaki köşeye fırlattı ve kıyafetlerini çıkarıp gelişigüzel bir yığının içine attı. Kalkmış sikine baktı ve sessizce onun bunu kabul edilebilir bulması için dua etti. Sonra gözlüklerini tezgâhın üzerine bıraktı ve duшта Eleonore'a katıldı.

Sıcaklık vücudunu sarsmış, nefes almasını engellemişti. Avuçlarına su alıp başına ve yüzüne döktü, sonra saçlarını silkeledi.

Eleonore, damlacıklar ona çarptığında irkilerek güldü. "Ne kadar da kurt gibi," dedi. Spreyin altında ona dönük durdu, sahte kan saçlarından perçem perçem akıyor ve kıvrımlarını izliyordu.

"Seni yıkayabilir miyim?" Ben sordu.

Eleonore şaşırmış görünüyordu ama sonra gülümsedi. "Buyurun," dedi ve yüzünü karo kaplı duvara döndü.

Gözleri onun kaslı sırtından yuvarlak kıkına doğru inerken sertçe yutkundu. Muhteşemdi ve Tanrı'ya şükür ki bu kadar yakın mesafeden ayrıntıları seçebilecek kadar iyi görüyordu.

Ben iri bir adamdı. Geçmişte *çok* iri olduğu için endişelenmişti. Özel giysilere, özel küvetlere ve büyük bir arabaya ihtiyacı vardı ve gece yürürken ileride birini görürse, onu telaşlandırmamak için karşıdan karşıya geçerci. Bu garip bir ikilemdi - bir tank gibi bir bedeninin içine yerleştirilmiş gergin bir beyin - ve sık sık romantik bir partner için birden fazla yönden fazla olmaktan endişe ediyordu.

Eleonore onun beynini ya da bedenini umursuyor gibi görünmüyordu. Güçlü ve sağlamdı, kıkını tekmeleyecek kadar sert ve yaptığı herhangi bir şey onu üzdüğünde bunu ona belli edecek kadar da patavatsızdı.

Bu bilgi Ben'in göğsünde bir şeyleri çözdü. Onu memnun etmekten başka bir şey için endişelenmesine gerek yoktu.

Nefes verdi, sonra şampuana uzandı.

Adam parmaklarıyla kafa derisini ovarken Eleonore mırıldandı. "Bu çok hoş," dedi.

Ben homurdanarak karşılık verdi ve saçındaki sahte kanı yıkamaya odaklandı. Kızıl bukleler suyun altında koyulaşarak göğüslerinin üzerinden beline doğru dökülüyordu. Parmaklarıyla düğümlere takılmak istemediği için dikkatlice yıkadı. Su temizlendiğinde şampuanı saç kremiyle değiştirdi.

"Saç hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Eleonore, geniş dişli bir tarakla ürünü tararken sordu.

"Çocukken evimizde her zaman saç kremi vardı," dedi bir hırıltıyı dikkatlice çözerken. "Üniversiteye gittiğimde birçok erkeğin saçlarını ayrı ayrı kremlemediğini ya da sakal yağı kullanmadığını fark ettiğimde çok şaşırdım." Hayır, çoğu hastalıklı bir çam ağacı gibi kokan korkunç üçü bir arada şampuan, saç kremi ve vücut losyonu kullanıyordu. Ayrıca yüzünü nemlendirdiği ve tırnaklarını kestikten sonra törpülediği için tuhaf biri olduğunu da öğrenmişti.

Hijyeni diğer erkeklerin tepkisini çekmiş, bu da onu şaşırtmıştı. Neden güzel kokmak ve görünmek istemesin ki? Bir kadına gerçekten dokunmak zorunda kalırsa diye neden tırnaklarını pürüzsüz yapmasındı?

Dokunmaktan bahsetmişken... Ben taramaya ara verip ellerini Eleonore'un kıvrımlarında gezdirdi. Teni çok yumuşaktı. Saçlarını omzunun üzerinden çekti ve oraya bir öpücük kondurmak için eğildi.

Başını yana eğdi. "Mmm. Beni yıkamayı mı?" "Neredeyse." Ben çevirdi ve saç kremi saçlarından duruladı, sonra bir süngere vücut losyonu döktü ve cildinde gezdirdi. Çok kapsamlı bir ovma değildi ama bir erkeğin arzularının nesnesi çıplakken göstermesi beklenebilecek sabır ancak bu kadar olabilirdi. Ellerini.

Süngerini bir kenara bıraktı ve göğüslerini avuçlayarak yumuşak ağırlıklarının tadını çıkardı. Geniş avuçlarından bile taşıyorlardı. Adam kızın pembe meme uçlarını okşadı ve Eleonore kollarını onun boynuna dolamadan önce mırıldandı.

Saçlarının uçlarıyla oynadı ve tırnaklarının kafa derisine sürtünmesi adamın üzerinde zevkli bir ürperti yarattı.

"Meme uçların hassas mı?" diye sordu.

"O kadar da hassas değil," dedi. "Onları çimdiklemek hoşuma gidiyor."

Ben bunu yapabiliirdi. Baş ve işaret parmakları arasında meme uçlarını nazikçe sıktı. "Bu kadar baskı mı?"

Ellerini kendi elleriyle kapattı ve parmaklarını tenine daha sert bastırdı. "O kadar."

Ben onun talimatlarına uydu, göğüslerine masaj yapmakla meme uçlarını pembe ve sert olana kadar sıkmak arasında gidip geldi. Onları emmek için başını eğdi ve gergin uçlarından birini hafifçe ısırduğında, kızın başı geriye atıldı ve nefesi kesildi. "İyi kurt."

Bu Ben'in hoşuna gitti. Onun övgüsünü daha fazla kazanmaya kararlı olan Ben, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu keşfetmeye koyuldu. Boynunu öpmek ona daha yumuşak iç çekişler kazandırdı ve parmaklarını dirseklerinin iç kısmındaki narin derinin üzerinde gezdirdiğinde kadın ürperdi. Aynı hafif dokunuşla kalçalarına dokunduğunda hırıltılı bir ses çıkardı ve ellerini onunkilerin üzerinde birleştirerek daha güçlü bir şekilde kavraması için onu cesaretlendirdi.

Kadın da onu keşfediyor, ellerini uzun adımlarla göğsünde ve kollarında gezdiriyor, sırtını hafifçe kaşıyordu. Birbirlerinin ağzına nefes nefese girdiler, dilleri birbirine karıştı ve dudakları giderek daha çılgın bir ritimle okşandı.

Kızın beklenen yerlere sert, beklenmeyen yerlere yumuşak dokunuşlardan hoşlandığını öğrenmişti. Kulağının arkasına kondurduğu bir öpücük, meme uçlarını çimdiklemesiyle aynı iniltiyi yarattı ve Ben onun kıcını kavrayıp kendine doğru çektiğinde, kadın, Ben'in hafızasında sonsuza dek yer edecek, gırtlaktan gelen bir *evet sesi* çıkardı. Kızın dolgun poposu Ben'in kavrayışını taşırdı ve Ben, kız kalçalarını öne doğru itip ona sürtünürken kızın omzunun kıvrımına doğru inledi.

O da adamın kalçalarını tuttu ve bir yanağına hafifçe şaplak atmadan önce onları imrenerek sıktı. "Bon arrière-train," dedi.

Ben nefes nefese kıkırdadı. "Bu da ne demek oluyor?" "İyi bir posteriorun var."

şimdiye kadar birinin "güzel kık" demesinin en tuhaf yoluydu ama hoşuna gitmişti. "Senin de bir kemiğın var... hata treni." Kız , adam başını salladı. "Nasıl düzgün söyleneceğini bana sonra öğretirsin."

Henüz keşfetmediğı bir yer vardı. Parmakları kalçasının üzerinde gezindi ve sonra elini vücutlarının arasına kaydırđı, aşağıya inmeden önce duşta ıslanmış buklelerle oynadı. Parmağıyla dudaklarını ayırdığında, onu duş suyundan daha fazlasıyla kaygan bulduğunda inledi. "Siktir, Eleonore. Çok ıslaksın."

"Evet," diye nefes nefese kaldı. Her zamanki açık sözlülüğüyle sikini kavradı ve parmaklarının etrafında kıvrıldığını hissedince boğuk bir ses çıkardı. "Ve nefis bir şekilde sertsin," dedi, şaftı yukarı ve aşağı okşayarak.

Ben sünnetli değildi ve derisi onun kavrayışı altında zarif bir kayma ile hareket etti. Onun dokunuşuyla uzun süre dayanamayacaktı ve önce orgazm olmayı reddetti, bu yüzden iç yanağını ısırdı ve onun hatlarını öğrenmeye odaklandı. Dudaklarıyla oynadı, klitorisinin sertleşmiş çıkıntısının etrafında dolaştı, bir parmağının ucunu yavaşça içine bastırdı. Duş suyu en iyi kayganlaştırıcı değildi ama kadın o kadar ıslaktı ki onu kolayca kabul etti. Yine de yavaşça ilerledi, parmağını her seferinde biraz daha içine soktu. Dışarı çekerken parmağını kıvrırdı, iç duvarına masaj yaptı ve Eleonore iğrenç, sıcak bir ses çıkardı ve karşılık olarak sikini sıktı.

Ben yüzünü onun boynuna gömdü. "Dokunulmaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu tenine karşı.

"İki parmak," dedi ona. "Gerginliğı seviyorum."

Ben onun emrine itaat ederken gözlerini kapattı. *Gelme*, dedi kendi kendine. *Sakın gelme*. Çünkü şimdi yardım edemiyordu ama onun bacaklarını yarağı için açtığını, içine girerken *gerginlikten* inlediğini hayal ediyordu.

Başparmağıyla klitorisini dürttü ve kız tıslayarak bir *evet* daha çıkardı. Bu da kalçalarının sarsılmasına neden oldu.

"Doğrudan temas mı?" diye sordu, kelimeleri zar zor bir araya getirerek. "Oui," diye nefes aldı.

Neyse ki Ben'in Fransızca bildiğı bir kelime varsa o da buydu. Cesaretlenen Ben, parmaklarını kızın içine sokarak klitorisini ovmaya odaklandı.

ve içeri ve dışarı itmek yerine onları esnetiyor. Ona hem gerginlik hem de arzuladığı doğrudan klitoral uyarımı veriyordu.

Eleonore şimdi nefes nefese kalmıştı. Yüzünü incelemek için başını geriye çektiğinde, onun alt dudağını ısırıldığını, dişlerinin pelüş yüzeyi çentiklediğini gördü. Gözleri arzudan buğulanmıştı ve teni sıcaklık ve tutkudan pembeleşmişti.

"Ne t'arrête pas," dedi.

"Bu-"

"Durma," diye emretti. "Sakın durayım deme." Onu daha hızlı ve daha agresif bir şekilde sarsıyor, ara sıra başparmağını horozunun açıkta kalan ucunun etrafında döndürüyor ve diğer eli taşaklarını kavrayarak devreye giriyordu.

Ben durmadı. Boştaki eliyle Eleonore'u kendine doğru sabitledi, parmakları Eleonore'un kışının yumuşak derisine gömülürken, bir yandan da klitorisini ovmaya devam etti. Kısa süre sonra Eleonore nefes nefese kalmış ve seğirmeye başlamıştı ve sonra amı parmaklarını ritmik bir şekilde sıkarken uzun, kırık bir inilti çıkardı.

Şükürler olsun. Ben başını eğip kızın boynunun yan tarafını ısırırken, sikinde oluşan basınç bir anda boşaldı. Dölleri Ben'in karnının alt kısmına sıçradı ve her ikisinin de ellerini kapladı, ama Ben inleyip parmaklarını çok hassas aletinden nazikçe uzaklaştıran kadar çekiştirmeyi bırakmadı.

Başı dönerek fayansa yaslandı. Eleonore parmaklarından birini ağzına sokup emerek temizledi ve adam bu manzara karşısında neredeyse bayılacaktı. "Kadın," dedi boğuk bir sesle, "beni öldürebilirsin."

"Kurdumu öldürmeyi asla istemem," dedi ciddiyetle. Sonra yaramaz gülümsemesi ortaya çıktı. "Tabii bu küçük bir ölüm değilse."

Kıkırdadı. Bu deyiimi o da biliyordu: küçük ölüm. Neyse ki, refrakter dönemi üniversitede olduğu gibi olmasa bile, bu yeniden dirilişe izin veren türden bir ölümdü. Yumuşayan sikine baktı, ne kadar sürede tekrar orgazm olabileceğini merak ediyordu.

Sonra Eleonore esnedi ve o da planlarını gözden geçirdi. Su artık ılıktı ve gittikçe soğuyordu, bu yüzden tutkunun kalıntılarını hızla yıkadı ve duşu kapattı. Kendi havlusunu kapmadan önce Eleonore'u bir havluya sardı. Sevinçten havluyu başına koydu ve saçlarının kurummasına yardımcı olmak için sertçe ovdu. Adam

İyiliğe karşılık verdi, sonra yatak odasına gidip ikisi için de pijama aldı.

Beş dakika içinde battaniyenin altında birbirlerine sarılmışlardı. Ben onu kucağına aldı ve kendisine bastırılmış hissinin tadını çıkardı. "Nasıldı?" diye sordu.

"Duş mu?" Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. "Çok kapsamlı."

Gözlerindeki ışıltı alay ettiğini gösteriyordu. Ben hafifçe burnuna dokundu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Saç kremi mi?" diye sordu masumca göz kırparak. "Çok güzel kokuyor."

Bir kahkaha atarak inledi. "Bu iltifat için beni yalvartacaksın, değil mi?"

Sonra, eğer gerçekten de onun standartlarına uygun değilse, kendisini baskı altında hissetmesini istemediğinden, aceleyle açıklığa kavuşturdu. "Bana iltifat etmek zorunda değilsin elbette. Ve geliştirebileceğim herhangi bir alan varsa, bunu duymak isterim. Pratik yapabilirim, tam olarak sevdiğiniz şeyi yaptığımdan emin olabilirim."

"Sus." Onun parmak ucunu öptü. "Orgazm çok zevkliydi."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Vay be. Tamam. Güzel. Ama geri bildirime her zaman açığım."

"Not edildi." Yastığa doğru sokuldu. "Hiçbir eleştirim yok. Ama bu tıpkı kılıç dövüşü gibi. Becerilerimizi keskin tutmak için ikimiz de sık sık pratik yapmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Sırıttı. "Eleonore Bettencourt-Devereux, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet."

Onun açık sözlülüğüne güldü. "O zaman kabul ediyorum. Ne zaman istersen pratik yapabiliriz."

Kısa bir süre sonra hâlâ gülümseyerek uykuya daldı.

YİRMİ BEŞ

"**W** Ne demek istiyorsun, daha fazla bilgi alabilir miyim?" Eleonore telefonda talepte bulundu. "Bunu bulmak senin işin değil mi?"

Hattın diğer ucundaki özel dedektif, Eleonore'un hak etmediğini düşündüğü yorgun bir iç çekiş yaptı. "Şimdiye kadar," dedi dedektif, "bu cadı hakkında bana söylediğin tek şey kukuletalı bir pelerin giydiği, soluk tenli ve koyu renk saçlı olduğu, *Uzay Yolu*'nu sevdiği ve ormanda ıssız bir evde yaşadığı. Bana bir sokak adresi bile vermediniz."

"Tabii ki görmedim," dedi Eleonore. "Ormanda hiç sokak yok."

Parmaklarını Ben'in oturduğu mutfak tezgâhına vuruyordu. Birkaç metre ötede Ben ızgara peynirli sandviçler hazırlıyordu. Portatif ızgarayı ilk sandviçin üzerine kapatırken ona sempatik bir bakış attı.

Gözleri adamın vücudunda gezinerek kışına kayd. Kurt adamın çok güzel bir poposu vardı. Parmaklarını içine sokabileceği kadar yuvarlaktı - ki önceki gece aldıkları son derece keyifli duş sırasında bunu mutlulukla yapmıştı.

Ben bu kadar iri, yakışıklı ve sandviç ızgara yaparken sinirli kalmak zordu, bu yüzden Eleonore dedektifin gözünü iyice korkutabilmek için kendini ondan uzağa bakmaya zorladı.

"Bakın, bayan-"

"Ben soylu değilim," dedi Eleonore sertçe, "ve bıçaklarım yüzyıllar boyunca çok fazla kan içti, bu yüzden böyle kibar bir iddiada bulunamam."

başlıklar."

"Tanrım," diye mırıldandı dedektif. "Ölümsüzlerin müşteri olmasından nefret ediyorum.

Her şey her zaman çok belirsiz, tuhaf ve tehditkâr." "Ben teknik olarak-"

"Evet, evet," diyerek Eleonore'un sözünü kesti, bu da *gerçek* tehditkâr davranışın ne olduğunu öğrenmenin kesin bir yoluydu. "Teknik olarak ölümsüz değilsin, yüzlerce yıl önce pelerin giyen ve dünyanın herhangi bir yerindeki bilinmeyen bir ormanda yaşayan bir cadı tarafından mistik bir şekilde tuzağa düşürüldün."

"Yüzyıllar boyunca birçok ormanda yaşadı," dedi Eleonore, dalağını iyice ısırarak tehdit etme isteğini . "Dediğim gibi, bu yüzden Ormandaki Cadı olarak anılıyor." Dürüst olmak gerekirse, dinliyor muydu ki? "En son yaşadığı yer Kuzeybatı Pasifik'tekilere benziyor ve kristal yurtiçinden gönderilmiş, bu da konumu daraltıyor."

Ben bir hafta önce onu Glimmer Şelaleleri'ni çevreleyen ormana doğru bir gezintiye çıkarmıştı. Virajlı yol, kaplıcalarla bezeli ormanlık tepelere çıkıyordu. Glimmer Şelalesi'nin, dalgalı yeşil arazinin ve ötesindeki keskin, karla kaplı tepelerin engelsiz manzarasını sunan bir gözetleme noktasında durmuşlar ve Ben bu doğa ne kadar güzel olduğuna hayret etmişti.

Ayrıca tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Yeşilin kesin tonları, ağaçların yüksekliği ve genişliği, ormanın en nemli derinliklerindeki dallardan peri avizeleri gibi sarkan yosunlar... ona geçen yüzyılda Ormandaki Cadı'nın ikamet ettiği ormanı hatırlatmıştı ve bu da ona cadının yakınlarda bir yerde olabileceğine dair umut vermişti.

"Sanırım bu da bir şeydir," dedi müfettiş asık suratla. "Ama yine de devam etmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Eleonore tıslamaya hazır bir şekilde ağzını açtı ama ızgaradan nefis bir koku geliyordu. Havayı kokladı, sonra minnettar bir iç çekti -Ben sandviçlerin içine soğan ve ince hindi dilimleri koymuştu. Adam ona doğru bakmadı ama dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Eleonore yönetildiğini fark ederek gözlerini kıstı. "Kurnaz kurt," dedi gerçek bir öfke duymadan. "Izgara peynirle karşılaştığımda kızamayacağımı biliyorsun."

Son zamanlarda, sandviç hazırlama işi gizemli bir şekilde onun özellikle huysuz olduğu zamanlara denk başlamıştı. Bu öğle yemeği normalden daha erkendi, ama önceki günkü çalışmalarının meyve verip vermediğini görmek için özel dedektifi arayacağını söylediği anda hazırlık işine başlamasaydı hiçbir şey düşünmeyecekti. Bir profesyonelin yaklaşık yirmi dört saat sonra *bazı* bilgiler verebilmesi gerekirdi.

"Ne?" Şaşkın soru telefonda geldi.

"Kurt adam sevgilimle konuşuyorum, sizinle değil," diye müfettişe bilgi verdi.

Tekrar iç çekti. "Tabii ki öylesin."

"Ama gerçekten, kaç tane ölümsüz cadı olabilir ki?" Eleonore elindeki konuya dönerek sordu. Nedeni ne olursa olsun, cadılık sadece insan olan ya da insan soyundan gelen ölümlüler arasında geliştirdi; diğer türlerde ya da gerçek ölümsüzlerde ortaya çıkmazdı. Ancak her cadı ya da büyücünün doğal olarak yatkın olduğu büyü alanları vardı ve çok azı yaşamın kendisini manipüle ederek onu aşırı derecede uzatabiliyordu. Ormandaki Cadı, ölümlülerin yaşamlarını emerek ve kendi yaşamına ekleyerek ömrünü en az altı yüzyıl uzatmayı başarmıştı.

"Şaşıracaksınız." Müfettiş bir kez daha derin bir iç çekti - bunu çok sık yaptığı kesindi. "Üzgünüm ama bunun ücretini iade etmek zorundayım. Bu cadıyı bulmak için daha büyülu uzmanlığı olan birine ihtiyacınız var."

"İstifa mı ediyorsun?" Eleonore şaşkınlıkla sordu.

Ben onun eline bir sandviç sıkıştırdı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ona. Sonra telefonu ısırp ikiye bölmek yerine dişlerini sandviğin peynirli iç kısmına geçirdi.

Tanrı'nın yumurtalıkları, bu çok lezzetliydi.

"Özür dilerim," diye tekrarladı adam. "Altı yüz yıl boyunca bir kayanın içinde hapsolmek kulağa berbat bir şeymiş gibi geliyor."

Eleonore, "Plastik bir utançla sonuçlanan bir dizi kayaydı," dedi. "Ve hayır, tavsiye etmiyorum."

"Ama yardımcı olamayacağım bir şey için paranızı ve zamanınızı boşa harcamanız doğru olmaz," diye devam etti dedektif. "Google'da arama yaparak ve biraz takip ederek bir şeyler bulabilirim ama büyü konusunda uzman birine ihtiyacınız var. Belki bazı ritüel malzeme dükkanlarına sormayı deneyebilirsiniz? Ya da Diantha Spark'ın herhangi bir tavsiyesi olup olmadığına bakın - en az Cynthia Cunnington kadar iyi bir cadıdır ve tavsiye vermeye bayılır."

Diantha Spark -Mariel'in annesi- söylentilere inanılacak olursa tam bir dehşet saçıyordu. Themmie'ye göre o aynı zamanda Cynthia Cunnington'ın dost düşmanıydı - Eleonore'un daha önce hiç duymadığı bu kelime, görünüşe bakılırsa, bilinmeyen nedenlerden ötürü hoşlanıyormuş gibi davranılan bir düşman anlamına geliyordu.

Belki de Ormandaki Cadı Eleonore'u bir dost-düşman olarak görüyordu. Sık sık *Sen benim en iyi arkadaşım* ya da *Sen benim kızım gibisin* gibi saçma sapan şeyler söylüyordu ama nasıl bir insan değer verdiği birini hapseder ki?

"Soracağım," dedi. Ve sonra, bu adam gerçekten korkunç bir şey yapmadığı ve ızgara peynirin ilk lokması midesine yerleştiği için, ses tonunu yumuşattı. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Bu kirli bir iş ama onurunuzu bir şekilde korumalısınız, değil mi?"

"Doğru," diye tekrarladı Eleonore, en azından bunu anlayabildiğini hissederek.

Telefonu kapattıktan sonra Eleonore dikkatini tamamen sandviçe verdi. Göğüs kemiği ile midesi arasında fokurdayan sıcak bir kazan varmış gibi hissettiren bir şekilde hâlâ sinirli ve öfkeliydi, bu yüzden kendini metodik ve yavaş yemeye zorlayarak sinirinin yatışmasına izin verdi.

Her zaman çabuk öfkelenirdi ama yüzyıllar geçtikçe cadıyla birlikte bu daha da kötüleşmişti. İnternet ona bir insanın travmayla karşılaştığında ilkel içgüdüsünün *savaşmak ya da kaçmak* olduğunu öğretmişti ama Eleonore hiçbir zaman kaçmayı başaramamıştı. Bunun yerine, tüm kaynaklarını elinden geldiğince savaşmaya harcamıştı, bu sadece sözleri ve öfkesi olsa bile.

Artık sürekli olarak birini öldürmeye zorlanma tehdidi altında yaşamadığına ya da kristalin içinde tatsız bir sisin içinde sürüklenerek zaman geçirmeye zorlanmadığına göre, tepkileri yeni varoluşuyla orantısızdı. Bunun farkındaydı. Ancak davranışın nedenini bilmek ve söz konusu davranışı değiştirmek iki farklı şeydi.

Yine de bunun üzerinde çalışıyordu, çünkü ne zaman bu öfke patlamalarına yenik düşse, dengeli Ben'in yanında kendini bir canavar gibi hissediyordu. Ben onda daha iyi bir insan olma isteği uyandırıyor - uzun zamandır hissetmediği bir dürtü, nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Böylece: yavaş
çiğnemek. Çok, çok
yavaş.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi sandviç nihayet bittiğinde ve çığlık atma dürtüsü azaldığında. "Yemek beni sakinleştiriyor."

O sevimli göz kırışıklıklarını göstererek gülümsedi. "Bu numarayı bana çocukken annem öğretmişti. Gigi'nin de karnı acıkıyor."

"Hangry?"

"Aç olduğun için ," diye açıkladı.

"Ah." Bu, iki ayrı kavramın bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş, *dost-düşman* gibi bir başka kelimeydi. "Araştırmacının yardım edememesi hayal kırıklığı yaratsa da artık acıkmıyorum."

Ben kollarını uzattı ve Eleonore kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kollarına girip yüzünü Ben'in geniş göğsüne gömdü. Adam çok güzel kokuyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bu gece çeteden başka ipucu isteyeceğiz."

Mariel ve Oz'un evindeki barbeküye gideceklerdi ve bu Eleonore'un Gigi'nin belediye başkanlığı kampanyası dışında katılacağı ilk sosyal etkinlik olacaktı. Sosyalleşme ihtimali karşısında heyecanlı mı yoksa gergin mi olduğundan emin değildi. "Pekâlâ," dedi sesi boğuklaşarak.

Dost-düşman kelimesi hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Ben'in muhtemelen onlardan biri yoktu. Hayır, barbekü yapmak gibi normal şeyler yapan ve muhtemelen bir kez bile birbirlerini kaçırmayı ya da hapsedmeyi düşünmemiş bir arkadaş topluluğu vardı.

Cadı hakkında konuşmak şöyle dursun, onu düşünmekten bile hoşlanmıyordu ama içini boşaltmak için ani bir dürtü hissetti.

"Cadı benim arkadaşımış gibi davrandı," dedi.

Ben onun sırtını sıvazlıyordu ama o anda sustu. Onun düşünce sürecini takip etmeye çalışan beyninin uğultusunu neredeyse duyabiliyordu. "Nasıl yani?" diye sordu -düşüncenin kaynağını anlamamıştı belki ama nereye varacağını görmek istiyordu.

Eleonore bu konu hakkında konuşurken kısıtlanmak istemedi, bu yüzden onun kucağından çekildi ve pencereye doğru yürüdü. Kollarını kavuşturup Ben'in çimenlerine ve kaldırımında açan çiçeklere baktı. "Beni ne zaman çağırırsa, beni gördüğü için heyecanlanırdı. Bazen bana hediyeler verirdi - bir biblo, yeni bir bıçak, bir *Star Trek* bobblehead." Eleonore yutkundu, artık Ben'in bahçesini değil, bir anılar çağlayanını görüyordu. "Beni özlediğini ya da tek arkadaşı olduğumu söylerdi. Bir keresinde onun için kızı gibi olduğumu söylemişti."

Ben kısık bir ses çıkardı. "Bu saçmalık."

Bu süre içinde diğerleri kadar sık küfür etmediğini fark etmişti. Onun için küfretmesi hoşuna gitmişti. "Evet, ama bu beni rahatsız etti. Bir anlık özgürlüğüm olsa gırtlığını parçalardım ama o beni *arkadaşı* sanıyordu." Cadı aralarındaki bağdan o kadar emin görünüyordu ki Eleonore bazen deli olanın cadı mı yoksa *kendisi* mi olduğunu merak ediyordu.

"Bunu seni manipüle etmek için mi söylüyordu?"

Eleonore rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Olabilir. O da deliydi. Ama gerçekten arkadaş olduğumuza inandıysa..."

"Ne?" Ben, kızın sözünü kesmesinin ardından sordu.

"Bilmiyorum." Bunu her düşünmeye çalıştığında başı ağrıyor ve midesinin bulandığını hissediyordu. Bir eliyle onu incitip diğer eliyle hediyeler sunan bir insan hakkında nasıl hissetmesi gerekiyordu?

"Açık konuşmam gerekirse," dedi Ben, "arkadaş olduğunuza inanıp inanmamasının bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bu sana yaptıklarını değiştirmez." "Biliyorum," dedi Eleonore, tekrar yüzünü ona dönerek. Ben'in alnı çatılmıştı ve yüz ifadesinden hem öfke hem de acıma okunabiliyordu.

Acıma

dişlerini kırmak istemesine neden oldu. "Bunun bir şeyi değiştireceğini ya da boğazını parçalamayacağımı söylemiyorum. Boğazını parçalamak için sabırsızlanıyorum." Başını iki yana salladı. "Neden bu konu hakkında konuşmaya başladığımı bile bilmiyorum."

Ben başını eğdi, sanki derisinin altına ve beynine bakıyormuş gibi gözlerini ona dikti. Karmaşık düşüncelere ve mantıklı kelimelere sahip olan oydu; belki de onun karmakarışık itirafından bir anlam çıkarabilirdi. "Ne istersen konuşabilirsin," dedi. "Böyle şeyleri kafaya takmaktansa dışarı vurmak iyidir."

Eleonore doğası gereği bir kâhya değildi. Belki de bu yüzden öfke, keder ve rahatsızlığın birbirine karışmış iplerini birbirinden ayırmakta zorlanıyordu. Yüzyıllar boyunca uyanık olduğu saatler öfke ve şiddet içinde geçmiş, arada sırada Uzay Yolu'na veya cadıdan gelen kafa karıştırıcı hediyelere ara vermişti. Kristalde geçirdiği zaman, yarı biçimlendirilmiş rüyalar ve anılardan oluşan puslu bir uykuydu. Şimdi uyanıktı ve öfkesi için yakın bir hedefin olmadığı huzurlu bir zamanda yaşıyordu ve düşünmek için çok fazla zamanı vardı.

"Düşünüp taşınmayı sevmiyorum," diye açıkladı.

Ben bunun üzerine nefes verdi. "Ben de bilmiyorum ama zamanımın çoğunu bunu yaparak geçiriyorum."

"Demek ki bu işte iyisin."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Biliyor musun, bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim." Bir duraksama oldu ve sonra başını salladı. "Şimdi bana kaygı konusunda iyi olmanın ne anlama geldiğini düşündürteceksin."

Bu odada genel olarak çok fazla geviş getirme vardı. Eleonore ellerini çırpı. "Hadi bir şeyler yapalım."

Ben onun bu ani açıklamasını anlayışla karşıladı. "Hmm," dedi sakallı çenesini ovuşturarak. "Bıçak fırlatmak için internetten bir hedef kuklası almaya ne dersin?"

Eleonore bir hedef mankeni istiyordu ama internette gezinmek onu aklından çıkaracak kadar fiziksel değildi. "Bundan daha aktif bir şey."

Gülümsemesi . "Orgazma ne dersin?"

Oooh. Zeki kurt. "Senin mi benim mi?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. Adam kıkırdadı. "Ben seninkini düşünüyordum."

Ellerinin üzerinde olması güzel olurdu ama onu mükemmel bir ruh haline sokacak bir şey varsa, o da adamın orgazmının lezzetli enerjisinden beslenmektir. "Senin aletini emmeyi tercih ederim, yani sakso çekmeyi." Elini salladı. "Buna ne deniyorsa artık."

Eleonore, kalbi hem kızaran yanaklarına hem de penisine kan pompalarken Ben'in damarlarının genişlediğini hissedebiliyordu. Ereksiyon halindeyken kızaran bir kurt adam; ne kadar çekici. Birkaç gece önce onun kanını içmemiş olsaydı, dişlerini ona geçirmeyi isteyebilirdi. Tanrıya şükür ki bir succubus asla cinsel enerjiyle "dolu" olamazdı.

"Sana oral seks yapmamdansa sikimi yalamayı mı tercih ediyorsun?" Ben sordu.

O söyleyince... "Bir fikrim var."

Beş dakika sonra yatağında çırılçıplak sarmaş dolaş olmuş, tutkuyla öpüşüyorlardı. Penetratif seksi lanet bozulduktan sonraya sakladıkları için, Eleonore elleri ve ağzıyla istediği kadar yaratıcı ve kapsamlı olabiliyordu ve Eleonore yaratıcılığını bu kaslı vücudun her yerine yansıtmak için sabırsızlanıyordu.

Eleonore belli ki aklındaki pozisyonu icat etmemişti ama iyi bir pozisyondu. Kendini yeniden konumlandırdı, kalçaları Ben'in yüzünün üzerinde durana ve ağzı Ben'in aletine yaklaşıp kadar yarım daire çizdi. Öpüşme mesafesi, diye düzeltti kendini, çünkü doğrudan Ben'in şaftını saran zonklayan damardan kanın tadına bakmak istese de, bu önceden müzakere edilmesi gereken türden bir şeydi.

Adam onun kalçalarını kavrayıp yüzüne doğru çekti ve kadın sarsılarak bir elini yatağa vurdu. Adamın dili üzerinde gezinmeye başladığında "Oh," diye soludu. Burada tereddüt yok.

Ben oral konusunda iyiydi, doğrudan ve titiz bir yaklaşımı vardı ve bunu yapmaktan gerçekten hoşlandığından şüpheleniyordu. Yalamaları derin inlemelerle karıştırıyordu ve bu ilkel zevk taklit edilemezdi. Dilini klitorisine değdirdiğinde, planlarından vazgeçmek ve ona vermeye çok hevesli olduğu orgazma doğru yüzünü sürmek için cazip geldi.

Yine de bunun eşit bir alışveriş olması gerekiyordu, bu yüzden Eleonore onun aletini emmek için öne eğildi. Ya da en azından denedi. Adam ondan sekiz santim daha uzundu ve Eleonore ağızlarını ve kasıklarını bu şekilde hizalamanın fiziğini hesaplayamamıştı. Adamın sikinin başının etrafında bir daire yaladı, ama onu derinlemesine emmek için öne doğru kaydığında, amı Ben'in yüzünden uzaklaştı. Ben anında onu ağzına geri çekerek doğru açığı yakalamasını engelledi.

"Seni bu şekilde düzgün ememiyorum," diye yakındı.

Adamın yanıtı klitorisini titreten bir kıkırdamaydı. Eleonore inledi, kendini görevine dönmeye zorlamadan önce bir an için yüzüne süründü. Vampir hızı ona bir avantaj sağladı ve o hareket ettiğini fark etmeden önce onu boğazının arkasına almayı başardı.

"Oh, *kahretsin*," diye bağırdı, parmakları sertçe kalçalarına gömüldü.

Ağzı daha iyi meşgul olmasaydı gülümseyebilirdi. Ben o kadar düzgün biriydi ki, kendini bıraktığında bu bir *olaymış* gibi hissediyordu. Başını salladı, dudaklarının kalın şaftın etrafındaki gerginliğinin ve ağzının derinliklerine dalma hissinin tadını çıkardı. Tadı harikaydı, doğal aromasıyla misk kokulu ve tatlıydı, derisinin altındaki kanın baharatı burun delikleriyle alay ediyordu.

Bu gibi anlar, mirasının hediyeleri ile mutlu olmasının nedeniydi. Diğer insanlar partnerlerinin tadına bakıyordu ama onun gibi değil. Uyarılmanın uğultulu psişik enerjisini, zihninin gözündeki neon ve doygunluğu hissetmiyorlar, gizli kan ve feromonların boğucu kokusunu alamıyorlardı. Partnerlerinin bedenlerinden beslenemezlerdi ve bu beslenmenin kendilerine sunulmasının verdiği derin hazzı asla tadamazlardı.

Ben onu birkaç kez daha yüzüne doğru kaydırmaya çalıştı ama Eleonore elleriyle testislerini kavrayıp şaftının tükürükle kayganlaşmış tabanını okşamaya başlayınca, Ben hırıltılı bir çığlık atarak pes etti. Eleonore başını daha hızlı sallayarak dilini belirgin damarın üzerinde gezdirdi. Sonra diğer elinin parmaklarıyla testislerinin arkasındaki hassas deriye bastırırken sikinin tabanını hafifçe sıktı ve bükte ve adam bir çığlıkla patladı.

Eleonore onu kana içti, tadını çıkardı. Eleonore'un serbest bırakılmasıyla içinden geçen enerji başının dönmesine ve teninin heyecandan kızarmasına neden oldu. Sanki bir şimşek fırtınası vücudunu kasıp kavurmuş ve yolunun üzerindeki her zevkli sinire çarpmış gibi enerjiden çatırdıyordu.

Son damlaları da yuttuktan sonra sırtarak omzunun üzerinden baktı. Ben'in saçları dağılmıştı, yüzü kızarmıştı ve gözlükleri komodinin üzerine bırakılmıştı, gözlerindeki şaşkın ifadeyi gizleyecek hiçbir şey yoktu.

Sırtışı sarhoş ediciydi. "Çok kendini beğenmiş görünüyorsun."

Yüzünü ona çevirirken saçlarını savurdu. "Çünkü öyleyim."

"Olman gerektiği gibi." İnleyerek doğrulmadan önce birkaç dakika yattı. ", durumu tersine çevirme zamanı." Sonra kolları gevşer gibi oldu ve tekrar yastığa yığıldı. Nefes nefese bir kahkaha attı, sonra dudaklarına dokundu. "Korkarım atlamamız gerekecek."

Eleonore kuru bir sesle, "Olamaz," dedi öne doğru kaykılıp adamın yüzüne otururken. "Ne korkunç bir kader." Sonra bir eliyle adamın saçlarını tuttu, diğer elini duvara vurdu ve onun cömert, yetenekli ağzının üzerinde sallanmaya başladı.

Ben mutlu bir şekilde mırıldandı ve onun kalçalarını ve kığını kavradı, parmakları onun binmesine yardım ederken kazdı. Ağzı açık bir hevesle amını öperken sakalları iç bacaklarını ovuyordu. Eleonore oral sırasında genellikle bir ya da iki parmağın içine girmesinden hoşlanırdı ama adamın orgazmını tatmaktan -hem fiziksel hem de ruhsal olarak- o kadar heyecanlanmıştı ki, sürtünmenin ötesine geçecek kadar uzun süre dayanamayacaktı. Karnında gerilim yükselirken parmakları duvara doğru kıvrıldı. Orgazm keskin bir şekilde zirve yaptı ve haykırdı, orgazm sıcak, sıkıcı dalgalar halinde içinden geçerken kalçaları sarsıldı.

Hareket edecek kadar aklı başında hissettiğinde Ben hâlâ onu yalıyordu. Ben'in yüzünden kalktı, kalçaları titriyordu, sonra yanına yığıldı.

Ben bir kolunu onun altına kaydırды, böylece başını Ben'in göğsüyle omzunun arasına yaslayabildi. Ona öylesine bariz bir gururla bakıyordu ki Eleonore kıkırdadı.

Ben sessiz bir sorgulamayla kaşlarını kaldırdı.

"Çok kendini beğenmiş görünüyorsun," dedi, onun daha önceki sözlerini yansıtarak.

Hafifçe burnuna dokundu. "Şu anda yüzünü görebilseydin, sen de kendini beğenmiş hissederdin."

Hayal edebiliyordu. Sırıttığı için yanakları gerilmişti ve kıpkırmızı kesilmişti. Kurt adamı yetenekli bir aşıktı.

"Pekala," dedi, onun kucağına daha da sokularak, "istediğin kadar kendini beğenmiş hissetmeyi hak ediyorsun."

Kıkırdadı ve Eleonore'un göğsü sıcaklıkla doldu. Sanki göğüs kemiğinin arkasında yanardöner ve ısıltılı bir mutluluk balonu doluyordu.

Mutluluk bir tuzaktı. Bu gerçeği beyninin bir yerlerinde biliyordu; orgazm ve sandviç sesini kısmış olsa bile ihtiyat sesini susturmak imkânsızdı. Acı bu hayatta kaçınılmazdı ve sadece sevinç ondan önce geldiğinde daha çok acı veriyordu. Mantıklı bir kadın, bu kadar saf ve iyi olan hiçbir şeyin uzun sürmeyeceğini bildiği için kalbini korurdu.

Ama Eleonore hiçbir zaman mantıklı olmamıştı. Bu yüzden gözlerini kapadı ve Ben'in teninin kokusunu içine çekti. "Bu iyi bir fikirdi kurt adam."

YİRMİ ALTI

MARIEL SPARK onları kapıda sırtarak karşıladı. "Gelebilmenize çok sevindim!"

Eleonore, Ben'in buraya gelirken aldığı şarap şişesini uzattı. "Bana modern sosyal toplantılarda alkol hediye etmenin adet olduğu söylendi," dedi.

İçten içe yüzünü buruşturdu, bunun bir partiye girmek için en doğal yol olmadığını farkındaydı ama sinirler midesini bulandırıyor ve ellerini terletiyordu. Onu endişelendiren sadece Gigi'nin koruması olmaktan başka bir bağlamda sosyalleşme ihtimali değildi; Ben'in değer verdiği insanlarla herhangi bir tampon olmadan etkileşime girmektir.

Mariel onun beceriksizliğine aldırıyor gibiydi. "Teşekkür ," dedi esmer cadı ikramı kabul ederken. Ela gözleri ıslık ıslık ve mint yeşili hırkasının altındaki elbisesi bahar renklerinin cümbüşüydü. "Sarılmayı sever misin?" diye sordu Eleonore'a.

Eleonore daha önce hiç böyle bir soruyla karşılaşmadığı için gözlerini kırptırdı. "Ben... bilmiyorum." Ben ona sarıldı ama bu farklıydı.

Mariel'in gülümsemesi yumuşadı. "O zaman el sıkışarak başlayalım." Sıkı bir tokalaşmadan sonra Mariel Ben'e döndü. " için teşekkürler," dedi ayak parmaklarının ucuna kalkıp ona sıkıca sarılırken.

Pekâlâ, bu oldukça hoş görünüyordu. Ama Eleonore henüz Ben dışında kimsenin kendisine dokunacağından emin değildi, bu yüzden diğerlerinin nasıl etkileşime girdiğini izlemeye ve sarılmak isteyip istemediğine daha sonra karar vermeye karar verdi.

"İçeri gelin," dedi Mariel. "Oz ızgarayı yeni yaktı."

"Geciktiğimiz için üzgünüm," dedi Ben, Eleonore'a neredeyse kahkaha atmasına neden olacak suçlu bir bakış fırlatarak. Önemli bir nedenden dolayı geç kalmışlardı ve bu nedenle marketin otoparkında cipinin arka koltuğunda oturuyorlardı. Çılgınca öpüştükten sonra Ben, "*Yeniden ergen olmak gibi*," demişti. *Sana doyamıyorum.*

O da ona doyamıyordu ve yakınlıktan zevk almak için orgazma ya da sekse ihtiyaç duymayan erkek bulmak güzeldi. Elbette orgazm çok güzeldi ama keşfedilecek koca bir his evreni ve başka birine yakın olmanın birden fazla yolu vardı. O arka koltukta öpüşmekten başka bir şey yapmamışlardı ve adam, sanki kız ona tekrar başını vermiş gibi mutlu görünüyordu.

Mariel özürlü elinin tersiyle itti. "Bunun için gerçek bir başlangıç zamanı yoktu. Açıkçası Themmie'nin çoktan burada olmasına şaşırdım ama sanırım bu gece başka parti yoktu."

"Hey! Buraya gelebilmek için diğer beş sosyal etkinliğimi geri çevirdim, teşekkür ederim. *Ve lumpia* getirdim." Perinin sesi evin derinliklerinden geliyordu ve sonra mutfığa açılan kemerde belirdi. Saçlarının dipleri kıpkırmızı, uçları turuncuydu ve mavi çerçeveli bir gözlük takmıştı.

Eleonore'un kaşları çatıldı. "Görüşün bozuldu mu?" diye sordu endişeyle. Peri ile daha önceki karşılaşmalarında gözlük takmamıştı.

"Ne?" Themmie şaşkın şaşkın baktı ve sonra yüzüne bir geldi. "Oh! Hayır, bunlar sadece dekoratif." Gözlükleri çıkardı ve etrafta salladı. "İnek şıklığı resmen moda oldu."

"Şimdi sen söyle," diye homurdandı Ben. "Ben büyürken insanlar inek olduğum için benimle dalga geçerlerdi."

Eleonore artık birkaç *Star Trek* mesaj panosu sayesinde *ineklerin*, *geeklerin* ve *kapı bekçiliğinin* ne olduğunu biliyordu. paylaşımlara yorum yapan pek çok kişi, diğer insanların hobilerinden zulüm görmeden keyif almalarına açıklanamaz bir şekilde üzülmüş görünüyordu. Ben'in sesi gerçekten üzgün gelmiyordu ama yine de

- "İnekliliğin bekçiliğini değil mi?" Eleonore sordu.

"Ben... ne?" Ben'in onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Themmie eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koyarak yüksek sesle kahkaha attı. "Eleonore, sen en iyisisin."

"Öyle ?" Neden olduğundan emin değildi.

Themmie doğrulurken, "Açık olmak gerekirse sana gülmüyorum," dedi. "Modern zamanları öğrenmene bayılıyorum ve bu kadar çabuk dil öğrenmen inanılmaz. Kapı bekçiliği inekliği! Bu çok gerçek, yine de Ben'in bundan suçlu olmadığına söz veriyorum. Bahse girerim bir ay sonra Amerikan pop kültürü hakkında onun bir ömür boyu bildiğinden daha çok şey biliyorsundur."

Ben mahcup görünüyordu. "Bu muhtemelen doğru," dedi ensesini ovuşturarak.

Themmie çırpınarak yaklaştı. Kolunu Eleonore'un koluna , "," dedi. "Senin hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Eleonore çekilip götürülmeden önce Ben'e el sallayacak zamanı ancak bulabilmişti. Themmie'nin boyu bir metreden uzun olamazdı ama periler narin görünümlerine rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü: canları isterse birini boğabilecek gökkuşakları gibiydiler. Eleonore zamanında birkaç peri ile karşılaştığı için bu türe karşı sağlıklı bir saygı duyuyordu.

Themmie onu koridordan geçirerek oturma odasını geçti ve sıcak, aydınlık ve hoş bir kurabiye kokusu olan mutfığa götürdü. Oradan da küçük elektrik lambalarıyla aydınlatılmış arka bahçeye geçtiler. Meyve ağaçları çitin üzerinde sıralanmıştı ve arka köşede içinde bitkilerin bulunduğu cam duvarlı bir yapı duruyordu.

Oz ızgaranın başında durmuş, sanki kendisine zarar vermişler gibi çiğ et parçalarına kaşlarını çatarak bakıyordu. Yanında Astaroth vardı ve Oz'a eti en iyi nasıl kullanacağı konusunda yüksek sesle ipuçları veriyordu. Calladia ve Rani yakınlarda bira içip gülüşüyorlardı.

"Bunun neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum," diye homurdandı Oz onlar yaklaşırken, bir çift maşayla eti dürtüyordu.

"Bifteği koymadan önce yumuşattın mı?" Astaroth sordu. Oz'un gündelik, tamamen siyah kıyafetlerinin aksine, gümüş yelekli ve kravatlı tertemiz beyaz bir takım elbise giymişti; internet araştırmalarının dağınık bir deneyim olabileceğini gösterdiği arka bahçedeki barbekü için cüretkâr bir seçimdi bu. Eleonore'un bu modern mucize hakkında daha fazla ayrıntıya bakması gerekecekti.

Temizleme" başlıklı bir rapor yazarak takım elbisenin gerçekte ne kadar tehlike altında olduğunu tespit etmeye çalıştı. Deri ceketinin cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı ve *kuru temizlemeyi* araştırması gerekenler listesine ekledi.

Oz tereddüt etti. "Bu da başka bir ima mı olacak?" diye sordu, derin sesinden kuşku damlıyordu.

Eleonore iki iblis arasındaki zıtlığı ilginç buldu. Astaroth yüzyıllar öncesine göre daha yaşlı olabilirdi ama ölümlü İngiliz aksanıyla konuşuyordu, Oz'un aksanı ise saf iblis aksanıydı: Amerikan ya da İngiliz İngilizcesine kıyasla bazı sesli harfler kırpılmış, bazıları ise uzatılmıştı.

Vampirlerin zaman yaptığı gibi kendi aksanının da evrimleşmesi için yeterince uzun bir zaman ve mekânda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Şimdiden daha fazla argo kullanmaya başlamıştı ve sesindeki Fransız kalıntılarının kaybolması uzun sürmeyecekti.

Astaroth gözlerini büyüttü. "İma mı? Ben mi?" diye sordu masumca. "Asla. Ayrıca, bifteği yumuşatmak iyi bilinen bir pişirme tekniğidir."

Oz ona ihtiyatla baktı. "Hayır, bifteği yumuşatmadım."

Astaroth nefesini tuttu ve bir elini göğsüne götürdü. "Oz, Oz, Oz," dedi başını sallayarak. "*Etini dövmenin* önemini sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Themmie parlak kıkırdamalara boğuldu, Rani homurdandı ve Calladia bir ağız dolusu bira tükürdü. Eleonore bu özel argoya aşina olmayabilirdi ama bunu anlamak için yeterli bağlam vardı.

Oz eski akıl hocasına sert bir bakış fırlattı ve maşayı tehditkâr bir şekilde şaklatarak kaldırdı. "Eğer beni ızgara yapmam için yalnız bırakmazsan, dövecek etin kalmayacak."

Astaroth yüzünü buruşturdu ve ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Saygınlığımı ve erkeklik organlarımı koruyarak geri çekileceğim."

Calladia onu derin bir öpücük için kendine çekti, ellerini ve dilini dolaştırdı. Sonunda ayrıldıklarında "Çok tatlı," dedi.

"Ne?" Astaroth nefes nefese kalmıştı, o öpücüğün ardından her şeyi unuttuğu belliydi. Eleonore onu suçlamadı; succubus hisleri çiftin birbirlerine duydukları şehvetle alev alev yanıyordu. Akşam havası, deri ceketini hoş karşılayacak kadar serindi ama kendini yelpazelemek istiyordu.

Calladia iblisin kışını okşadı ve göz kırptı. "Hiç saygınlığın kaldığını mı sanıyorsun?"

Bu, Themmie ve Rani'nin daha fazla gülmesine neden oldu ve Oz da sevinci avluda yankılanarak ona katıldı. Eleonore bile bu insanları çok az tanımasına rağmen kendini gülümserken buldu.

Onları çok az tanıyordu ama yine de onlardan hoşlanıyordu. Büyük ölçekte Ben'i de çok az tanıyordu ama ondan daha da çok hoşlanıyordu.

Bağlanmak tehlikeliydi, evrene meydan okumak gibiydi - artık gençliğindeki tanrılara inanmıyordu - onları alıp götürmek için. Yine de buradaydı, bu yere ve bu insanlara bağlanmaya başlamıştı.

"Bira ister misin?" Ben ona sordu.

Eleonore başıyla onayladı. "Çam ağacından olanı, eğer varsa."

Sırıttı. "Bir IPA geliyor, işiniz bittiğinde şişeyi atmayacağınıza söz verdiğiniz sürece."

Glimmer Falls'taki ilk gecesinde kendini nasıl utandırdığını hatırlayınca yanaklarının ısındığını hissetti. "Şişeleri kırmak yok," diye söz verdi. "Ya da kimseyi tehdit etmek yok."

Mariel elinde bir tepsi kurabiyeyle çıktı ve onları plastik bir masanın üzerine koydu. "Hâlâ ızgara mı yapıyorsun?" diye sordu Oz'a.

Bifteğe kaşlarını çattı. "Pişmiyor."

Mariel şöyle bir baktı, sonra da gülmeye başladı. "Izgara açık değil, seni aptal."

Bu, Astaroth'un "Oz, etini düzgün bir şekilde tutabilmen için önce tahrik olman gerek!" ünlemiyle noktalanan, toplanan herkeste bir kahkaha patlamasına neden oldu. Bunu maşanın havada uçması ve Astaroth'un kafasını kıl payı ıskalaması izledi.

Eleonore, arkadaşlarının maskaralıklarına sırtarak Ben'den bir cam şişe aldı. "Bunu sevdim," dedi.

"Ben de." Ben kendi şişesini onunkiyle tokuşturdu. "Santé."

"Santé," diye tekrarladı, Ben'in hatırlamasına memnun olmuştu.

Akşam oradan itibaren keyifli bir şekilde ilerledi. Izgara yakıldıktan sonra etler çabucak pişti ve kısa süre sonra lezzetli biftekler, kavrulmuş sebzeler, Themmie'nin domuz etiyle doldurulmuş lumpia'sı ve Mariel'in kurabiyelerini yemeye başladılar. Eleonore

Ama herkes arkadaş canlısı ve hayatını gerçekten merak ediyor gibiydi. IPA'nın, yemeklerin ve arkadaşlarının dilini gevşetmesine izin vererek rahatladı ve uzun zamandır unuttuğunu düşündüğü gençlik hikayelerini paylaşmaya başladı.

Oz ızgarayı temizlerken ve Calladia, Astaroth, Mariel ve Ben "cornhole" adında alışılmadık bir oyun oynarken bir noktada kendini Rani'nin yanında dururken buldu. Themmie bir ağaca tünediği yerden sarhoş bir şekilde laf atarken bir tahta parçasına küçük torbalar fırlatmayı içeriyordu.

Eleonore ikinci birasını yudumlarırken, "Arkadaşların çok komik," dedi.

"Çok komik," diye onayladı Rani. Naiad, pürüzsüz kahverengi teni ve uzun siyah saçlarıyla muhteşemdi. Pulları saç çizgisinde zar zor görülebiliyordu, gökkuşağı renkleri sudan uzakta silikleşmişti. "Ve çok hoş. Bunlardan birine ilk davet edildiğimde ama şimdi sanki onları sonsuza dek tanıyormuşum gibi geliyor."

"Ben de gergindim," diye itiraf etti Eleonore. "Sosyal becerilerim her zaman... modern değildir." Bunu söylemenin bir yolu. "Ama aldırış etmiyorlar gibi görünüyor."

"Sosyal becerileriniz gayet iyi."

"Biftek bıçağının birinin bağırsaklarını düzgünce deşecek kadar keskin olduğunu söylediğimde bile mi?" Bunu bir iltifat olarak söylemişti ama Mariel'in "Vay canına, bunu daha önce hiç düşünmemiştim!" demesinden önceki duraksama, belki de iyi bir bıçağın ne olduğu konusunda farklı fikirlere sahip olduklarını fark etmesine neden olmuştu.

Rani homurdandı. "Bunun için endişelenme. Hepimiz tuhafız, Oz ve Astaroth da böyle şeyler söylüyor. Sen farklı bir zamandan geliyorsun ve bir suikastçi olarak çalışıyorsun; bunu herkes anlar." Ben'e doğru başını salladı. "Ben'i uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Etrafında olman hoşuna gidiyor."

Eleonore kızardı. "Etrafta olmayı seviyorum," dedi usulca. Daha derin bir itirafı saklayan kelimelerdi bunlar.

"O iyi bir adam," dedi Rani, "ama çok fazla endişeleniyor ve herkese yardım etmeye çalışırken kendini yıpratıyor. Herkese gösterdiği ilgiyi ona da gösterecek birine ihtiyacı var. Onu korumaya yardım edebilecek birine."

Bu bir mesajdı ve bir soruydu. Eleonore başını salladı. "Ona zarar veren herkesin bağırsaklarını deşerim," dedi ciddiyetle.

Rani gülerek, "Yani, ellili yılların ev kadını gibi davranma," dedi. "Örgü örmekten ve yemek yapmaktan hoşlanıyor. Ve gerçekten, her iyi çiftin bir yumuşak bir de bıçaklı olanı olmalı."

Hem yumuşak hem de bıçak gibi. Eleonore bundan hoşlanmıştı; neredeyse Ben'le kendisinin bir çift olarak tanımlanmasından hoşlandığı kadar. İlişkisinde yumuşak olanın Mariel olduğu açıktı ama diğerklerinden emin değildi. Calladia ve Astaroth'un mısır deliğı zaferlerini kutlamak için beşlik çaktıkları yeri işaret etti. "Bıçak gibi olan hangisi?"

"Oh, bu özel bir durum," dedi Rani. "İkisi de bıçaklanmış." Başını öne eğerek düşündü. "Ama bir seçim yapmam gerekirse... Astaroth yumuşak olan."

Eleonore kıkırdadı. "Sanırım bunu duymak hoşuna gitmezdi."

"En azından onun için yumuşak," dedi Rani. "O bastonun içinde gerçek bir kılıç var."

Eleonore, Astaroth'un her yerde yanında taşıdığı kafatası tepeli bastonu fark etmişti. Sopanın bir sopalama aleti olarak kullanışlılığını zaten hesaba katmıştı ama bu ilginç bir gelişmeydi. "Not edildi," dedi bastona yeni bir saygıyla bakarak. Sonra ayıldı. "Peki Ben'i en iyi nasıl koruyabilirim? Düşmanlarının bağırsaklarını deşmek dışında."

Rani omuz silkti. "Sadece ona değerk verdiğini göster. Küçük jestler uzun bir yol kat edecektir. Ve belki de bazı sınırlar koymasına yardımcı olursun, böylece kendini ölümüne çalıştırmaz."

Eleonore talimatları ezberleyerek başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi naiad'a. "Ben konusunda bana yardım ettiğink için. Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Ne kadar çok sevdiği boğazına düğümlemişti.

Rani sıırttı. "Anlayabiliyorum. Ve hey, sana el sallıyor."

Eleonore döndüğünde Ben'in ona eliyle işaret ettiğini gördü. "Bu ikisinden intikam almama yardım etmek ister misin?" diye seslenerek Astaroth ve Calladia'yı işaret etti. Mariel ızgaranın başında Oz'u öpüyordu, görünüşe göre oyunla işi bitmişti.

"Kadim bir suikastçının bile nişan almana yardımcı olabileceğini sanmıyorum, dostum," dedi Astaroth.

Eleonore gözlerini iblise dikti. Bu sözleri ona yedirecekti. Ceketini çıkararak koşar adım yanına gitti. "Yirmi adım öteden bir tepegözün gözünü bıçakla delebilirim," dedi. "Bu sözde 'mısır deliğinin' hiç şansı yok."

YİRMİ YEDİ

BEN yatağa yığılırken **gölüyordu**. Barbeküde biraz fazla sarhoş olmuştu, bu yüzden Eleonore onları eve bırakmıştı. Eleonore'un Küçük bir talimatla, onun sürüşünü öğrenmiş ve biraz yalpalayarak başlamış olsalar da, kısa sürede aracı bir profesyonel gibi kullanıyordu.

Eleonore büyük bir tişört ve kıvrılmış pijama pantolonuyla kapıda belirdiğinde, "Cornhole galipleri," diye ilan etti. "İsimlerimiz sonsuzlukta yankılansın."

Eleonore'un mükemmel nişancılığı ve tıslayarak rakiplerinin dikkatini dağıtma becerisi sayesinde Astaroth ve Calladia'nın kışını beş kez üst üste tekmelemişlerdi. Ben bile alkolün ve Eleonore'un militan yaklaşımından duyduğu memnuniyetin verdiği özgüvenle birkaç iyi atış yapmıştı.

"Defne çelenklerini hak ediyoruz," dedi Eleonore. "İsimlerimizi mermere kazıyın."

Sürünerek yatağa girdi, yatak başlığına yaslandı ve yastıklarla kendini destekledi. Yanında tabletini ve küçük bir not defterini getirmişti ve Ben onun tarayıcıda bir arama sekmesi açmasını ilgiyle izledi.

"Bu ne?" diye sordu, el yazısıyla yazılmış madde işaretli bir listenin bulunduğu defteri göstererek.

"Bakılacak şeyler listem." Eleonore bir arama sorgusu girerken ekrana dokundu. "Günümüz hakkında öğrenecek o kadar çok şey var ki, yazmazsam izini kaybedeceğim."

Listeye bakmak için eğildi. Birkaç maddenin üzeri çoktan çizilmişti.

- *Susam Sokağı*
- *-dev slalom*
- *şarap havalandırıcı*
- *eum quoi it (düzeltme: kumkuat)*•

Wright kardeşler

- *Batmayan Molly Brown*
- *Henry VIII kod parçası*
- *zırhı*• *çok amaçlı alet*
- *REI*
- *kooperatif*
- *Poutine*
- *kuru temizleme*
- *kılıç kamışı nereden alınır*

Konuların ilginç bir bileşimiydi. "Bu listeyi yapmaya ne zaman başladın?" diye sordu, onun eksantrik ve doymak bilmez merakından etkilenerek.

Eleonore poutine resimleri arasında gezinirken dalgın dalgın "Dün," dedi. "Ondan önce her şeyi kafamda organize etmeye çalışıyordum."

Kaşları kalktı. "Tüm bunları bir günde mi araştırdın?" Henry VIII'in zırhını daha önce hiç duymamıştı ve duymak istediğinden de emin değildi.

"Bundan daha fazlası," dedi bir tarife tıklayarak. "Bunlar sadece PADD'den uzaktayken merak ettiğim şeyler." Başını iki yana salladı. "Tablet yani."

"İstersen buna pad diyebilirsin," dedi. Bir iPad değildi ama işlevsel olarak aynıydı.

Eleonore, "Tablet kulağa hiç de hoş olmayan bir İncil gibi geliyor," diye düşündü. "Kişisel Erişim Görüntüleme Cihazı daha iyi."

"Ah," dedi Ben, sonunda onun tercih ettiği terminolojinin kökenini ve yazılışını anlayarak. "Kulağa Uzay Yolu'ndan bir şeymiş gibi geliyor."

Kadın gülümsedi ve adamın kalbi, klişeleşmiş bir organ gibi, tekledi. Son zamanlarda onda neyin değiştiğini tam olarak kestirmek zordu.

haftalar. Yüzü hâlâ yıkıcı derecede güzeldi ama bir şekilde daha yumuşak olduğu dikkatini çekmişti. Her geçen gün daha kolay gülümsüyordu.

Eleonore dikkatini tekrar tablete -ya da PADD demesi gerektiğini düşündü- verdi. Gözleri Eleonore'un dolgun dudaklarında, kumral kirpiklerinde ve çenesindeki inatçı çukurda sevgiyle gezindi. Okurken uzun saçlarından bir tutamı parmağına dolamıştı, ağzı sessizce hareket ediyordu. Rüzgârdan mı yoksa çok fazla mısır deliği kutlamasından mı, kim bilebilirdi ki, birkaç düğüm dalgalı saç tellerini karıştırmıştı.

"Saçını örebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı ve dikkatini ona geri verdi. "Ne?"

"Saçların," dedi, muhteşem kıvılcık dökülüştünü göstererek. "Annem bana örgü örmeyi öğretti ama hiç pratik yapamadım." Kız hâlâ tereddüt edince, bu motivasyonun, *elime nasıl geçerse geçsin seni elime almak istiyorumdan* daha az umutsuz görünmesini sağlamaya çalıştı. "Temel becerileri geliştirmek önemli, değil mi?"

Bunun üzerine gözleri parlamış olabilirdi. "Elbette," dedi ve sırtını ona dönmek için yatakta kaykıldı. Saçlarını omuzlarının üzerinden beline bir perde gibi düşene kadar salladı. "Tecrübesiz bir kılıç ustası savaşı çoktan kaybetmiştir."

"Orada kal," dedi Ben, banyodan bir tarak almak için çabalarken. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ki, istemeden bir emir verdiğini sarsıntıyla fark etti. "Sadece sen istersen, o kadar," dedi aceleyle. "Özür dilerim. Bu bir dilekti, emir değil."

Eleonore gerilmişti ama şimdi rahatlamıştı ve başını salladı, dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. Komutları ağzından çıkmadan önce yakalamakta çok daha iyi olmuştu -*lütfen* ya da ya olursa ya da başka niteleyiciler ekleyerek- ama yine de hatalar oluyordu. Hata yaptığında Eleonore'un ona lütufta bulunmasına minnettardı.

Gigi, Eleonore'un lastik bant kullandığını fark ettikten sonra ziyaretlerinden birinde Eleonore için bir paket saç bağı bırakmıştı -ve Ben bu dikkatsizlik yüzünden ne kadar azar işitmişti- o yüzden banyodan onlardan da bir tane aldı. Döndüğünde Eleonore onu bıraktığı gibiydi, bağdaş kurmuş oturmuş araştırma yapıyordu. Kalması emredildiği için değil, istediği için oturuyordu.

Ben arkasına yerleşti, boğazında bir minnettarlık yumağı ve daha fazlası vardı. Saçlarına daha önce de dokunmuştu -şampuanlamış ve öpmek için başını geriye doğru eğmek üzere parmaklarını saçlarına batırmıştı- ama tarağı uzun tellerin arasında nazikçe gezdirirken farklı hissetmişti. Bir bakıma meditasyon gibi. Örgü örerken hissettiğı sakinliğin aynısı geldi üzerine ve nefes alış veriş i yavaşladı.

Ne zamandır bir kadının saçını örmemişti? Son kız arkadaşının saçları kısaydı, o halde bir öncekinin de öyle olması gerekirdi. Tüm eski sevgilileriyle mesafeli de olsa hala iyi ilişkiler içindeydi; büyük bir drama yaşanmamıştı, sadece birbirlerine uymadıklarını karş ılıklı olarak fark etmişlerdi.

Kurt adam arkadaşlarının ay değışiminden bahsederken kullandıkları parlak terimlerle bahsettiğı, bir partnere karşı duyduğı saf tutkuyu hissedemiyor gibi görünmesi onu rahatsız ederdi. Etrafındaki insanlar aş ık olurken, evlenirken ve aile kurarken o kendini sıkış mış ve yetersiz hissediyor, büyük ölçüde bekar kalıyordu.

Belki de sıkış ıp kalmamıştı. Belki de doğı ru kiş iyi bekliyordu.

Bu büyük ve korkutucu bir düşünceydi. Eleonore'u tanıyal ı bir aydan biraz fazla olmuştu ama ş imdiden hayatının önemli bir parças ı gibi hissediyordu. Uzun zamandır birlikte olacağını hayal ettiğı sessiz, nazik kadın değı l, canlı, karmaş ık, tıslayan bir tanrıçaydı.

Ve ah, ona nasıl da tapmak istiyordu. Dizlerinin üzerinde, ağı zıyla ve elleri saçlarında, ipeksi telleri nazikçe örerek.

Eleonore mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve kıpırdandı. "Bu güzel bir his."

"Güzel," dedi, düşüncelerinin yoğunluğ undan sesi sertleş mişti. Saç bandını örgünün ucuna sabitledi. Tam olarak eş it değı ldi ama ş imdilik idare ederdi ve mükemmel olana kadar her gece pratik yapacaktı.

O burada olduğı sürece. Ona izin verdiğı sürece.

Saç örgüsünü tutup inceledi, sonra da dönüp ona parlak bir sırıtış la baktı. "Sen çok yetenekli bir adams ın."

Ve bu yetenekleri hizmet etmek için kullanmak istediğ im kadın sensin, diye düşündü. Ama Eleonore bu zaman için yeniydi ve onun için de .

Duygularının yoğunluğu onu korkutuyordu, özellikle de lanet hâlâ üzerlerindeyken.

Bu yüzden onu arkasından kucakladı ve başının üstünden öptü. "Bana öğrendiğin en ilginç gerçekleri anlatır mısın?" diye sordu, bunu bir emir olarak değil bir rica olarak ifade etmeye dikkat ederek. Onu hafifçe ileri geri salladı ve kız onun kollarında eridi.

"Elbette," dedi esneyerek. "Ama onlardan epeyce var."

İyi, diye düşündü. "O zaman istersen bana her gün yeni bir gerçek anlatmaya ne dersin?"

Başını salladı. "Peygamberdevelerinin çiftleşme pratikleriyle başlayalım."

Kadın kafa kesme ve böcek nekrofilisi içeren rahatsız edici bir hikayeye başladığında, Ben yanağını onun saçlarına yasladı ve daha önce hiç hayatında dehşete düşmekten bu kadar mutlu olmamıştı.

YİRMİ SEKİZ

"Y GÖKYÜZÜNE BAKIYORSUNUZ," diye işaret etti Eleonore Ekim dolunayı akşamında.

Ben kaşlarını çatı. Öyleydi. Güneş batıyordu ve yakında ay . Günlerin ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyordu ama işi, Eleonore'un şovları ve Gigi'nin hızla tırmanan belediye başkanlığı kampanyası arasında nefes almak için çok az zamanı vardı.

Yine de birkaç an olmuştu; akşam yemeği, *Star Trek* ve ürkütücü gerçekler için verilen aralar, arka bahçeye bir eğitim mankeni yerleştirdikleri bir öğleden sonra, öpüşmek için verilen tatlı aralar. Ünlü Glimmer Falls Sonbahar Festivali başlamıştı ve Eleonore'a şehirdeki yemek yarışmalarında ve sihirbazlık gösterilerinde eşlik etmekten büyük mutluluk duymuştu. O sabah bir açık hava el sanatları fuarına gitmişlerdi ve Eleonore karamelli bir elmaya dişini geçirdiğinde istemeden de olsa yerel okul çocuklarının ilgisini çekmişti; tatlılarla boğuşan vahşi bir vampirin görüntüsü on yaşından küçük kalabalığa çok komik gelmişti ve Eleonore'un kasıtlı olarak sıkıntısını onlara gösterip göstermediğinden emin olmasa da, daha sonra dudaklarında gizemli bir gülümseme görmüştü.

Eğlenceli ve neşeli bir sabah olmuştu ama sonra işe gitmesi gerekmişti ve şimdi gün, Ben'in iyi ruh haliyle birlikte kayıp gidiyordu.

"Vites değiştirmek zaman kaybı," dedi. "Etrafta koşuşturmak ve bir şeylere ulumak." Emporium'da hesapları dengeleyebilir, bir eşarbi tamamlayabilir ya da Eleonore'u gözleri arzudan bulanıncaya kadar öpebilirdi.

Kanepede oturduğu yerden keskin ve tetikte olan gözleri şimdi ona dikilmişti. Birkaç dakika önce eve döndüğünde onu bir şeyler doldururken bulmuştu.

kâğıda sarılmış nesneleri yumuşak bir taşıma çantasına koydu. Bunun, her hafta yeni ve şaşırtıcı şekillerde gelişen performansının bir parçası olduğunu varsayarak soru sormamıştı.

"Göz kamaştırmak ayın daha hızlı yükselmesini sağlamayacak," dedi.

Ben hışımla içini çekti. "Keşke ay hiç doğmasa." Gözlerini batıda gökyüzünü boyayan kanlı çizgilere dikti.

Eleonore, "Bunun gezegen üzerinde zararlı bir etkisi olacağından şüpheleniyorum," dedi. "Yine de bunu araştırmadım."

"Belki bu sefer tavşanlar önüme atlamamaları gerektiğini daha iyi anlarlar," dedi hiç umutlu olmadan. Yıllar boyunca fark ettiği bir değişmez varsa, o da tavşanların şaşırtıcı derecede aptal olduğuydu.

Başını salladı. "Evet, bana etinizi önceden kesilmiş olarak tercih ettiğinizi söylemişsiniz."

Bu onu ikiyüzlü biri gibi gösterdi. "Bu beni rahatsız etmemeli," dedi. "Eti marketten alıyorum. Avlanmayı kendim yapmam daha etik değil mi?" Ancak bir paket tavuk göğsünün yumuşak, masum gözleri yoktu. Çalışların arasından çıktığında korkudan titremiyordu. Isırdığında çılgılık atmıyordu.

Midesini ovuşturdu, kendini hasta hissediyordu.

En iyi geceler, hiçbir şey yakalayamadığı, bunun yerine meyveleri ve tohumları kemirdiği zamanlardı. Bu yüzden kurt midesinin daha az boş olmasını sağlamak için yer değiştirmeden önce tam bir öğün yemeye çalışıyordu. Birazdan kalan makarnayı yeniden ısıtacak ve dayanabildiği kadar yiyecekti.

"Herkes avcı değildir." Eleonore'un omuz silkişi pencereye yansıdı ve sırtını yaklaştırmakta olan geceye vererek tekrar ona döndü. "İnsanların yetenekli olduğu tek şey bu olsaydı sınırlı bir toplum olurduk."

"Ne yazık ki kurt içgüdülerim oturup sessizce örgü örme fikrinden hoşlanmıyor."

Başını salladı, sonra çantayı kaldırdı. "Kurt diyetlerini araştırıyordum ve üzülmeden yiyebileceğin bir şey yarattım."

Gözlerini kırıştırdı. Çanta... onun için miydi?

Eleonore, içine şeyleri çıkarmakla meşguldü ve üzerine kâğıda sarılı bir dizi nesne koydu. "Bunların içinde

Geyik eti," dedi ve sicimle gevşekçe bağlanmış üç kalın dikdörtgeni işaret etti. "Pençelerinizin ya da dişlerinizin kâğıdı delip geçeceğini düşünüyorum."

Adam ona bakakaldı. "Benim için geyik eti mi pişirdiniz?" İşten döndüğünde havada uğursuz bir duman kokusu almıştı ama *bunu* beklemiyordu.

Eleonore yüzünü buruşturdu. "Denedim ama pek başarılı olamadım. Çiğ et kurtlar için muhtemelen daha iyidir."

Göğüs kafesini ovuşturarak sıcak, neredeyse dayanılmaz bir şefkat hissetti. "Eleonore, bu çok tatlı. Teşekkür ederim."

Hâlâ kâğıda sarılı paketlerle uğraşıyordu. "Bunda kuruyemiş ve tohum karışımı var," dedi, "bunda da elma, havuç ve çeşitli meyveler var." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve önceden akşam yemeği yiyebilmeniz için bir kutu acı biber pişirmeyi başardım."

Ben birkaç farklı şeyden birini yapacaktı ama hangisini yapacağından emin değildi: ağlayacak, gülecek ya da kendini onun ayaklarına atacaktı. Muhtemelen üçünün bir kombinasyonu.

Aklını başına toplamadan harekete geçti. Kendini yere atmadı ama onu kollarına sardı ve koltuktan kaldırdı, ileri geri sallanırken onu sıkıca kavradı. Sonra yüzünü onun saçlarına gömdü, gözleri karıncalanırken kokusunu içine çekti. "Sana ay kaymasından bahsettiğimde beni dinledin."

"Seni her zaman dinliyorum," dedi, sesi boynunda boğuklaşarak.

Ve yaptı da. Modern dünya hakkındaki derslerini içti ve arkadaşları hakkında ona anlattığını unuttuğu ayrıntıları hatırladı ve şimdi onu ormana göndermek için tam bir kurt adam bakım paketi hazırladı.

"Sen kesinlikle en iyisisin," dedi.

Kız kıpırdandı ve sonunda adam onu yere bıraktı. "Kesinlikle hayır," dedi, memnun görünmesine rağmen, "ama beğenmene sevindim. Gelecek ay bir koşum takımı ayarlamaya çalışacağım, böylece koşarken yiyecekleri yanında taşıyabilirsin." Başını eğdi, düşünüyordu. "Ya da belki beni de yanına alabilirsin, böylece gece boyunca stratejik noktalara yiyecek ekebilirim."

Sırıttı, kızıl saçlarının parıltısını ormanda takip etmek anlamına gelecekse koşma fikri birden hoşuna gitmişti. "Beyin fırtınası yaparız. Her halükarda, geri dönmek için bir yiyecek zulasına sahip olmak harika bir fikir. Önüme bir şey çıkarsa beni durduracağından emin değilim ama kesinlikle yardımcı olacaktır." Tereddüt etti. "Hâlâ yer değiştirmeyi daha çok sevmek isterdim."

Eleonore kanepeye oturdu ve yastığı okşadı. "Konuş benimle."

"Seninle bu konuyu geçen sefer konuşmuştuk," diyerek ona katıldı. "Yeni bir zeminde ilerlemeyeceğiz."

Omuz silkti. "Belki de değil, ama bana bir şeylerin üzerine gitmektense onları dışarı atmanın önemli olduğunu söyleyen sendin."

Kendi kuyuya inmek... ne artık. Ama haklıydı ve bir başkasının hayal kırıklıklarını dışa vurmak için izin vermesi daha kolaydı. Belki yeni bir şey konuşmayacaklardı ama o kadar uzun süre tipik bir kurt adammış gibi davrandıktan sonra tereddütlerini açıkça konuşmak güzeldi.

"Endişeli olduğumu biliyorsun," dedi.

Başını sallarken yüzünde herhangi bir yargılama ifadesi yoktu.

"Bu sadece ara sıra olan bir şey değil," dedi. "Panik atak geçiriyorum ama bundan daha fazlası var. Bu yüzden bu kadar meşgulüm - sürekli çalışıyorsam beynimin düşünecek o kadar çok şeyi oluyor ki kötü düşüncelere daha az yer kalıyor."

"Ne tür kötü düşünceler?" diye sordu.

Ay değişimini doğrudan atladığını fark etti. Belki de en iyisi buydu. "Kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum" demek başka, beyninin neredeyse hayatının her günü onu aktif olarak sabote ettiğini itiraf etmek başkaydı. Utanarak dudağını ısırды ama hayatında kalacaksa bu gerçeği hak ediyordu.

Lycaon, onun hayatında kalmak istediğini umuyordu.

"Sık sık bir sahtekâr ya da başarısız olduğumu düşünüyorum," dedi boğazını sıkarak. "Sanki herkes benden nefret ediyor ya da varlığımın bir anlamı yokmuş gibi. Ya da yeterince erkek ya da kurtadam olmadığımı, kavgadan, avlanmaktan ya da tek gecelik ilişkilerden hoşlanmadığımı için bende bir sorun olduğunu." Tekrar eden bir şarkı gibi çalan rahatsız edici düşünceler ve sinir bozucu kısmı şuydu

Bunların doğru olmadığını bilse de - yani, çoğu zaman biliyor sayılırdı - bu, kafasının içinde çınlamalarını engellemedi.

Eleonore'un yüz ifadesi sabırlı ve anlayışlıydı, bu yüzden Ben, bunu yapmak onu utandırsa da devam etti.

"Yatağa girdiğimde yorgun değilsem," diye devam etti, "karanlıkta saatlerce uyanık kalıyorum, Emporium'dan yirmi yıl önce yaptığım aptalca şeylere kadar her şey hakkında endişeleniyorum." Böyle gecelerde geçmiş pişmanlıklarla dolup taşarken, gelecek, herhangi biri onu bir uçurumun kenarından aşağı düşürebilecek kıvrımlı yollardan oluşan bir yumak halinde önüne seriliyordu.

Beyni her zaman böyleydi, çocukken bile. Yanlış seçimler yaparsa başına gelebilecek binlerce korkunç sonuç hakkında endişelenirdi. Yanlış dersler, yanlış okul, yanlış iş, yanlış yaşanacak yer, yanlış her şey.

Yanlış Ben Rosewood.

"Sen başarısız değilsin," dedi Eleonore. "Ve kimse senden nefret etmiyor." "Cynthia Cunnington ediyor."

Bir elini salladı. "Muhtemelen üzerine yağmur için bulutlardan nefret ediyordur. Senden hoşlansaydı daha çok endişelenirdim."

Bunun üzerine gülümsedi. "Doğru."

"Sen karmaşık bir adamsın," dedi Eleonore. Adam yüzünü buruşturunca, açıklık getirdi. "İyi anlamda. Düşünceli ve gayretlisin ve kendini aşırı agresif maço erkek klişesine uymaya zorlamıyorsun."

"Teşekkürler mi?" Zehirli erkekliği iğrenç buluyordu ama yine de küçük bir parçası "maço erkek" olarak görülmekten hoşlanıyor olabilirdi.

Eleonore'un ağzı tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Küçük zorbaların etrafında çok fazla zaman geçirdim - büyük egoları ve küçük kalpleri olan, acılarını başkalarından çıkaran insanlar. Savaş meydanları, güçlerini kanıtlamak için dünyayı parçalayacak adamlarla dolu."

Gözleri uzaklara dalmıştı ve hangi anıyı yeniden hatırladığını merak etti. O da şiddet dolu bir hayat yaşamıştı ama göğsünü kabartıp bununla övünmüyordu. Varlığının büyük bölümünde bu bir seçim bile olmamıştı.

"Bu adamların hayatları kısa ve kanlı geçiyor ve içlerinde her zaman oldukları gibi küçük ve yalnız ölüyorlar," diye devam etti. "Bunda benzersiz bir şey yok. Bence gerçek güç, karmaşık, düşünceli bir adam olmak için klişelerden kurtulmaktır." Gözleri yeniden ona odaklandı ve nazikçe gülümsedi. "Örgü örmekten ve derin sohbetlerden hoşlanan türden bir adam. Orman canlılarına zarar vermekten hoşlanmadığını itiraf edebilen biri."

"Arkadaşlarımın ve ailemin orman canlılarına zarar vermekten *hoşlandıklarını* sanmıyorum," dedi içgüdüleriyle avlanan diğer kurtadamları savunma ihtiyacı hissederek. "Sadece bu konuda benim gibi endişelendiklerini sanmıyorum. Bunu doğanın döngüsünün bir parçası olarak görüyorlar. Tıpkı kendi yiyeceklerini avlayan ve hayvanın her parçasını kullanan insanların, marketten sadece fabrikada yetiştirilmiş sığır eti satın alan insanlardan daha sürdürülebilir bir şekilde yaşaması gibi." Anne ve babası da bu bilinçle yaşamış, avlarından geriye ne kaldıysa eve getirip yeniden değerlendirmişler, böylece bir canın boşa gitmesini önlemişler. Ben, oltaya takılan balıklar yüzünden suçluluk duymadan balık tutmaya bile gidemezken, sürdürülebilir şekilde elde edilmiş olsa da hazır ambalajlı somon balığı satın almakta bir sakınca görmüyordu; peki bu onu kurt adam kardeşlerinden daha kötü yapmıyor muydu?

Eleonore, "Ve isterlerse tavşan ve geyik avlamakta özgürler," dedi. "Tıpkı sizin isterseniz hazır paketlenmiş et ve çilek yemekte özgür olduğunuz gibi." Omuz silkti. "Dünya herkesin aynı olması için çok büyük."

Söyledikleri mantıklıydı ama yine de utancın acısını hissetti. "Diyet bir yana, keşke ben de kurt adam olmaktan herkes kadar keyif alabilseydim."

Bacaklarını altına sıkıştırdı. "Avlanmanın dışında seni rahatsız eden ne var?"

Daha önce hiç kimseye itiraf etmediği bir duyguyu açıklamaya çalışarak yavaşça konuştu. "Sana kendimi yıpratmak için sürekli çalıştığımı söyledim, böylece yanlış şeyler düşünemiyorum. Bu benim beynimi kontrol etme yöntemim. Bir programım ve alışkanlıklarım var ve elimden geldiğince mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Ama bir kurt olduğumda... programım yok. Mantıklı düşünce yok. Sadece agresif bir enerji var ve korkutucu olanın bir kısmı da bunun iyi hissettirmesi. Ay ışığının altında kilometrelerce koşuyorum ve manyak gibi uluyorum.

Bir şeyleri kokluyor ve uygunsuz bir şekilde tırmalıyorum. Bunların hepsi içgüdüsel ve dönüşürken ilkel bir neşe duyuyorum. Ama geri döndükten sonra kendimi hasta hissediyorum."

"Hasta mı?"

Kendisi bile anlamazken bunu açıklamaya çalışmak sinir bozucuydu. Bir elini saçlarında gezdirdi, bir bacağı hızla koşuyordu. "Kontrolümü kaybettiğim için utanıyorum. Ya da belki korkuyorum. Bir kurt olarak korkunç bir şey yaparsam ne olur? Ya... bilmiyorum... Belediye Binası'nın her yerine işersen ya da nesli tükenmekte olan bir türü çiğnersem ya da bir bebeği falan yersem?"

Eleonore bu konuşma sırasında ilk kez şaşırmış görünüyordu. "Bebekleri yemek yaygın bir kurt adam davranışı mı?"

"Biraz bile değil," dedi Ben düzensiz bir yarım kıkırdamayla. "Ama gördün mü? Düşüncelerim böyle dönüyor. Gülünç bile olsa mutlak en kötü sonucu görmeye başlıyorum." Eğer ay vardiyasını alenen taşaklarını kaşıyarak geçirirse -insan Ben'in *asla* bir şey- kazara bir bebeği yiyeceğinden endişeleniyordu. Eğer işi bir hafta kâr getirmezse, bir çukurda tek başına öleceğinden emindi.

"Bu konuda kimseyle konuştun mu?" Eleonore sordu. "Benim dışımda, yani."

"Terapiye gittim. Gerçi birkaç yıl oldu, Emporium'la çok meşguldüm. Terapistte kaygılarımın işte ya da ailemde nasıl ortaya çıktığını anlatabildim ama kendimden nefret eden bir kurt adam olduğumdan bahsetmeye her zaman çok utandım." Kanatlarından pişmanlık duyan tek bir peri ya da dörtnala koşmayı iki ayağı üzerinde yürümeye geçişecek bir sentor tanımıyordu. "Hiç kan içmeyi düşündün mü?"

Eleonore omuz silkti. "Hayır, çünkü onsuz yaşayamazdım. Gerçi benim de kendi sorunlarım var."

"Lanet," dedi, yüzyıllardır mistik bir şekilde hapsedilmişken bu kadar önemsiz bir şeyden şikâyet ettiği için kendini suçlu hissediyordu. "Özür dilerim, çok bencil olduğumu düşünüyor olmalısın-"

Eleonore öne doğru uzandı ve dudaklarını hafifçe sıkarak cümlesini . "Ben kendi düşüncelerimle konuşacağım, teşekkür ederim."

Onun otoriter ses tonuyla sakinleşti. Kadın onu serbest bıraktı ve adam konuşmayınca başıyla onayladı. "Ben de kontrolü kaybetmekten korkuyorum," dedi.

"Ya da ondan korkmuyorum ama içimde onu hor görüyorum. Öfkelendiğimde ya da mantıklı olmayan bir şekilde sinirlendiğimde, göğsümde kontrol edemediğim küçük, vahşi bir yaratık varmış gibi hissediyorum."

"Yine de bu bir travma tepkisidir," dedi. "Sadece tetiklendiğinizde saldırganlaşırsınız."

Omuz silkti. "Benim de doğal olarak bir sinirim var. Bu benim en iyi özelliğim değil." "Ama endişelenmem için bir *neden* yok," diye ısrar etti.

"Benim ailem harika.

Hayatım harika."

"Bir nedeniniz olması gerektiğini düşünmüyorum. Bu şekilde doğmuş olabilirsin ya da hayat seni bu şekilde şekillendirmiş olabilir, ama bu açıklanacak ya da utanılacak bir şey değil." Keskin bir dişiyle alt dudağını yokladı. "Babam karanlık ruh hallerine eğilimliydi," dedi bir duraksamadan sonra. "Haftalarca ya da aylarca her şeyden ve özellikle hiçbir şeyden umutsuzluğa kapılırdı. Babası da aynıydı, bazı kuzenleri de. Bu hepsinin verdiği özel bir savaştı. Sonunda neşe yeniden ortaya çıkardı -her zaman çıkardı- ama biz onu o karanlık dönemler için asla yargılamadık. Onu onlar boyunca sevdik."

Onu onlar aracılığıyla sevdik. "Ah Eleonore," dedi, cümlelerin basit güzelliğinden etkilenerek. "Bu düpedüz derin."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Biliyorum." Sonra gülümsedi, açıklamasını bir şakaya dönüştürerek yumuşattı. "Mesele şu ki, hepimiz görünmez savaşlar veriyoruz. Babam üzüntüyle mücadele etti -klinik depresyon, sanırım artık böyle adlandırıyorsunuz. Benim öfke ve dürtülerle hareket etme sorunlarım var. Sen endişelerle dolusun." Omuz silkti. "Bunun hiçbirimizin kırıldığı anlamına geldiğini sanmıyorum."

Meselenin özüne nasıl da kurnazca inmişti. Çünkü evet, Ben'in kendine söylediği de tam olarak buydu. Kırıldığını. *Hatalı* olduğunu.

Ona söylediği şey günahlarının bağışlanması gibi geldi.

Belki de haklıydı ve affedilecek bir şey yoktu.

Belki de diğer kurtadamlar gibi olmaması sorun değildi.

Ay onu çekiştiriyor, ormana çağırıyordu. Acı biberi mideye indirip kapıdan dışarı fırlaması gerekiyordu ama önce ona desteğinin ne kadar önemli olduğunu söylemeliydi. "Bana çok şey verdin," dedi.

dedi, yanağını avuçlayarak. Onu yumuşak ve yavaş bir şekilde öptü, gözleri batan güneşe karşı kapalıydı. "Teşekkür ederim."

Öpüşme bittikten sonra hızlıca omzunu sıvazladı. "Benden çok senin iç gözlem yapman daha iyi." Sonra parmaklarını şıklattı. "Oh! Aklıma başka bir fikir geldi."

Şimdiye kadarki tüm fikirleri harikaydı. "Öyle mi?"

"Geri döndüğünde aşırı cinsel dürtülerin olursa, seni ısırمامı ister misin?"

Gözlerini kırıştırdı, irkildi. O ilk seferden beri ondan beslenmemişti ve bir sonraki seferin ne zaman olacağını merak ederek sessizce ölüyordu. "Neden özellikle o zaman?" diye sordu. "Açıkçası cevabım evet ama kötü kokabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Bazen yapmamam gereken şeylerin içine yuvarlanıyorum."

"Son dolunaydan sonra mutsuzdun," dedi. "Bu sefer seni ısırıp mutlu olana kadar kanını içeceğim ve sonra kolayca uykuya dalabileceksin." Kız kararlı bir şekilde başını salladı.

Harika bir fikir. Melatonin ve balina sesleriyle birlikte kendinden nefret etmekten çok daha iyi. "Kesinlikle," dedi.

Dört gözle beklediği bu şeyle, aslında ayın doğmasını *istiyordu*.

YİRMİ DOKUZ

E Kapı açıldığında **LEONORE** kanepede **uyukluyordu**. Anında uyandı ve oturur pozisyona yükseldi.

Ben kapının girişinde durmuş, bitkin görünüyordu. Alnında bir kir çizgisi vardı ve giysileri buruş buruştu.

"Nasıldı?" diye sordu. Gergindi, kurt adam bakım çantasının gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Ben onu rahatlatmak için gülümsedi ama yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Geyik etiyle karnımı doyurdum ve tek bir orman yarattığı bile yemedim." Paltosunu çıkardı, anahtarlarını ve cüzdanını kaseye atmadan önce astı. "Birkaç tanesini kovaladım ama o daha çok eğlence içindi."

Eleonore ellerini çırpı. "Mükemmel. Cinsel dürtülerin nasıl?"

Güldü, bir elini yüzünde gezdirip kiri daha da bulaştırdı, sonra şişkin kasıklarını işaret etti. "Çok güzel."

Yüzeyin altında şehvetle karışık bir vahşilik olduğunu hissetmişti. Adam ona baktıkça şehvet daha da güçlendi. "Güzel," dedi kadın. "Şimdi seni ısıracağım."

Onu bir anda duvara yapıştırdı, bir eli omzunda, diğeri saçındaydı. Midesi kasıldı ve dişleri uzadı. Susamıştı ve onun nefis kanının içinden akması için sabırsızlanıyordu.

Ben homurdanarak onun kıcını avuçladı ve sonra onu havaya kaldırdı. Eleonore bacaklarını onun beline doladı, sonra başını yana eğdi, boynunda zonklayan damarı yaladı ve dişlerini oraya geçirdi.

Sıcak, çökmekte olan mutluluk.

Ben'in kanı nabız gibi atan bir enerji dalgası halinde kadının içinde kükredi. Hevesle yutkundu, tadı karşısında inledi. Çikolata ve baharat, zengin, bakırımsı üst notaların altında oyalanıyordu. Elektrik içmek gibiydi, parlak ve canlandırıcıydı.

"Bu kadar," dedi Ben kabaca, başını kapıya doğru eğerek. "Neye ihtiyacın varsa al."

Bu bir emirdi ama kızabileceği bir emir değildi. Bahse girerim bilinçli olarak verilmiş bir emir de değildi. Vampir içgüdüleri ona avını hareketsiz tutmasını söylediği için Ben'i daha sıkı kavradı. Nabzıyla eş zamanlı olarak tahrik pompalanıyordu. Şimdi ikisinin de nabızı atıyordu, çünkü ısırgan kalplerini aynı zamana getirmişti. Ben verdikçe onunki hızlı ve güçlü bir şekilde pompalanıyor, onunki de aldıkça onunkiyle eşleşiyordu.

Doyduğunda ayrıldı ve delikleri kapatmaya yardımcı olmak için boynunu yaladı. Sonra yüzünü tutup onu öptü, dilinde kan izleri kalmıştı.

Ben inledi, öpücüğüne yalayarak karşılık verdi. Duvardan itti ve onu sırt üstü yatırdığı kanepeye taşıdı. Sonra onun üstüne çıktı, kalçalarını döndürerek sikini amcığının üzerinde gezdirdi.

Bir gün Eleonore onu ısırmadan önce onları soymak zorunda kalacaktı, çünkü ikisi de şu anda soyunacak kadar uzun süre duramazdı. Doruk noktası hızla geliyordu ve sinirleri dokundukları her yerde hislerle şarkı söylüyordu.

Orgazm onun içinden geçerken haykırdı. Vücudu sadece onun sağlayabileceği şeyi ararken, tekrar tekrar sıkıldığında ısı karnından el ve ayak parmaklarına kadar parladı.

Ben büyük, iniltili bir ürpertiyle boşaldı ve orgazmının psişik enerjisi kızın içine işledi. Bu sanki sıvı yıldız ışığıyla dolu altın bir kadehten içmek gibiydi, Ben'in zevkinin her anı onunkini yoğunlaştırıyordu.

İkisinin de işi bittiğinde Eleonore kanepenin içinde eriyecekmiş gibi hissetti. Uzuvarları gevşek ve ağırdı ve Ben'in ağırlığı neredeyse onu ezecek olsa bile fiziksel ve zihinsel olarak o kadar doymuştu ki bir daha asla hareket etmeyebilirdi.

İnledi, sonra yavaşça onun üzerinden kaydı ve sallanarak ayağa kalktı. "Siktir," dedi. "Her şeye rağmen bana ay değişimini sevdireceksin."

Eleonore sırtıttı, titreyen kollarıyla kendini dikleştirdi. "Sence iyi uyuyabilecek misin?"

Ona konuşan bir bakış attı. "Bayılmadan üç adım atabilirsem bu bir mucize olacak." Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Bu kirin bir kısmını duşla temizleyeceğim, sonra da yatağa gidebiliriz."

Eleonore onun da kendisi kadar titrek görünmesine rağmen kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Sabah Emporium'a gidecek misin?" Gigi'nin ertesi akşam için planladığı başka bir miting vardı ama onunla birlikte uyuyabilirse iyi olurdu.

"Hayatta olmaz," dedi çarpık bir sırıtışla. "Alarmımı kapatıyorum."

"Güzel," dedi gururla. Ben Rosewood'u kendinden korumanın mükemmel bir yolunu keşfetmişti.

ELEONORE, Gigi'nin mitingindeki konuklara **dikkatle baktı**. Seçimlere bir haftadan az bir süre kalmıştı ve bu, birilerinin olay çıkarması için en uygun an olabilirdi. Anketler yakın bir yarış olduğunu gösteriyordu ve Cynthia Cunnington bundan hoşlanmayacaktı.

Eleonore zamanın ne kadar hızlı akıp gittiğine şaşırmıştı. Gigi adaylığını bu tür şeyler için son dakikada açıklamış, Kasım başındaki seçimler için Ağustos ayında kampanyasını başlatmıştı ama sanki çok şey olmuş gibi hissediyordu. Eleonore, Ben'in oturma odasına ilk gelişini düşündüğünde - tıslayarak ve savunmaya geçerek, boğazını parçalamaya hazır bir halde- sanki o zamanlar bambaşka biriymiş gibi hissediyordu.

Artık tıslamadığından değil elbette. Hâlâ dişlerini gösteriyor ve ürktüğünde bıçaklarına uzanıyordu. Ben'in arkadaş grubunun kullandığı sarılma alışkanlıklarına ya da gündelik güvene henüz adapte olmamıştı. Çevresel görüşünde siyah bir pelerinin parlaması -ki Glimmer Falls'ta, özellikle de Cadılar Bayramı'nda bu pelerinlerden birkaç tane vardı- onu

Öfke onu boğarken kalbi hızla çarpıyordu. Ama aslında hiçbir zaman Ormandaki Cadı olmamıştı ve zaman geçtikçe Eleonore öfkesini daha çabuk kontrol altına alabiliyordu.

Sonunda her şeyin yoluna gireceğine hâlâ tam olarak inanmıyordu, çünkü tarihsel olarak . Ama ilk kez bu olasılığa izin veriyordu.

Cadıyı bulup kafasını kopardıktan sonra tabii ki.

Ralli, İnsan-Kentaur Polo Ligi tarafından ahırlarında düzenleniyordu. Bu sıra dışı spor organizasyonunun sloganı *İki kat gövde, iki kat eğlenceydi* ve Eleonore'a Büyük Büyük Amcası Dragoslav'ın iskelet koleksiyonunu sergilerken söylemiş olabileceği bir şeyi hatırlatıyordu. Eleonore'un babasından on yıl önce vampir savaşlarında kafası kesilmişti ama Eleonore'un, amcası koleksiyonundaki her kurbanın hikâyesini anlatırken mafsallı kemiklerle oynadığına dair güzel vardı.

Ahır geniş ve temizdi, hoş bir saman ve limonlu ahşap cilası kokuyordu. Kirişlerden şenlikli ışık dizileri sarkıyordu ve duvarlarda polo ekipmanlarının rafları vardı.

Ben'in Plant Emporium'u etkinliğin yemeklerini hazırlıyordu ve oda, birçok türün damak tadına hitap eden yiyeceklerle dolu masalarla doluydu. Gigi yemeklerin parasını ödemeye çalışmış, ancak Ben bu kez onun ısmarlayacağını söyleyerek bunu reddetmişti.

Bu ondan beklenecek türden cömert bir jestti ama Eleonore Rani'nin uyarısını düşünmeden edemedi: *Herkese yardım etmeye çalışırken kendini yıpratıyordu*. Ben kız kardeşine yardım etmek için zaman ve para bağışlamaktan mutluydu ama Eleonore'un ona göz kulak olması gerekiyordu. Kendini o kadar zorlamadığından emin olmalıydı - ya da Emporium'un çökmediğinden.

Ahırın kapıları Ekim gecesinin soğuşuna açıldı ama Mariel, Calladia ve diğer birkaç cadı ve büyücü kalabalığın içinde dolaşan ve ısı yayan parlayan küreler çağırmışlardı. Bir tanesi Eleonore'un üzerinden geçti ve Eleonore başını arkaya eğerek sıcaklığın yüzüne yayılmasına izin verdikten sonra koruma görevine devam ederek bela aramaya başladı.

Ahırın kapısının dışındaki bir hareket onu kaskatı kıldı ama bir at dörtnele kazoo çalarak içeri girdiğinde rahatladı. Sırtında

Değişim için Uluyan pembe bayrağı sallayan bir insan. İnsanlar alkışlarken, ulurken, tezahürat yaparken, zıplarken ya da sevinçle dalgalanırken onlar ahırın ortasında dört nala koştular.

İnsanların bu kadar özgürce etkileşime girmesi ve kendilerini bu kadar açıkça ortaya koyması ne kadar da harikaydı. Elbette izin almadan sentorlara binmek kesinlikle yasaktı ama Eleonore, acil bir durumda bile bir insanın sırtına binmesine izin vermektense dörtnala uçurumdan atlamayı tercih eden bazılarını tanımıştı. Bu grup sadece birlikte oyun oynamaktan hoşlanıyordu.

Sentorun ardından, Astaroth'un etkisini haykıran özel dikim gri takım elbisesiyle ahıra giren Gigi'nin kendisi geldi. "Hoş geldiniz!" Gigi derme çatma bir sahneye adım atarken seslendi. Ayakkabıları her zamanki gibi pembeydi. "Bu gece gelebilmenize çok sevindim."

Bir tezahürat yükseldi.

"Bu yolculuğa güçlü fikirler, umut ve seçim kurulunun benim aslında saf kötülüğün bir ajanı olmadığımı dair verdiği güvenceden başka bir şeyle başlamadım" diye devam etti. Bunu kıkırdamalar izledi. "İki aydan biraz daha uzun bir süre içinde bu topluluğu inşa etmiş olmamız beni hayrete düşürdü. Hepsi sizin sayenizde - hem bu gece burada toplanan insanlar hem de gelemeyen ama başka şekillerde yardım edenler." Sırıttı. "Bir belediye başkan adayını yetiştirmek için bir köy gerekir. Bu yüzden irili ufaklı yardımlarınız için teşekkür ederim - para ya da reklam alanı bağışlayanlar, kapı kapı dolaşanlar, arkadaşlarını arayanlar ya da kampanya ürünleri satın alanlar, hatta ihtiyacım olduğu bir günde bana gülümseyenler. Kazandığımızda -ki kazanacağız- bu hikayenin gerçek kahramanları *sizler olacaksınız*."

İyi bir konuşmaydı ama Eleonore artık buna alışmıştı. Gigi karizmatik ve sıcak biriydi ve insanlar onu severdi. Eleonore buraya güzel sözler dinlemek için gelmemişti; o daha çok Cynthia Cunnington'ın etkinliği nasıl sabote edebileceğiyle ilgileniyordu.

Hiçbir şey Gigi'nin ilk mitingine yapılan saldırı kadar dramatik olmamıştı ama Cynthia'nın dokunuşu o zamandan beri daha ince şekillerde kendini gösteriyordu. Muhafazakâr web siteleri Gigi'yi mitinglerinde insanları koruyamadığı için kınamıştı - "Çocuklarımız Gigi Rosewood ile Patlamalardan Güvende mi?" oldukça abartılı bir başlıktı- ve kötü reklamlar yayınlanmıştı

TV ve radyoda. Şikayetler çeşitliydi: Gigi ofis için çok genç ve deneyimsizdi; Gigi, Cynthia'nın korumak için çok çalıştığı büyülü mirası yıkacaktı; kamu hizmeti dolunay için ara veremeyeceğinden Gigi bir kurt adam olarak bir sorumluluk olacaktı. Sanki Cynthia Cunnington yemek yemek, uyumak ya da sıçmak için masasından hiç kalkmamış gibi.

Eleonore değişen kalabalığı ve çıkış noktalarını inceledi. Ahırın karşısında Ben de aynı şeyi yapıyordu. Kazak yeleğini, kaslarını ve omuzlarının genişliğini vurgulayan uzun kollu siyah bir gömlekle değiştirdiği için oldukça vahşi görünüyordu. Görevde olmasaydı Eleonore onu seyrederek kaliteli zaman geçirebilirdi.

Derisi karıncalandı, bu da sezgilerinin çevrede bir değişiklik algıladığı anlamına geliyordu. Neyin değiştiğini anlamaya çalışarak daha dikkatli baktı.

Bir dakika önce açık olan ahır kapıları şimdi kapalıydı.

Bu, ısıyı içeride tutmak isteyen biri tarafından yapılmış olabilirdi ama Eleonore hazırlıksız yakalanmaktansa paranoyak olmayı tercih ederdi. Parmakları uyluklarındaki kınlı bıçakların üzerinde gezinirken duvar boyunca ilerledi.

Her zaman ona uyum sağlayan Ben, onun hareketlerini yansıttı. "Ne oldu?" diye sordu son seyirci sırasını geçtikten sonra karşılaştıklarında. "Bir şey mi gördün?"

"Kapı kapalı." Sonra Eleonore, ikisinin de aynı anda aynı şeyi araştırmasının aptalca olduğunu fark ederek Gigi'yi işaret etti. "Onun yanında kalmalısın."

Başını salladı ve uzaklaştı.

Ahırın kapısının altında bir boşluk vardı; büyük değildi ama küçük bir şeyin içeri girmesine yetecek kadar büyüktü. Eleonore çömeldi ve siyah pulların parıltısını gördü. İki parmağının toplamından daha geniş olmayan dar, sivri bir yüz ortaya çıktı. Kırmızı gözleri iri iri açılmıştı ve burun deliklerinden ikiz dumanlar yükseliyordu.

Bir duman yılanı. Isırığının verdiği yakıcı acıyla -aşırı miktarda zehir verilmediği sürece genellikle ölümcül değildir- ve kendini duman bulutları içinde gizleme eğilimiyle bilinir. Onu görünce irkildi ve içinden ciddi ciddi dumanlar çıkmaya başladı.

Yılan en fazla bir metre uzunluğunda olsa da, bir dakikadan kısa bir süre içinde tüm ahırını siyah, keskin bir dumanla doldurabilir. İnsanlar paniğe kapılır ve tek bir çıkış olduğu için izdiham ölümcül bir hal alabilir.

Eleonore sürüngelelele uğraşmayı alışkanlık haline getirmemişti ama temel bilgileri biliyordu: yılanı başının arkasından tutacaktı ki ısırmasın. Derin bir nefes aldı, sonra öksürmeye başlayınca pişman oldu. Biberli duman yaktı ve gözleri yaşla doldu.

Artık yılanı göremiyordu. Saniyeler içinde duman yoğunlaşmış ve yayılmıştı. Şimdi duvarlara tırmanıyor ve ahırın içine doğru karanlık parmaklarını uzatıyordu. Arkasından ilk "Yangın!" çığılığı geldi.

Genellikle ölümcül değildir, diye hatırlattı Eleonore dişlerini sıkarak. Sonra elini dumanın içine daldırdı. Sıcak pullar parmak uçlarıyla buluştu, dokusu aynı anda hem sert hem de yumuşaktı. Eleonore elini yılanın etrafına sardı, aşağı yukarı doğru yerde olduğunu umuyordu.

O değildi.

Bir çift keskin diş ön koluna battığında boğazından bir çığılık koptu. Tanrının zonklayan topuzu, bu acıttı. Zehrin ilk fışkırması kolunun içine pompalandı ve sıcak bir demir çubuk tarafından bıçaklanmış gibi hissetti.

En azından yılan onu ısıırıyorsa, başkasını ısıramazdı. Boşta kalan eliyle ahırın kapısını zorladı ve nefesinin altında küfretti. Sonunda biri açıldı ve gecenin serinliğine doğru sendeleyerek ilerledi.

Bu şeyi üzerinden nasıl çıkaracaktı? Yılanı ikiye bölmek yeterli olmayacaktı; ölüm sancıları çekerken ısırılmıştı ve dişleri Tanrı bilir ne kadar süre koluna batık kalacaktı. Ayrıca, onu kötü niyetle değil, sadece tehdit altında hissettiğı için ısırılmıştı. Öfkeli bir duman yılanını durdurabileceğini bildiğı tek şey onu soğuk suya atmaktır, bu onu uyuşukluğa sokacak ve ısıırığı serbest bırakacaktı.

Zehir vücuduna ateş ve buz dalgaları gönderirken Eleonore'un başı döndü. Ürperdi, sonra acı daha da yoğunlaştığında tısladı.

Tepenin aşağısında içine atlayabileceğı küçük bir gölet vardı... ama yılan onu öldürmeye yetecek zehri vermeden önce bunu başarabilecek miydi?

OceanofPDF.com

OTUZ

"E LEONORE!"

Onun peşinden koşarken Ben'in nabızı hızla atıyor, görüşünü engelleyen ve ciğerlerini yakan siyah dumandan boğuluyordu. Sessizliğe gömülmeden önce karanlığın içinden bir kez çığlık atmıştı ve dehşet Ben'in göğsünü pençelemişti.

Ahır yanıyor muydu? Isı hissetmiyordu ama başka ne ki?

Ayaklarını çıkışa doğru yöneltmişti ama açıklığın nerede olduğunu göremiyordu. Neyse ki bir rüzgâr dumanı, gece gökyüzünü ve Eleonore'un yamaçtan aşağı, küçük bir gölete doğru sendeleyerek inişini görebileceği kadar uzun süre araladı. Duman onu takip etti ve koluna dolanmış bir şeyden geldiğini fark etti.

İkinci ahır kapısını iterek açtı. İnsanlar kaçışıyor ve çığlık atıyordu ama onun gözleri sadece Eleonore'u görüyordu.

Kolundaki *neydi*?

Ayakları çamur ve otları çalkalayarak hızla ona yaklaştı. "Eleonore!" diye bağırdı.

Ayağı takıldı, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Sonra bir duman perdesinin içinden sürünerek ilerledi... ve yüzüstü gölete yuvarlandı.

Ben büyük bir sıçramayla onun peşinden havuza atladı. Su boynuna ulaştığında ayakları dibe vurdu. *Kahretsin*, çok soğuktu. Ben'in kaslarına kramp girdi ama adrenalin onu hareket ettirmeye devam etti. Eleonore'u suyun altında bulmaya çalışarak etrafta dolandı.

Parmakları yumuşak bir tene dokundu ve onu yukarı çekti.

Eleonore öksürerek ve sıçrayarak çıktı. Ayakları adamın kaval kemiğini tekmeledikten sonra çenesi zar zor suyun üstüne çıkacak şekilde adamın botuna bastı.

"Ne oldu?" Ben telaşla onun su altını okşayarak sordu. "Yanıyor muydun? Yaralandın mı?"

Bunun üzerine Eleonore kolunu sudan çıkardı... koluna sarılmış bir yılan ortaya çıktı. Sürüngen kayarak suyun içine battı.

Eleonore dişlerini gıcırdatarak, "İyi," dedi.

Saçmalık, o iyiydi. Ben onu kollarına aldı ve kıyıya doğru yürüdü. Görünüşe göre olayın sebebi olan yılan ortadan kaybolduğu için duman da çekilmeye başlamıştı ve göletin etrafını şok olmuş insanlardan oluşan bir kalabalık sarmıştı. "Biri doktor çağırsın," diye bağırdı.

Eleonore sol koluyla ona tutunarak, "Zehiri yok etmek için bir büyücü çağır," diye düzeltti. Sağ kolu yanında gevşek bir şekilde duruyordu. "O bir duman yılanıydı."

Ben'in midesi bulandı. Bunları bir doğa belgeselinde görmüştü ve hafızası çok zehirli olduklarını söylüyordu.

"Alzapraz'ı arıyorum," dedi Themmie. "Bunu nasıl düzeltereğini bilen biri varsa, o da odur."

Ben, Eleonore'u göletten çıkardı, sonra da kendisi tırmanarak dışarı çıktı. Buz gibi bir rüzgâr tenini kırbaçladı ve titredi. Eleonore ise daha çok titriyordu.

"O iyi mi?" Gigi yanlarına çömelerek sordu. "O da neydi öyle?"

"Duman toplayıcı," dedi Ben sertçe. "Birisi bunu mitingi sabote etmek için yerleştirmiş olmalı."

Gigi öfkeli bir ses çıkardı, sonra ayağa kalktı ve muhtemelen polisi aramak için uzaklaştı. Birkaç saniyede bir Eleonore'a endişeli bakışlar atıyordu.

Eleonore koluna baktı, sonra yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. Ben onun bakışlarını takip ettiğinde, keşke yapmasaydım dedi. Cildi kızarmış ve delinme yaralarının etrafı şişmiş, yarılmanın eşiğindeki fazla pişmiş bir sosisi andırıyordu.

"Benimle kal tatlım," dedi Ben, ıslak eli alnında titreyerek. "Lütfen." Ona iyileşmesini emredebilseydi, bunu yapardı ama komutları sadece hareketlerini etkiliyordu, vücudunun içsel süreçlerini değil.

Eleonore dişlerini sıkarak, "Ölmüyorum," dedi. "En azından ben öyle düşünüyorum."

"Olmasan iyi edersin," dedi sertçe. Kadın inlediğinde, adam çılgınca etrafına bakındı. "İlk yardım çantası olan var mı? Battaniye? Herhangi bir şey?"

Astaroth takım elbisesinin ceketini çıkardı ve Ben ceketini itilip kakıldığı için inleyen Eleonore'un etrafına sardı. "Özür dilerim," dedi. "Seni sıcak tutmamız gerekiyor."

"Bu çok acıtıyor," diye tükürdü.

"Doğrulayabilirim," dedi Astaroth, alnı çatık. "Birkaç yüzyıl önce Andorra'da bunlardan biri beni ısırmişti. Acıtır ama yılanı yeterince hızlı ayırırsanız ölümcül değildir."

Ne kadar çabuk yeterince hızlıydı? Eleonore'un çığlığı ile suya yuvarlanması arasında belki yirmi saniye geçmişti.

"Ben?" Eleonore gözlerini açmadan sordu. "Evet?"

Islak saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı.

"Kimsenin yılanı öldürmesine izin vermeyin. O daha iyisini bilemez."

"Ah, tatlım." Ben'in gözleri, hak etmeyen bir şeye yapılan bu nezaket jesti karşısında yaşlarla doldu. Dolunayda avlanmaktan hoşlanmıyor olabilirdi ama şu anda o yılanı bir taşla seve seve ezebilirdi.

Adam başka bir şey söylemeyince Eleonore gözlerini araladı. "Ciddiyim," diye mırıldandı. "Dişleri olan bir şeyi ısırdığı için suçlayamazsın."

Boğazına bir yumru oturdu. "Pekâlâ, yılanı güvende tutacağım." Tabii çoktan boğulmadığını varsayarsak. "Lütfen sadece iyileşmeye odaklan."

"Ben yılanı getireyim," dedi Calladia ve taytının cebinden ipliği çıkarıp gölete doğru yöneldi.

Arkadaşları etraflarında kümelenmişti. Oz Astaroth'a danışırken Themmie ileri geri uçarak çeşitli yardımcı eşyaları havadan bırakıyordu: bir at battaniyesi, bir su şişesi, bir kazak. Ben battaniyeyi Eleonore'un üzerine sürüklerken, Mariel çömeldi ve parmağını bastırdı.

Eleonore'un alınına. "Bir ağrı kesici büyü deneyeceğim," dedi. Fısıldarken parmağı rünleri takip etti.

Mariel işini bitirdiğinde Eleonore gözlerini daha iyi açtı. "Teşekkür ederim," dedi, sesi dumandan boğuk boğuk çıkıyordu. "Bunun yardımı oldu."

"Güzel." Mariel gülümsedi. "Daha iyi görünmüyor ama bu seni birkaç dakika daha iyi hissettirecektir."

Eleonore titredi.

"Hadi seni biraz ısıtalım," dedi Ben. Mariel'e baktı. "Bunun için bir büyü var mı?"

"Hayır, ama eminim Calladia biliyordur."

Calladia göletten döndüğünde yanında ışıktan örülmüş bir kafesin içinde havada süzülen bir yılan vardı. Ben yaratığa dik dik baktı, keşke kurt dişlerim olsa da ona saldırabilsem diye düşündü.

"Evet, bir şey buldum," dedi Calladia. Cebinden tekrar iplik çıkardı ve düğüm atmaya başladı. "*Ayorva en corporiyil*."

Eleonore'un yüzüstü yatan bedeninden bir ısı dalgası yükseldi ve saçları anında kurudu. Bir an sonra aynı ısı Ben'e çarptı ve çekirdeğinden dışarı doğru genişledi. Gözlüklerindeki damlacıklar bile yok oldu.

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Alzapraz iki blok ötede içki içiyordu," diye duyurdu Themmie vızıldayarak. "Yakında burada olacak ve bana lapa için ihtiyacı olan malzemeleri söyledi. Mariel, onları çağırabilir misin?"

"Kesinlikle." Mariel, Themmie'ye danışmaya gitti.

Alzapraz Spark Mariel'in atasıydı ve başta yaşam büyü olmak üzere pek çok büyü türünde uzmandı. Ancak büyücünün ustalığı tamamlanmamıştı ve ölümsüzlüğüne rağmen fiziksel bedeni yaşlanmıştı; bu da Ben'in, yaşlanmış adamın oraya ne kadar "yakında" ulaşabileceği konusunda şüpheleri olduğu anlamına geliyordu. Sabırsızlık dalgasına karşı dişlerini sıktı ve Eleonore'un başını kucağına koymak için yana kaydı. "Harika gidiyorsun," dedi ona.

"Öyle olduğumu biliyorum," diye tersledi Eleonore.

Ben onun huysuzluğunu iyiye işaret olarak kabul edecekti. Onun saçlarını okşadı ve titremelerini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Mariel bir kucak dolusu malzemeye döndü. Diz çöktü ve muz, mantarlar, otlar ve süttten oluşan bir karışımı bakır bir kaptaki ezmeye başladı. Ben kendini çalgınca nefes alıp verişini havanın tokmağının düzenli ezişine uydurmaya zorladı. Eleonore'un şu anda onun dayanağı olmasına ihtiyacı vardı.

Serbest eli onunkini yakaladı ve parmaklarını sıktı. Konuşmadı ama gözleri korkuyla parlıyordu. Ben'in kendi gözleri yaşlarla doldu ve kadının parmaklarını ağzına götürdü. "Her şey yoluna girecek," dedi kabaca.

Mariel ayağa kalkıp dizlerindeki otları temizlerken, "İşte Alzapraz," dedi.

Kadim büyücü Mariel'in yerini aldı, inilti ve eklem tıkırtılarından oluşan bir kakofoni eşliğinde diz çöktü. Uzun beyaz saçları, dağınık bir sakalı ve yaşlılıktan lekelenmiş cildi o kadar kırışmıştı ki sanki buruşturulup sıkılmış gibi görünüyordu ama gözleri tırtıl kaşlarının altında parlak ve zeki. "Duman yılanı, ha?" dedi gıcırdayan bir döşeme tahtası gibi bir sesle. "Onlardan biri bir keresinde testislerimi ısırmişti. Hiç eğlenceli değildi."

Astaroth ve Oz aynı şekilde alarm sesleri çıkardılar. Endişelenmesi gereken daha acil şeyler olmasaydı Ben de yapardı.

"Bir yılan testislerinize nasıl yaklaştı?" Eleonore sordu.

Alzapraz, "Bir sürü sapık yılan değiştiriciyle seks oyunlarının Rus ruletini oynamadan yaşamış sayılmazsın," diye hırıldadı. "Yine de buna değdi."

"Lütfen konuşmayı kesip onu düzeltebilir misin?" Ben sordu. Normalde Mariel'in akrabasına ya da başka birine karşı bu kadar kaba davranmazdı ama bu vahim bir durumdu.

"Evet, ," dedi Alzapraz elini sallayarak. "Her şeyin bir zamanı vardır." Büyücü kâseyi aldı, sonra karışımı Eleonore'un koluna sürdü. "*Genezserpil o' corpora*," diye mırıldandı. Sonra mor kadife cüppesinin kolundan bir keten şerit çıkardı ve yaranın etrafına bağladı. "Bunu birkaç saat boyunca üzerinde tut," dedi. "Gece yarısı dışarı çık ve Hekate'ye bir mum yak, sonra bandajı çıkar ve yarayı ay ışığında yıka. Yeni gibi olacaksın."

Eleonore şimdiden daha rahatlamış görünüyordu ve Ben kolunun tekrar normal boyutuna indiğini görmekten memnun oldu. "Teşekkür ," dedi oturduğu yerden kalkarken. Alzapraz, "Sesinizde çok eski bir tını var," dedi. ona yakından baktı. "Ne zamandan ?"

"Fransa, yaklaşık altı yüzyıl önce."

Öksürdü. "Bir süredir yaşıma bu kadar yakın biriyle tanışmamıştım. Yine de benden çok daha iyi korunmuşsunuz."

Eleonore başını eğdi, meraklı görünüyordu. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bundan daha yaşlı," dedi kuru bir sesle. Ayağa kalkmaya başladı, yerden birkaç santim yükseldi, sonra tekrar yere çöktü. "Lanet olsun, daha fazla saygınlığımı kaybetmek zorunda kalacağım, değil mi?"

"Kalkmana yardım edeyim," dedi Themmie. Adamın bakışlarını görmezden gelerek kanatlarını bir çırpışta ustalıkla ayağa kaldırdı.

Eleonore dikkatle Alzapraz'a bakıyordu. "Sen bir yaşam büyücüsün," dedi ve Ben onun ne düşündüğünü hemen anladı.

Alzapraz, "Suçlu olduğu ," dedi.

"Ormandaki Cadı lakabını kullanan başka bir cadı tanıyor musun?" Eleonore sordu. "Benden birkaç santim kısa, soluk tenli, uzun siyah saçlı, *Star Trek*'i seven ve suikastçıları mistik bir şekilde köleleştirme alışkanlığı olan?"

Ben'in alnına bir şaplak atası gelmişti. Elbette önce Alzapraz'a sormalıydılar. Bunu nasıl düşünememişti? Yaşı ve deneyimi bir yana, Alzapraz diğer yaşam büyüsü uygulayıcılarını tanıyor olabilirdi. Belki de bir tür rehber vardı.

"*Star Trek* mi?" Alzapraz'ın alnı çatılırken kırıksıklıklar derinleşerek kanyonlara dönüştü. "O kısım için bir şey diyemem ama Ormandaki Cadı, tabii ki." Hırıltılı bir kıkırdama daha çıkardı. "Ona bunun sıkıcı bir isim olduğunu söyledim ama yüzyıllar boyunca hatırlanmak için basit olmasının daha iyi olacağı konusunda ısrar etti. Sanırım haklıydı."

Eleonore anında ayağa fırladı ve yumruklarını yaşlı adamın cüppesinde sıkı. "Bana onun nerede olduğunu söyle," diye tısladı dişlerini göstererek. "Kalbini söküp yiyeceğim ve dişlerimi onun damarlarıyla temizleyeceğim."

Ben ayağa kalkarken bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. Eleonore'un dramatik tehditlerine herkes onun kadar alışkın değildi.

Alzapraz yine de telaşlanmış görünmüyordu. "Sorunuzun suikastçı kısmını anlamaya başlıyorum."

"Eleonore," dedi Ben, elini nazikçe onun omzuna koyarak. "Az önce senin hayatını kurtardı."

Eleonore cüppeyi bırakırken, "*Onun* damarlarıyla diş ipi kullanmayacağım," diye belirtti. Sonra gözlerini kadim büyücüye dikti. "Özür dilerim. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Alzapraz bir el salladı. "Bir başkasının yüzyıllardır süregelen kan davasına asla alınma, ben hep bunu söylerim." Başını yana eğdi ve elini yüzünü buruşturarak boynuna götürmeden önce boynu gürültüyle çatladı. "Ormandaki Cadı'dan bahsetmen çok komik. Astaroth ve Calladia birkaç yıl önce onu görmeye gitmişlerdi."

Eleonore başını çevirip Astaroth'a ters ters baktı. "Ne?" Ben hareketi ve soruyu yansıttı. "*Ne?*"

Astaroth'u seviyordu ama iblis bunca zamandır Ormandaki Cadı'dan haberdarsa ve hiçbir şey söylemediyse...

Astaroth'un çenesi düştü. "Isobel mi?" diye sordu. "Aradığınız cadı o *mu*?" *Isobel*. Kötü adamın sonunda bir adı vardı.

"Kahretsin," dedi Calladia, Eleonore ile Astaroth'un arasına bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bizi öldürtmeye çalışmadan önce bile ondan hoşlanmadığımı biliyordum."

Eleonore dişlerini sıktı. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Evet," diye yineledi Ben, kollarını kavuşturup ters ters bakarak. "Neden yapmadın?" Astaroth ellerini havaya kaldırdı. "Kendimi gerekirse, o kendisine

Ormandaki Cadı ya da onunla tanıştığımızda bir pelerinle etrafta dolaşmak. Gerçekten kısa bir karşılaşmaydı. Ben onun çaldığı ölümsüzlüğü geri kazanmaya çalıştım, o da bizi öldürmesi için düşmanımı aradı..." Omuz silkti. "Sadece iş."

Ben buna inanamıyordu. Astaroth ve Calladia iki yıl önce kötü şöhretli bir cadıyı bulmak için çıktıkları yolculuk sırasında birbirlerine aşık olmuşlar, Astaroth'un ölümsüzlüğünün iadesini ve iblis düşmanını yenmek için tavsiye istemişlerdi.

yüksek konsey. Cadı pek yardımcı olmamış ve onları derhal söz konusu düşmana satmıştı.

Eleonore iki yıl önce o gün kulübede *Uzay Yolu*'nu mu izliyordu? Yoksa kristalin içine hapsolmuş, soğuk ve yalnız rüyalar mı görüyordu?

"Nerede o?" Eleonore sordu. Tepeden tırnağa titriyordu ve Ben onun hissettiklerinin yoğunluğunu hayal bile edemiyordu.

"Buradan arabayla yaklaşık iki günlük mesafede," dedi Astaroth.

Ben'in kalbi hızla çarpıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. İki gün mü? Bu hiçbir şeydi. Eleonore'un elini tuttu. "Yarın ilk iş yola çıkabiliriz," diye söz verdi.

Eleonore'un dudakları titreyerek ona baktı. Sonra yüzünü onun göğsüne gömdü ve ağlamaya başladı.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

E LEONORE BEN'İN GÖMLEĞİNİN İÇİNE HIÇKIRDI, vücudu şiddetiyle titriyordu. Ağlamaya başladığı anda kucasına almış ve doğru taşıyordu. Güzeldi. Başka kimsenin onu görmesini istemiyordu.

Bunun gibi.

Yüzyıllardır ağlamamıştı.

Kayıp bir sanatı, ağlama yeteneğini keşfetmek gibiydi. Nefret onun zırhı olduğunda, gözyaşlarına çok az yer kalmıştı. Gözlerinin nasıl kısıldığını, burnunun nasıl sızladığını ya da çıkardığı boğuk sesler yüzünden boğazının nasıl düğümlendiğini unutmuştu. Bu çirkin bir duyguydu ama aynı zamanda bir barajın patlaması ve korkunç bir baskının sonunda serbest kalması gibi bir rahatlamaydı.

Cadı Glimmer Falls'a iki günlük mesafedeydi. Ve Ben onu oraya götürecekti.

"Arabada mı oturalım yoksa eve mi gidelim?" Ben onu cipin yanına oturturken sordu.

"Ev," diye nefes nefese kaldı.

Onun *evini evi* olarak düşünmesi gözünden kaçmamıştı. Alnını pencereye yasladığında, boğazındaki çiğ çığlıklar yumuşak hıçkırıklara dönüşürken, bunun tehlikeli olup olmadığını merak etti.

Ama uzun zamandır bir evi olmamıştı. Ve kıvrılıp dünyadan saklanmak istediği yeri düşündüğünde, toprak tonları, sağlam mobilyaları ve mutfaktaki soyulmuş boyasıyla o ev ilk tercihiydi.

Bir eli kızın dizinde olmasına rağmen sessizce arabayı sürdü. Büyük bir eldi ama en narin orkidelerle bile ilgilenebilecek bir eldi. Eleonore narin değildi ama arada bir öyle hissetmek güzeldi. Ya da narin değildi ama korunuyordu. Sanki silahlarını bırakıp dinlenebilirmiş ve birileri orada nöbet tutuyormuş gibi.

Klanının savaş kampı yumuşak bir yer değildi ama her zaman tetikte bekleyen birileri . Güneş Succubi ya da diğer gündüz türleri, geceleri ise vampir savaşçılar. Karnında et ve kan varken ve sıcak kürkleri soğuğu uzak tutarken o ateşlerin başında uykuya dalmak kolaydı. İlgisiz, gizemli yalnız klişesine rağmen, vampirler klan yaratıklarıydı; yalnız olmak için yaratılmamışlardı.

Eve vardıklarında gözyaşları durmuştu. Islak yanaklarını ovuşturdu, dudaklarında tuzun tadını aldı. Baş zonkluyor ve gözleri şişmiş gibi hissediyordu ama içine bir huzur yerleşmişti.

Ben onu bir battaniyenin altında kanepeye yatırdı, sonra çay yapmak için mutfaka çekildi. "Kan lazım mı?" diye seslendi.

Eleonore vücudunun durumunu gözden geçirdi. Yiyeceğe ihtiyaç duymak için henüz erkendi ama yılan ısırığı ona zarar vermişti. "Küçük bir fincan lütfen."

Baş köşeden fırladı ve iki parmağını boynuna vurdu. "Kaynağından mı istiyorsun?"

Bu çok lezzetli olurdu ama-"Senden içersem tahrik olurum ve bunun için çok yorgunum." Bir succubus'un bile sınırları vardı ve Eleonore kendini bitkin hissediyordu. Ben'in kucağında öğütmeye çalışsa muhtemelen .

"Yeterince adil. Sadece ne zaman ihtiyacın olursa teklifte bulunacağımı bil." Tatlı kurt.

O mutfakta koşuştururken Eleonore gözlerini kapattı. Cadıya iki gün kalmıştı ama laneti nasıl bozacaklardı?

Masada bir kupa şıngırdadı ve Eleonore gözlerini şekerlemelerle süslenmiş, dumanı tüten kanın hoş görüntüsüyle açtı. Eleonore mırıldanarak teşekkür ederken Ben onun yanına oturdu. Birkaç derin yudumda içti.

Çok daha iyiydi. Sisli kafası dağılıyordu ve uzuvlarına ağırlık yapan yorgunluk kalkmaya başlamıştı. Isırılan kolunun acıyan zonklaması bile kan onu besledikçe azalıyordu.

"Yılanı miting alanına bırakan kişiyi yakaladılar mı?" diye sordu, olayların bu yönünü unuttuğunu fark ederek. "Peki kimse yaralandı mı?"

"Başka kimse yaralanmadı," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Senin sayende. Gigi bana mesaj attı, birisi olaydan sonra hızla uzaklaşan bir araba görmüş ama plakasını alamamış. Yine de Cynthia olmalı."

Duman yılanını ve herhangi bir yaratığın bu şekilde kullanılmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü. "Yılan iyi mi?"

Ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Tekrar kontrol etmek için Calladia'ya mesaj atacağım." Telefonuna bir şeyler yazdı ve bir dakika sonra gelen bir kısa mesajla çınladı. "Evet, üniversiteden bazı vahşi yaşam araştırmacılarını işe dahil etti. Onu rehabilite edecekler ve ondan sonra ne yapacaklarına karar verecekler."

"Güzel." Bu soru çözüldüğüne göre artık en önemli konuya odaklanabilirdi: Isobel hakkında ne yapmalıydı? Eleonore artık cadı hakkında biraz daha fazla şey biliyordu ama yeterince şey bilmiyordu. "Alzapraz'ın telefon numarası sende var mı?"

Başını salladı. "Onu aramamı ister misin?" "Lütfen."

Ben aradı ve telefonu hoparlöre verdi. Büyücü cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı. "Alo?"

"Bu Eleonore Bettencourt-Devereux," dedi.

"Yılan tarafından ısırılan vampir succubus mu?"

"Aynısı. Beni iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim." Saate baktı; lapayı çıkarıp ay ışığında yarayı yıkayabileceği gece yarısına daha üç saat vardı. "Isobel'i tanıdığınıza göre, ebedi kulluk için bağlama büyüsünü de biliyor musunuz merak ediyorum. Ben ölümsüz değilim ama yüzyıllar önce hayatımı bir kristale bağladım. Ondan sonra beni istediği zaman çağırabiliyor ya da sürgün edebiliyordu ve ben de mistik bir şekilde onun emirlerine itaat etmeye zorlanıyordum."

"Oof, bu iğrenç bir şey." Alzapraz içini çekti. "Isobel hiçbir zaman ahlaki değerlerle fazla yükümlü olmadı."

"Hayır," diye onayladı Eleonore. "Bana genellikle düşmanlarını öldürmemi ya da canını aldığı insanları kaynak yapmamı emrederdi." Aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çatı. "Sen de ömrünü bu şekilde mi uzatıyorsun?"

Öksürük krizine dönüşen irkilmiş bir ses çıkardı. Sesini geri kazandığında, "Demek böyle yapıyor," dedi. "Ve Hekate, hayır. Yine de artrit kreminin işe yaramadığı bir gün bana tekrar sor."

Cadının elleri yıllar boyunca genç görünmüştü, budaklı ve yaşlılık lekeli değil. "Bu yüzden mi bu kadar yaşlı görünüyorsun?"

Ben yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye fısıldadı ona. "Bir aynası olmalı."

Alzapraz bunu duymuş olacak ki hırıltılı bir kahkaha attı. "Bok gibi görünüyorum, biliyorum. Yaşam büyüsünde her zaman bir değiş tokuş vardır - benim durumumda, fiziksel sağlığımı fazladan yaşam yıllarıyla takas ettim. Viagra'ya şükürler olsun."

"Vay canına," dedi Ben. "Bundan Mariel'e bahsetmeyelim."

"Neden olmasın?" diye sordu Alzapraz. "Gençlerin büyüklerine neden saf bebekler gibi davrandıklarını asla anlayamayacağım. Daha önce yapmadığımız tek bir cinsel aktivite icat ettiğinizi mi sanıyorsunuz?"

Eleonore bu Alzapraz'dan hoşlanmaya başlamıştı. "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Büyük Büyük Amcam Dragoslav, Romalıları anal tıkaçlarla onun tanıştırdığını iddia ederdi."

Ben boğulur gibi bir ses çıkardı.

Alzapraz, "Eminim anal oyun bundan daha eskidir," dedi. "İnsanlığın fermente meyveyi keşfettiği zamanlarda gerçekleştiğini tahmin ediyorum. Yıllar boyunca değişmeyen bir şey varsa, o da insanların sarhoş olmayı ve kışlarına uygunsuz nesneler sokmayı sevmeleridir."

Ben boğazını temizledi. "Konumuza dönebilir miyiz?"

"Evet, yapalım," dedi Eleonore. Uygun kurt adamını anal oyun konusunda kızdırmak için daha sonra zaman olacaktı. "Ben cadıdan kristali satın aldı, artık hareketlerimi kontrol edebiliyor. Bağlama büyüsünü bozmak istiyoruz ama nasıl yapacağımızı bilmiyoruz."

Alzapraz mırıldandı. "Büyü nasıl yapılmaya başlandı?"

Bu anı beynine silinmez bir şekilde kazınmıştı ve ne kadar aptalca davrandığını tekrar hatırladıkça utançtan boğazı düğümleniyordu. "Babamı öldüren klana karşı savaşıyorduk." Donmuş, mehtaplı bir geceydi ve çığlıklar havayı doldururken kan karları boyamıştı. Eleonore babasını öldüren vampire karşı savaşırken öfkesini buz gibi gökyüzüne haykırmıştı. "Düşmanın yeniden toplanmak için geri çekildiği bir sükûnet sırasında cadı bana yaklaştı ve uzun zamandır beni izlediğini, yeteneklerime ve acımasızlığıma hayran olduğunu söyledi. Bana en çok arzuladığım şeyi sunabileceğini söyledi: intikam."

Isobel siyah pelerininin içinde tuhaf, gerçeküstü bir figürdü; yüzü gölgeli ve solgun elleri havada, Eleonore'a babasının katilinin kellesini vaat ediyordu. Ya da Eleonore'un babasının katilinin kellesi olduğunu *düşündüğü* şey.

Ben eliyle onun elini dürttü ve o da tuttu. Bu korkunç anıyı paylaşırken tutunabileceği bir şey olması güzeldi. "Çok saftım ve daha önce hiç cadıyla karşılaşmamıştım," diye devam etti. "Birinin hile yapabileceğinden habersizdim." Eleonore savaş şehveti içinde yanıp tutuşurken, kalbi öfkeyle çarparken ve savaş yetenekleri övülürken yanlış bir gururla kabarıken düşünmek için duraklamamıştı. "Evet dedim ve avucunu kesti, etrafına bir daire şeklinde kan damlattı."

"Kan bağı," dedi Alzapraz. "Bu samimi bir büyü. Senden gerçekten hoşlanmış olmalı."

Eleonore telefondan uzaklaşarak, "Böyle söyleme," diye tersledi. "Bana yaptığı şeyde sevgi adına *hiçbir şey yok*."

Telefona bakarak derin derin nefes alırken bir duraklama oldu.

"Onun haklı olduğunu söylemek istemiyorum," dedi Alzapraz daha nazik bir sesle. "Ya da bu konuda aklı başında. Demek istediğim kan bağı büyücüyü hedefine daha kişisel bir düzeyde bağlar. Sen onun düşüncelerinde sık sık yer alırdın."

Eleonore dişlerini gösterdi. "Sonunda beni eBay'de sattı, yani o kadar da önemli biri olamam."

Ben onun elini sıktı.

"Ritüel nasıl ilerledi?" Alzapraz sordu.

Eleonore gözlerini kapadı, sade renklerle dolu bir geceyi yeniden hatırladı: siyah, beyaz, kırmızı ve meşale ışığının düzensiz titreşimi. "Bana avucumu kestirdi ve elimi onunkiyle birleştirdi. Sonra ilahiler söylemeye ve havaya rünler çizmeye başladı ve hiçbir yerden rüzgâr ve ışık gelmedi." Başını iki yana salladı. "Keşke kelimeleri hatırlayabilseydim."

Alzapraz, "O an için özelleştirilmiş olmalılar," dedi. "Bu tür büyü çalışmaları çok ileri düzeydedir - birini esaretiniz altına almak için her amaca uygun bir büyü yoktur. Birden fazla büyüü birleştirmesi ve dili tam olarak duruma göre değiştirmesi gerekirdi."

Bu, ezberlemediği için kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Işık kaybolduğunda, elinde bir parça kuvars tutuyordu. *'Seni kabına sürgün ediyorum'* dedi ve dünya yok oldu."

Eleonore titredi ve Ben'e bakmak için gözlerini açtı. Ona ne tür bir komutun kendisini plastik kristale geri döndüreceğini söylememiştii ve kelimeleri yüksek sesle söylemek onu tedirgin etmişti. Pek çok şey söyleyip aynı etkiyi yaratabilirdi ama Alzapraz'ın da belirttiği gibi bazen büyüler spesifik olurdu. Belki de kesin kelimeler önemliydi.

Eğer varsa, ne kadar isteksiz olursa olsun ya da onun hakkında ne hissederse hissetsin, bunları yeni esirinin önünde asla söylememeliydi.

Ben ona ihanet etmez, dedi kendi kendine. Ama bir insanı etkilemenin yolları vardı -tehdit, işkence, vs.- ve eğer isteyerek ya da istemeyerek o sözleri söylerse, hapishanesine geri gönderilecekti. Peki sonra ne olacaktı? Gri pus bu sefer ne kadar sürecekti? Bu dönemi ya da bu insanları bir daha görebilecek miydi? Ya o yardım edemezken biri Ben'i öldürüp kristali ondan çaldıysa?

Başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirirken yüzünde şefkatli bir ifade vardı ve Eleonore içindeki paranoyak parçaya sessiz olmasını söyledi. O buradaydı, hayattaydı ve ona bir daha emir vermeyeceğine yemin etmişti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Şey," dedi Alzapraz, "iyi haber şu ki, büyü tersine çevrilebilir."

Eleonore'un nefesi kesildi, göğsünde umut kabardı. "Yapılabilir mi?"

"Kötü haber şu ki, Isobel bunu kendisi tersine çevirmek zorunda."

Eleonore'un midesi bulandı ve kırılgan umudu acı bir öfkeye dönüştü. Cadının bunu yapmasına imkân yoktu. Eleonore'u serbest bırakmak gibi bir niyeti varsa, kristali açık artırmaya çıkarırken bu fırsatı yakalamıştı.

"Neden bunu yapması için başka bir cadı bulamıyorum?" Ben sordu. "Kristal artık benim olduğuna göre."

"Kristali sana sattı ama bu büyüün temel doğasını değiştirmmez." Alzapraz dilini şaklattı. "Birinin sadece hayatta olduğu sürece sahip olabileceği bir toprak gibi düşünün. Öldüklerinde, onlara sahiplik veren kişiye geri döner. Yani kristale -ve Eleonore'a- şimdilik sahip olabilirsin ama haklar Isobel'e geçer. Eğer kristali başkasına satmadan ölürseniz, kristali geri alır."

"Aman Tanrım," dedi Eleonore. Fark etmemişti. "Yani büyüü kendimiz bozamazsak, Ben'le yaşlanacak olsam bile..." Geleceğinin elinden alınabileceğini fark etmeden önce düşünmesine bile izin vermediği bir düşünceydi bu. Kabullenmeyi reddederek başını salladı. "Belki de ondan önce öleceğim."

Ben sıkıntılı görünüyordu. "Bundan hoşlanmadım."

Alzapraz, "Ne yazık ki bunun gibi büyüler başkaları tarafından bozulması imkânsız olacak şekilde tasarlanır," dedi. "Çoğu insanın asla dokunmayacağı karanlık, karmaşık ve iğrenç bir büyü, ama yüzyıllar boyunca birkaç kez gördüm. Yaşlanabilirsiniz ama Isobel varlığını onunkine bağladığı için, bu bağlantı sizi serbest bırakana kadar sürecek."

Her vahiyde midesi daha da daralıyor, midesi daha da bulanıyordu. Yani Eleonore, Ben'in yanında yaşlanabilirdi ama o öldüğü anda yeniden Isobel'in hizmetkârı olacak ve cadı onunla işini bitirene kadar burada kalacaktı.

Korkunç bir düşünceydi.

Yine de Eleonore savaşmayı asla bırakmamıştı, bu yüzden başka bir olasılığa uzandı. "Ya ölürse? O zaman özgür olacak mıyım?"

"Emin değilim," dedi Alzapraz yavaşça. "En iyi tahminim evet, ama bu ilk büyüde kullanılan ifadeye bağlı. Ne olursa olsun bir son hüküm eklemesi gerekirdi - büyük olasılıkla *Lygaria a' servidail casglir liberum oula mortium* gibi bir şey, kabaca şu anlama geliyor

"Hizmetinizin bağı benim serbest bırakılmamla ya da ölümümle sona erecek. Ama kendini özellikle zalim hissediyorsa, *casglir liberum oula mortiuiz* 'serbest bırakılmamız ya da ölümümüzle son bulacak' diyebilirdi. "

Eleonore'un kelimeleri çözümlemesi birkaç dakika sürdü ve sonra kaskatı kesildi. "Bekle-"

Ben de aynı anda konuştu. "Cadı ölürse Eleonore'un da ölmesinin mümkün olduğunu mu söylüyorsun?"

Lütfen, hayır, diye düşündü. Ben onun elini sertçe sıktı, o da kemikleri ağrıyana kadar sıktı.

"Mümkün, evet," dedi Alzapraz. "Olası mı? Isobel'in bile bunu yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Ve tamamen farklı bir ifade kullanmış olabilir. Büyü dili karmaşıktır, bu da büyüü bozacak kişinin o olması gerektiğinin bir başka nedeni. Koyduğu şartları sadece o biliyor."

"Putain de bordel de merde," diye fısıldadı Eleonore. Ben'in telefonunun siyah dikdörtgenine baktı, içinde bulundukları çıkmazın cevabının internetteki herhangi bir bilgi kadar kolay bulunmasını diledi. Baş ağrıyordu ve ağır, acı verici bir his kaburgalarının iç kısmına baskı yapıyordu.

Daha önce yaşadığı varoluşa geri dönemezdi. *Dönmezdi de*. "En azından ona işkence edebilir miyim?" diye sordu. "Daha önce ona zarar veremiyordum ama

Kristali sattığından beri..." Belli ki Ben'e zarar vermeyi denememişti ama içgüdüsel olarak bunu yapamayacağını biliyordu, üstelik bunu sadece onu önemseydiği için de yapmıyordu.

"Muhtemelen!" Alzapraz, üç bacaklı bir yarış atının ince özelliklerini göstermeye çalışan bir müzayedecinin zoraki neşesiyle konuştu. "Mistik zorlama geminin mülkiyetine bağlı, bu yüzden her ne koruma koyduysa muhtemelen o da öyle. Bizim burada uğraştığımız şey daha çok ince ayrıntılar; uzatılmış garanti, sorumluluk, hakların geri alınması ve bunun gibi şeyler."

Eleonore tısladı.

"Özür dilerim," dedi Alzapraz. "Bunların hiçbirini söylemek ya da eminim duymak hoş değil ama gerçek bu."

Tekrar ağlamak istedi ama gözlerinden yaş gelmiyordu. Belki de hepsini kullanmıştı.

Ben'in çenesi gergindi. Ayakları yere hızlı bir ritimle vuruyordu. "Isobel'i laneti bozmaya ikna etmenin bir yolunu bulacağız," dedi. "Ya da bunu yapması için onu kandıracağız."

Eleonore onun bu kadar emin konuşmasını takdir ediyordu, bunu sadece onun iyiliği için söylüyor olsa bile, ama o kör bir silahtı. Olaylara doğrudan yaklaşır ve onları ezerdi ve hileyle ilgili deneyimleri çoğunlukla başkalarının hizmetinde olmuştu. Eğer çözüm Isobel'i kandırıp onu serbest bıraktırmaksa, bu konuda en az zamanda geriye gidip eski halinin cadıyla konuşmasını engellemek kadar umudu vardı.

"Onu kırmaya zorlayacağım," dedi. "Gözlerini oyup ona yedirmek zorunda kalsam bile."

Ben'in kendi gözü seğirdi.

Alzapraz'ın tıkrıtlı iç çekişi telefonun hoparlöründen geldi. "Peki, iyi şanslar. Zorla ebedi hizmetkârlığın hayranı değilim ve Isobel'in yıllar içindeki gidişatını görmek hayal kırıklığı yarattı. Bu kadar paranoyaklaşmadan önce eğlenceli biriydi."

Eleonore yüzünü buruşturdu. Alzapraz Isobel'i uzun tanıyor olmalıydı, çünkü her zaman paranoyaktı. "Umarım arkadaş değilsinizdir, çünkü Ben'i onun bağırsaklarından şapka örmesi için görevlendirebilirim."

Ben yüzünü buruşturdu ve başını sallayarak arkasına yaslandı.

Belki de bu, örgü örmeyi bir kez daha denemek için iyi bir nedendi.

"Daha kötülerini de gördüm," dedi Alzapraz gerçek bir ölümsüzün teslimiyetçi sakinliğiyle. "Ve Isobel'le ben hiçbir zaman seks arkadaşından fazlası olmadık." Bir duraklama oldu. "O her zaman gücü başkalarından alabileceklerinde buldu. Eğer senden bir şey aldıysa, onu geri al. Garip bir şekilde, bunu anlayabilirdi."

Eleonore boştaki elinin topuğunu gözüne bastırarak giderek artan baş ağrısını bastırdı. Birçok dilde birçok şey için kelimeleri vardı ama bağırsaklarını katran gibi dolduran hastalıklı, parıldayan nefret için bir kelimesi yoktu. Çılgılık atmak istemesine neden olan duyguları nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

Nihayetinde en iyi bildiği dil şiddet diliydi, bu yüzden Eleonore Ben'in elini bırakıp kılıfındaki bıçağın kabzasını kavradı

uyluk. Deri sargı yıllar boyunca onun dokunuşuyla pürüzsüzleşmiş, iyice yıpranmış ve bekliyordu.

Eğer ilerlemenin tek yolu Isobel'e onu serbest bırakması için işkence etmekse, Eleonore kendini bu göreve adayacaktı.

"Hayatımı geri alacağım," diye yemin etti. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

"-S Birkaç gün içinde döneceğim," dedi Ben telefonda Gigi'ye. Isobel'i bulmak ve umarım bağlayıcı büyüü bozmak için çıkacağı yolculuğu anlattı.

Gigi bu kadar stresliyken Lojistik Müdürü görevinden çekildiği için kendini suçlu hissediyordu ama bu daha önemliydi. Ben'e bir şey olması halinde Eleonore'un yine Isobel'le birlikte olacağını öğrenmesi arayışlarını daha da acil hale getirmişti.

"Birkaç gün mü?" Gigi sordu. "Ben, seçim önümüzdeki Salı günü!"

O da farkındaydı. Cuma sabahıydı ve uzun bir günün ardından öğle yemeği için Fable Farms'a varacaklar ve geceyi geçirmek için Griffin's Nest'e ulaşacaklardı. Cumartesi sabahı Isobel'le yüzleşmek için birkaç saat daha araba kullanacaklardı, muhtemelen yolda parlak bir plan yapmışlardı ve bunu çabucak bitirirlerse... "Her şey yolunda giderse Pazar günü dönebiliriz."

Büyük bir *eğer*. Eleonore belirsizliği bir kenara bırakıp her şeyin yoluna gireceğini ve oraya vardıklarında ne yapacağını bileceğini söyleyerek görev moduna geçmişti ama Ben endişelerini o kadar kolay bir kenara atamıyordu. "Ama bu gece ve Pazar günü mitingler var ve bu mekânı geri çekildi. Grup ve yemek servisi de öyle." Gigi'nin sesi ağlamak üzereydi. "Görünüşe bakılırsa bir iblisle pazarlık yaparak yarışmayı kazanmayı planladığıma dair bir duyum almışlar.

seçim. Bu işin arkasında Cynthia olmalı ama ben ne yapacağım?"

Eleonore arabaya giderken Ben'in yanından geçti, daha önce kurt adam dolunay setini koyduğu seyahat çantasını taşıyordu. Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Bak. Yüzünü buruşturdu ve telefonu işaret etti.

Bir mekânı kaybetmek büyük bir olaydı ve başka birinin endişe içinde olduğunu anlayabiliyordu. Gigi onun kadar günlük sıkıntılar yaşamıyor olabilirdi ama bu akut bir durumdu. Şakakları zonkluyordu ve Alzapraz'la yaptığı konuşmadan beri içinde hastalıklı bir korku vardı ama ne hissettiğinin ne önemi vardı ki? Odaklanırsa hem Eleonore'a hem de Gigi'ye yardım edebilirdi.

Ben derin bir nefes aldı ve strateji geliştirmeye başladı. "Başlangıç saatini akşam sekize çekerseniz, Ek'i bu gece yapabilirsiniz." Bir not defteri kaptı ve fikirlerini not almaya başladı. "Eğlence için Fable Farms sürüsünde ska grubu olan bir kurt adam var. Ya da belki Gabriel'i deneyebiliriz. Onun folk grubunun adı neydi?..." Parmaklarını şıklattı. "Dr. Salmerón and the Cartographers, işte bu."

"Ejderha Dr. Salmerón mu?" Gigi inanmayarak sordu. "İki yıl üst üste yanlışlıkla kasaba meydanındaki bayram ağacını yakan mı?" "Onlar münferit olaylardı," dedi Ben, anılar karşısında yüzünü buruşturarak. "I umarım." Gerçi şimdi düşününce, gittiği tek gösteri bir Rammstein konserine daha uygun piroteknikler içeriyordu.

"Bitkilerinizin etrafında ona güvenecek kadar izole mi? Kuyruğu çok fazla sallanıyor."

"Belki de değildir." Ben içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Bak, yola çıkmam gerekiyor ama yolda biraz düşüneceğim. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Yanında götürmek üzere daha fazla not yazdı. "Personel çizelgesine bakıp yemek işini halledip halledemeyeceğimizi görmem gerekecek, ama halledemezsek birkaç yerel seçenek var-"

Birdenbire telefon elinden çekilip alındı. Eleonore telefonu hoparlöre verirken kaşlarını çatı. "Gigi, ben Eleonore. Ben sınır çizme konusunda kötüdür, bu yüzden bunu onun yerine ben yapacağım. Kendisi meşgul ve bu geceki etkinliğinizi yönetmesi için başka birini bulabilirsiniz."

Gigi kekeledi. "Ama-"

"Aması yok," dedi Eleonore. "Kampanyanız için kendini tüketecek kadar çalışıyor, Emporium'u işletiyor ve bana yardım ediyor. En üst düzeye ulaştı ve uzun zamandır da öyle."

Ben konuşmanın aniden değişmesinden dolayı kamçı yemiş gibi hissetti. "Bunların hiçbirini yapmakta sakınca görmüyorum," diye itiraz etti.

Eleonore gözlerini ona dikti. "hoşlanıyorum Gigi," dedi, "ama yardım etmeye hazır koca bir ekibin var. Evet, Ben lojistik konusunda iyi. Ama bu, bir etkinliği düzenleyebilecek tek kişinin o olduğu anlamına gelmez." Durakladı. "Gerekirse bu geziyi erteleyebilirim ama herkesin ona bu kadar bel bağlamayı bırakmasının zamanı geldi de geçiyor bile. Kendini veriyor, veriyor ve veriyor ve gerçekten yorgunluktan düşüp ölene kadar asla hayır demeyecek."

Ben ona bakakaldı. Daha önce hiç kimse onun adına böyle bir konuşma yapmamıştı. Ve görevlerini ertelemeyi teklif etmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu. "*Ertelemiyoruz*," dedi.

Eleonore devam etti. "Gecenin bir yarısı tatil hediyeleri ördüğünü biliyor muydun?" diye sordu Gigi'ye. "Gün içinde bunu yapacak zamanı yok. Geçen gece onu sabahın dördünde bir atkının üzerinde sızmış halde buldum. Örgü iğnesini neredeyse gözüne batırıyordu."

Bekle, Eleonore örgü örmek için yataktan gizlice çıktığını biliyor muydu? Normalde yatmadan önceki saatlerini projeleriyle geçirirdi ama Eleonore yatağında -ve kollarında- olduğu için zamanını yeniden ayırması gerekiyordu. Onu kaşıkla uyutmayı reddetmek bir seçenek değildi, bu yüzden ne zaman endişeli bir ter içinde uyansa, örgü örmek için yataktan kalkıyordu.

Bu, geçen gün son hatırladığı şey bir dikişi sökmekken nasıl olup da kanepede battaniyeye sarılmış olarak uyandığını açıklıyordu.

Eleonore'un açıklamasını sessizlik izledi. Ben boğazını temizledi. "Hey. Ben-"

"Bu doğru mu?" Gigi sordu. "O kadar mı?"

"Yani... Hepimiz için stresli bir dönem, değil mi?" Kız göremese de zorla gülümsedi. "Ben iyi olacağım."

Eleonore küçük bir hırıltı çıkardı.

Gigi de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Benjamin Handel Rosewood," dedi, sesi otoriterleşerek, "gece gündüz çalıştığın için neredeyse gözünü örgü şişiyle mi oyuyordun?"

"Ben...şey..." Eleonore kaşlarını kaldırıp dişlerini gösterince pes etti. "Evet, sanırım."

Bir duraklama daha oldu. Sonra Gigi daha yumuşak bir sesle konuştu. "Özür dilerim, Ben.

Limitinin dolduğunu fark etmemiştim ama fark . Düşünemedim." "Özür dileme," diye söze başladı ama Gigi onun sözünü kesti.

"İstersem özür dilerim ve beni durduramazsın." Sesi o kadar şımarık bir kız kardeş gibi çıkıyordu ki, adam gülümsedi. "Gerçekten ama. Seçimlere o kadar odaklanmışım ki bunun sana verdiği zararı düşünemedim. Sen her zaman benim bir numaram oldun, ama sorumluluğu sana yüklemek adil değil."

Eleonore, "Bir Numara her zaman köprüyü idare edemez," dedi. "İşte bu yüzden bir emir komuta zinciri var."

"Hangi köprüden bahsettiğinden emin değilim ama haklısın," dedi Gigi. "Diğer insanlar yardımcı olabilir. Mariel muhtemelen yemek şirketlerini tanıyordur ve Themmie de sürekli canlı müzik dinlemeye gider. Ve eminim Calladia da etrafta dolaşıp emirler vermekten hoşlanacaktır."

Yapacağını. Ben'in taşıdığını fark etmediği bir gerginlik omuzlarından kalktı. "Oz ve Astaroth harika bir güvenlik olur," dedi. "Astaroth muhtemelen kılıcını kullanmak için can atıyordu."

"Yolculuğa çık," dedi Gigi. "Eleonore'un laneti kırmasına yardım et. Kahretsin, bunu söylemek bile ne kadar bencil olduğumu fark etmemi sağlıyor. Tabii ki bu seçimlerden daha önemli. İkinizden de gerçekten özür dilerim. Ve Eleonore, uyandırma çağrısı için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi. "Dersi gerektiği gibi tekrarlayacağım." Gigi güldü. "Umarım bir kez yeterli olmuştur, ama bunu takdir ediyorum."

"Bu hafta sonu iyi şanslar," dedi Ben. "Seçimler için zamanında döneceğiz."

"kadar kalabilirsin. Eleonore özgür olduğunda her şeye degecek." Eleonore ciddiyetle, "Evet," dedi. "Degecek."

ELEONORE...İLGİNÇ...BİR YOL

Glimmer Falls'tan ayrıldıktan sonra pencereye yapışıp kalmıştı. Gördüğü şeyler hakkında sürekli yorum yapıyordu. "Ooh, bir

anka kuşu!" "Bu çok büyük bir ağaç. Gerçek mi?" "Bakın, telefon tellerinden sarkan iki çizme! Acaba bir peri uçarken onları düşürmüş olabilir mi? Ya da belki de periyi elektrik çarptı ve geriye sadece bunlar kaldı..."

Ayrıca radyoyu kurcalıyor, çeşitli programlara kendini kaptırıyordu. *Wait Wait...Don't Tell Me!* ve NPR'ın sunduğu diğer her şeye bayılmış, yayın bulanıklaştığında tıslamıştı ama Kanada Fransızcası yayın yapan bir radyo istasyonu keşfettiğinde siniri kısa sürede sevince dönüşmüştü. Sonraki otuz dakikayı konuşmaları dikkatle dinleyerek ve telaffuz, kelime bilgisi ve büyüdüğü Orta Fransızcanın Modern Fransızcaya nasıl geçtiğini tartışarak geçirmişti. "Yıllar boyunca Fransa'da birçok görevde bulundum," diye açıkladı. "Zaman içindeki değişimleri duymak ilginçti." Ben, Kanada Fransızcası ya da başka bir dil bilmiyordu ama tartışma çok etkileyiciydi ve parazit çok rahatsız edici hale gelip başka bir istasyona ihtiyaç duyulduğunda Ben de onun kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine de bir süre sonra Eleonore huzursuzlanmaya başlamıştı. Koltuğunda kıpırdanıyor, emniyet kemerini çıkarıp geri takıyor, pencereden dışarı bakarken dişlerini takırdayan kesik kesik patlatıyordu.

"Sen insanların atlarla seyahat ettiği zamanlarda büyümedin mi?" Ben, Eleonore üçüncü kez sorduktan sonra, "Yaklaştık mı?" diye sordu. Uzaktan yakından alakaları yoktu, çünkü Fable Çiftlikleri'ni henüz geçmişlerdi ve ertesi gün yolculuğu tamamlamadan önce Griffin's Nest'te gecekleri gerekecekti.

Ona bir bakış attı. "Evet, ama atlar yürümeyi sıkıcı hale getirdi ve şimdi uçakların olduğu bir çağdayız."

"Yeterince adil." Bunun üzerine sırtıttı. Yolculuklar kişisel olarak onu rahatlatırdı; dışarıdaki manzara değiştikçe düşüncelerinin de değişebilmesiyle ilgili bir şeydi bu. Bu seferki, sonundaki şey yüzünden daha az rahatlatıcıydı ama Eleonore gibi tüyleri diken diken olmamıştı.

Ama Eleonore, Ben'in lisedeki İngilizce öğretmenininin Shakespeare'in Marc Antony'sini bir eylem adamı, Brutus'u ise söz adamı ilan ettiği gibi, bir eylem vampiriydi. Ben'in yaptığı gibi tereddüt etmez ya da bir şeylerin üzerinde durmazdı. Bir duman yılanını yakalamaktan Ben'in sınırları konusunda Gigi'yle yüzleşmeye kadar sorunları gördü ve çözdü. Şimdi

koltukta zıplıyor, görevlerinin sonuna ulaşmak için sabırsızlıktan neredeyse titriyordu.

Onu seviyordu.

Bu düşünce ani olmuştu ama sanki hep oradaymış gibi zihnine yerleşmişti. Elbette onu seviyordu. O komik, anlayışlı, tuhaf, güzel ve karmaşık biriydi. Altı yüz yıllık sözcükler onu tanımlayamazdı. Altı yüz *dil* tanımlayamazdı.

Göğsünü ovuşturdu, kalbinin tatlı sızısını bastırmaya çalışmadı ama onu kabul etti. O sabit organ, o daha kelimelere dökmeden önce gerçeği biliyordu.

Peki bu konuda ne yaptı?

"Sandviç ister misiniz?" Eleonore arka koltuktaki soğutucuya uzanmak için dönerek sordu.

Gülümsedi, midesinde saçma bir kelebek uçuşması hissetti. "Evet, isterim. Teşekkür ederim."

Aşık bir kurt adamın bundan sonra ne yapması gerektiği sorusu bekleyebilirdi. Şimdilik en önemli şey Eleonore'u kurtarmaktı. Sonra birlikte ileriye doğru bir yol bulabilirlerdi.

"**ALIŞILMADIK BİR ODA,**" dedi Eleonore.

"Kesinlikle öyle." Ben ilgiyle etrafına bakındı. Seçtikleri otel odası Griffin's Nest'in dışındaki ormanda yer alıyordu ve devasa bir batı kızıl sedirinin kütüğünden oyulmuştu. Kütüğün tepesindeki açıklık kapatılmıştı ve çatı kirişleri başlarının üzerinden çaprazlama geçiyordu. Duvarlar ağacın orijinal kaba ahşabıydı ama zemin düzleştirilmiş ve kabarık halılarla kaplanmıştı. Sihirle çalışan bir buzdolabında su ve küçük alkol şişeleri vardı ve ısı yayan ama duman çıkarmayan büyülü bir şöminenin iki yanına iki koltuk sıkıştırılmıştı.

Odanın geri kalanının tamamını yatak kaplıyordu. Yedi fit uzunluğundaydı ve bu odayı rezerve etmelerinin nedeni, şehirdeki birçok mülkü yöneten bir griffin olan Tansy tarafından sunulan diğer odalardan biri yerine

Griffin'in Yuvası kasabası. Yatağın etrafında gezinmek için çok az yer olmasına rağmen, Ben rahatça uyuyabilirdi - sabah kötü bir cadı ile yüzleşirken önemli bir özellik.

Tansy Glimmer Şelaleleri'nden gelen ziyaretçilere çok sevinmişti. Griffin, griffin tarafından yönetilen farklı bir tesiste kaldıkları anlaşılan Astaroth ve Calladia hakkında heyecanlı bir soruyla çılgılık atmıştı. "Arkadaşlar mutlu mu?" Tansy ötmüş, Ben de onlara evet, Calladia ve Astaroth'un çok mutlu olduğunu söylemişti. Bunun üzerine Tansy yeri eşelemiş ve geleneksel bir griffin iyi niyet jestiyle başını eğmişti.

Ben, Eleonore'un mekânı keşfetmesini izlerken gülümsedi. Bir bulanıklık içinde hareket ediyor, önce şöminede, sonra küçük şişeleri incelemek için mini buzdolabında beliriyor, sonra da kirişlerden baş aşağı sarkıyordu.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Eleonore baş üstü kirişini bıraktı ve yatağın üzerine düştü, karnının üzerine yerleşmeden önce zıpladı. "Sonunda o arabadan kurtulduğumuza çok sevindim," dedi yüzüyle yastığa sokularak.

"Umarım bunu yapmadan önce silahlarınızı bırakmışsınızdır," dedi Ben.

Gözlerini kısarak ona bakmak için başını çevirdi. "Bıçaklar çantada. Yarın düzgünce silahlanacağım."

Onun yanında silahlanma ihtiyacı hissetmemesi dokunaklıydı.

Eleonore neredeyse her zaman üzerinde bir yere gizlenmiş bir bıçak taşırdı.

Ben yatağa baktı, sızmak istiyordu ama yolda geçen bir günün ardından kendini pis hissediyordu ve akşam yemeğinde yedikleri fast food'un kokusu hâlâ burnuna geliyordu. "Bir duş alacağım," dedi.

Eleonore canlandı. "Ben de gelebilir miyim?"

Sanki hayır diyecekmiş gibi. "Elbette," dedi ve çantalarından havluları ve fermuarlı bir tuvalet malzemesi poşetini aldı.

Eleonore ayakkabılarını giydi ve onun peşinden dışarı çıktı. Dışarısı karanlıktı ama duş kompleksine giden yol, her birinin içinde parlayan bir sihirli küre bulunan küçük fenerlerle aydınlatılmıştı. Rüzgâr hızlandı ve birkaç damla yağmur yanaklarına vurdu.

"Müştemilat ve açık hava duşu "nun ne anlama geldiğinden emin olamayan Ben, hava koşullarından korunmuş iki küçük taş bina görünce rahatladı. Birinde kompost tuvalet ve lavabo, odanın etrafındaki raflarda dergiler, ekstra banyo malzemeleri ve havlular vardı. Diğer kulübenin zemini çakıl taşlarıyla kaplıydı - çakıl taşları ayakları rahatsız etmeyecek kadar pürüzsüzdü - tepesinde bir yağmur duşu ve giysileri koymak için raflar vardı. Bitişikte bir kişinin ayakta durabileceği büyüklükte bir oyuk vardı. Girişin üzerindeki pirinç levha buranın amacını açıklıyordu: BANYO YAPANLARIN ISLAK BEDENLERİ İÇİN, BÜYÜNÜN SENİ KURUTMASINA İZİN VER. ASHBO THE ASTOUNDING TARAFINDAN BÜYÜLENDİ, 2008. Tekrar soğuğa çıkmak zorunda kalmadan önce sihirli bir kurulama istasyonu - ne muhteşem bir icat.

Eleonore tuvaleti kullanırken, Ben duşu başlattı. Zemin, su yeraltında kaybolan bir kanala akacak şekilde düzenlenmişti. Tansy onlara suyun arıtıldığını ve bir sebze bahçesini beslemek için yeniden kullanıldığını söylemişti.

En azından Ben, Tansy'nin böyle söylediğini düşünüyordu. Griffin gagaları kesin telaffuzdan ziyade çılgılık atmaya daha uygundu.

Eleonore kapıda belirdi. "soğuyor."

Ben bir kolunu uzatarak spreyi işaret etti. "Sizin için ."

Botlarını, pantolonunu, gömleğini ve iç çamaşırlarını çıkarırken sırttı. Kasıklarına tanıdık bir ağırlık yerleşirken ağzı sulanarak onun dolgun göğüslerine baktı.

Spreyin altına girmeden önce sırttı. "Bana katılacak mısın?"

"Bir dakika içinde." Ben dışarı fırladı ve sırasını savmak için aceleyle tuvalete gitti. Dışarı çıktığında hava gerçekten de düşmüştü ve yağmur saçlarını okşuyordu.

Neyse ki taş duvarlı duş sıcaktı. Eleonore buharın ortasında bir manzaraydı, soluk teni pembe pembe kızarmış ve su kıvrımlarının üzerinden sevgiyle akıyordu. Tabii ki Ben'in gözlükleri buğulanmadan önce bunu takdir etmek için sadece bir dakikası vardı.

Eleonore, "Bu zamanda sıcak duşlar olduğu için çok mutluyum," dedi. "İnsanların yılda sadece bir kez yıkandığı bir dönemde özgürleşebilirdim."

Yarın laneti bozacaklarına kesin gözüyle bakıyordu ve Ben bunu nasıl yapacaklarını tam olarak bilmese de o da aynı şeyi yapmıştı. Alternatif düşünülemezdi. Ama Eleonore Isobel'i laneti kaldırmaya ikna edebileceğinden emindi, bu yüzden endişelerini bastırmaya ve onun yolundan gitmeye çalışıyordu.

"Yine de daha erken özgür olabilirdin," dedi Ben. "Kokuyor olabilirsin ama özgürsün." Gözlüklerini giysilerinin yanına koydu, sonra Eleonore'a döndü.

"Sisin içinde o kadar zaman geçirdim ki, fazladan birkaç yüz yılı gerçek zamanlı olarak deneyimlemiş gibi değilim. Artık sıcak düşlerim, *Star Trek*'im ve PADD'im var." "Ve sen." diye mırıldanmadan önce bir duraksama oldu.

Bu kadar tatlı bir şey söylediği için onu öpmesi gerekiyordu. Sıcaktan yüzünü buruşturarak spreyin altında yürüdü. Kendini yavaş yavaş alıştırmak akıllıca olurdu, ama Ben'in bu tuhaf kur yapma sürecinde yapmamayı seçtiği pek çok şey akıllıca olurdu ve şimdiye kadar işe yaramıştı. Bu yüzden onu öptü, sadece sıcaklık, neşe ve kollarındaki kadını hissedene kadar rahatsızlığının ve endişelerinin akıp gitmesine izin verdi.

"Ben," diye soludu nefes almak için ara verdiğinde.

"Öyle mi?" Boynundan aşağıya doğru öpmeden önce kulağını ısırıldı.

"Seks yapmak istiyor musun?" "Her zaman."

"Penetratif seks," diye açıklığa kavuşturdu.

İnledi, kalçaları ereksiyonu kadının karnına bastırana kadar ileri doğru itti. "Lanet kalkana kadar bekleyeceğimizi sanıyordum."

"Evet, ama..." Onun yanaklarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Sana güveniyorum."

Kalbi kelimelere dökülemeyecek kadar güzel bir duyguyla sızladı. Bu çok değerli bir hediye idi: her an bir emir verebileceğini bilerek bedenini ve güvenliğini tehlikeye atmak. Elbette bunu asla yapmazdı ama bunu söylemek onun için kolaydı. Kaybedecek her şeyi olan oydu.

Kaybedecek bir kalbi vardı ama o da çoktan gitmişti, değil mi? Onu elinde tutuyordu.

"Sadece bana bir söz ver," dedi. "Ne olursa," diye söz verdi.

Gözleri yemyeşil yaz ormanlarının baş döndürücü yeşili gibi geniş ve yalvarırcasına bakıyordu. "Bunu yaptıktan sonra anlaşılmamızdan dönmeyecek ve beni serbest bırakma fikrini değiştirmeyeceksin."

"Anlaşılmamızdan dönmek mi?" diye sordu, Eleonore'un bunu dert etmesine bile hayret ederek. "Asla, Eleonore. Sana bir daha asla ama asla emir vermeyeceğime yemin ediyorum ve söz veriyorum anlaşma hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Ve bunu sadece seninle seks yapmak için söylemiyorum; sen özgürlüğü hak ediyorsun ve bunu elde etmene yardım etmek için her şeyi yaparım."

Isırmadan önce alt dudağı titredi. "Güzel." Başını salladı. "Çok iyi." Sonra uzandı ve tipik Eleonore açık sözlülüğüyle bir eliyle taşaklarını avuçladı. "O zaman burada yapalım mı?"

Ben yarı kahkaha, yarı hırıltı gibi bir sesle boğuldu. Kız onu kucaklarken düşünmek imkânsızdı. "Ah, belki de tam burada değil."

"Oh." Etrafına bakındı. "Sanırım kayalar tehlikeli olabilir." Düşünceli bir şekilde tavana baktı. "Yeterince güçlü olup olmadığımı merak ediyorum..."

"Yatakta sevişmeye ne dersin?" Ben önerdi. Lojistik bir yana, geleneksel romantizm hoşuna . Daha sonra daha maceracı olmak için zaman olacaktı.

Lanet bozulduktan sonra. Çünkü öyle olacaktı.

Olmak zorundaydı.

Eleonore gözlerini kırıştırdı, uzun kirpikleri suyla dolmuştu. "Sen buna *sevişmek* dedin."

Yakalandı. Ayak parmaklarını çakılda ezerek bir ayağından diğerine geçti. "Uh..."

"Kulağa *sikişmekten* çok daha tatlı geliyor," dedi düşünceli bir şekilde. "Tatlı bir kurt için tatlı sözler." Başını salladı. "Pekâlâ. Yatakta sevişeceğiz."

Lycaon'a şükürler olsun ki onu terminolojisiyle ilgili daha fazla ayrıntı için zorlamamıştı. Ben, eğer sorarsa onu sevdiğini söyleyecekti ama henüz bu itirafı teklifsizce yapmaya hazır değildi. Böyle bir şey için çiçekler, şık bir akşam yemeği, belki de çeyrek ayın altında dans edilen bir gece gerekirdi.

Ya da bir kutlama pastası - kanlı bir kırmızı kadife pasta yapılabilir miydi? Her neyi seçerse seçsin, bir otel duşunda ağzından kaçırdığı bir itiraf değil, şatafat ve gösteriş gerektiriyordu.

Çabucak yıkandılar; Ben, Eleonore'un kıvrımlarını sabunlarken oyalanmaya çalıştıysa da, Eleonore seks konusunda bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Eleonore onu yıkarken normal hız ve süper hızın bir karışımını kullanıyordu ve bir noktada bir bez taktiksel bir nükleer saldırının hızı ve hassasiyetiyle kıcını sıyırdığında Ben sarsıldı ve bir meleme sesi çıkardı. Sersemletilmek tahrik olmasını azaltmadı, ancak onu güldürdü ve bu ne kadar harikaydı? Neşeyle karışık bir tutku bulmak.

Mistik vücut kurutucusu etkiliydi, fazla nemi emmeden önce onu sıcaklıkla yıkadı. Ellerini saçlarında gezdirdiğinde, saçları sanki parmağını elektrik prizine sokmuş gibi kalktı. Ya da hangi tarafının öne çıktığını düşünürsek belki de aleti. Beklentiyle neredeyse acı verici bir şekilde dikleşmişti.

Eleonore onun vahşi saçlarını görünce kıkırdadı ama ortaya çıktığında durumu biraz daha iyiydi. Uzun kızıl saç telleri görünmez statik akımlarla havalanıyordu. Birine dokunmak için uzandığında, aralarında elektrik sıçradı.

"Bunlardan birini eve kurmanı önerecektim," dedi yeniden giyinirken, "ama belki daha az agresif versiyonları vardır."

Ev, demişti.

Onun evini de kendi evi olarak görmeye mi başlamıştı?

Öyle umuyordu. Onun etrafında olmasına alışmıştı. Hayır, sadece buna değil. Onun etrafında olmasını *seviyordu*. *Tuhaf* maskaralıkları ve yemek pişirme maceraları, battaniyeli burritoları ve *Star Trek* maratonları. Canlıydı, tamamen kendine has bir şekilde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, bu yüzden odaya kadar olan kısa mesafeyi koşarak gittiler. Şömineden dolayı sıcaktı ve Ben o yumuşak görünümlü çarşafların üzerinde yuvarlanmadan önce kurulandıkları için memnundu.

Eleonore kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra vakit kaybetmeden tekrar soyundu. Adam da onu takip etti ve Eleonore ellerini adamın çıplak göğsüne koyarak onu yatağa itti. Adamın üzerine tırmandı ve onu sertçe öptü, elleriyle yanaklarını kavradı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Ben kendi gözlerinin kapanmasına izin verdi. Ellerini kızın belinde kalçalarına doğru gezdirdi, sonra da kıcının dolgun kıvrımlarını yoğurdu. Kalçaları onunkilerin etrafına yayılmıştı ve kasık kıllarının tüy gibi hafif gıdıklamasını karnının alt kısmında hissetti. Aşağı uzanarak sikini ikisinin arasına sıkıştırdı, sonra onu daha da yaklaştırarak kendisine sürtünmesi için cesaretlendirdi.

Eleonore kalçalarını yuvarlanan bir ritimle hareket ettirdi. Zaten ıslaktı ama hareket ettikçe daha da ıslanıyor, Ben'in sikinin üzerinde kaygan, sıcak çizgiler bırakıyordu. Sürtünme enfesti ve Ben yanağının içini ısırdı, onun etrafında nasıl hissedeceğinden başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

Bu onun bir şeyi fark etmesini sağladı. "Kahretsin," dedi, gözleri açılarak. "Prezervatifim yok." Bunun olmasını henüz beklemiyordu ve cüzdanında sakladığı prezervatif günlerini çoktan geride bırakmıştı.

Eleonore sırtıarak başka bir zihin karıştırıcı hareketle ona sürtündü. "Komodinde biraz var."

Lycaon'a teşekkür et. "Bunu nereden biliyorsun?" "Tansy'ye sordum," diye itiraf etti.

Bu da şu anlama geliyordu... "Bunu mu planlıyordun?" diye sordu şaşırarak.

Daha da şaşırtıcı olan, utangaç görünmesiydi. "Pek sayılmaz," dedi hareketlerine ara vererek. Daha dik oturdu ve ellerini onun göğsüne koyarak kendini destekledi. "Ama buraya gelirken düşünüyordum da, kendimi tutmamın bir nedeni de buydu, yani kendimi tutacak bir şeyim olması. Bana yardım etmek için motivasyona ihtiyacın olursa diye."

Bu sözler Ben'in kalbine acı dolu bir ok gibi saplandı. "Bu-Eleonore, asla yapmayacağımı biliyorsun-"

Hararetle başını salladı ve uzun saçlarının uçları adamın karnını gıdıkladı. "Evet, biliyorum. Bu benim paranoyak tarafımın konuşmasıydı, seninle bir ilgisi yok." Gözlerini kaçırdı ve yüzünü buruşturdu. "İyi şeylere inanamayan bir yanım var. İçimdeki iğrenç küçük yaratık bana her şeyin ters gideceğini söylüyor."

Ben bunu anlayabiliyordu. Kendisinin de küçük, iğrenç bir yaratığı vardı. Bu yüzden onun kuşkusunun acısını bir kenara bıraktı, onun yerine dürüstlüğünün armağanını kucakladı. "Korkmuş olman mantıklı," dedi. Kızın gözleri parladığında

ona açıklık getirdi. "Belki *korkmak* doğru kelime değil. Ama beklentilerini şekillendirecek pek çok kötü deneyim yaşadın."

Göğüs kıllarının arasından bir tırnağını geçirdi. "Hayır, sanırım doğru kelime bu. Elimden alınırsa beni yok edecek kadar iyi bir şeye sahip olmaktan korkuyordum."

"Ah, Eleonore." Ben uzanıp onun yanaklarını okşadı, bir şefkat ve arzu seli hissetti. Belki de sohbet bu kadar ciddileşmişken hâlâ tahrik olmaması gerekiyordu ama Eleonore çıplaktı ve ona gerçeklerini anlatıyordu ve bunun samimiyeti nefes kesiciydi. "Bunu senden almayacağım," dedi usulca. "Beni istediğin sürece yanında olacağım."

Güzel yeşil gözleri onunkileri aradı ve sonra yumuşak ve ısıltılı bir şekilde gülümsedi. "Sana inanıyorum." Sonra kalçalarını oynattı. "O zaman sekse geçelim mi?"

Kız ona doğru sallandığında Ben'in kıkırdaması boğuk bir iniltiye dönüştü. Dik oturduğu için, labiasının shaftının alt tarafına doğru ayrıldığını görebiliyordu, deri pembe ve parlıyordu ve bu manzara neredeyse onu bitiriyordu. Yine de mantıklı bir düşünce kırıntısına tutunmak için mücadele etti. "Daha fazla düşünmek istiyorsan bekleyebiliriz."

"Hayır, geniş getirmeyi bitirdim." Dudaklarını yaladı. "Peki ne diyorsun kurt adam? Bu yatakta sevişelim mi?"

Sanki verilecek başka bir cevap varmış gibi. "Evet, Eleonore."

OTUZ ÜÇ

E LEONORE, BEN'in gülümseyen kahverengi gözlerine baktı.

Bunu yaptıkları için memnundu. Sadece seks eğlenceli olduğu için değil, aynı zamanda bu diğer seks yaptığı zamanlardan farklı olduğu için. Bu sadece bedenlerin alış verişi değildi, bir güven ifadesiydi.

Ona ve kendine güveniyordu. Kafasının içinde kuşkuyla konuşan küçük, paranoyak yaratığa değil, dönüşmekte olduğu benliğine. Birinin çok fazla şey alabileceğinden endişelenmeden teklif edebilen kişi. Birlikte savaşa gireceklerdi ve onun niyetleri ya da gelecekleri hakkında herhangi bir şüphe duyarsa bunu yapamazdı.

O anki güdüler o kadar da yüce ya da şiirsel değildi. Ona açtı ve neden kendini bu zevkten mahrum bıraksındı ki? Kurt adamı tutkuyla dolup taşıyordu, nefis kokuyordu ve ikisi de önünü göremeyene kadar ona binmeyi hak ediyordu.

Yani seks.

Ya da onun dediği gibi, sevişmek.

Eleonore ona doğru sallandı, hem klitorisinde hissettiği kıvılcımın hem de adamın tıslayarak onu daha sıkı kavrayışının tadını çıkardı. Kalbi patlayacakmış gibi çok dolu hissediyordu.

Öne doğru eğilip Ben'in hevesli ağzından boynuna doğru öpücükler kondurdu, kalçaları dalgalar halinde hareket ediyordu. Ben'in elleri sırtında ve kalçalarında uzun gezintiler yapıyor, onun hareketlerini yansıtırmak için okşuyor ve masaj yapıyordu. Adam ona doğru itti ve kadın o kalın, güzel sikişin üzerinde sürtündüğünü hissederek iç çekti. İçinde mükemmel bir his uyandıracak, onu mükemmel bir şekilde esnetecekti.

Önce tadına bakmak istedi, bu yüzden vücudunu aşağı kaydırđı, saçları göğsünün üzerinde gezindi. Kalın ve kırmızı, çok güzel bir penisi vardı ve sünnet derisini aşağıya doğru düzelttiğinde, kapak bir damla prekum sızdırdı. Dilini tepenin etrafında döndürerek onu yaladı.

Ben inledi ve o da başını kaldırıp baktı. "Hâlâ gözlüklerini takıyorsun," diye dikkat çekti.

"Herhangi bir detayı kaçırmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu kaşları kalkarak. Başını sol koluna yaslamış, sağ eliyle de kızın saçlarıyla oynuyordu.

Eleonore mırıldandı, sonra dönüp yanağına bir öpücük kondurmadan önce aletini yanağına dokundurdu. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Herhangi bir şey."

Gevşek saçlarını bir sarmal haline getirdikten sonra başının tepesinde dolaştırdı. "Şunu tut lütfen."

"Siktir." Sağ eliyle derme çatma topuzu kavradı ve Eleonore hem onun sıkı kavrayışından hem de onu küfür etmeye teşvik etmiş olmaktan büyük bir haz duydu.

"İyi kurt," dedi. Sonra başını eğdi ve onu ağzına aldı.

Ben sarsıldı ve eli sıkılaşıarak Eleonore'un kafa derisinde lezzetli bir acıya yol açtı. Eleonore yukarı doğru mırıldanarak dilini olabildiğince döndürdü. Bir eliyle Ben'in testisleriyle oynarken, diğer eliyle de tırnaklarını hafifçe göğsünde gezdirmek için uzandı.

Onun yaratılışını sevmişti. Sağlam bir şekilde güçlüydü - spor salonunda inşa edilmiş yontulmuş bir karına sahip bir adam değil, vücudu iş ve yaşamda sıkı çalışmayla şekillenmiş bir adam. Geniş, kıllarla pürüzlendirilmiş bir göğüs; kendi yükünün yanı sıra başkalarının yükünü de taşıyabilecek kadar güçlü omuzlar.

Ve tabii ki bir aletin mutlak zevkiydi. Eleonore onu takdirle emdi, ekstra kayganlık için ağzında tükürük birikmesine izin verdi. Onunla oynadı: Taşaklarını okşadıktan sonra sikiinin tabanını sıkı, derin emişlerle dilini karıştırdı. Adam çılgına dönmüştü, homurdanıyor, seğiriyor ve kırık dökük kelimeler mırıldanıyordu.

Nefes almak için durakladı ve bunu yaparken eliyle onu salladı. "Bir ara buradan içmek isterim," dedi, bir dişinin ucunu nazikçe şaftının narin derisi üzerinde gezdirerek.

"Vay anasını," dedi kalçaları yukarı doğru sarsılarak. Bir küfür daha; iyi gidiyordu. "Kulağa..." Boğazını temizledi. "Olması gerekenden çok daha sıcak."

Bu fikir hoşuna mı gitti? Eleonore'un yırtıcı içgüdüleri keskinleşti. "Şu anda dişlerimi sonuna kadar batırmak istemem," diye mırıldandı ve sözlerini uzun, yavaş bir yalamayla takip etti. "Vampir ısırıkları çabuk iyileşir ama planladığım şeyin geri kalanı için istediğim kadar çabuk olmayabilir." Onu aletinin dibinden sıktı, bu da bir soluk almasına ve elinin saçlarında karşılık olarak kenetlenmesine neden oldu. "Ama küçük bir sıyrık... kısa sürede iyileşir."

"Yap şunu," dedi anında, tekrar yukarı doğru iterek. Sonra gözleri büyüdü. "Bekle, bu bir emir değil. Lütfen yap, ama sadece istiyorsan. Lütfen."

Ben, tutkunun sancıları içindeyken bile verdiği sözü hatırlıyordu, tam da bu yüzden ona güveniyordu. Bir tadımdan fazlası olmayacak olsa bile, kan vaadiyle dişleri uzadı. Sırtarak onları gösterdi. "Gerçekten istiyorum."

Başını eğdi ve bir dişinin ucunu, daha önce yaptığından daha fazla baskı uygulayarak, adamın şaftında bir çizgi halinde gezdirdi. Arkasından boncuk boncuk kan aktı, çabucak tadını çıkarması gereken küçük bir akıntıydı bu. Yine de bir an durup adamın sikiinin kenarından akan kanın görüntüsüne hayran kaldı. Sonra ağzını onun üzerine açtı, köküne kadar aldı ve emdi.

"Oh, *siktir*," diye bağırdı. "Oh fuck oh fuck oh fuck oh aman *Tanrım*." Ağzına sokulurken dudaklarından övgü ve küfürler dökülmeye devam etti. Eleonore sertlikten zevk alıyor, kurdun kontrolünü kırdığı için mutlu oluyordu. Adamın kanı dilinde şarkı söylüyordu, Eleonore hevesle yuttuğu zengin kızıl notalar.

Adam bir çığlıkla boşaldı ve kadın onu da içti, ağzındaki kan kalıntılarıyla karışıkça tadı ekstra boyutlar . Ben onun altında sarsıldı, güçlü kalçaları titriyordu.

Sonra titrek bir inilti çıkardı ve rahatladı, başı duyulabilir bir gümbürtüyle yastığa çarptı. Saçındaki el gevşediğinde sersemlemiş bir halde "Lanet olsun," dedi.

Eleonore diliyle onu temizlemeyi bitirdi, kesiğin üzerinde nazıkçe durdu. Vampir tükürüğü iyileşmeyi hızlandırıyordu ve yara o kadar sığıdı ki bir iki dakika içinde yok olmasını bekliyordu.

Ben boğazını temizledi. "Özür dilerim. Biraz sert davrandım."

"Özür dileme. Her saniyesine bayıldım." Adamın orgazmının psişik enerjisiyle uğulduyordu ve adamın çözülmesinin sebebinin kendisi olduğunu bilmek göğsünde gururla kabarıyordu.

"Ben de öyle." Titreyen elini yüzünde gezdirdi. "Bu inanılmazdı Eleonore."

Ayağa kalktı ve çözülmekte olan saç tutamını omzunun üzerinden attı. "Katılıyorum."

Kıkırdaması başka bir iniltiye dönüştü. "Henüz gelmeye niyetim yoktu."

"Yani? Orgazm olman hoşuma gidiyor."

"Evet, ama tabiri caizse bu göreve hazır olmak istiyorum."

Eleonore'un bu imayı anlaması bir an sürdü ve sonra gülümsedi. "Eminim ikinci bir orgazmı başarana kadar senin için yapacak bir şeyler bulabiliriz."

"Tabii ki yapabiliriz," diye homurdandı Ben. Gözlüklerini komodinin üzerine fırlattı, sonra ayağa kalktı, kadının belini kavradı ve heyecan verici bir güç gösterisiyle onu sırt üstü yere fırlattı.

Eleonore yatağa çarptığında çığlık attı ve sonra içinden şaşkın bir kahkaha yükseldi. Ama bir an sonra Ben yüzünü Eleonore'un kalçalarının arasına gömdü ve ortada gülünecek bir şey yoktu.

"Oh!" Elleri adamın saçlarına daldırırken sırtı dikleşti. Açgözlüydü, onu ağzı açık bir tutkuyla öpüyordu. Dili kıvrımları boyunca oynadı ve sonra onu içine itti. Derinlere kaymadı, ama basınç omurgasında ürpertici bir heyecan yaratmak için yeterliydi, özellikle de burnu aynı anda klitorisini dürttüğünde.

Ben nefes almak için bile duraksamadı. Onu diliyle becerdi, sonra da klitorisine kadar yaladığı parmağını arayışla değiştirdi. Bir parmağa iki parmak daha eklendi ve Eleonore inleyerek Ben'in başını ona doğru daha sıkı tuttu.

"Sen," dedi, kelimeler ona karşı gürleyerek, "çok *lezzetlisin*."

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini tavana dikti. Bu, onun içinde olduğunu hep bildiği, ilk gün kanında tattığı tutkuydu. Ben Rosewood bir beyefendiydi ama *sikişirdi*.

Karnında ısı ve gerginlik sarmalandı ve zirveye doğru gerilirken ayak parmakları sivrildi. Belki de yakın olduğunu hisseden Ben, parmaklarını pompaladı, sonra klitorisine olan ilgisini yoğunlaştırırken onları çarpıttı.

"Oui!" diye nefes nefese kaldı.

Orgazm kabardı, bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. Isı, çekirdeğinden el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar aktı ve yüzüne karşı sarsıldı, spazmları sürerken sözsüz bir şekilde haykırdı.

Sonra çökme sırası ona geldi, kemikleri erimiş gibiydi. Başı döndü ve dudakları hoppa bir gülümsemeyle gerildi.

Ben onun yanına uzandı, kızarmış yüzünü gururla incelerken başını yumruğuna dayadı. "İyi mi?" diye sordu.

Eleonore başını salladı. Başı ağaçların dallarında bir yerde, gece gökyüzüne doğru süzölmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Ben bir elini vücudunda gezdirdi, göğüsleriyle oynamak ve göbeğinin etrafında dolaşmak için durakladı. Parmak uçlarını kızın nemli kasık kıllarında gezdirdikten sonra kalçasını sıktı. "Sanırım tekrar gitmeye hazır değilsin?"

Gözlerini kırıştırdı, şaşırılmıştı. "Tekrar başlayabilir misin?" Ben en iyi dönemini yaşıyordu -eğer bir viski olsaydı, en üst rafta olurdu- ama gençliğin yoğun cinsel kaosundan sonra hızlı ateşlenen orgazmlara ulaşmak normalde daha zordu.

Eliyle kasıklarını işaret etti, gerçekten de penisi yeniden şişmişti. Penisinin üzerindeki diş izi artık silik pembe bir çizgiden başka bir şey değildi, derisi iyileşmişti. "Amını yemenin ne kadar ilham verici olduğunu anladığını sanmıyorum."

Eleonore bu açık iltifat karşısında kahkahalara boğuldu. Birlikte yaptıkları sihirle sarhoş olduğunu hissetti. "Bunu benim için bir kupanın üzerine kazıyın," dedi. Sonra kendini oturur pozisyona itti, kolları orgazm yüzünden hâlâ güçsüzdü. "Ben hazırım."

Ben komodinden bir prezervatif aldı ve taktı. "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu.

Her zaman sorardı. Meme uçlarının hassas olup olmadığını, klitorisine dokunulmasından ne kadar hoşlandığını, ona nasıl sahip olmak istediğini. Eleonore bunu takdir ediyordu. Adamın güçlü, geniş vücudunu inceledi ve manzarayı beğendiğine karar verdi. "Ben üstte olacağım."

Ben sırtı ve sırt üstü uzandı, sonra da kalçasını okşadı. "O zaman boş vaktinde atlamaktan çekinme, tatlım."

Bu şakacı, çapkın Ben, çok sevdiği yeni bir versiyondu. Onun tüm versiyonlarını seviyordu - ciddi iş sahibi, yufka yürekli örgü ustası, düşünceli kahvaltıcı. Karmaşık bir adam, keşfedilmesi sonsuz derecede ilginç.

Kucağına oturdu, sonra aralarına uzandı. Onu girişinde çentikledi, sonra aşağı inmeye başladı.

Ben tıslayarak bir nefes çekti ve onu pürüzsüz, ıslak bir içine alırken kalçalarını kavradı. Adam Ben'in içini, Ben'in kadar mükemmel bir şekilde doldurdu ve Ben'in bu hissi özümsemek için oyalanmasına neden oldu. Sonra yukarı kalktı ve tekrar aşağı indi.

İlk başta yumuşak, yavaş bir ritim tutturdu, vücutlarının birleşmesinden ve ayrılmasından zevk alıyordu. Bu eylemde bir şiirsellik vardı, ağızları açık nefes alıp verirken sorulan ve yanıtlanan bir dizi soru. Adam ona öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki, göğsünde küçük, değerli bir acıya neden oldu.

Ona hiç böyle bakılmış mıydı? Hayır, bakılmamıştı.

Ona verdiği değerin gözlerinde parladığını, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu görebildiğini umuyordu. Bu güven eyleminin ne kadar anlamlı olduğunu.

Çok geçmeden yavaşlık yetmemeye başladı. Onu daha agresif bir şekilde becerdi, tırnakları göğsüne pembe hilaller bastırdı. Adam onun hareketlerini karşıladı ve

Adam onun klitorisini parmaklarken kalçaları kabarıyordu. Eleonore saçları adamın kalçalarına değene kadar başını geriye eğdi ve kendini zevke bıraktı.

Sonra aklına kötü bir fikir geldi ve gülümsedi.

Başını tekrar dikleştiren Eleonore, Ben'in omuzlarını yatağa ve vampir hızına geçene kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladı, neredeyse Ben'in üzerinde titreşiyordu.

"Kutsal-" diye boğuldu Ben. Bir eli yatağa vurmak için dışarı fırladı ve dişlerini sıkarken boynundaki tendonlar ortaya çıktı. "Gidiyor-"

Onun orgazmını beyninde ve bedeninde hissetti, parıldayan bir enerji dalgası. Memnuniyetle, aynı hızla klitorisini ovma için aşağı uzandı. Parmaklarının vızıltısı onu uçurumun kenarına gönderdi, gece gökyüzü kadar geniş ve ışıltılı bir zevk alanına uçtu.

Daha sonra, onun üzerine yığıldı ve başını boynunun kıvrımına yasladı. İkisi de zor nefes alıyordu.

Bir süre sonra, "Bu iyiydi kurt adam," dedi.

"İyi mi?" Kahkahası inanmaz gibi geliyordu. "Eleonore, az önce aklımı başımdan aldın. Kendime gelebileceğimden emin değilim."

Adamın omzuna sokuldu ve gözleri kapandı. "Çok yazık," dedi uykulu bir sesle. "Çünkü bunu tekrar yapmayı çok isterdim."

ELEONORE BİR ANDA UYANDI. Tarihteki diğer tüm vampirler gibi bir an uyuyor, bir an uyumuyordu.

Tarihteki diğer vampirlerin çoğunun aksine, hava serin olmasına rağmen yanağına düşen güneş ışığıyla uyandı. Pencere kapalı olsa bile Kasım soğuğu odaya sızmıştı.

Yine de yorganın altı çok daha sıcaktı. Çıplak yatan ve derin derin nefes alan, bir kolunu başının üzerine atmış olan bu sıcaklığın kaynağına daha da yaklaştı.

Kurt adamı ne kadar da aşıktı. Çalışkan, detaycı ve her zaman verici. Ama Eleonore onun ilgisini çekmeyi ne kadar seviyorsa, ona karşılık vermeyi o kadar seviyordu. Dün gece kahramanlık gösterileri yapmıştı,

Onunla üç ayrı kez sevişti ve o da tutkusuna aynı hevesle karşılık verdi.

Gözleriyle adamın yüzündeki güçlü çizgileri takip etti ve ona son sürat binerken yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırladı. Kendini bir kraliçe gibi hissetmişti. Bu, onunla yapmak istediği pek çok şeyden sadece biriydi.

Onunla yapmayı düşündüğü tek şey seks değildi. Hayatlarının her türlü heyecan verici yolla birleştiğini hayal edebiliyordu - birlikte çalışmak, birlikte seyahat etmek, birlikte öğrenmek. Ben'in yanında parlak bir gelecek onu çağırıyordu ama önce bu geleceğe sahip olabileceklerini garanti altına alması gerekiyordu.

İlk adım bağlama büyüsünü bozmaktı. sonraki adım ise cadının kafasının kesilmesi idi, böylece bir daha asla başka birine zarar veremeyecekti.

Eleonore doğruldu, odak noktası değişti ve keskinleşti. Dün gece tutku ve oyun içindi; bugün ise şiddet ve geleceğini garantiye almak içindi. Kasları değerli bir savaş beklentisiyle gerilirken nabızı hızlandı. "," dedi Ben'in omzunu hafifçe sarsarak.

Ben inledi. Kirpikleri dalgalandı. "Saat kaç?" diye sordu sersemlemiş bir halde. Anlaşılan içlerinden sadece biri harekete geçmeye hazırdı. "Uyanma zamanı."

Ben komodini karıştırıp gözlüklerini taktı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Kalkmak için kıpırdamayınca Eleonore üzerinden çekip aldı.

Tıslayarak nefes aldı ve bir böcek gibi yan tarafına kıvrıldı. "Soğuk!"

"Giyindikten sonra üşümeyeceksin," dedi Eleonore kesin bir ifadeyle. Kendisi de yataktan fırladı ve soğuk hava çıplak tenine değince titremeye başladı. Duş malzemelerine ve temiz giysilere uzandı, zihni şimdiden Isobel'le yüzleşmelerine kadar geçecek saatleri düşünüyordu.

Ben doğrulup ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "Bir ustura getirmeliydim," dedi parmaklarını sakalının düzgün sınırlarının etrafında uzamaya başlayan kirli sakalın üzerinde gezdirerek.

Eleonore bıçaklarının kenarlarını denerken dikkati dağılmış bir şekilde, "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Mükemmel bir resim."

Ona kuru bir bakış attı. "Teşekkür ederim ama burada mükemmelliğin vücut bulmuş hali sadece birimiziz ve o da ben değilim."

Dişlerini şaklattı. "Ben mükemmel olduğumu söylersem mükemmelsin." Uyluk kılıflarını ve bıçaklarını bir kenara bıraktı, ardından iki küçük bıçağı daha saklamak için ayak bileğinde gizli cepleri olan bir pantolon seçti. Belki de çekiç ya da testere gibi başka aletler de getirmeliydi. İşkence yapmak pek alışık olduğu bir şey değildi.

"Özür dilerim," dedi Ben. "Fikrinizden asla şüphe etmem."

"Güzel," dedi, onu sadece yarı yarıya duyarak. Belki de cadının parmaklarına bir taşla vurabilirdi...

Dudağını ısırды, bu düşünce karşısında midesi bulandı. Eleonore dramatik bir tehdidi her zaman takdir etmişti ama birini çabucak öldürmek yerine ona gerçekten işkence etme fikri onu hasta hissettirmişti. Ama Isobel'in önemli bir teşvik olmadan bağlama büyüsünü bozmasına imkân yoktu ve eğer onu öldürmek Eleonore'un da ölümüne yol açacaksa...

Yıllardır isteksiz bir canavardı. Özgürlüğünü garanti altına alacaksa bir kez daha canavar olabilirdi.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Gidip şu cadıya işkence edelim ve öldürelim."

OTUZ DÖRT

TORMAN SOĞUK VE ISLAKTI; yağmur, ağaçlardan, kayalardan ve sonbahar mevsiminden geriye kalan yapraklardan püskürmek için gölgelikten damlıyordu. Eleonore yamacı tırmanırken, devrilmiş dalların üzerinden geçerken kalçaları yanıyordu. Aylar süren yürüyüşten sonra artık fiziksel olarak en iyi durumda değildi.

göreceli dinlenme.

Bu onu endişelendirmiyordu. Formda olmasa bile hızlı ve güçlüydü ve cadının büyülerini nasıl yaptığını biliyordu. Isobel havaya rünler çizdi, bu da Eleonore'un tehlikeye girmeden önce bir uyarı alacağı anlamına geliyordu.

Sabahki savaş beklentisi, cadıya yaklaştığı her adımda daha çirkin bir şeye dönüşmüştü. Eleonore'un önceki gece sevgilisine yumuşak sözler söyleyen hali solmuş, yerini tecrübeli suikastçi almıştı. Beklenti ve korkudan midesi bulanıyordu ve öfke göğsünde her saniye daha da artan yakıcı bir acıya dönüşüyordu.

Bu duyguların hem tanıdık hem de yabancı olması garipti. Nefret ve meydan okuma, içine girmesi kolay, iyi giyilmiş zırhlardı, ama bu hisleri ne kadar çabuk unuttuğunu fark etmek şaşırtıcıydı. Ya da daha doğrusu, sabahları ilk iş olarak onları giymeyi ne kadar çabuk bıraktığını.

Ben, arkadaşları ve nazik dünyası ona bunu yapmıştı. Yumuşamış ve bıçaklarını hem gerçek hem de mecazi anlamda bir kenara bırakmıştı. Dün gece bundan memnun olmuştu. Şimdi midesinin bulandığını hissediyor, yumuşak olmanın yapılması gerekeni daha az yapmasına neden olup olmayacağını merak ediyordu.

Soğuk hava boğazında düğümlendi ve tüm duyuları tehlike işaretleri için gerildi. Zaman geriye doğru akıyormuş gibi hissediyordu. Bu ormanda yürümüştü.

Daha önce: Isobel iblis müttefikler edinmişti ve birden fazlası Eleonore'u portal aracılığıyla bu ormanın dışına, önce iblis düzlemine, sonra da hedeflerinin Dünya'da bulunduğu her yere taşımıştı.

Bir çatırtı sesi dönmesine neden oldu, fırlatma bıçağı zaten elindeydi. Ben ayağını kırılan bir dalın üzerine koyarak dondu kaldı. "Özür dilerim," dedi.

Ağaç gövdeli odalarından ayrıldıklarından beri, hem bu yürüyüş parkurunun tabanına giderken hem de tırmanışın ilk yarısında sessizdi. Belli ki bir şeyler düşünüyordu ve Eleonore onu sorguya çekmek istese de Ben'in kendisinden daha uzun süreli düşünen biri olduğunu fark etmişti. İyi ya da kötü, fikirlerini derinlemesine düşünüyordu ve onu bu fikirleri hemen dile getirmeye zorlamak en etkili yaklaşım olmayabilirdi.

Yine de cadının kulübesi her an ortaya çıkabilirdi. Pilav zamanı sona ermişti.

"Düşünmeyi bitirdin mi?" diye sordu.

"Ruminasyon mu? I-" Sözüünü kesti, sonra ensesini ovuşturdu. "Evet, sanırım geviş getiriyorum. Gerçekten Isobel'e işkence edip öldürecek misin?"

Gözlerini kırıştırdı. Yol boyunca nefretini eyleme dökmek için bilemişti ve adam bunu gerçekten yapıp yapmayacağını mı öğrenmek istiyordu? "Bu nasıl bir soru böyle?"

Ben endişeli görünüyordu. Yağmur alnına sıçradı ve kareli flanel gömleğinin koluyla silmeden önce irkildi. "Çok dramatik tehditlerde bulunuyorsun. Bağırsak örmekle ilgili şeyi kastettiğinden emin olamadım."

"Onu kastetmemiştim," dedi. Adam rahatlamış görünerek nefes verdi, o da açıklığa kavuşturdu. "Sadece lojistik olarak zor olacağı için. Bağırsaklarla yapılacak daha kolay şeyler var."

"Daha kolay şeyler-İsa. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Bu da neydi böyle? Eleonore yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Ne demek iyi bir fikir mi?" diye sordu. "Daha önce hiç kimseye işkence etmedim ama başka ne seçeneğimiz var ki? Cadı benden altı yüz yılımı çaldı. Ailemi benden çaldı. Geleceğimi de çalmasına izin vermeyeceğim."

Ben yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Biliyorum. Sadece... ya hapse girersen?" Botunun burnuyla düşen yaprakları eşeledi. "Belki önce onunla konuşmayı deneyebiliriz. Ya da ona rüşvet falan verebiliriz."

Eleonore alay etti. "Neden hapse gireyim ki?"

Kaşları havaya kalktı. "Birine işkence edip öldürdüğün için mi?"

Bu sefer birçok açıdan keyifliydi ama kan intikamı yasalarını iyi kavrayamamıştı. "Polis nasıl öğrenecek? Ormanın ortasındayız." Hiç hoşuna gitmeyen bir şüphe oluştu. "Onlara söylemezsin, değil mi?" Ben gerçekten iyi bir insandı ama bunun bir sorumluluk olabileceğini düşünmemişti.

"Hayır," dedi Ben, ama sesi tam olarak emin değil gibiydi. Kadın gözlerini kıstığında içini çekti. "Bak, daha önce hiç bir suça karışmadım ve iyi bir yalancı değilim. Belki sen bunu yaparken arkamı dönüp gözlerimi kapatabilirim?"

Onun performanslarını hiç izlemiş miydi? "Katiller yaptıklarını gözden geçirmeye istekli olmalı," dedi. "Bu ciddi bir mesele." Bazen aynada kendi yüzüyle yüzleşebilmesinin tek nedeni buydu - işlediği korkunç eylemler ne olursa olsun, onları sahiplendiğini ve onlar için acı çekmesine izin verecek kadar cesur olduğunu biliyordu.

"Bekle, ona işkence edilmesine ve öldürülmesine yardım etmemem gerekiyor, değil mi?" Ben'in yüzünde panik ifadesi belirdi. "Kimseyi öldürmek istemiyorum. Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

İçini çekti. "Belli ki siz katılmıyorsunuz. Ben cinayet uzmanıyım. Siz benim suç ortağımsınız. Ama suç ortaklarının da cinayete tanıklık etmeye istekli olması gerekir."

Ben ayağını bir o yana bir bu yana kaydırды. Yürüyüş botlarının içinde ayak parmaklarını sıkıştırdı, endişelerini tekrarlayan hareketlerle ifade ettiğine bahse girerdi. "Cinayete suç ortağı olmaktan hapse girebilirsin."

Şimdi Eleonore'un kaşları havaya kalkmıştı. "Yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirsin." Bir elini yağmur lekeli saçlarına götürdü, hâlâ kıpırdanıyordu. "En azından polisiye diziler beni buna inandırdı."

Eleonore kaba bir ses çıkardı. "Ne saçma bir yasa." Bir suç ortağı cinayetle bitişikti; hapis cezasıyla da bitişik olmalıydılar.

iyi. Bir an için konuyu düşündü. "O zaman arkamı dönüp gözlerini kapatabilirsin." Polise nasıl haber verileceğinden hâlâ emin değildi ama Ben'in hapse girmesini de istemiyordu.

"Şimdi bir korkak gibi konuştum."

Eleonore sinirli bir nefes verdi. Bu konuşma hiç verimli olmamıştı. "Sesin bir korkak gibi gelmiyor. Hapsedilmek istemeyen pratik bir adam gibi konuşuyorsun." Saat takıyor olsaydı, hapis cezalarını tartışarak ne kadar zaman kaybettiklerini ve cinayet işlenirken kimin cinayete bakıp bakmadığını görmek için saati kontrol ederdi.

Ben devrilmiş bir kütüğe tekme attı ve çürümenin zengin, topraksı kokusu havaya yükseldi. "Sadece kendim için endişelenmiyorum," dedi. "Senin için de endişeleniyorum. Şiddetten bıkmadın mı?"

"Genel olarak mı? Evet. Bu davada mı? Hiç de değil." Savaş alanında yakalanmıştı ve şimdi son bir şiddet eylemi hayatının bu bölümüne son verecekti.

"Siz ona işkence etmeden önce en azından büyüü kaldırması için onu ikna etmeye çalışabilir miyiz?" diye sordu. "Belki bunu yapması için onu kandırabiliriz."

"Eğer işkence görmeden büyüü kaldırmak istiyorsa, misafirim olabilir." Eleonore omuz silkti. "Yine de sonra kafasını koparacağım."

"Belki de polislerin Isobel'i tutuklamasını sağlayabiliriz," diye önerdi Ben. "Onu hayatının geri kalanını hapiste geçirmeye zorlayabiliriz."

"Mmm." Eleonore kısa bir süre düşündü. Bir ömür boyu cadı olarak hapis cezası çok uzun sürebilirdi. "Hayır."

"Neden olmasın?" sordu, gerçekten anlamamış gibi görünüyordu.

Hayal kırıklığı içinde çılglık atmak istedi ama Ben'in, türlerin özgürce karıştığı ve polisin cinayete *suç ortağı* olduğu için bile birini tutuklayabildiği bu yumuşak, nazik zamanın bir ürünü olduğunu kendine hatırlattı. Sıcak akan suyu, mikrodalga fırını ve televizyonu vardı ve hiçbir zaman birinin içini yeniden düzenleyerek bir sorunu çözmesi gerekmemişti. "Ben buyum işte," dedi Eleonore.

Ben inatla başını salladı. "Tek olduğun şey bu değil. Aynı zamanda bir tiyatro sanatçısısın. İyi bir arkadaş ve inanılmaz bir aşkınsın. Gigi gibi savunmasız insanları koruyan biri." Boğazı düğümlendi. "Benim gibi insanları."

Bunların hiçbirini onun bu işi bitirmesine izin vermek yerine neden oyalandığını açıklamıyordu. "Bu benim intikamım," diye tersledi. "Senin değil."

Sözlerinin ardından hava daha soğuk görünüyordu. Onunla bu kadar sert konuştuğu için bir an pişmanlık duydu ama özgür olma arzusundan nefes almakta zorlanıyordu ve şimdi Isobel'e bu kadar yakın oldukları için nefreti her zamankinden daha sıcaktı. Sanki altı yüz yıllık bir çılgılık boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Ben'in omuzları çöktü. "Sadece mutlu ve güvende olmanı istiyorum. Tekrar öldürmek zorunda kalmanı istemiyorum." Yutkundu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Cadıyı öldürmek beni mutlu ve güvende kılacak." Isobel'in adını yüksek sesle söylemekten hoşlanmıyordu; bu, onun Eleonore'un özgür iradesini çalan şekilsiz bir şeytan değil de bir insan gibi görünmesine neden oluyordu. İç çekti. "Bir cinayet daha, Ben. Bu kadar. Ve sonra sonsuza dek onunla işim bitecek."

Başını salladı, bakışları hâlâ botlarının üzerindeydi.

Eleonore onu üzgün ya da endişeli görmekten hoşlanmıyordu ama bunun için zamanları yoktu. Isobel muhtemelen geldiklerini biliyordu, ister büyüyle ister çevre alarm büyüleriyle olsun. Kaybettikleri her an ona karşı saldırı hazırlamak için zaman kazandırıyorlardı.

Eleonore'un kafasındaki soğuk, temkinli ses geri geldi. *Belki de bir sebepten dolayı oyalıyordur. Belki de seni bırakmaya hazır değildir.*

Ben'e, artık mistik bir bağları kalmadıktan sonra da onunla kalacağına dair söz verebilirdi ama bu sözün ne kadar az şey ifade ettiğini herkesten iyi biliyordu. Ben endişeli bir adamdı, ilgi görmeye alışık değildi. Onu kaybetmekten korkuyordu - bunu az önce itiraf etmişti.

Onu asla kaybetmemenin kusursuz bir yolu, onu kendi yanında zincirli tutmaktı. *Ben bunu yapmaz,* diye düşündü, kendi paranoyasına karşı çıkarak.

Daha dün gece ona tamamen güvenmeye karar vermişti. Bu savaşta müttefiklerdi.

Ama midesi sıkıştı ve kendini hasta hissetti.

Eleonore döndü ve tekrar yürümeye başladı. "Hadi," dedi. "Şu işi bir an önce bitirelim."

KIRMIZI BİR KAPI iki ağacın arasında **tek başına duruyordu**. Eleonore'un kalbi onu görünce yerinden fırladı. Bu kapıdan daha önce birçok kez geçmişti. "İşte burası."

Ben şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Ev nerede?"

"Mistik olarak gizlenmiş." Eleonore sesini yükseltti. "Benim," diye bağırdı. "Çık ortaya, seni lanet sürtük!"

Bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Rüzgâr ağaçların tepelerinde ısıklık çaldı ve yağmur düşen yapraklara çarptı. Eleonore damlaları teninden silmedi; bir an bile dikkatini kaybetmeyi göze alamazdı. Bıçakları ellerinde rahatlatıcı bir ağırlık gibiydi.

"Kapıyı çalmalı mıyız?" Ben sordu.

Kapı nihayet gıcırdayarak açıldı ve kulübenin gölgeli içi ortaya çıktı. Sonra Isobel dışarı çıktı.

Eleonore sert bir nefes çekti. Ormandaki Cadı pelerinini giymiyordu, bu da Eleonore'un onu ilk kez açıkça görebildiği anlamına geliyordu.

Isobel Eleonore'un beklediğinden daha narin görünüyordu. İnce vücudu altın bir zincirle kuşatılmış bordo kadife bir elbiseyle kaplıydı. Beline kadar inen düz siyah saçları, ürkütücü gece yarısı gözleri ve sivri kulakları, yüzünün ruhani güzelliğiyle birlikte fae ya da elf soyundan geldiğini gösteriyordu.

Eleonore neredeyse bir bıçak fırlatıp cadının boğazına saplayacaktı ama kendini tuttu. "Bağlama büyüsünü çöz yoksa sana korkunç işkenceler yaparım," diye emretti.

"Eleonore," dedi Isobel o eski, tanımlanamaz aksanıyla. "Seni tekrar görmek ne güzel." Tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Eleonore'un kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Televizyon özledim. Ve artık kimse bana şiir okumuyor."

Bu cadının küstahlığı! "Çünkü beni eBay'de sattın," dedi Eleonore. "Doksan dokuz sente, ekleyeyim. Bunu neden yaptın?"

"Düşüncesizce ve çok sarhoşken yaptığım bir seçimdi, pişmanım." Isobel ince ve zarif bir hareketle omuz silkti. "Ne yazık ki, doksan dokuz sentin tüm ilanlar için gerekli başlangıç fiyatı olduğunu sanıyordum - insanlar senin ne kadar değerli bir dost ve arkadaş olduğunu anladıklarında tekliflerin hızla bir milyon altın altına ulaşacağını varsaymıştım."

Merde, cadı söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu. Koyu renk gözleri geniş ve ciddiye.

"Bir arkadaş ve yoldaş mı?" Eleonore kuşkuyla sordu. "Biz hiç arkadaş olmadık, cadı."

Isobel'in kaşları çatıldı ve gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Ama birlikte çok fazla kaliteli zaman geçirdik."

Eleonore'un hatırladığı gibiydi: Isobel gerçekten de tuhaf bir şekilde arkadaş olduklarını düşünüyor gibiydi. "Beni altı yüz yıl boyunca hapsettin," diye belirtti. "Bana düşmanlarını öldürttün."

"Düşmanları yok etmek hoş bir bağ kurma deneyimi olabilir."

"Sadece onları birlikte yok ederseniz ve cinayete karışan herkes bunu yapmak isterse. Beni bağlama büyüsüyle bunu yapmaya zorladın." Geç de olsa Ben'in de bu cinayeti işlemek istemediğini hatırladı ama bu farklıydı. Onu bu işe dahil olmaya zorlamıyordu. İsteddiği zaman ayrılabilirdi.

Ona suçlu bir bakış atma dürtüsüne direndi.

"Evet," diye itiraf etti Isobel. "İnsanlardan ebedi suikastçım olmalarını isteme konusunda pek şansım olmadı, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım." Elini kaldırdı ve Eleonore bıçağını fırlatmaya kıl payı kala kendini bir saldırıya hazırladı. Cadı onun yerine uzun ve narin parmaklarını inceledi. "Fiziksel olarak güçlü değilim. Koruma sağlamamış olsaydım, uzun zaman önce öldürülmüş olurdum."

Eleonore'un gerçekten de işkence ve cinayet işine devam etmesi gerekiyordu ama yıllardır içine attığı öfkeli sözcükler dışarı çıkmaya zorlanıyordu. "O zaman belki de bu kadar çok düşman edinmemeliydin." Onları kafasında canlandırabiliyordu, bıçaklarına ya da dişlerine yenik düşmüş kötü adamların geçit törenini. "Değerli kristal küresini çaldığın büyücü, krallığını gasp etmeye çalıştığın sentor, ellerini

onun büyüsunü kışkandığınız için ortadan kaldırdınız..." Liste uzayıp gidiyordu ama her seferinde Isobel birilerini kızdırıp misilleme yaptırıyor, sonra da onları öldürtüyordu. İyi insanlar olmasalar bile, Isobel daha kötüydü.

"Benim kadar uzun yaşayınca, birkaç düşman kaçınılmaz oluyor." Isobel'in bakışları yana kaydı ve gözleri parladı. "Ooh, bir erkek! Bana bir hediye mi getirdin?"

Ben'in yaşam gücünü çalmayı mı düşünmüştü? Eleonore dişlerini gösterdi ve dudaklarından o güne kadar çıkmış en iğrenç tıslamayı çıkardı. "O senin için değil. O kristalin yeni sahibi." Ben'in ne durumda olduğunu görmek için hızla omzunun üzerinden bakarak aralarına girdi.

Ben korkmuş değil, öfkeli görünüyordu. Isobel'e dik dik bakarken bakışları acımasızdı. "Sen korkunç bir insansın," dedi ona.

Isobel gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Eleonore'un dile getirmesi gereken başka bir şikâyeti daha vardı. "Kristalden bahsetmişken, o lanetli şey artık plastik. En azından kuvarsı hak etmiyor muydum?"

"Plastik dayanıklıdır." Isobel, Ben'e doğru başını salladı. "Sanırım yanında getirmiştir?"

Kristal Ben'in cebindeki bir çantadaydı ama Isobel büyüyü bozacağına söz verene kadar onu açığa çıkarmamaya karar vermişlerdi. Eleonore o noktaya gelmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama tırnaklarını sökmekle başlayacak ve oradan daha yaratıcı olacaktı.

Ben, Eleonore'un yanında durmak için öne doğru adım attığında yapraklar çıtırdadı. Korunmak için kendini tekrar Eleonore'un önüne atmak istedi ama sonra Ben konuştu. "Onu serbest bırak," dedi ölümcül bir sesle ve Eleonore'un omurgasından aşağı hoş bir ürperti gönderdi. "Hemen şimdi." Yumrukları sıkılıydı ve savaşa girmeye hazır görünüyordu.

Önceki çekinceleri ne olursa olsun, onun için savaşacaktı. Eleonore'un bilmesi gereken de buydu. Kafasının içindeki şüpheli ses sustu ve titreyerek nefes verdi.

Ona güvenmekte haklıydı.

Isobel başını eğdi ve Eleonore'un tüylerini diken diken eden bir değerlendirmeye Ben'e baktı. Göğsünde sıcak, sahiplenici bir öfke alevlendi ve midesi düğüm düğüm oldu. "Ondan uzak dur, cadı," diye tersledi.

Isobel öne doğru bir adım attı ve Eleonore sağ elindeki bıçağı ters çevirerek bıçaklı ucundan tuttu ve fırlatmaya hazır hale getirdi. Nefesi boğazında düğümlendi.

"O şimdi senin arkadaşın mı?" Isobel sordu. Sesi kıskanç bir ton almıştı. "Onun için kimi öldürdün?"

"Hiç kimse," dedi Ben. "Eleonore'a emir vermiyorum."

"Neden vermiyorsun?"

"Çünkü beni gerçekten önemsiyor," dedi Eleonore. "Senin aksine."

Isobel'in gözleri Ben'e dikildi. Havaya bir rün çizecekmiş gibi elini kaldırdı.

Koruyucu öfke Eleonore'un damarlarında dolaştı. Hiç düşünmeden çılgılık attı ve bıçağı fırlattı.

Isobel'in kalbinde yer etti.

Ben'in nefesi kesildi ve öne doğru sarsıldı. "Ama lanet-"

Isobel dikkatini Ben'e çevirdiği anda tırnaklarını sökmenin ötesine geçtikleri için uzun bir işkence seansı planından vazgeçen Eleonore dişlerini gösterdi. "Bağları şimdi çözersen hızlı bir şekilde ölmene izin veririm. Gecikirsen canını acıtırım."

Her iki durumda da Isobel'in ölümünün Eleonore'un da ölümüyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını öğreneceklerdi. Yine de bıçağı geri alamazdı ve Ben'i koruduğu için asla pişmanlık duymayacaktı.

Isobel göğsündeki hançere baktı. Sonra kabzasından kavradı ve acı dolu bir homurtuyla çekip çıkardı. Kan, elbisesinin üzerinde bakır kokulu bir çiçek gibi açtı, bordoya karşı daha koyu bir tonda ama çok geçmeden durdu, sadece bir gül büyüklüğündeydi. Elbisesi doymuş olmalıydı, kalbi dağınık atımlar halinde hayat pompalıyordu.

"Ah." Isobel kaşlarını çatarak Eleonore'a baktı. "Bu hiç hoş değildi."

Eleonore bön bön baktı. Cadı uzun ömürlüydü ama hiçbir zaman iblisler ya da safkan vampirler gibi ölümsüz olmamıştı. O da diğer insanlar gibi yaşıyor, insanların yaşamlarını sihirli bir şekilde emerek ve enerjilerini gençliğini geri kazanmak için kullanarak zamanı periyodik olarak sıfırlıyordu. Bu yara onu öldürmek için yeterli olmalıydı.

Gecikmeli olarak, Astaroth'un söylediği bir şeyi hatırladı: *Çaldığı ölümsüzlüğü geri kazanmaya çalıştım*. Eleonore o sırada acı ve duygu içindeydi ve bu tuhaf ifadeyi sorgulamamıştı. Astaroth bir iblisti ve Isobel sadece diğerk ölümlülerin yaşam enerjisini toplayabiliyordu.

Ama...

Astaroth yarı insandı, değıl mi? Biri ona bunu söylemişti ama boynuzlarından mı yoksa genel tavrından mı bilinmez, unutmuştu.

"Mon Dieu." Eğer Astaroth yarı insansa, Isobel'in yaşam büyüüne karşı savunmasızdı. Ve eğer bir zamanlar iblis yarısı sayesinde ölümsüz olduysa...

Isobel sonsuz bir yaşamı çekip almış ve kendi yaşamına eklemişti. O artık gerçek bir ölümsüzdü.

Isobel hâlâ konuşuyordu ama Eleonore kulaklarındaki çınlamayı zar zor duyabiliyordu. "Beni bıçakladığına inanamıyorum," dedi cadı, sesi sıkıntılı geliyordu. "Beni daha önce hiç bıçaklamamıştın. Büyü yüzünden yapamazdın ama zaten yapmazdın da. Her zaman bağırsaklarımı deşeceğini söyledin ama bu sadece şaka yoluydu, değıl mi?" Isobel ellerini kanlı göğsünde kavuşturmuş, yalvaran gözlerini Eleonore'a dikmişti. "Öyle değıl mi?"

Eleonore bu gelişmenin stratejisi için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Gerçi stratejisi, şiddet uygulamaya hazır bir şekilde ortaya çıkmak ve bunu yaparken ne yapacağını düşünmekti ama kurban anında iyileştiğinde işkence o kadar da işe yaramıyordu.

Eleonore cevap vermeyince Isobel'in gözleri sulandı. "Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum."

Eleonore boğazındaki yumruyu geçerek, "Zoraki yakınlık dostluk değıldir," dedi.

Dünya böyle olmamalıydı. Düşmanlar karşılıklı olmalı; angajman kuralları açık olmalıydı.

"Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum," dedi Isobel. "Altmışlı yıllarda sana insanları öldürtmeyi bırakmıştım, hatırladın mı? O zamandan beri daha çok düşman edindim ama bunu yapmaktan hoşlanmadığını fark ettim ve bıraktım."

"Bunu yapmaktan hoşlanmadığımı fark ettin," diye tekrarladı Eleonore duygusuzca. "Yani yüzyıllar boyunca senin adını lanetlediğim ve seni öldüreceğimi söylediğim onca zamanı mı kastediyorsun?"

"Mutlu bir şekilde kalbini yemen sana ipucu vermedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ölümsüzler birbirleriyle böyle konuşur. Hepsinin iyi bir eğlence olduğunu sanıyordum." Yüzünü buruşturdu. "Ya da bazen eğlenmek için. Bizim kadar uzun yaşadığınızda, her ilişkide inişler ve çıkışlar olur."

Eleonore ikinci bıçağını da fırlatmak istedi. "Laneti hemen şimdi boz," diye emretti.

"*Star Trek* hoşuna gitmedi mi?" Isobel dudağını ısırıldı. "Sana yaptırdığım onca cinayeti telafi etmeye çalışıyordum."

Bu gerçeküstü bir şeydi. "Kaptan Kirk pek çok şey yapabilir," dedi Eleonore, "ama bu onun yeteneklerinin bile ötesinde."

Bunun üzerine Isobel'in gözyaşları yanaklarından aşağı ıslak çizgiler halinde döküldü. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Uzun zaman önce özür dilemeliydim."

"Beni uzun zaman önce serbest bırakmalıydın." Eleonore göğsündeki bu nefret ediyordu; sanki kıvrılan, öfkeli, pençeli bir canavar içini parçalıyordu. Cadının ağlamasından, yılların mistik kontrolünü *Uzay* Yolu'nun birkaç sezonuyla telafi ettiğini düşünecek kadar aldanmış olmasından nefret ediyordu. Kafa karışıklığından ve bu işin hiç de planladığı gibi gitmemesinden nefret ediyordu.

Eleonore onu Isobel'in çılgılık atıp yalvarması gerekiyordu. Sonunda yıkılması ve büyüü bozması gerekiyordu.

-Eleonore sefil hayatına son vermeden hemen önce.

Oysa cadı ölümsüzdü ve görünüşe göre Eleonore'dan *hoşlanıyordu*. "Seni şimdi serbest bırakacağım," dedi Isobel.

Dünya durmuş gibiydi. Rüzgâr bile sustu, ağaç tepeleri fısıltılarına ara verdi. Eleonore gözlerini kırıştırdı, kendini dövüş pozisyonundan itilmiş ve dengesini sağlayamamış gibi hissediyordu.

Cadı ciddi miydi? Kendisi gibi şaşkın, kızgın ve endişeli görünen Ben'e baktı.

Isobel uzun saçlarını sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdı, sonra sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. Sağ eliyle hançeri soluk teninin üzerinde tuttu. "Kanlı bir kurban gerektiriyor, o kısmı hatırlıyor musun bilmiyorum."

Sanki Eleonore unutabilirmiş gibi. "O zaman bir kan kurbanı yap," dedi, hâlâ bunun gerçek olduğuna ve hiçbir işkenceye gerek olmadığına inanmakta zorlanıyordu. O

Göğsünde mayalanan duygunun umut olarak adlandırılıp adlandırılmayacağını bilmiyordu, korku ile olduğu gibi bağlanmıştı.

Isobel gerçekten *üzgün müydü*? Ve büyü bozulduğunda Eleonore'un onun kafasını keseceğini fark etmeyecek kadar deli miydi?

Lütfen, tanrılar, bu gerçek olsun.

Isobel tereddüt etti. "Bunu senin yapmanı istiyorum," dedi ve bıçağı Eleonore'a doğru uzattı. Uzun kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve dudakları titriyordu. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Eğer cadı bunun olmasına izin verecekse Eleonore tek bir anını bile boşa harcamayacaktı. Kalbi hızla çarptı, nefesi çok hızlı geldi ve görüşü bıçağa daraldı. "Bu beni daha iyi hissettirecek," dedi ve üç adım öne çıktı.

Bu gerçektir. Sonunda özgür olacaktır.

"Eleonore..." Ben söyledi.

Ona bakmadan dişlerini gösterdi. "Olduğun yerde kal." Cadının ona yaklaşmasını istemiyordu.

Ayak sesleri ıslak yaprakların üzerinde yankılanıyordu ama Eleonore ona dönüp bakma riskini göze alamadı. "Sadece biraz ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum-"

"Sakin beni durdurmaya kalkma," diyerek onun sözünü kesti. "Altı yüz yıldır bunu bekliyordum." Eski bir korku boğazına tırmanıyor, sonunda istediğini elde etmenin zaferini bastırıyordu. Ben tek bir komutla onu durdurabilirdi ama neden yapsındı ki? Bunu bir daha asla yapmayacağına söz vermişti.

Söz vermişti.

Eğer gerçekten onun klan üyesiye, ona asla ihanet etmezdi. Isobel'e odaklandı ve Ben'e çenesini kapalı tutması için sessizce yalvardı. *Sözünden dönme Ben. Sana güvenmekle hata ettiğimi kanıtlama.*

Isobel hançeri hâlâ elinde tutuyordu. Ağzı seğiriyor, gözleri ıslak ve anlaşılmaz görünüyordu. "Yap şunu Eleonore."

Eleonore'un odağı avına doğru daraldı. Cadının kanının kokusunu alabiliyordu ve dişleri uzadı. Ben bir şeyler söylüyordu ama kulakları uğulduyordu ve kelimelerin ne olduğunu anlayamıyordu.

Onu durduramadı. Onu durduramazdı.

Rüzgâr dönüyor, yaprakları açıklığın etrafına savuruyordu. Hava beklentiyle ağırlaşıyor, tenini karıncalandırıyordu. Sonunda zamanı gelmişti. Eleonore'un hızıyla göz açıp kapayıncaya kadar bitecekti.

İleri atılmak ve bıçağı kapmak için gerildi.

Sonra Ben tekrar bağırdı, kelimeler o kadar gürültülüydü ki kana susamışlığın sisini yırttı.

"Eleonore, *hemen* arabaya dön."

Eleonore'un kalbi yarıldı ve dünyası sona erdi.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞ

E LEONORE GITMIŞTI.

Bir an koşmak için gerilmişti, gözleri Isobel'e sabitlenmişti; sonra hava boştu, sanki o hiç var olmamıştı.

Bir şimşek çakıp Eleonore'un durduğu yerdeki yapraklara çarpmadan önce Ben'in değişimi fark etmesi için gözünü kırpmasına bile gerek kalmamıştı.

Acı veren ışığa karşı gözlerini kapattı ama görüntü retinasına kazınmıştı. Gözlerini tekrar açtı ve açıklık yüzerek görünene kadar siyah noktalara karşı gözlerini kırıştırdı.

"Ah," dedi Isobel, kaşlarını çatarak kararmış, tüten yaprak parçasına bakarak.

Ben hiç böyle bir öfke hissetmemişti. "Evet, oh," diye hırlayarak cadıya doğru yürüdü. "Ne yaptığını gördüm."

Belli belirsizdi ama hareketler oradaydı. Isobel, Eleonore'un sağ elindeki bıçağı almasını beklerken boş olan sol eli yanı başında kıpırdanmış, parmakları tedirginlikten ama öyle olmayan hareketlerle bükülmüştü. İlk bakışta dudakları titriyordu ama yakından bakıldığında daha kötü bir şey olduğu anlaşıyordu. O kadar alçak sesle fısıldıyordu ki sadece doğaüstü yeteneklere sahip kulaklar duyabilirdi.

Isobel bir büyü yapıyordu ve Eleonore tutsaklığına son vermeye o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmemişti.

Ben bu kadar dikkat etmeseydi o da fark etmeyebilirdi. Kurtadamların hisleri keskindi. Isobel nefesini verdiği

Kaderini kabullenmeye karar verdiğinde, bir büyü sözcüğünün bir parçası rüzgârda Ben'e doğru sürüklendi.

Isobel elinin tersiyle ağlamaklı yanağını sildi, sonra Ben ve Eleonore'un kapıya doğru gittikleri yola baktı. "Belki de bu aceleci bir seçimdi." Dikkatini Ben'e çevirirken ağzı buruştu. "Sence bana kızacak mı?"

Ben o kadar şaşırılmıştı ki, olduğu yerde durdu. Bu cadı gerçeklikten tamamen kopmuş muydu? Gözyaşlarının rol olduğunu düşünmüştü ama Isobel gerçekten üzgün görünüyordu.

"Belli ki kızacak," dedi. "Onu öldürmeye çalıştın!"

Isobel elbisesinin cebine uzanıp bir telefon çıkararak, "Hızlı aramada bir büyücü var," dedi. "Bu iyi olurdu."

Ben'in aklından ona vurmak geçiyordu ama kulakları uzaktan gelen başka bir sese takıldı: Tanıdık bir araba motorunun ateşleme sesi. Küfretti ve Isobel'e ters ters baktı. Eleonore'un peşinden koşmak için dönerken, "Bu iş bitmedi," diye yemin etti.

"Oh, güzel," dedi Isobel.

Ben patikadan aşağı doğru koşarken kalbi hızla çarpıyordu. Ağaç kökleri ayaklarına dolanıyor ve dallar yüzünü tırmalıyordu ama çılgın adımlarını yavaşlatmadı. Eleonore çoktan arabaya varmış, vampir hızıyla hareket etmişti. Açıklayabilmek için onu yakalamak zorundaydı...

Ancak yokuşun dibindeki park yerine ulaştığında burası boştu.

Eleonore gitmişti.

AVRAM arabasından inip Ben'e yukarıdan aşağıya bakarken "**VAY CANINA,**" dedi. "O kadar kötü, ha?"

Ben saatlerdir yürüyüş yapıyor, Griffin'in Yuvası'na giden yoldan geri dönüyordu. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve bacakları iflas etmek üzereydi. "Onu bulmalıyım," dedi kırık bir sesle.

Eleonore'un cipini çaldığını fark eder etmez kuzenini aramıştı. Hızlı bir kaçışa ihtiyaçları olursa diye anahtarları kontakta bırakmıştı.

-Geriye dönüp baktığında korkunç bir seçim. Eleonore'u da arayacaktı ama tabletini Glimmer Falls'ta bırakmıştı ve zaten telefonlarını açacağından da şüpheliydi.

Avram Ben'in dirseğini tuttu ve onu arabaya doğru yönlendirdi. Yolcu koltuğunda iri yarı biri oturuyordu; muhtemelen Ben'in çılgınca aradığı sırada Griffin'in Yuvası'nda Avram'la poker oynayan Kai'ydi. Neyse ki Fable Çiftlikleri'nde değil de oradaydılar, yoksa Ben daha da uzun süre yürüyecekti.

Ne yazık ki, şimdi her ikisine de neler olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Nasıl bu kadar öngörüsüz davranabilmişti? Yaklaşan şiddet konusunda umutsuzca endişelenmişti ve beyni, tam cepheden saldırımlarının yanlış gidebileceği tüm yollar etrafında vızıldarken -ışkence yapmak kolay olamazdı, başka bir cinayet Eleonore'u daha da travmatize edebilirdi, ikisi de hapse girebilirdi- mantıklı düşünmeyi başaramamıştı. Eleonore'u ormana kadar binlerce, milyonlarca kez takip edebilirdi ama *Lycaon*'a göre, birden fazla yedek planla gitmeleri konusunda ısrar etmeliydi.

Bunun yerine tüm cephelerde başarısız olmuştu. Onu ihtiyaç duyduğu şekilde desteklememişti. Onun yöntemlerini sorgularken karşılığında çok az yardımcı olmuştu. Ve sonra da en büyük ihaneti yaptı.

Hayatını kurtarmış olsa bile... bunu nasıl affedebilirdi?

Avram mavi Toyota Camry'nin arka kapısını açtı. Ben koltuğa gömüldü, sonra karşı tarafta başka birinin oturduğunu fark edince inledi.

Lilith, Tüm Şeytanların Anası, kollarını göğsünde kavuşturmuş ona bakıyordu. Kucağında çıplak bir kılıç duruyordu. "Bu ahmaklardan bin dolar kazanmak üzereydim," diye yakındı.

Doğru. Poker oyunu. "Üzgün olduğumu söyledim," dedi Ben emniyet kemerini bağlarken, "ama gerçekten umurumda değil Lilith."

Duygusal ve zihinsel sınırına ulaşmıştı. Bitmişti. Bitmişti.

Kai nefesini içine çekti ve Ben'e geniş gözlerle bakmak için döndü, ama Ben onu görmezden geldi. Gözlerini Lilith'e dikmiş, ya susmasını ya da acılarına son vermesini istiyordu.

Ben Eleonore'a bir daha asla emir vermeyeceğine söz vermişti ve sonra bu sözünü tutmamıştı. Son saniyede ona ihanet ettiğine, intikamını -ve özgürlük şansını- ondan çaldığına inanmalıydı. Onun tarif edilemeyecek kadar zalim olduğunu düşünmeli.

Lilith'in ona yapabileceği hiçbir şey şu anda hissettiği acıyla kıyaslanamazdı.

Lilith, Ben'in açık sözlülüğü karşısında irkilmiş görünüyordu. eğdi ve eli kılıcın kabzasının üzerinde gezindi.

Ben kendini destekledi ama geri adım atmadı.

Sonra Lilith onun kızıl saçlarını süsleyen örgülerden birini yakaladı ve kemirmeye başladı. "Bu çok güzeldi, yavru köpek," dedi bir ağız saçın etrafında. "Ben de sıkıcı olanın sen olduğunu sanıyordum."

Kai yumuşak bir *hırıltıyla* nefesini verdi ve Avram arabayı çalıştırırken yüzünü öne döndü.

"Ne düşündüğün umurunda değil," dedi Ben, koltuğuna geri çökerek. "Az önce hayatımın aşkını kaybettim."

"Kahretsin," dedi Avram, ela gözleri dikiz aynasında Ben'inkilerle buluştu. "Bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim." Ben kaşlarını çatınca kuzeni elini kaldırdı. "Hey, tam olarak detaylardan bahsetmedin. Eleonore'la çıktığınızı bilmemin tek nedeni Gigi'ydi."

Kai birkaç kez burnunu çekti. "Neden ozon gibi kokuyorsun?"

Nereden başlamalı? Avram'ı panikle araması ayrıntılardan yoksun ve ağlamaktan ibaretti. "Kötü cadı Eleonore'u öldürmeye çalıştı," diye özetledi.

Kai ıslık çaldı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Dümdüz mü? Bu nasıl oldu?"

Ben iç çekti. "Bu uzun bir hikaye."

Avram aynayı düzeltti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama zamanımız var."

Ben söze başladığında kelimeler sel gibi akmaya başladı. Isobel'in Eleonore'a nasıl davrandığını ve Eleonore'un intikam arzusunu anlattı. Onu nasıl sevdiğini ve onu kurtarmak istediğini ve görevi tamamlamak için ona nasıl eşlik etmeyi seçtiğini. Belki birlikte bir hayat kurabilmeleri için onun mutlu olmasını nasıl istediğini.

Sonra utanarak Eleonore'un şiddet içeren yöntemleri, kulübedeki tuhaf yüzleşme ve cadının Eleonore'un fark edemeyeceği kadar ince bir büyü yaparak Ben'i her şeyden kutsal tuttuğu tek sözünü çiğnemeye zorlamasıyla ilgili tereddütlerini itiraf etti.

"Onun özgür iradesini ihlal ettim," dedi, gözleri yine dolmuştu. "Ve bunu tam da özgürlüğüne kavuşmak üzere olduğunu düşündüğü anda yaptım."

"Aletini kesmediğine şaşırdım," dedi Lilith açık açık. "Eğer mahvettiğin benim intikamım olsaydı, parçaların üç eyalete dağılmış olurdu."

"Lili," dedi Kai yolcu , "şu konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? *E* ile başlıyor."

Alnı çatıldı. "Erotik boğulma mı?" "Tanrım," dedi Avram.

Kai omzunun üzerinden baktı. "Empati, Lili. Empati."

"Ah. Doğru." Lilith kaşlarını çatı ve yüzüne bir konsantrasyon ifadesi geldi. "Mutsuz olan insanları dinlemem ve hak etmedikleri sürece onları aşagılamamam ya da tehdit etmemem gerekiyor."

"Aynen öyle." Kai onunla gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "Ve bu durumda Ben bunu hak etmiyor. Eleonore'u seviyor ve o emri vererek onun hayatını kurtardı. Sadece açıklamasını duyacak kadar uzun kalmadı."

"Umarım iyidir," dedi Ben üzgün bir ifadeyle, pencereden dışarı bakarak. "Çok üzgündü ve arabayı daha önce sadece birkaç kez kullanmıştı."

"Ona bir olmaz," dedi Avram. "Kaç yaşında, altı yüz yaşında mı?"

"Daha çok doğum günleri arasında uzun boşluklar olan otuzlu yaşlar gibi."

"Mesele şu ki, hayatta kalma becerileri var. Muhtemelen hız cezası alma riski en yüksek olan kişi o."

Ben bu etkileşimi hayal ederken yüzünü buruşturdu. Bir polis memurunun iç organlarını parçalamakla tehdit etmek pek hoş karşılanmazdı. "Bizden saatler ileride." Yutkundu, boğazı düğümlendi. "Nereye gittiğini bile bilmiyorum."

"Glimmer Falls'ta bir silah zulası var mı?" Lilith sordu.

"Evet, benim evimde." Şifonyerinin bir çekmecesinde yedek bıçaklar vardı, giysileri ve PADD'i de oradaydı.

Lilith kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman oraya doğru gidiyor. Muhtemelen sana bir tuzak hazırlayacaktır - onun yerinde olsam ben de öyle yapardım." Sırıttı. "Kurt avlama mevsimindeyiz."

Kai boğazını temizledi.

"Doğru," dedi Lilith. "Bu görünüşe göre istemediğimiz bir sonuç."

"Hayır, istemiyoruz," dedi Kai. "Ben iyi bir adamdır."

Eleonore isterse onun peşine düşebilirdi, yeter ki bunu yapmadan önce ona kendini açıklaması için bir dakika versin. "Oraya ondan önce asla varamayacağız," dedi.

"Bu aletin içinde değil." Lilith başını eğerek ona şeytani bir sırıtma yaptı. "Ama hepimizin coğrafi alanla kısıtlı olmadığını unutuyorsun."

Araba birkaç dakika sessiz kaldı, havada şaşkınlık vardı. Avram dikiz aynasından Ben'in gözlerine baktı, sonra da "Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum," der gibi bir yüz ifadesi takındı.

Sonra Kai parmaklarını şıklattı. "Harika, Lili."

"Teşekkür ederim."

"Uh...paylaşmak ister misin?" Avram sordu.

"Lilith her yerden iblis düzlemine geçit açabilir," dedi Kai. "Ve sonra iblis düzleminden Dünya'nın herhangi bir yerine geçebilir."

Büyülü bir kestirme yol. Umut, Ben'in göğsünde küçük ve kırılgan bir alev olarak canlandı. "Yani onu beklemek için bizi evime geri götürebilir misin?"

"Sen, evet." Kolçak boyunca bir tırnağını kaşıdı. "Bu araç, hayır. Portallarım yeterince büyük değil ve zaten diğer iblislerin yanında bunun içinde ölü olarak yakalanmazdım."

Avram kuru bir sesle, "Çok teşekkürler," dedi.

Ben birkaç dakika içinde evde olabilirdi. Bu düşünce onu rahatlatıp yere yığılmasına neden oldu. Evi hazırlayabilirdi. Belki de evinin dışına asmak için Eleonore'un dikkatini çekecek büyük bir tabela hazırlayabilir ve o silahlarını toplayıp warp hızıyla gitmeden önce meseleyi açıklayabilirdi.

Cumartesi günüydü ve araba kullanma süresini göz önüne alırsak Eleonore'un Glimmer Falls'a dönmesi Pazar gününü bulacaktı. Seçim gününe iki gün kaldığını fark etti.

"Gigi nasıl? Kampanya nasıl gidiyor?" diye sordu, kendini ormandaki felaketten başka bir şey düşünmeye zorlayarak.

Avram, Griffin's Nest'teki bir restoranın otoparkına girerken hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Gigi'nin eski bir kaos varlığına taptığını ve çocukları ona kurban etmeyi planladığını ima bir saldırı ilanı dolaşıyor, ama bunun dışında her şey yolunda."

"Ne diyor?" Ben, Gigi'nin deneyimsiz, suç konusunda gevşek, kapitalizm düşmanı ve ay vardiyası nedeniyle güvenilmez olduğunu ima eden başka reklamlar da görmüştü ama bu yeni bir bakış açıydı.

"Bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Cynthia gerçekten endişelenmiş olmalı."

Ben telefonunu çıkardı ve son anket sonuçlarına baktı. Belediye başkanlığı yarışı başa baş gidiyordu. Kurumuş bir gözyaşı izini elinin tersiyle ovuşturdu ve birkaç kez kokladıktan sonra Gigi'yi aradı.

"Hey! Görev nasıl gitti?" Sesi, çocuk kurban etme ritüeliyle suçlanan biri için şaşırtıcı derecede neşeliydi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Gigi seçim bittikten sonra ve Eleonore'u kendisini affetmeye ikna ettikten sonra her şeyin özetini öğrenebilirdi.

"Kahretsin, o kadar kötü mü? Herkes iyi mi?"

"Kimse ölmedi." Ben iç çekti. "Cidden bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."
o."

"Tamam," dedi yavaşça. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Yakında şehre döneceğim. Bir sonraki mitinginiz için planınız nedir?" İşte Evin her yerine özrünü yazması ile Eleonore'un nihai dönüşü arasında doldurması gereken çok zaman vardı ve meşgul olması gerekiyordu yoksa kaybedecekti.

"Pazar günü yeşil alanda bir sahne kuruyoruz," dedi. "Müzik, topluluktan konuşmalar, yüz boyama, tüm bu caz. Dr. Salmerón and the Cartographers açılış setini yapacak ve Themmie kapanış için The Pixies'i (No Not Those Ones) ayarlamayı başardı."

Onun iyiliği için biraz coşku hissetmeye çalıştı. "Bu harika bir haber." The Pixies (No Not Those Ones) büyük başarılarla imza atmaya hazırlanan yerel bir grunge grubuydu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İlham verici bir konuşma yapmak istemezsiniz herhalde?"

Ben yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz."

Gigi'nin nefes verışı sertti. "Ah, başka kimse de istemiyor. Astaroth istiyor ama saçma bir şey söylemeyeceğine güvenmiyorum."

Ben, "Rani muhtemelen Glimmer Falls Resiliency Project adına bir şeyler söylemek ister," diye önerdi. Yerel kâr amacı gütmeyen kuruluş, sürdürülebilir kalkınmayı, kapsayıcı politikaları ve iklim eylemini teşvik ederek kendini savunmasız toplulukları korumaya ve Glimmer Falls'un geleceğini güvence altına almaya adanmıştı. Kâr amacı gütmeyen kuruluş, Calladia ve Mariel'in Themmie ile tanıştığı Glimmer Falls Çevre Kulübü ile yoğun bir şekilde çalışıyordu.

"Evet, aslında kaydoldu," dedi Gigi. "Birkaç kişi daha var ama topluma yardım, yerel satın alma ve ekonominin gelişmesine yardımcı olma gibi konularda konuşacak bir küçük işletme sahibinin eksikliğini hissediyorum."

Ne yazık ki biliyordu. Gigi'nin sesi o hırçın küçük kız kardeş tonuna bürünmemiş olsa bile, ne istediği belliydi.

Lilith tırnaklarını kolçağa geçirdi, sabırsız görünüyordu. Ben eve dönüş yolculuğunu daha da sinirlendirmek istemedi -kaba davrandığında onu daha çok seviyor gibi görünse de- bu yüzden içini çekti ve kaderine razı oldu. "Pekâlâ," dedi. "Bir konuşma yapacağım."

Belki de bu konuda paniğe kapılmak Eleonore'un eve dönmesini beklerken geçen saatler boyunca dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsat olabilirdi. *Tabii* eve dönerse.

Eğer yapmadıysa... hiçbir fikri yoktu. Bağlama büyüsü onu bulmaya zorlayacak mıydı? Eninde sonunda onun yanına dönmek zorunda kalacak mıydı?

Gigi ciyakladı ve Ben yüzünü buruşturarak telefonu kulağından çekti. "Teşekkür ederim! Annem çok sevinecek."

"Seyirciler arasında bu şekilde hisseden tek kişi o olacak, eminim." Lilith boğazını temizledi.

"Gitmem gerek, Gigi," dedi. "Sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

Lilith telefonu kapattığında, "Sonunda," dedi. Arabanın kapısını açıp dışarı atladı ve Ben de onu takip etti.

"Teşekkürler Avram," dedi Ben.

Kuzeni kıvrılmış camdan bir el salladı. "Sonunda Eleonore'u Şabat yemeğine getirerek bana borcunu ödeyebilirsiniz."

Bu düşünce Ben'in kalbini sızlattı. Son zamanlarda teyzesinin Şabat yemeğine gitme konusunda ihmalkâr davranmıştı ve bunun sadece son zamanlarda olmadığını fark etti. En son beş ay önce mi gitmişti?

Ailesini özledi. Rahatlığı ve sıcaklığı, yemeği, kahkahayı özlemişti. Basit ve ebedi bir şeyin tadını çıkarmak için işini birkaç saatliğine bir kenara bırakmayı özledi.

"Yapacağım," dedi. "Eğer beni affederse."

"bile seni orada görmeyi umuyorum." Avram gözlerini Ben'e dikti.

Ben yüzünü buruşturdu. "Eğer benimle işi bittikten sonra hâlâ kafamı , evet."

Lilith eliyle işaret etti ve havada parıldayan, alevle çevrili bir oval . Geçitten içeri adım attı, sonra bir elini uzattı ve işaret etti.

Derin bir nefes Ben omuzlarını dikleştirdi ve iblis düzlemine adım attı.

BEN, DEMON düzlemini daha önce Astaroth'un isyanı sırasında, yarı iblisin düşmanını devirdiği ve muhafazakâr eğilimli yüksek konseyi hem iblis melezlerini kucaklamaya hem de düzlemin sınırlarını diğer türlere açmaya zorladığı zaman **ziyaret etmişti**. Burayı eski taş binalar ve düşman gargoylelerle dolu, insan ruhlarının sürüklenen kürelerinin aydınlattığı erik karası bir gökyüzüne sahip kasvetli bir yer olarak hatırlıyordu.

Lilith kalabalık bir pazar meydanının ortasına bir geçit açmıştı. Satıcılar tezgâhlarında mallarını satarken -örme şallar, parıldayan hançerler, dumanı tüten ateş şarabı- küçük, kadifemsi boynuzları olan çocuklar koşarak yanlarından geçiyor, sopalar ve tahta bir çemberle oyun oynuyorlardı. İblisler takas sistemiyle çalıştıkları için tezgâhlarda fiyat yazmıyordu.

Son ziyaretinden farklı olarak, Ben kalabalığın içinde başka türler de gördü: elfler ve sentorlar, insanlar ve periler, hatta bir çatıya tünemiş ve uzaktaki bir kuşa bakarken kuyruğunu sallayan bir griffin. Alanın bir ucunda

Kare şeklindeki arazi bir nehre doğru yuvarlanıyordu ve kıyılar bitki örtüsüyle dolup taşıyordu.

"Hatırladığımdan daha canlı görünüyor," dedi. "Bunu sınırları açmak mı yaptı?"

"Evet." Lilith, alevli bowling lobutlarıyla hokkabazlık yapan silindir şapkalı bir büyücüyü işaret etti. "Bitkilere ve insanlara hayat vermek için ruhun bir insandan ayrılması gerekmediği ortaya çıktı."

"İnsanlar hala anlaşma yapıyor mu?"

Lilith alay etti. "Belli ki. İnsanlar var olduğu sürece, para, güç ya da aşk için her şeyi yapmaya hazır birileri olacaktır, bu süreçte kime zarar verirlerse versinler. Bu kendileri olsa bile." Havada bir portal daha çizdi. "Haydi."

Ben iblis düzlemindeki diğer değişiklikleri başka bir zaman araştıracaktı; şu anda Eleonore'un affını kazanmaya odaklanması gerekiyordu.

Evine döndüğünde Ben koşuşturarak keçeli kalem, boya, kâğıt ve yedek bir çarşaf topladı. Her girişe asacağı kağıtlara açıklamalar karalamaya başladı. Çarşafı boyayıp evin önüne asmayı planlıyordu, tıpkı "Evine Hoş Geldin Hileci" yazısındaki gibi, ama bu çarşafta "EVİNE HOŞ GELDİN, ÇOK ÜZGÜNÜM AMA" yazacaktı.

CADI BÜYÜ YAPIYORDU VE SENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIYORDU, BU YÜZDEN EMRİ BEN VERDİM.

LÜTFEN BENİ AFFET VE BİR B PLANI BULALIM.

Bunu biraz azaltması gerekiyordu.

Lilith yazıya tiksintiyle baktı. "Büyük jestiniz bu mu?" Ben gözlerini kırıştırarak ona baktı. "...Evet?"

Lilith alay etti. "Erkekler." Sonra portal açarak uzaklaştı.

Bu pek umut verici bir tepki değildi ama Ben yazmaya devam etti, çünkü başka ne seçeneği vardı ki?

Eleonore'un gerçekten eve dönmesini umuyordu.

OTUZ ALTI

ELEONORE yumruğuyla DİREKSİYON TEKERİNE VURDU. "Le salaud dégénéré!" diye tükürdü. "Va te faire foutre, loup-garou." Durmuştu. Saatler önce ağlıyordu ama sesi hâlâ gözyaşlarından dolayı pürüzlüydü.

Yine de öfkesi her zamanki gibi alev alev yanıyordu.

Sefil, yalancı, çıkarıcı, sıçan piç. Le traître! Öfkesini ifade etmek için hiçbir dilde yeterli kelime yoktu. Tanrı aşkına, Ben'in *bağırsaklarını deşmek* istiyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Onun gerçek doğasına karşı bu kadar kör?

Seni kaybetmek istemiyorum, demişti. Kötü adam ona motivasyonlarını açıkça söylemişti ve kız ilk kez bir şeyi gerçek anlamda değil mecazi anlamda almıştı.

İşin ironik yanı, büyüyü bozmasına izin verseydi onu kaybetmeyecek olmasıydı. Onunla birlikte olmayı seçecek, yeni ve sınırsız özgür iradesini kullanarak onun yanında bir hayata başlayacaktı.

Onu sevmişti.

Eleonore çığlık attı ve direksiyona tekrar vurdu. Bazı hazineler en iyi kaybolduktan sonra bilinirdi ve bu da onlardan biriydi. Evet, ona karşı büyük, ezici bir duygu hissetmişti. Evet, bu duygunun yoğunluğu onu ürkütmüştü. Ama yok olana kadar bunu dile getirmemişti. Kalbinde ona duyduğu sevginin durduğu bir raf vardı ve şimdi bir müzeden bir eser gibi çalındığına göre, geriye kalan tek şey vitrin etiketiydi.

Eleonore Ben'i seviyor, her zamanki gibi.

Yaklaşık altı saat önce, dedi kendi kendine. Geçici bir şeydi. Bundan bir asır sonra, Ormandaki Cadı'nın ebedi köleliğine bir kez daha zincirlendiğinde, bu aşka bir ders kitabındaki fotoğrafa bakar gibi bakacaktı.

Ancak bir yanı bunun hiç de doğru olmadığından korkuyordu.

Ağaçlar her iki yanda yeşil-kahverengi bir bulanıklık halindeydi, yol ise amaçsızca aralarından dolanıyordu. Verimsiz bir yoldu bu, manzaranın doğal kıvrımlarını patlatmak yerine onları korumak için oyulmuştu. Deneyimsiz sürücülerin güvenli bir şekilde ilerlemelerine yardımcı olmak için muhtemelen bir hız sınırı vardı ama Eleonore'un tepki süresi mükemmeldi ve sınırlamalara aldırmıyordu. Güzergâhı birkaç temel hedefe indirgenmişti.

- İlk olarak: Ben'in evinden , PADD'ini ve geri kalan eşyalarını al.
- İkincisi: Söz konusu evi yak.
- Üçüncüsü:
- ...
- ...
- (...)

Pekâlâ, üçüncüyü henüz bilmiyordu. Ben'i cicili bicili bir Noel ağacı gibi bağırsaklarına sarmak en bariz seçenek olabilirdi ama lanet ona zarar vermesine izin verse bile, zihni bu adımı atlayamazdı.

Eleonore öldürmekten yorulmuştu. İntikamını almasına izin verilseydi Isobel'den sonra başka birini öldürmezdi.

Ama Ben'in bağırsaklarını deşmemesinin başka bir nedeni daha olduğunu acı bir şekilde fark etti. O aptal aşktı. Sonuçta rafından eksik değildi, sadece bir çekiçle parçalanmıştı. Güzel, narin duygu parçaları.

Eleonore Ben'i seviyor, yaklaşık olarak şimdi ve ne yazık ki öngörülemeyen bir gelecek için.

Dikiz aynasında beliren ışıklar onu ürküttü. Eleonore peşinde hangi yaratığın merak ederek onlara baktı. Bir çeşit ejderha,

Kırmızı ve mavi ateşi art arda üfleyen bir tane mi?

Canavardan iğrenç derecede tiz bir melodi yükselmeye başladı. Sonra yaratık yaklaştı ve Eleonore bunun bir araba olduğunu fark etti. Yanıp sönen ışıklara ve çığlıklara bakılırsa, ciddi bir sorunu olan bir araba. Gözleri yolla ayna arasında gidip gelirken kaşları birbirine çarptı. Sürücü sıkıntı içinde miydi?

Eleonore iç çekti. Sorunu her neyse, iğrenç bir şeydi. İleride yolun kenarında geniş bir alan gördü ve arabanın geçmesine izin vermek için kenara çekti. Kızgınlıkla, araba arkasından yanaştı. Araba durmasına rağmen ışıkları yanmaya devam etti ve ağaçların üzerinde arızalanmış bir büyü gibi kırmızı-mavi ışıklar saçtı.

Eleonore emniyet kemerini çözdü ve dışarı çıktı. "Arabanın nesi var?" diye bağırdı.

Lacivert kıyafetli bir adam arabadan indi ve ona *silah* mı doğrulttu? "Araca geri dön!"

Eleonore silaha tiksintiyle baktı. Ne sınıfsız bir silahtı. Eğer bu adamda biraz cesaret olsaydı, onunla yumruklarıyla dövüşürdü. "Eğer yardım arıyorsanız, bunu yapmak için kötü bir yol."

Adam gözlerini kısarak ona baktı. "Araca geri dön dedim!" Sesi artık daha az kesindi.

Kollarını iki yana açtı. "Peki ben orada ne yapacağım?" diye sordu, kızgınlıktan düpedüz öfkeye geçerek. Gerçi bu büyük bir adım değildi, çünkü öfkesi gözbebeklerine kadar kaynıyordu. "Arabanın sorunu her neyse yine sorun olacak ve beni kızdırmaktan başka bir şey yapmamış olacaksın."

"Benim neyim var?"

Eliyle aracı işaret etti. "Lanet. Ya da mekanik arıza. Bu iğrenç titreşime neden olan şey her neyse."

Adamın silahı titredi. Boğazını temizledi. "Um... kaç yaşındasın?"

Ne tuhaf bir insan. "Biyolojik olarak mı, zamansal olarak mı?" Eleonore sordu. "Oh, Tanrı aşkına." Adam eliyle burnunun köprüsünü sıkıştırdı. serbest el. "Dur tahmin edeyim. Ölümsüz mü?"

Bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. "Tam olarak değil. Kötü bir cadı altı yüz yıl önce beni bir kristale hapsetti, özgür irademi onun emirlerine bağladı ve-"

"Doğru," diyerek onun sözünü kesti. Silahını indirmemiş olsaydı, bu ona çok kötü bir tıslama ve belki de boğazında birkaç diş kazandıracaktı. "Ben bir polis memuruyum."

Eleonore onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Modern polislik hakkında pek iyi şeyler duymamıştı. "Bir suçluyu mu arıyorsunuz? Eğer öyleyse, neden beni kışkırtıyorsunuz?"

"Çünkü hız yapıyordun." "Ne olmuş yani?"

Cevap belliymiş gibi ona baktı. "Hız sınırının saatte kırk mil üzerinde gidiyordunuz."

Görünüşe göre hız sınırlarının amacını yanlış anlamıştı. "Bunun kötü sürücüler için bir kılavuz olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu bir kanun. Sen bunu çiğnedin." Eleonore ona bakakalınca daha da detaylandırdı. "Bu da seni bir suçlu yapar."

"Putain de bordel de merde," diye haykırdı Eleonore. "Ne kadar acınası bir zaman bu? Katil hortlaklarla boğuşuyor ya da kuşatma altındaki şehirleri karanlığın güçlerinden kurtarıyor olman gerekirdi. Bunun yerine *çok hızlı sürdüğümle* mi ilgileniyorsun? Ne kadar hızlı koşabildiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Bunun üzerine silah geri geldi. Bu polis memuru kolayca alarma geçti. Mesleğe olan saygısı daha da azaldı. "Sana biraz müsamaha gösteriyorum çünkü sen bir ölümsüzsün ve bağlantıların kopuk-"

"Temassız değilim!" diye haykırdı. "PADD'imde pek çok şeyi araştırdım."

"Ama," diye devam etti, sanki tüm dünya için iğrenç olan oymuş gibi, "araca geri dönmeniz gerekiyor. Trafik çevirmesinde yapılacak en uygun şey budur. Sonra pencerenize yaklaşıp ehliyetinizi ve ruhsatınızı isteyeceğim-"

"Ehliyet ve ruhsat mı?" diye araya girdi. "Sürücülerini takip etmek için onları ayılar gibi etiketliyor musunuz?" Ben'in evinde bir belgesel izlemişti ve

vahşi hayvanların bile bu zamanın gözetleme takıntısına maruz kalmasını endişe verici bulmuştu.

"Dur tahmin edeyim," dedi polis memuru kesin bir ifadeyle. "Ehliyetiniz yok."

Bu adam onun zamanını boşa harcıyor ve planını mahvediyordu. Söz konusu planda sadece iki adımı olsa bile, bu adımlar önemliydi. Öfkesi sınırına ulaşmıştı. "İşte ehliyetin," dedi kolunu dik bir açıyla büküp diğer elini pazusuna vurarak. Bras d'honneur aşına değilse diye, iki orta parmağını da uzatarak bunu takip etti.

Polis memuru yaklaşmaya başladı. "İşte bu kadar. Sen resmen-"

Kızıl saçlı bir karaltı tepesindeki ağaçtan düştü ve bir kılıcın kabzasıyla kafasına vurmadan önce onu toprağa yapıştırdı. "Bilinci yerinde değil," dedi iblis Lilith. Ayağa zıplayıp pantolonunun tozunu aldı. "Lucifer, polis memurlarından nefret ediyorum."

Eleonore gözlerini kırptırdı. Bu... beklenmedik bir şeydi.

Lilith yeşil kuşaklı bir korsan kıyafeti giymişti ve saçları vahşi bir şekilde boynuzlarına dolanmıştı. Kılıcını kınına soktu, sonra polis memurunun üzerine yürüdü. "Ayrıca ağaçların arasında saatlerce gizlenip belli bir cipin geçmesini beklemekten de nefret ediyorum, bu yüzden bana bir özür borçlusun."

"Ben-ne?" Eleonore sordu.

", " dedi Lilith, havada parıldayan, alev kenarlı bir geçit çizerek. İçeri adım attı ve hiçliğin içinde kayboldu.

Başka ne yapacaktı ki? Şaşkın ama meraklı Eleonore onu takip etti.

DEMON düzleminde ortaya çıktılar ve Eleonore, Lilith başka bir portal çekip onu içeri çekmeden önce ortaçağ görünümlü bir şehrin kalabalık sokaklarını zar zor alacak zaman buldu.

Bu kez Ben'in Dünya'daki evinin önünde duruyorlardı. Eleonore'un kalbi çılgınca bir ritme girmeden önce sarsıldı. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi.

Sonra mantığı geri geldi. *Aptal*, dedi kendi kendine. Ben'in burada imkân yoktu.

Lilith garaj kapısını göstererek, "Bak," dedi.

beyaz bir çarşaf bantlanmıştı. Siyah boyayla kaplıydı.

CADI BÜYÜ YAPIYORDU. BEN ÇOK ÖZÜR DILERİM.

Eleonore gözlerini kısmış, bunun ne olduğunu ve Lilith'in onu neden buraya getirdiğini anlamaya çalışıyordu. "Bunu kim yazdı?"

"Kurt adamın yaptı."

Alay etti. "İmkânı yok." Onu arabasız bırakmıştı; Eleonore silahlarını alıp evini yerle bir ederken ve bilinmeyen üçüncü adımını atarken günlerce ormanda trajik bir şekilde yürümesi gerekiyordu.

"O yazdı," dedi Lilith. "Güzel, sonsuz bilge ve fazlasıyla sabırlı bir iblis onu senden önce buraya getirdiğinden beri."

"Onu buraya sen mi getirdin?" Eleonore kendini mantıksız bir şekilde ihanete uğramış hissetti. Birkaç tuhaf etkileşim ve bir gazete kutusunun arkasındaki ortak çömeliş dışında iblisi tanıyor gibi bile değildi.

Lilith ellerini kalçalarına dayamış çarşafı inceliyordu. "Büyük jestlere göre biraz acınası, öyle değil mi?"

Eleonore, Lilith'in büyük bir jestle neyi kastettiğini bilmiyordu ama saçmalığı gördüğünde anlıyordu. "Ben buna gerçekten inanacağımı mı sanıyor?" diye sordu çarşafı ve dağınık özrünü göstererek. "Bana uzak durmamı emrettiğinde laneti bozmama bir saniye kalmıştı. Cadının ilahi söylediğini duyabilir ya da rünler çizdiğini görebilirdim."

"Onun çok iyi bir yalancı olduğunu sanmıyorum," dedi Lilith.

"Aynen öyle. Bu, onun eylemlerini mazur göstermeye yönelik acınası bir girişim."

Lilith elini çarşafa vurarak, "O değil," dedi. "Arabanın her yerinde ağlıyor ve sonsuza dek kaybınız için sızlanıyordu. Eminim ki

ciddiydim."

"Araba mı? Ne arabası?" Eleonore iblisin düşünce sürecini takip edemiyordu.

"Büyüyü bozmak üzereyken cadının ellerine mi bakıyordun?" Lilith soruyu duymazdan gelerek sordu. "*İkisine* de mi?"

"I-" Elbette öyleydi, demek istiyordu Eleonore. Rakiplerine her zaman çok dikkat ederdi. Ama geriye dönüp baktığında tek hatırladığı Isobel'in sağ elindeki bıçak ve bir nefret, korku ve zafer seliydi.

Sinirli veya öfkeli bir rakibin hata yapma olasılığı daha yüksektir.

Eleonore bunu Gigi'ye Cynthia Cunnington hakkında söylemişti. Bir savaşçının öğrendiği ilk derslerden biriydi bu -düşmanın duygusal durumunu ona karşı nasıl kullanacağı.

Öfkesi yüzünden miyop olmuştu. Isobel'in sol elinin neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Merde," dedi Eleonore.

"Görünüşe göre cadı sana zarar verecekmiş," dedi Lilith, keskin siyah tırnaklarını inceleyerek. "Ama yine de kurdu düzinelerce parçaya ayırıp dünyanın öbür ucuna dağıtmak istersen anlarım."

Eleonore iblisin sözlerini zar zor sindiriyordu. Rüzgârda dalgalanan çarşaflara bakıyordu.

Olabilir miydi? Isobel ona bir oyun mu oynuyordu? Eleonore konusunda her zaman çok tuhaf davranmıştı; onu bazen bir arkadaş ya da çocuk, bazen de bir araç olarak görüyordu. Lilith ya da artık normal düşünemeyecek kadar uzun yaşamış herhangi bir ölümsüz kadar öngörülemezdi.

Pişmanlığı o kadar gerçek görünüyordu ve Eleonore ebedi köleliğinden kurtulmak için o kadar çaresizdi ki, Isobel'in deliliğini bu pişmanlığın açıklaması olarak kabul etmişti. Harekete geçmeden önce düşünmek için duraklamamıştı.

İkisi arasında düşünen Ben'di. Duraklayan Ben'di.

"Yine de bir büyü okuduğunu duymadım," dedi Eleonore, sanki yer altından kayıyormuş gibi hissederek. Cadının sol eliyle rünleri işaretlediğini görmemiş olsa bile, bir büyü duymuş olmalıydı.

"O halde," dedi Lilith, "kurdun kafasını koparın!" Sırtındaki kılıcı kınından çıkardı ve eve doğru yürümeye başladı.

Alarm yükseldi. "Hayır, bekle!" Eleonore, Lilith'i evden uzaklaştırmak için hızla yanına gitti. "Bırak da düşüneyim."

"Harika," dedi Lilith. "Bunu kendi zamanında yap, benimkinde değil." Eleonore'un kolunu tuttu, başka bir geçit açtı ve onu iblis düzlemine, sonra da cipin kapısı açık ve ışıkları yanar halde durduğu yolun kenarına çekti.

"Neden buraya geri döndük?" Eleonore, Lilith onu bıraktığında sendeleyerek sordu. Ben'le yüzleşmeye ve gerçeği onun ağzından duymaya o kadar yaklaşmıştı ki! "Glimmer Şelalesi'ne hâlâ bir günlük mesafedeyim."

"Aynen öyle," dedi Lilith. "Telefonun var mı?"

"Hayır."

İblis kızgın bir ses çıkardı. "İşte Fable Çiftlikleri'nin etrafındaki bölgenin haritası," dedi kılıcıyla çamuru çizerek. "Kai'nin bu gece kalabileceğiniz boş bir odası var."

Eleonore pürüzlü çizgilere gözlerini kırıştırdı. "Neden? Beni Ben'in evinde bırakabilirdin-"

İblis başka bir geçit açtı. "Güle güle!"

Eleonore boş gözlerle Lilith'in az önce ortadan kaybolduğu noktaya baktı. Bu *da* neydi böyle?

Küfretti ve yumruğunu bir ağaca çarptı, sonra hemen pişman oldu. Elini salladı ve ağaç kabuğunun sıyırdığı kırık deriye bakarak kaşlarını çattı. Bir yüzleşmeden önce baskın eline zarar vermek aptallıktı.

Ama bu ne tür bir yüzleşme olurdu?

Bunu düşünmek için bugünün tamamını ve yarının büyük bir kısmını yolda geçirecekti ve hayatının büyük bir kısmını düşünmeden hareket ederek geçirmişti. Eleonore uzun uzun düşünmek için kendini hazırlayarak arabaya doğru yürüdü.

OTUZ YEDİ

OPAZAR SABAHİ BEN, Lilith arabasının önüne çıktığında hazırlıklara yardım etmek için Gigi'nin mitingine gidiyordu. Küfredip frene bastı. tam zamanında onu ezmekten kaçındı. Yumrukları belinde, endişe verici bir kararlılıkla ayakta duruyordu.

Camını indirdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu durumu uygun bir şekilde dramatik bir şekilde çözüme kavuşturmak." İşaret etti Yolun kenarına. "Kenara çek."

Yaptı, kaldırıma park etti. Dışarı çıktığında Lilith bir geçit açmıştı. Ben inledi. "Başka bir geçit mi? Bu nereye gidiyor?"

"İblis düzlemi, tabii ki."

Ben burun kemiğini sıktı. "Evet, ama ondan sonra nereye gidiyoruz? Ve neden?"

"Büyük bir jest yapacaksın."

Bu bir cevap değildi. "Kai nerede?" Ben sordu. Arkadaşının Lilith'in özel çılgınlıklarına karşı bir tampon görevi görmesine alışkındı ama Kai ortalıkta görünmüyordu.

"Bu Kai'nin büyük bir jesti değil," dedi Lilith. "Neden gelsin ki?"

"Büyük jestlerden bahsedip duruyorsun." Bu kavramı ailesiyle birlikte izlediği romantik komedilerden biliyordu, bu yüzden bunun Eleonore'un affını kazanmakla ilgili olduğu açıktı, ama zaten büyük bir jest yapmıştı. "Tüm işaretler bunun için. Böylece kaçmadan önce duraklayacak ve olanlar hakkında konuşabileceğiz."

Lilith bir adım daha yaklaştı ve parmağını onun göğsüne soktu. "Yanlış anlaşılma hakkında konuşmanın yeterli olduğunu mu sanıyorsun? O kadın altı yüz yıldır bir lanetin esiri. Konuşmak sadece bu esaretin daha da uzun sürmesine neden olur." Sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Evet, bir şeyler yapmalısın."

"Yapacağım," diye söz verdi, "ama yeniden toplanıp yeni bir strateji belirlememiz gerekiyor." Eleonore'la birlikte bir oyun planı hazırlayacak, kusursuz olana kadar üzerinde çalışacak ve sonra da uygulayacaklardı.

Nedense Lilith sırttı. "İyi köpek yavrusu. Aynen öyle."

Sonra ayaklarından çekilerek iblis uçağına ve bir an sonra da Isobel'in kulübesinin dışındaki ormana götürüldü.

Ben kırmızı kapıya endişeyle baktı. "Neden buraya geri döndüm? Hiç silahım yok ve Eleonore'a ihtiyacımız var-"

Bunun üzerine Lilith yırtık pırtık siyah korsan pantolonunun cebine uzandı. Adama bir çift kelepçe fırlattı, adam yakalamak için beceriksizce davrandı. "Otuz dakika içinde seni alırım."

Sonra da gitti.

Ben şaşkınlıkla kelepçelere baktı. Mesaj açıktı -Isobel'i tuzağa düşürmek. Bunu memnuniyetle yapardı ama yüzyılların bilgisine ve öldürme isteğine sahip ölümsüz bir cadıyla nasıl yüzleşecekti?

Çeliğe daha yakından baktı ve kelepçelerin büyü kullanımını engellemek için yazıldığını gösteren bir rünle biraz rahatladığını hissetti. Büyü yapmak için bir tür fiziksel hareket gerektiğinden, bir cadı ya da büyücünün ellerini hapsetmek güçlerini sınırlı tutmak için çok önemliydi. Ama onu yakalayacak kadar nasıl yaklaşacaktı?

Kırmızı kapı gıcırdayarak açıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ben, kalp atışları hızlanmıştı. Kelepçeleri arka cebine soktu.

Isobel dışarı çıktı. Bu kez deniz mavisi bir elbise giymişti ve gözlerinin altında gölgeler vardı. "Eleonore döndü mü?" diye sordu umutla, ellerini göğsünde kavuşturarak.

Düşünmesi gerekiyordu, lanet olsun!

Isobel onun cevabını bekledi, ürkütücü gece yarısı gözleri ona sabitlenmişti. Çatlak kapı sadece ötesindeki karanlığı gösteriyordu.

Ben'in tek bir seçeneği vardı.

Kurt adam olma zamanı.

"Seninle Eleonore hakkında konuşmak istiyorum," dedi Ben, kendini hayatının en korkunç konuşmasına hazırlayarak.

Isobel açıklıkta etrafına bakındı. "O burada değil mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ," dedi Isobel, omuzları çökmüş bir halde. Kapıdan bir adım geri çekildi. "İçeri gel."

Ben, kalbi küt küt atarak görünmez eve temkinli bir şekilde yaklaştı. Avuç içleri terlemişti ve kafasında yanlış gidebilecek her şey uğulduyordu. Ben kim oluyordu da cadıyla yüzleşmeyi düşünebiliyordu? Eleonore'un dövüş yeteneklerine sahip değildi. Isobel hakkında acımasız, ne yapacağı belli olmayan biri olduğu ve Eleonore'a karşı cinayet girişimlerine izin veren garip bir düşkünlüğü olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Kafasına vurup onu Glimmer Falls'a geri mi sürüklemesi gerekiyordu?

Kapının ardındaki karanlık dilimi çağırıyordu.

Ben lentonun altına sığabilmek için başını eğdi. Gözleri daha önce hiç var olmamış gibi görünen bir binanın içinde olmaya alışırken bir anlık şaşkınlık yaşadı. Kulübe taştandı ve dar pencereleri vardı; içerisi mumlar ve tek başına yanan bir ateşle aydınlanıyordu. Etrafı süslü mobilyalarla çevrili ocakta bir kazan fokurduyordu. Odanın arka tarafında spiral şeklinde uzanan bir merdiven yukarıda başka odalara işaret ediyordu. Tek modern dokunuş, uzak duvardaki bir televizyondur ve televizyonda *Uzay Yolu: Yeni Nesil*'in bir bölümü oynuyordu.

Isobel onun televizyona baktığını fark etti. "Bunu izlerken hep Eleonore'u düşünüyorum," dedi ve kristal bir kürenin bulunduğu masaya oturdu. Mor küreye bir santim uzaktan bakmak için eğildi, sonra dışını hafifçe salladı. "Ugh," dedi ve oflayarak arkasına yaslandı. "Bu şeyler çok belirsiz."

Ben bir ayağından diğerine kaydı. "Ne için kehanette bulunuyorsun? Kristal kürede mi?"

"Eleonore, tabii ki." Ben'e kaşlarını çattı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Beni geride bıraktı."

"Beni bıraktığı gibi." Isobel bir elini kalbine bastırarak derin bir iç çekti. "Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum."

Ben bu saçmalığa sinirlendi, öfke korkunun bir kısmını yok etmeye yardımcı oldu. "Onu öldürmeye çalıştın."

"Sadece geçici olarak."

"Açıklamama izin verin," dedi bağırmmamak için kendini zor tutarak. "Onu öldürmeye çalıştın"

Onu altı yüzyıl boyunca tuzağa düşürdükten *sonra*, emirlerini yerine getirmesi için lanetledin."

"Çok eğlendik!" Isobel kara gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Uzun bir aradan sonra alt dudağı titredi. "Değil mi?" diye sordu daha küçük bir sesle.

Ben loş odada etrafına bakınarak bu cadının kim olduğuna dair işaretler aradı. Kimi sevdiğini, neye değer verdiğini. Kafasının içinde neler olup bittiğini ve bunu nasıl yöneteceğini anlamak için her şeyi yapardı.

Kurutulmuş otlar tavandan sarkıyor, kitap rafları yüzlerce büyü kitabının ağırlığı altında eziliyordu. Antika bir yazı masasında bir kap mürekkep ve bir tüy kalem duruyordu. Televizyon dışında, sanki yüzyıllar önce zamanda donmuş gibiydi.

Masada küçük bir resim olduğunu da fark etti. Ona yaklaştı ve yaşlılıktan kararmış olan gümüş çerçeveyi eline aldı. Resimde siyah pelerinli bir figür kollarını Eleonore'un omuzlarına dolamıştı.

Isobel kişisel suikastçısıyla birlikte bir portresini yaptırmıştı. Portrede Eleonore sırtıyordu ama bu onun gerçek sırtışına benzemiyordu. Sağ yanağında gamze yoktu, dudaklarında yüzünün mükemmelliğine karakter katacak bir eğim yoktu.

Isobel, Eleonore'un bu resimde mutlu görünmesini istemişti ama onun gülümsediğini hiç görmemişti.

Eleonore'un uzun süre sefalet ve öfke içinde kaldığını düşünmek Ben'in göğsünü acıtıyordu. Lanetli uykusundan her uyandığında dünya değişmişti.

Isobel onun tek mihenk taşı, bulanık ve mutsuz hayatında değişmeyen tek şey olmuştu.

Şimdi Eleonore'un Isobel'in de tek mihenk taşı olup olmadığını merak ediyordu.

"Onun içinde çok güzel görünüyor, değil mi?" Isobel masadan sordu. "Onu buraya getir."

Ben itaat etti, ancak beyni olasılıklar üzerinde daha önce hiç olmadığı kadar hızlı dönüyordu. Isobel'in karşısına oturdu ve portreyi kristal kürenin yanına koydu. Sonra parmaklarını sıktığını gizlemek için ellerini kucağına sakladı. Bu canavara karşı nazik olmak için her şeyini harcıyordu.

"Eleonore'u önemsiyorsun," dedi, bu sözleri söylemek onu hasta etse de.

"Biliyorum." Isobel bir parmağını portreye dokundurarak kendi kukuletalı, gizlenmiş halinin izini sürdü. "Keşke bu benim gerçek görünüşümü gösterseydi ama görünüşümü ezberleyip bir gün, hiç beklemediğim bir anda geri dönüp yüzümü keseceğine söz veren tek kişi Eleonore değil." Kıkırdadı. "Eleonore bunu kastetmedi elbette - en azından zamanın üçte ikisinden fazlasını kastetmedi. Her zaman çok hoş bir şekilde dramatik olmuştur."

Ben cadının bu dinamikte nasıl eğlence bulabildiğini anlamıyordu. Onun da bu *durumdan* nasıl hoşlanabildiğini bilmiyordu. Bu hastalıklıydı, kendi kuruntularını gerçek sanan eski bir zihnin ürünüydü.

Ama düşünce sürecini anlamak zorunda değildi. Önemli olan Isobel'in buna inanmış olmasıydı.

"Hiç arkadaşın var mı Isobel?" diye sordu. Kız portreyi gösterdiğinde başını salladı. "Eleonore'u saymazsak."

Isobel'in gözleri daldı ve uzun süre sessiz kaldı. "Büyücü Alzapraz ve ben bazen konuşuruz," dedi sonunda. Sonra alını çatıldı. "En son ne zaman ziyaret etmişti? O İspanyol kalyonundan yeni inmişti..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Artık ölümsüz olduğum ve kendimi korumak için saklanmak zorunda olmadığım için daha çok arkadaş edineceğim."

Şüphelendiği gibiydi. Isobel o kadar paranoyaktı ki, düşman olmasından korktuğu herkesi ortadan kaldırmıştı. Daha doğrusu Eleonore'u ortadan kaldırmıştı.

Onlar. Alzapraz'la en son yüz yüze görüştüğünde İspanyol donanması hâlâ kalyon kullanıyordu ve insanlarla sınırlı karşılaşmaları, hayatlarını çalmak için onları öldürmekten ibaretti. Eleonore yüzyıllar boyunca onun tek yoldaşı olmuştu ve bu sapkın kadın her nasılsa kendini aralarındaki ilişkinin olduğundan farklı bir şey olduğuna ikna etmişti.

Eleonore'un mecbur kaldığı için Isobel'le birlikte kaldığı gerçeğini görmezden gelmeyi seçmişti. Kendine Eleonore'un tehditlerinin oynadıkları eğlenceli bir oyun olduğunu söylemişti. *Arkadaş* olduklarına karar vermişti.

Ben nefret etmeye eğilimli bir adam değildi ama Isobel'den tüm kalbiyle nefret ediyordu. Sevdiği kadına zarar vermişti. Yine de ilk kez, onun her şeye gücü yeten, acımasız bir süper kötü olmadığını fark etti. Zalim, dengesiz... ve acınası biriydi.

Onun için asla üzölmeyecekti. Kaderi ne olursa olsun hak etmişti ve bir dahaki sefere Eleonore onun kellesini uçurmaya karar verirse gıkını bile çıkarmayacaktı.

Ama şimdi Isobel'in zayıflığını anlıyordu. O yalnızdı.

"Kristali neden eBay'de sattınız?" diye sordu.

Isobel portredeki Eleonore'un yanağını okşarken düşünceli görünüyordu. "Artık buna ihtiyacım olmadığını düşünmüştüm. O sırada neredeyse iki yıldır ölümsüzdüm ve kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Kendi başıma yola çıkmayı, dünyayı dolaşmayı ve bir suikastçıya ihtiyaç duymadan düşmanlarımı ayaklarımın altında titretmeyi hayal ettim." Başını iki yana salladı. "Ayrıca, o ilanı astığım gece çok fazla votka içmiştim. Düşünmeden yaptığım bir seçimdi ve hemen pişman oldum."

"Onu özlüyor musun?" Ben sesini zorlukla sabit tutabiliyordu. Bu kadının hayalleriyle eğleniyormuş gibi yapmak bile mide bulandırıcıydı.

Isobel o karanlık, anlamsız gözleriyle sözsüzce ona baktı ve o da cevabı gözlerinde okudu.

İşte fırsatı. Isobel'in hayatını tehdit etmek asla bir oyun olmamıştı; kimi yok etmek zorunda kalırsa kalsın, varlığını her şeyden önce koruyacaktı. O kişiyi önemsedığını düşünse bile.

Hayır, Ben' ona alışkın olmadığı bir şey sunması gerekiyordu. Umut.

"Kristale sahip olmanın sorumluluğundan yoruldum," dedi, vasat oyunculuk becerilerinin hayatının en önemli görevi olan bu görevi yerine getirebilmesi için dua ederek. Mavi plastik kristali almak için elini cebine attı ve masanın üzerine koydu. "Beş dolar karşılığında geri alabilirsiniz ama imzalı bir sözleşmeye ihtiyacımız olacak."

Kristale bakarken Isobel'in yüzü aydınlandı. "Bir altın sikke alır mıydınız?"

Ben'in bir doubloon'un değeri hakkında hiçbir fikri yoktu ama kelepçeleri arka cebinden yavaşça çıkarırken düşünüyormuş gibi yaptı. "Evet," dedi. "Bu kabul edilebilir."

Isobel bir anda ayağa kalktı ve şöminenin üzerindeki küçük kutuya doğru koşmaya başladı.

Ben onun o kadar ileri gitmesine izin vermedi. Arkasından hamle yaptı ve büyü yapamamış diye kollarını arkadan kavradı. Kelepçelerden birini bileğine dolamak için birkaç tırmalaması, çılgılık atması gerekti ama ikincisi daha kolaydı.

"Gözlerine lanet olsun!" diye tükürdü. "Aletin üzerinde bir çıban büyü! Beni hemen serbest bırak!"

Ben hayatında hiç büyük ve güçlü bir adam olmaktan bu kadar mutlu olmamıştı. "Hayır," dedi ve eğilerek onu omzunun üzerinden kaldırdı.

Kristali tekrar cebine soktu, sonra Isobel'i çılgılık atarak kabinden çıkardı.

Lilith açıklığın ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Çırpınan cadıyı görünce hınzırca gülümsedi. "İçinde olduğunu biliyordum kurt." Sonra belindeki yeşil kuşağı çıkarıp Isobel'in ağzına soktu ve bağırışlarını bastırdı. "Kızıl saçlılarla asla uğraşma."

Ben sıırttı, içinde bir coşku dalgası hissediyordu. "Hadi Eleonore'u bulalım."

Bundan sonra ne olacağından emin değildi -büyüyü bozmak için hâlâ Isobel'e ihtiyaçları vardı- ama ellerinde bir cadı olması, ormanda görünmez bir kulübede olmasından daha iyiydi.

Lilith yeni bir portal açarken, "Haklıymışsın," dedi. "Bu çok daha iyi bir jest."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZ

"-A işte bu yüzden Sınır Tanımayan Büyücüler'in GLIMMER Falls bölümü belediye başkanlığı için Gigi Rosewood'u desteklemekten gurur duyuyor!"

Ben, sahnedeki adam eğilirken diğer izleyicilerle birlikte alkışladı. Gigi'nin köyün yeşil alanındaki son mitingi için büyük bir kalabalık toplanmıştı ve o kadar çok kişi Gigi'nin kampanya kıyafetlerini giymişti ki miting alanı pembe bir denizi andırıyordu. Yağmurlu bir sabahın ardından güneş nihayet bulutları yarmıştı ve yüz boyacıları, yiyecek içecek masası ve sıcak çikolata satıcısıyla tam bir karnaval havası vardı.

Ben karnaval atmosferinden hoşlanmıyordu. Hesaplarına göre Eleonore birkaç saat içinde kasabaya varacaktı ve Ben gerginliğin de ötesindeydi. Konuşması biter bitmez eve koşup endişeyle adım atacak ve Isobel'i ona en iyi nasıl sunacağına karar verecekti.

Adakla birlikte bir kart almalı mıydı? Hallmark'ın büyümlü kasabalar için geniş bir kart serisi vardı ama bu durumun onlar için bile çok niş olduğundan şüpheleniyordu.

Kollarını ovuşturdu, uzun kollu beyaz gömleği ve şarap kırmızısı kazak yeleği için minnettardı. Bunlar sadece gergin terini gizlemekle kalmıyor, aynı zamanda Kasım soğuğuna karşı da biraz koruma sağlıyordu.

Başka kimse soğuğa aldırıyor gibiydi. Yeşil alanın kuzey ucundaki derme çatma sahne şimdiden bir saatlik konuşmalara, sayısız tezahürat ve tezahürata ve Dr. Salmerón ve Cartographers'ın halk müziğinin alabileceği en gürültülü performansına sahne olmuştu. Neyse ki gösteri sırasında ejderha ateşi kazara sadece bir ağacı yakmıştı ve Mariel

hemen iyileştirdi. Gigi her şeyin ortasındaıdı, konuşmacıları tanıtıyor ve kalabalığın arasında dolaşıyordu. Kendi konuşması en son, The Pixies'in (No Not Those Ones) performansından hemen önce olacaktı.

Ben saatine baktı, keşke otuz dakika geleceğe zaman yolculuğu yapabilseydi de konuşması çoktan bitmiş olsaydı. şu anda Calladia' kamyonetinde camı kırık bir şekilde kilitli olan kötü kalpli ölümsüz cadıyı kaçırmış olabilirdi - Isobel'i evinde yalnız bırakacak değildi - ama midesi şu anda o yüzleşme sırasında olduğundan daha kötü hissediyordu.

Aksiyonun kurt adamı, belki. Topluluk önünde konuşmanın kurt adamı mı? Asla.

Rani ve Mariel sahnenin kenarında onun yanında durmuş, harareti bir şekilde sohbet ediyorlardı. Her ikisi de Glimmer Falls Dayanıklılık Projesi adına Rani ve Glimmer Çevre Kulübü adına Mariel konuşacaktı. Mariel de topluluk önünde konuşmanın en sevdiği şey olmadığını itiraf etse de, tüm bu olanlar konusunda şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

Muhtemelen Oz'un kalabalığın arkasında pusuya yatmış, üzerinde GO MARIEL! yazan parlak pembe bir tabelayı sallamaya hazır olmasının da yardımı olmuştur. Themmie kanatlarını boyanın üzerinde sallayarak harflere ışıltılı bir parlaklık vermişti. Perinin kendisi de kalabalığın on beş metre yukarısında bağdaş kurmuş bir şekilde havada asılı duruyordu ve canlı yayın yaparken kanatları bulanıklaşıyordu. Get Out the Vote çabaları kayıtlı genç seçmen sayısında büyük bir sıçramayla sonuçlanmıştı. "Yerel seçimler federal seçimler kadar önemlidir," diye yinelemişti birçok paylaşımında ve mesaj gerçekten de yerine oturmuş görünüyordu.

Ben'in anne ve babası toplantının en önünde, en parlak pembeye bürünmüş haldeydi. Babası, konuşmasını beğendiği herkese fırlattığı pembe lalelerden oluşan buketler getirmişti ve Ben'in gerginliği, çiçek mermilerinden kaçmak zorunda kaldığını hayal ettiğinde yoğunlaştı.

Lycaon, bunu yapmak istemiyordu. Ama Eleonore henüz dönmemişti, o halde beklerken küçük kız kardeşine destek olmaktan başka ne yapabilirdi ki?

"Astaroth nerede?" Mariel sordu.

Ben irkildi. Calladia kalabalığın içindeydi ve elindeki DEğİşİM İÇİN ULUYORUZ ama Astaroth kamyonun yanında, Isobel'i koruyordu. Lilith'in söylediğine göre

İngiliz iblis çok memnun olmuştu. "Ben'in suça sürüklenmesini kolaylaştırmaya" yardım etmekte ısrar etmişti ama Ben, Astaroth'un Isobel'e duyduğu kişisel kinin daha çok motive edici bir faktör olduğundan şüpheleniyordu. Calladia neler olup bittiğini biliyordu, çünkü Astaroth ondan hiçbir şey saklamıyordu ama şimdilik sessiz kalmayı kabul etmişti.

Ben ensesini ovuşturarak, "Astaroth'a yapması için bir görev verdim," dedi.

Mariel ona merakla baktı. "Ne görevi? Lojistik zaten halledildi."

Ben herkesin içinde birini kaçırdığını itiraf edecek değildi. "Bak, Gigi konuşmak üzere."

Gigi bir sonraki konuşmacıyı takdim etmek üzere sahneye çıkarken Ben, Mariel ve Rani'nin şüpheli bakışlarını görmezden geldi. Pembe ayakkabılarıyla ışıltılı mavi bir elbise giymişti ve saçları gevşek ve kıvrıktı. "Bu harika değil mi?" diye sordu mikrofona. Kalabalık alkışlarla karşılık verdi. "Bir sürü gülümseyen yüz ve değişim için ajitasyon yapan bir sürü insan. Neden, bu-"

Havada gürleyen bir ses Ben'in panik içinde sıçramasına neden oldu. "Son kampanya mitingime hoş geldiniz, Glimmer Falls!"

Ne-

Mariel yüzünü buruşturarak, ", " dedi. "Ben Cynthia."

Ben'in boyu, kalabalığın üzerinden yeşil alanın güney ucunu görebilecek kadar uzundu; orada bir başka sahne yoktan var olmuştu. Cynthia Cunnington, parlayabilecekleri her yerde elmaslar parıldayan beyaz bir pantolon takımının içinde neredeyse göz kamaştırıcı bir şekilde sahnenin üzerinde duruyordu. Altın sarısı saçları acımasızca arkadan bağlanmıştı, bir miğfer gibi pürüzsüzdü ve ceketinin keskin omuzları bir zırhı andırıyordu.

Büyü sesini yükseltebildiği için mikrofona ihtiyacı yoktu. "İki gün içinde," dedi, "kurtadam davetsiz misafir yenilecek ve topluluğumuz ideal adalet, düzen ve büyümlü gelenekçilik durumuna geri dönecek."

Sahnesinin önünde küçük bir kalabalık toplanıyordu, belki de Gigi'nin izleyicilerinin onda biri büyüklüğünde. Küçük Glimmer Falls bayrakları sallıyorlar ve üzerinde MAYOR CUNNINGTON! yazan beyaz şapkalar takıyorlardı.

"Pekala," dedi Gigi mikrofona. "Bu ilginç bir gelişme. Tüm alanı özellikle şehirden rezerve ettik."

Cynthia yanıt olarak, "Ben şehirim," dedi.

Ben yüzünü buruşturdu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en gürültülü tartışma." Yükseltilmiş sesleri çevredeki binalardan sekiyordu.

"Hey, Cynthia," dedi Gigi. "Partinin devam edebilmesi için tartışmayı başka bir yerde yapmak ister misin? En hafif deyiimiyle bu ortamın havasını bozuyor." Kalabalığın çoğu bu öneriye katıldıklarını haykırdı.

Cynthia, destekçilerinin alkışları arasında, "Ben kendimden küçüklerle tartışmam," dedi.

Calladia kalabalığı yararak Mariel' yanına geldi. Yüzünü ancak herkesin içinde yaramazlık yapan bir ebeveynin yabancılaştırmış bir çocuğunun yapabileceği şekilde buruşturdu. "Bu çok utanç verici," dedi atkuyruğunu tedirginlikle çekiştirerek. "Annem bunu yaparak nasıl oy kazanacağını düşünüyor bilmiyorum."

Mariel, "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyin yolunda gitmeyebileceğini anladığımı sanmıyorum," dedi. "O sadece rekabeti ezip geçmek istiyor."

Calladia, "Her zaman teması kestikten sonra hayatın daha iyi olduğunu söylerim," dedi. "Ve şimdi daha iyi ve daha kolay, beni yanlış anlamayın. Ama sonra ortaya çıkıp zalimce ya da iğrenç bir şey yapıyor ve ben yeniden incinmiş ve aşağılanmış hissediyorum. Sanki onun adına özür dilemem gerekiyormuş gibi."

Calladia'nın omuzlarının çöktüğünü görmek nadirdi ama bazı acılar kolay kolay çözülmüyordu. Ben bir aile üyesini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama kendi akıl sağlığıyla ilgili mücadelelerinden, her türlü büyümenin düz bir çizgi olmadığını, inişler ve çıkışlar olduğunu biliyordu. Kişi doğru yolda olsa bile bazen inişler çıkışlardan daha fazla olabiliyordu.

"Ah, tatlım." Mariel parmaklarının ucunda durdu ve kollarını Calladia'nın boynuna dolayarak sertçe sarıldı. "Onun için özür dilemene gerek yok."

"Sen kendi başına bir insansın," diye kabul etti Ben. "Söz veriyorum, kimse senin onun seçimleriyle ilgili olduğunu düşünmüyor."

Omuzları çökmüş olmasına rağmen Calladia'nın gözleri kuruydu ve acı dolu bir gülümseme takındı. Her zaman birden fazla yönden savaşçı olmuştu. "Teşekkürler," dedi. "İyi olacağım. Sadece Gigi'nin adına kızgınlığım."

Gigi kendi başına çok kızgın görünüyordu. Çenesi, Ben'in yıllar boyunca ona kızdığı zamanlardan tanıdığı kararlı bir şekilde çıkıktı. O zamanlardan biri Gigi'nin dört yaşındaki yumruğuyla testislerini yumruklamasıyla sonuçlanmıştı, bu yüzden Ben, Cynthia'nın biraz daha endişelenmesi gerektiğini düşündü. Gigi iyi bir insandı ama belli bir noktadan sonra her şey değişirdi.

"Sen şehir değilsin," dedi Gigi, "ve ben de senden daha aşağı değilim. Sen bir saniye bile spot ışıklarından uzak kalmaya dayanamayan, kendini beğenmiş, zengin bir kaltaksın."

Yakındaki bir peri telefonunu çıkararak "Ooh, kahretsin," dedi.

"Gigi sözlerine şöyle devam etti: "Demokrasi, ilerleme ve sadece elit bir azınlık için değil, toplumumuzun tüm üyeleri için fırsat yaratmak adına buradayız. "İyi vakit geçirmekten bahsetmiyorum bile - haklı mıyım millet?"

Alkışlar sözleri takip etse de, Ben bu küfür karşısında inledi. Siyasi strateji uzmanı değildi ama mevcut belediye başkanına küfretmek kötü bir hareket miydi?

"O yüzden lütfen kendini beğenmiş halini başka bir yere götür," dedi Gigi. "Ya da bir miting için kendi yerinizi ayırtın." Omuz silkti. "Heyecan verici olacağını sanmıyorum ama belki biz köylülerden birkaçına eğlence için emir verebilirsin."

Eldivenler çıkarılmıştı ve kalabalık buna bayılıyordu. Pembe tişörtlüler, Gigi'nin sosyal nezaketi bir kenara bırakmasından heyecanlanmış görünüyor, Cynthia'nın takipçilerinin karşılık verdiği kendi hakaretlerini haykırıyorlardı. Ben elleriyle yüzünü kapattı ve parmaklarının arasından tırmanan felakete baktı.

Cynthia, Gigi'nin düşmanca tavrı karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ne kadar bayağı," dedi eliyle boynundaki incileri okşayarak. "Ve hayır, gitmeyeceğim. Yaklaşan zaferimi kutlamak için buradayım."

"Tamam," dedi Gigi. Sahnenin solundaki, Dr. Salmerón ve Kartografların dinlenip atıştırma alanlarını yediği yeşil alana döndü. "Doğaçlama bir ikinci sete ne dersin Gabriel?"

Gabriel yeşil kanatlarını sallayarak ayağa kalktı. Ejderha şıktı, kızıl pulları parlıyordu. "Kesinlikle," diye dumanlı bir sesle üfledi ve bunu neredeyse anons sistemini devre dışı bırakacak bir alev patlamasıyla takip etti. Gabriel ejderhalara göre küçüktü ama küçük bir ejderhanın bile büyük bir varlığı vardı. "Cooper, elektrikli mandolin!"

Grup arkadaşı enstrümanı kaptı ve sahneye doğru koşmaya başladı. Grubun geri kalanı da onu takip etti ve çok geçmeden Cynthia'nın sesi elektrikli mandolinin feryadı, Norveçli bir denizkızının agresif davul çalışması ve Meksika halk müziğindeki kökleri İzlanda death metaliyle tatlandırılmış bir ejderhanın alışılmadık vokal stilizasyonları tarafından bastırıldı. Alevler gökyüzüne yükselirken kalabalık çılgına döndü, dans etti ve kollarını salladı.

Ben kulaklarını kapatıp yüzünü buruşturdu. Hiçbir zaman konserlere giden biri olmamıştı ve bu otuzlu yaşlarına gelip de yirmili yaşlarında teorik olarak eğlenceli olan pek çok şeyin aslında gürültülü ve yorucu olduğunu keşfetmeden önceydi; canlı müzik ve akşam sekizden sonra başlayan sosyal toplantılar da buna dahildi. İşin iyi tarafı, kimsenin Cynthia'yı duymasına imkan yoktu.

Sonra Ben, Gigi'nin kalabalığın arasından yumruğunu sıkarak Cynthia'nın kampına doğru yürüdüğünü fark etti. Cynthia sırtı ve boynundaki incileri okşadı.

"Oh, hayır," dedi Ben. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti. Gigi'nin peşinden gitmeye başladı ama Mariel kolundan tuttu. Sokağı işaret ederek, "Ben, bekle," dedi.

Döndü.

Ve Eleonore'un parkın kenarında durduğunu gördü.

OTUZ DOKUZ

ELEONORE köy ne olup bittiğinden emin değildi. Gigi'nin toplanmasını bekliyordu ama bu, Cynthia Cunnington'ın neden karşıda ayrı bir sahnede durduğunu ya da Gigi'nin neden ona tehditkâr bir tavırla yaklaştığını açıklamıyordu. Aynı zamanda neden küçük bir ejderha feryat ediyor ve pençeleriyle elektronik bir klavyeye vuruyordu.

Kenara çekip gelişigüzel park etti, sonra arabadan atladı. Gigi buradaysa, Ben de muhtemelen buradaydı.

Gözleri sanki bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi kaosun ortasında onu buldu. Adam uzun boylu, ciddi ve sağlam duruyordu ve kızın kalbi onu kazak yelegeği ve hakileri içinde görünce tekledi.

Gerçekten de onu kurtarmaya çalışmıştı. Dönüş yolunda bunu düşünmüş ve Ben'in son aylardaki davranışları üzerine kafa yormuştu. Sözler yalan söyleyebilirdi ama eylemler sessiz gerçekleri dile getirirdi ve Ben'in yaptığı her şey -ona bir sahne gösterisi yapmasını emrettiği ilk hıçkırıktan sonra- onun rahatını ve mutluluğunu sağlamak içindi. Onu önemsiyordu ve onun göremediği ayrıntıları görüyordu.

Ormanda onun görmediği bir tehlikeyi görmüştü. Sadece onun hayatını kurtarmak için sözünü tutmamıştı.

Karşılığında arabasını çalmış ve onu evinden uzakta terk etmişti.

Stars, bunun için onu affedebilir miydi?

Mariel Eleonore'a doğru işaret etti ve Ben döndü. Onu gördüğü anda Eleonore sorusunun cevabını biliyordu.

Elbette onu affedecekti. O Şimdiye kadar tanıdığı en iyi adamdı.

Ben'in yüz ifadesi umut, korku ve suçluluk arasında gidip geldi. Sonra bayıltıcı bir kararlılıkla ona doğru yürümeye başladı.

Ne yazık ki Eleonore, Gigi Cynthia'ya doğru yaklaşırken Ben'le istediği konuşmayı yapamadı. Her ne kadar yumruk yumruğa bir kavga görmek istese de, cadı bir büyü yapmak üzereymiş gibi incileriyle oynuyordu. Bir müdahaleye ihtiyaç vardı ve burada sadece bir kişi çatışmayı başlamadan durdurabilecek kadar hızlıydı.

Eleonore, Ben'in beklemesi gerektiğini belirtmek için parmağını kaldırdı, sonra kemerini ilmeklerinden çıkardı ve son vampir hızıyla Cynthia Cunnington'a doğru koştu.

"*Melerobbil o-Oof!*" Eleonore onu yakaladığında büyü Cynthia'nın ağzından daha yeni çıkmıştı. Cynthia'nın ellerini kemerle aceleyle arkadan bağladı, ardından kendi gömleğinden bir parça kopardı ve tıkaç olarak belediye başkanının ağzına soktu. İyi bir önlem olarak kolyeyi kopardı ve inciler uçuşarak sahnede yuvarlandı.

Sonra tutsağı zapt ederek cadıyı omzuna aldı ve kaçtı.

Cynthia'nın tekmeleri Eleonore'un hızına kıyasla gülünecek kadar yavaştı. Kalçaları yanarken ve hava ciğerlerine sıcak ve keskin bir şekilde dolduğunda fiziksel kondisyonundaki düşüşten yakınarak bloktan bloğa koştu. Sonunda bir ara sokakta rastgele bir çöp konteyneri seçti ve Cynthia'yı içine attı.

Çöp kutusundan yükselen boğuk çığlıkları dinleme zahmetine katlanmayan Eleonore, hızla köyün yeşil alanına geri döndü.

Oraya vardığında konser durmuştu ve herkes ağzı açık bir şekilde Cynthia'nın boş sahnesine bakıyordu. "Nereye gitti?" diye sordu biri. Gigi adımlarının ortasında durmuş, rakibinin olduğu yerde şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyordu.

Eleonore, Cynthia'nın sahnesine atladı. Elini sallayarak, "Mitinge devam edin," diye bağırdı. "Belediye Başkanı çöp kutusunda."

"Bekle, gerçekten mi?" Gigi sordu.

"Selam Eleonore!" Themmie havada asılı durduğu yerden seslendi. Kocaman sırtıyordu. "Paramı evet üzerine yatırıyorum, kelimenin tam anlamıyla."

Bunun üzerine daha fazla tezahürat patlak verdi ve ejderha tekrar klavyeye saldırmaya başladı.

Eleonore Ben'le konuşmak için yeterince beklemişti. Yolda geçen saatler bitmek bilmez ve dayanılmaz olmuştu. Düşüncelerinden, pişmanlıklarından ve hız sınırlarına karşı duyduğu -ve büyük bir şevkle ihlal etmeye devam ettiği- öfkeden başka bir şeyle baş başa kalmayan Eleonore, Glimmer Falls'a vardığında derisinden sürünerek çıkmıştı.

Sahneden atladı ve Ben'e doğru hızla ilerledi. Ben de ona doğru geliyordu ve kalabalığın ortasında karşılaştılar. Eleonore kollarını Ben'in boynuna dolamak istiyordu ama onun sevgisini hoş karşılayacağından henüz emin değildi.

Ben ayaklarını sürüyerek yürüyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve çenesi söylenmemiş kelimeleri çiğniyormuş gibi çalışıyordu.

"Özür dilerim," diye gürültüyü bastırmak için hep bir ağızdan bağırđılar. Ben kaşlarını çattı. "Bekle, sen neden-"

"Olmana gerek yok-" dedi. "Sana emrettim ve-"

"Seni ormanda bıraktım ve-"

"Daha iyi iletişim kurmalıydım-"

"Dinlemeliydim-"

Birbiriyle çelişen özürler üst üste geldi ve ikisi de konuşmayı bıraktı. Bir sonra Eleonore konuşmasına yeniden başlama cesaretini gösterdi.

"I-"

"Yani-"

Bunun üzerine çıldırdı. Yüce Tanrım, çok yorgundu. İyi uyuyamamıştı, düşünmeden hareket ettiği için kendini suçlarken bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Araba kullanmak da yorucuydu - romantik aciliyetin hızından ziyade insani bir hız kavramıyla çalışan bir araçta oturarak geçirdiği onca zaman.

Ben'in gözleri bir gülümsemeyle kırıştı. "Biraz daha sessiz bir yere gitmek ister misin?" Eleonore başıyla onayladı. "Evet, lütfen."

Yeşil alandan **birlikte uzaklaştılar**. Aralarına garip ama fena olmayan bir sessizlik çökmüştü ve Eleonore ne zaman Eleonore'a baksa, Eleonore'un da ona yan gözle baktığını fark ediyordu.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye sordu. "Bilseydim seni evde bekliyor olurum."

Kendini hızlı hissetmemişti ve Eleonore hâlâ Lilith'in onu onca yolu arabayla dönmeye zorlamasından dolayı mutsuzdu ama düşünmek için ayırdığı zamanın değerli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ben'in aksine Eleonore nadiren derin düşüncelere dalacak kadar yavaşlardı.

"Agresif bir şekilde araba kullandım," dedi ona. Bu arada, muhtemelen itiraf gereken bir şey var... "Yine de bir polis memuruyla karşılaştım."

Ben'in adımları tekledi ve ona endişeyle baktı. "Bekle, kenara mı çekildin? Ceza mı yedin?"

"Bilet mi? Bir gösteri için falan mı?" Memur oldukça dramatik davranmıştı.

"Hayır, hız cezası. Paraya mal olan ve muhtemelen mahkeme tarihi gerektiren bir şey."

"Oh, öyle bir şey değil." Eleonore ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Merak etme. Lilith onu bayılttı ve ben de yolun kenarına bıraktım. Bizi rahatsız etmez."

Ben bu haberle rahatlamış görünmüyordu. Ona bakakaldı. "O *ne* yaptı? Ve sen de-" Durakladı, sonra başını sertçe salladı. "Ne var biliyor musun? Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan senin güvende olman. Polis plakamı alsa bile bu dünyanın sonu değil, değil mi? Ne olduğu ya da arabada kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyeceğim. Ya da ikimizden birini polis memuruna saldırmaktan tutuklamaya kalkarlarsa belki Calladia bir hafıza büyüü yapabilir." Sertçe yutkundu. "Evet. Her şey yoluna girecek."

Eleonore onun kolunu okşadı ve kurt adam endişesine karşı bir sevgi patlaması hissetti. "Öyle olacak. Burada olduğum ve konuşabildiğimiz için mutluyum."

"Ben de öyle." Boğazını temizledi ve yarım blok ileride kırmızı bir kamyonun park ettiği yeri işaret etti. "Senin için bir hediyem var."

Sevgililer bir anlaşmazlıktan sonra barıştıklarında bu adet miydi? "Ama sana bir hediye getirmediğim. Ve henüz doğru düzgün özür bile dilemedim-" Astaroth'un kılıcını kınından çıkarmış, güneş ışığında parıltı veren bir halde kamyonun yanında durduğunu görünce cümlesini yarıda kesti. "Onun burada ne işi var?"

"Pusuya düşürülen kişi olmak nasıl bir duygu?" diye sordu iblis kamyonu, kılıcıyla camı dürttü. "O tarafta pek eğlenceli değil, değil mi?"

Eleonore onun Lilith'in yolundan gidip gitmediğini ve neşeyi aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu ki araçtaki bir hareket dikkatini çekti. Siyah saçlar ve tanıdık, çırpınan bir baş görünce nefesi kesildi.

Eleonore bir anda kamyonun yanına gelmişti. "Bu da ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Astaroth sıçradı. "Lanet olsun, hızlı hareket ediyorsun."

Isobel bağlanmış, ağzı bir tıkaçla kapatılmıştı. Eleonore'u görünce gözleri büyüdü ve hareketleri durdu.

Ben birkaç dakika sonra yetişti. "Bu benim büyük jestim," dedi utangaç bir ifadeyle. "Size emir verdiğim ve yöntemlerinizden şüphe ettiğim için bir özür."

"Oh, Ben. Özür dilemene gerek yok. Durup bana *neden* emir verdiğini düşünmeliydim." Eleonore avucunu pencereye bastırarak Isobel'in gözlerini oymayı hayal etti. Isobel yanıt olarak gözlerini kırptı, bir kedi gibi uzun ve yavaş. "Cadının burada olduğuna inanamıyorum," diye hayret etti. "Bu nasıl oldu?"

"Şey, Lilith bunu kolaylaştırdı."

"Kendini bu kadar ucuza satma," diye araya girdi Astaroth. Dikkatini Eleonore'a çevirirken hınzırca bir keyifle sırtıyordu. "Lilith onu oraya ışınlamış olabilir ama Ben cadıyı ona güvenmesi için kandırdı ve onu kendi başına kaçırdı."

Eleonore'un nefesi kesildi. "Bir suç mu işledin?" diye sordu Ben'e. "Benim için mi?" "Senin için," diye onayladı. Yüzünün kızarması sakalının kenarına kadar süzüldü.

"Çünkü seni seviyorum Eleonore."

"Ah," dedi usulca. Gözyaşları sel olurken avucunu göğsüne bastırdı. Ne mükemmel kelimelerdi bunlar. Üç hızlı hece, söylemesi basit ama bir anlam evreni barındırıyor. "Je t'aime," dedi cevap olarak. "Je t'adore. Ben de seni seviyorum."

Ben'in sırtışı güneşin doğuşu gibi yüzüne yayıldı. Eleonore'a şiddetle sarıldı ve onu ayaklarından kaldırdı. Sonra onu tekrar yere bıraktı, yanaklarını avuçladı ve ona hayatının en güzel öpücüğünü verdi.

Eleonore da onu öptü, dudaklarının hareketine tüm duygularını . "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Sana bildiğim her dilde söyleyeceğim ve sonra bir düzine dilde daha nasıl söyleyeceğimi öğreneceğim."

"Bu hayatımda duyduğum en tatlı şey," dedi Ben onu kolunun üzerinde geriye doğru egecek kadar derinden öpmeden önce.

Astaroth boğazını temizledi. "Sanki benim işaret vermem gerekiyormuş gibi geliyor," dedi. "Ne yazık ki ben umutsuz bir röntgenciyim."

Ben onu tekrar ayağa kaldırdı ve Astaroth'a dik dik bakmak için dudaklarından ayrıldı. "Defol git, iblis."

Astaroth kıkırdadı. "Pekâlâ, size biraz huzur vereceğim. Ama hâlâ yok etmemiz gereken bir cadı ve bozmamız gereken bir lanet var, o yüzden grubu buraya getirip bu bitirmeden önce on dakikanız var." Baston kılıcını kınına soktu, sonra ıslık çalarak uzaklaştı.

Kamyondan boğuk bir çığlık geldi. Eleonore orta parmağını o yöne doğru uzattı, Isobel'e bakmaya zahmet etmedi. Ben'in gözleri bu kadar sıcak ve nazikken, onu sevdiğini söylemişken nasıl bakabilirdi ki? "Hadi oturalım," dedi ve kaldırırma oturdu.

Ben de onu takip etti, uzun bacakları önünde yayılıyordu. "Sanırım ne olduğunu açıklamam gerekiyor."

Eleonore başını salladı. "Lilith bana Isobel'in bir büyü yaptığını söyledi." "Lanet olası iblis benim gök gürültümü çalıyor," diye homurdandı.

" de anlat," diye teşvik etti Eleonore. Özür dilediği kısma için sabırsızlanıyordu ama öğrendiği gibi, bazen bekleyip dinlemekte fayda vardı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Tamam." Ben derin bir nefes aldı. "Sen Isobel'le konuşurken, parmaklarının yanında hareket ettiğini fark ettim. Kurt adamların duyma yetisinin

Çok iyi, çoğu türden daha iyi. Nefesinin altında fısıldadığını duydum. Bir büyü yapıyordu." Başını iki yana salladı. "Çok korkmuştum Eleonore. Sana ne yapacağını bilmiyordum."

Onun yüz ifadesinde bu korkunun yankısını görebiliyordu. Her zaman çok açık yüzlü ve açık yürekliydi, duyguları her yerinden okunuyordu.

"Ben de sizi güvenli bir yere götürmek için bir emir verdim," diye devam etti. "Özür dilerim." " değil," dedi Eleonore. "Anlıyorum ve sana inanıyorum."

En başta ondan nasıl şüphe edebilirdi ki? Adam hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı, ama Eleonore o anlarda bir şekilde kendini aksine ikna etmişti. içgüdüsel korku ve öfke. "Acaba hangi büyüü yapıyordu?"

Ben yüzünü buruşturdu. "Sen gittikten hemen sonra, durduğun yere bir yıldırım düştü. Ölebilirdin."

Bunun üzerine Eleonore başını çevirip kamyona baktı. Isobel'in yüzü cama yapışmıştı ve Eleonore o yöne doğru bir tıslama çıkardı. "*Star Trek*'i birlikte izleyebileceği tek kişi olduğuma dair onca konuşmadan sonra," dedi cadının camdan duyabileceği kadar yüksek sesle.

Isobel irkildi.

"Garip bir şekilde," dedi Ben, "sanırım senin hakkında söylediği tüm o şeylere gerçekten inanıyor." Isobel'le yüzleşmesinin detaylarını sessizce anlatmaya devam etti, buna hızlı aramada bir büyücü olduğu ve Eleonore'u nasıl tek arkadaşı olarak tanımladığı da dahildi.

Eleonore tiksintiyle, alnını sabit bir ritimle cama vuran cadıya baktı. Isobel'in pek çok kadim ölümsüz gibi zaman delisi olduğu uzun zamandır belliydi ama Eleonore onun korkunç ve öngörülemez olduğunu düşünürken, şimdi daha üzücü, daha öngörülebilir bir gerçek olduğunu fark etti.

"Yalnız biri," dedi Eleonore. "Ve zavallı."

O kadar yalnızdı ki, bir insanı "arkadaşı" olması için hapsedmişti. O kadar zavallıydı ki, kendini o "arkadaşı" öldürebileceğine, onu diriltebileceğine ve hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğine ikna etmişti.

"Sana ne kadar değer verdiğinden bahsedip dururken masayı devirmemek için kendimi zor tuttum." Ben başını salladı. "Bu aşk değil. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey aşkın nasıl işlediğine uymuyor."

Eleonore bunu biliyordu. Ama ilk kez cadıya karşı sadece yakıcı, öldürücü bir nefret hissetmiyordu. Küçümseme hissetti... ve acı bir tür acıma. Hayatını şekillendiren devasa, korkunç canavar ne de olsa çok küçük kalmıştı.

"Ne kadar sefil bir yaşam sürdü," dedi Eleonore. "Kendi ebedi hayatını korumak için emirler verdi, öldürdü ve korkunç şeyler yaptı ama koruyacak ne var ki? Arkadaşı yok, ailesi yok, sevgisi yok. Ve bu gerçeğe yüzleşemediği için kendine yalan söylüyor." Yüzlerce, belki binlerce yıl, sahip olmaya değmeyecek bir şeye tutunmak.

"Ona hiç sempati duymuyorum," dedi Ben açıkça. "Benim de yok."

Bir istismarcının birini ne kadar sevdiğini söylediği ya da o kişiyi gerçekten sevdiğine *inanıp inanmadığı* önemli değildi. Bir istismarcı her zaman kendisini kendi hikayesinin kahramanı ya da kahramanı olarak görürdü. Ama onların sevgisi gerçeğin kırık bir kopyasıydı, sahip olmaya değmezdi ve böyle birine sempati duymak için zaman harcamaya değmezdi.

Ama Isobel'in ne kadar kırılmış, ne kadar küçük, yalnız ve açgözlü olduğunu fark etmek... Bu, beraberinde tuhaf bir huzur duygusu getiren yeni bir bakış açıсыydı. Eleonore yüzyıllar boyunca bu kadının emirlerine itaat etmek zorunda kalmıştı. Korku ve öfke içinde yaşamış, ele geçiremediği bir kaçışın hayalini kurmuştu.

Şimdi Eleonore kaçmıştı ve sonunda Isobel'i olduğu gibi gördü. Sonsuza dek korkulacak bir canavar değil, onu büyüü bozmaya ikna eder etmez geride bırakılacak sefil bir şey. Bunu nasıl başaracakları hâlâ belirsizdi ama Eleonore artık Isobel'i açıkça gördüğüne göre, bir yolu olacağını biliyordu.

Eleonore Ormandaki Cadı'ya sırtını döndü ve Ben'e odaklandı. Geçmişinden uzaklaştı; geleceğine doğru ilerledi. "Seni hiçbir soru sormadan ormanda bıraktığım için özür dilerim," dedi. "İçgüdülerim ve öfkemle hareket ediyordum."

Ben ensesini ovuşturdu. "Yani, sana bir daha asla emir vermeyeceğime söz vermiştim..."

Eleonore başını salladı. "Açıklama sırası bende, lütfen."

Başını salladı, ciddi kahverengi gözleri ona sabitlenmişti.

Eleonore derin bir nefes aldı. "Gençken klanıma güvenirdim. Onları severdim. Birbirimizin yanında savaştık, birbirimizi besledik ve yan yana uyuduk ve insanların birbirlerine koşulsuz veya art niyetsiz bakabileceğini bir kez bile sorgulamadım." Yutkundu, tekrar buğulu gözlerle bakmaya başladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum," dedi sesi kalınlaşarak. "Öfkem ve güvensizliğim beni uzun süre tüketti ve sonra sen oradaydın: hayatım söz konusu olduğunda Isobel ile aynı konumdaydın, ama bu gücü çok farklı kullanıyordun. Aslında hiç kullanmıyordun, şartları anladığında. Ve sanırım içten içe bunun gerçek olduğuna inanamıyordum."

Elini sıkma sırası Ben'deydi, sessiz bir destek sunuyordu. Bu ne kadar harikaydı. Bunu ne kadar özlemişti.

"Sana güvenmeye başladığımda bile, kendime sonuna kadar güvenme izni vermedim. Seviştiğimizde güvendiğimi sanmıştım ama sonra kulübede..."

Başını iki yana salladı. "Anında en kötüsünü düşündüm. Güvenimin ilk sınavıydı ve başarısız oldum." "Başarısız olmadın," dedi Ben. Onu nazikçe kendine çekti, sonra öptü.

Alın. "Altı yüz yıl alışkanlıklar edinmek için uzun bir süre."

"Bunun büyük bir kısmında bilincim yerinde değildi-"

"Nasıl tanımlarsan tanımla, çok uzun bir süreydi Eleonore. Eğer ilerleme düz, kolay bir çizgi olsaydı, hepimiz çok daha az ilginç insanlar olurduk. Bu basit değil ve ileride de basit olmayacak ve bu sorun değil." Onu tekrar alnından öptü. "Ne olursa olsun ben buradayım."

Onun orada olması hoşuna gitmişti. Ağzının alnında olması ve kolunun ona sarılması da hoşuna gitmişti, bu yüzden ona sokuldu ve sarıldı. "Karanlığı bilenler için ışık en güzeldir," dedi, babasının uzun zaman önce ona söylediği bir şeyi hatırlayarak. Gece mora dönerken ve şafağın pembe çizgisi gökyüzünde uzanırken kalenin penceresinde durup vampir bedeninin kaldırabileceği sınırı zorlamıştı hep. Onun yanında durur, bulutların turuncu ve sarıya dönüşmesini izler, dünyanın yeniden yaratılacağı o ilk saf güneş ışığı dilimini beklerdi. Çok güzeldi ama hiçbir zaman onun için olduğu kadar güzel olmamıştı.

Eleonore derin bir nefes aldı ve ciğerlerini Amerika Birleşik Devletleri'nin küçük bir kasabasında bir sonbahar öğleden sonrasının berrak havasıyla doldurdu. Gün doğumu ve gün batımının sessiz mucizesini ve gözlerini kapatıp yanındaki insanların onu koruyacağından bir an bile şüphe duymamanın basitliğini unutmuştu.

Rahat nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

"Seninle yeniden başlamak istiyorum," dedi Ben'e. "Lanet hemen kırılmasa bile Seni sevmek, sana güvenmek ve hayatlarımızı elimizden geldiğince birleştirmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," diye mırıldandı Ben onun saçlarına doğru. "Ama bugün bu laneti bozmaya tamamen niyetliyim - özellikle de senin için bir suç işledikten sonra."

Bu Eleonore'u güldürdü. Başını yukarı kaldırdı ve onu öptü, sevgisini ve yeni doğan güvenini içine akıttı. Belki de gelecek yıllarda bu güveni sabit tutmak için mücadele edecekti. Bazen ona kesinlikle tıslayacaktı. Ama onu elinden geldiğince sevmek için kalbini ve çabasını ortaya koyacaktı ve ilerleme düz bir çizgi olmasa da, birlikte yaşaması asla yumuşak ya da kolay bir kadın olmasa da, her gün bir öncekinden daha iyi olmak için çabalayacaktı.

Yaklaşan sesler ve ayak sesleri Eleonore'un isteksizce uzaklaşmasına neden oldu. On dakikaları dolmuştu ve Scooby çetesi Isobel'e yardım etmek için gelmişti.

Eleonore ayağa kalktı ve Ben'in kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. İri ve güçlü olduğu için buna ihtiyacı yoktu ama yine de ona sırtarak elini tuttu. Arkadaş gruplarıyla birlikte yüzleştiler -Mariel ve Oz, Calladia ve Astaroth, Themmie, Rani, Kai, Avram ve Lilith ile Mariel'in atası Alzapraz'ın garip kombinasyonu arkadan geliyordu.

"Yaşasın!" Mariel ellerini çırparak "Yaşasın!" dedi. "Uzlaştılar!"

Lilith kendinden emin bir tavırla, "Bunu yapan büyük bir jestti," dedi. "Minnettarlık gösterileri bekliyorum."

Eleonore Ben'e gülümsedi. "Bunu yapan o büyük jest değildi," dedi. "Ben'di. Olduğu gibi ve ona nasıl sahip olabilirim öyle."

Astaroth ağzını açtı ama Calladia, hiç şüphesiz iğrenç bir şey söyleyemeden onu kaburgalarından dirsekledi.

"Peki laneti nasıl bozacağız?" Mariel sordu.

"Büyüyü yapan kişi büyüyü tersine çevirmeli," dedi Eleonore. "Isobel kendi avucunu kesecek, ben de benimkini keseceğim. Sonra el ele tutuşacağız ve o bağlama büyüsünün tersi neyse onu söyleyecek."

Ve işte sorun da buradaydı. Isobel taşın şu anki sahibi değildi ama yine de Eleonore'u Ben'in gücünden kurtarmayı kabul etmek zorundaydı. İşkence altında kabul edecek miydi? Yoksa gerçek bir ölümsüz olarak, Ben gidene ve kristal -ve Eleonore- tekrar onun eline geçene kadar on yıllar boyunca bekleyecek miydi?

Eleonore tekrar Isobel'e baktı... ve cadının gözlerinde okunamayan bir ifadeyle ona baktığını gördü.

OceanofPDF.com

KIRK

ALILITH, ISOBEL'i kamyonndan çok da nazik olmayan bir şekilde çıkarırken, Ben Eleonore'un elini tekrar tuttu ve ona Ne olursa olsun bu işte beraberdik.

Onun yanındayken kendini daha sakin hissediyordu. Merkezlenmiş. Normalde kafasında rüzgârda savrulan yapraklar gibi dolaşan endişeli düşünceler durulmuştu ve durum gergin olsa da, bir ekip olarak çalıştıkları sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Eleonore Isobel'in ağzındaki tıkaçı çıkardı. Cadı kaldırırma birkaç kez tükürerek biriken tükürüğü temizledi. "Merhaba Eleonore," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

Eleonore etkilenmemiş görünüyordu. "Bu sefer büyüü gerçekten kaldıracak mısın yoksa sana işkence etmek zorunda mıyım?"

Isobel yalvaran gözlerini Ben'e çevirdi. "Bana kristali satacağını sanıyordum."

"Yalan söyledim," dedi. "Ben yaşadığım sürece o kristali asla ama asla ele geçiremeyeceksin."

Isobel kaşlarını çatı. "Ama onu özlüyorum," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Ciddi misin?" Themmie sordu. "Kutsal gaslighting gremlinleri."

Ben arkadaşlarına doğru bir sus işareti yaptı. "Biz hallederiz."

Henüz nasıl yapacağından emin değildi ama Eleonore yanında olduğu ve harekete geçme potansiyeli kanıtlandığı için Ben'in kafasında felaketleri düşünmek için daha az yer vardı. Gözlerini kısarak cadıyı inceledi ve onu büyüü kaldırmaya neyin ikna edebileceğini düşündü.

Eleonore'un kendi fikri vardı. Uyluk kılıfından bir bıçak çıkardı ve Ben'in hiç de hazırlıklı olmadığı bir hareketle onu yaladı. "Bıçağım çok uzun zamandır kanın tadına bakmadı," dedi. "Belki de bugün doyasya içeceği gün olur."

Calladia arkalarından, "Ah, hasta," dedi.

Ben de aynı fikirdeydi. Eleonore'dan bunu özel olarak tekrar yapmasını istemesi gerekecekti ki tam anlamıyla takdir edebilsin. Ancak şu anda, aynı sonuçları verecek ve hapis cezasıyla sonuçlanmayacak daha az karmaşık bir yöntem olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Isobel'in gözleri sanki çıkış yollarını hesaplıyormuş gibi fırıl fırıl dönüyordu. "Öldürebileceğin bir sürü insan var bende," dedi umutla. "Artık ölümsüz olduğuma göre, istersen bunu birlikte yapabiliriz."

Eleonore tısladı ve Ben onun omzunu dürttü. "Belki de işkence konuşmasına bir saniye ara vermelisin," diye fısıldadı. "Düşünüyorum."

"Sen benden daha iyisin," diye mırıldandı.

Eleonore her zaman ikisinin arasında aksiyon yıldızı olacaktı, ki bu iyi bir şeydi. Ben bir aksiyon kurt adamı olabileceğini bilmekten memnun olsa da, bu çok fazla baskı yaratıyordu ve doğal modu değildi. Bunun yerine, en iyi yaptığı şeye odaklandı: durum üzerinde fazla düşünmek.

Belki de bunu fazla düşünmesine hiç gerek yoktu.

Isobel'e yalan söylemek daha önce bir kez işe yaramıştı ve ne demişler, "Bozulmadıysa tamir etme." Ancak bu kez, performansı Eleonore'un sergilemesi gerekecekti.

Ben onun kulağına fikrini fısıldadı. Kadın önce yüzünü buruşturdu ama Ben sözünü bitirince başını salladı. "Haklısın," fısıldadı. "Denemeye değer." Gözlerini kapattı. "Tıpkı tiyatro gibi. Tıpkı tiyatro gibi."

Ben onun yalan söylemekten nefret ettiğini biliyordu. Ben de öyle. Ama Eleonore rol yapmakta çok ama çok iyiydi.

Eleonore derin bir nefes aldı. Sonra omuzları çöktü ve tekrar Isobel'e baktı. Ben, Eleonore'un bu kadından tüm kalbiyle nefret ettiğini bilmeseydi, yüzündeki üzgün ifadeyi ikna edici bulurdu. "Ben sana gerçeği söylemem gerektiğini söylüyor," dedi. "İşkence tehditlerimin bazı zamanlar ciddi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Isobel başını salladı. "Eğleniyorduk. Biliyorum."

Scooby çetesinden bazı rahatsız edici itiş kakışlar ve birkaç alçak sesle mırıldanma duyuldu ama Ben onları duymazdan geldi.

Eleonore, "Eğer ileriye dönük bir yol bulacaksak," diye devam etti, "gerçeği söylemek zorundayım. Şaka ya da eğlence yok."

"Şaka ya da eğlence yok," dedi Isobel. "Anlıyorum." Acınacak kadar umutlu görünüyordu; bunun yeniden bir araya gelmeleriyle sonuçlanabileceğine gerçekten inanıyor olmalıydı.

Eleonore başını eğdi. "Benimle birlikte insanları öldürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Bu beni hep rahatsız etmiştir: tüm o şeyleri senin *için* yapmamı istemen. Seninle değil."

"Uh, ne?" Themmie sordu ama Ben'in keskin bakışıyla ağzını kapattı.

"O zamanlar bedenim zayıftı," diye açıkladı Isobel. "Sen her zaman çok güçlüydün."

"Biliyorum. Ama yine de bunun beni nasıl hissettirdiğini anlamıyor musun? Birlikte savaştan bir klanın parçası olmaktan, yanımda kimse olmadan savaşmaya geçtim." Eleonore başını salladı. "Eşit değildik. Ben senin kontrolün altındaydım ve sen *benim yanımda savaşmadın bile*."

Isobel bunu düşünürken sessiz bir an yaşandı. Kolları arkadan bağlı ve siyah saçları birbirine karışmış halde çok zayıf görünüyordu, tamamen değer verdiği ve mantıksızca incittiği kişiye odaklanmıştı. Çocukluk masallarının uyardıklarından farklı türde bir canavardı ve kılıçtan başka bir şeyle yenilmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden mi suikastçi olmaktan nefret ediyordun?" Isobel sonunda sordu. "Seninle birlikte öldürmediğim için mi?"

"Evet, tam da bu yüzden," dedi Eleonore ve Ben gelse onu Oscar'a aday gösterecekti. "Ben'e değer veriyorum çünkü o benim ortağım. Eşitim. Birbirimize güveniyoruz ama sen benim sana güvenmemi imkânsız hale getirdin."

Isobel daha hızlı nefes almaya başlamıştı. Koyu renk gözlerindeki ifade keskindi. "Bana güvenmeyi öğrenebilirsin."

"Büyü yerindeyken olmaz." Eleonore dudağını ısırды. "Biliyorsun," dedi ağır bir duraksamadan sonra, "insanları senin yapmak için onları hapsedmek zorunda değilsin."

arkadaşlar."

Ve kancaya takılı yem de oradaydı.

Ben, *hâlâ arkadaş olabileceğinizi düşünmesini sağlayabilirsin*, diye önerdi. *Ona umut verebilirsin.*

Eleonore onun önerilerini almış ve gerçekle yalanı karıştırarak hayatının performansını sergilemişti. Tacizcisiyle bu şekilde yüzleşmenin ve aralarında hâlâ bir sevgi varmış gibi davranmanın ona neye mal olduğunu hayal bile edemiyordu.

Isobel şaşkın görünüyordu. "Ama kaçmalarını nasıl engelleyeceksiniz?"

Eleonore omuz silkti. "Onlara güvenmek zorundasın." Etraflarında dizilmiş insanları işaret etti. "Bu insanlardan tek birini bile hapsetmedim ve hâlâ beni desteklemek için buradalar. Ben, ben istemeden seni bile kaçırdı."

Isobel'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı Eleonore. "Demek istediğim, hâlâ arkadaş olabiliriz ama bu lanet üzerimdeyken olmaz. Beni özgür bırakmana ihtiyacım var."

Ben ayak parmaklarını ayakkabılarının içine sıkıştırmış, Isobel'e yemi yutması için sessizce yalvarıyordu.

Cadı tereddüt etti, kararsız görünüyordu. "Ama birlikte çok şey atlattık."

Eleonore yatıştırıcı bir sesle, "Ve ben özgür kaldığımda çok daha fazlasını yaşayacaksın," dedi. "Yeni ve ilginç olacak, de öyle değil mi?" Bu nazik sözleri söylerken kesinlikle ciddi olmadığını sadece elini sıkarak belli ediyordu.

Isobel sonsuzluk gibi gelen bir süre durakladı. Ve sonra... "Hâlâ benimle *Star Trek* izleyecek misin?" diye sordu.

Çenesini sıkarken Eleonore'un yanağındaki bir kas titredi. "Tabii ki-"

"Seninle *Uzay Yolu* izleyeceğim," diye araya girdi Lilith, Isobel'i itip kakarak. "Janeway çok seksi, haksız mıyım? Kesinlikle en iyi kaptan."

Isobel orada başka birinin olduğunu unutmuş gibi seğirdi. Omzunun üzerinden iblis kadına baktı. "Janeway çok ateşli," dedi. "Ama Sisko

savaş suçu işlemiştir."

Lilith düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Belki kimin en iyi kaptan olduğuna karar vermek için tekrar bir izleme yapabiliriz. Ya da bunun için düello yapabiliriz - ilk kanı kim akıtırsa o karar verir. *Arkadaşlar* böyle yapar, değil mi?"

Isobel'in yüzünde karmaşık duygular belirdi; aralarında umut ve ihtiyat da vardı. "Artık ölümsüzüm," dedi özellikle kimseye söylemeden. "Muhtemelen düello yapabilirim."

Lilith sırtıttı ve dişlerini sıktı. "Oh, güzel. Ben de bir çıkış noktası arıyordum."

Ben yumruğunun içine öksürdü. Lilith'in eğlenceli bir çıkış fikri muhtemelen Isobel'in hayal ettiği şey olmayacaktı.

"Çok fazla arkadaşın olabilir," dedi Eleonore. "Ama onlara bana davrandığın gibi davranırsan olmaz. İkimizin de yeniden başlayabilmesi için laneti kaldırmaya ne dersin?"

Ben nefesini tuttu, bunun yeterli olmasını umuyordu. Tehditlerin başaramadığını başaracağını umuyordu.

Isobel dudağını ısırды. "Peki... ."

Eleonore bu anons karşısında sallanırken, Ben de yumruğunu sıkıp gökyüzüne doğru ulumak istedi.

Yakınlardan tozlu bir boğaz sesi geldi. Alzapraz topallayarak ilerledi. "Sakıncası yoksa," dedi, "herhangi bir hile yapmaya kalkışırsa diye gözlemlemek istiyorum."

"Alzapraz!" Isobel haykırdı. "Seni o koca kurt adamın arkasında görmedim. Çok uzun zaman oldu."

Alzapraz ona baktı. "Öyle mi?"

Lilith Isobel'in kelepçelerini çözdü ve Ben cadının kaçmaya ya da büyü yapmaya çalışması ihtimaline karşı kendini hazırladı. Ama Isobel sadece bileklerini ovuşturdu ve düşünceli bir ifadeyle Eleonore'a baktı. "Kanlı kurban için bıçağı olan var mı?"

Eleonore kalça kılıfından bir tane çıkarıp . "Al bakalım." Isobel avucuna kesik bir çizgi çizdi, sonra salladı, böylece kan kaldırıma sıçradı. Yara neredeyse anında iyileşti ve yeterince büyük bir daire oluşturmadan önce kesiği üç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

iki kişinin durması için. Çemberin içine adım attı ve Eleonore'a kendisine katılmasını işaret etti.

Eleonore başını kaldırıp Ben'e baktı. "Umarım bu sefer bana elektrik vermeye çalışmaz."

"Alzapraz ona izin vermeyecek," diye söz verdi, sinirden terlemesine rağmen. Başını eğdi ve onu öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum."

Sonra Eleonore çemberin içine girdi. Saçları ani bir rüzgârla savrulmaya başladı. Isobel'in elbisesi ve saçları da dalgalandı, sanki bir kasırga kan sınırının içinde canlanıyormuş gibi.

Isobel bıçağı uzattı ve Eleonore kendi avucundaki kesiğin aynısını yaptı. Sonra Isobel kanlı elini uzattı. Eleonore onu sıkmadan önce tereddüt etti.

Isobel bir dizi karmaşık büyü sözcüğü söylemeye ve serbest eliyle havada rünler çizmeye başladı. O söyledikçe kanlı çemberden ışık yükseliyor, parıldayan mavi, beyaz ve altından bir duvar ikisini gözden gizliyordu. Hareketsiz kalmak neredeyse imkânsızdı ama Alzapraz umursamaz görünüyordu, bu yüzden Ben dişlerini sıktı ve bekledi.

Bir ordunun kılıçlarının şakırdaması gibi bir ses duyuldu ve ardından soğuk elik ve kışın orman kokusu geldi. Işık rüzgârla savrulur gibi uzaklaştı ve hâlâ el ele tutuşan Isobel ve Eleonore'u ortaya çıkardı. Kan yere akmış, kaldırımında siyah, sivri bir iz bırakmıştı.

Eleonore ürperdi ve boştaki eliyle göğsünü tuttu. Ben ileri atıldı ama Alzapraz onu uyaran bir hareket yaptı. "Bekle," dedi.

Bu tam bir işkenceydi. Ben tırnaklarını avuçlarına geçirdi, terliyor ve Eleonore'un iyi olduğunu duyabilecek her şeye dua ediyordu. Sonunda özgürdü.

Isobel Eleonore'un gitmesine izin verdi ve solgun bakışlarla sallanmaya başladı. "Bu kadar mıydı?"
Mariel sordu.

Alzapraz gülümsedi ve başını salladı. "İşte buydu."

Eleonore Ben'le yüzleşmek için döndü ve Ben nefesini tuttu. Alabaster rengi teni sağlıklı kızarmış ve parlıyordu ve sırtışı daha da parlaktı. Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve ellerini çırpı. "Özgürüm!" dedi. "Tanrılar, sonunda özgürüm."

Adam ona doğru hamle yaptı ve kadın onu yarı yolda karşıladı. Kaldırımında kucaklaştılar, kolları birbirlerine sıkıca sarıldı, ağızları bu dünyanın ya da diğerlerinin gördüğü en mükemmel öpüşmede buluşurken bedenleri kaynaştı. Yeni bir şeylere yer açmak için geçmişin korkularını ağlayarak silerken, rahatlamış gözyaşlarının tuzlu ıslaklığındaki sevinçlerini tattı.

Eleonore, Ben hazır olmadan önce geri çekildi. Adam kızın ağzını kovalamaya çalıştı ama kız başını salladı, gözleri parlıyordu. "Bana bir emir ver."

"Beni tekrar öp," dedi.

Kadın yaptı ve adamın midesi bulandı.

Sonra güldü. "O sipariş değil. Bunu zaten yapacağım. Bana garip bir şey yapmamı emret."

Ona hemen şimdi ve burada kendisiyle sevişmesini emretmek istiyordu, ama Eleonore bunu gerçekten kabul edebilirdi ve onu özel bir yerde tamamen kendine saklamayı tercih ederdi. "Eleonore Bettencourt-Devereux," dedi, "sana amuda kalkmanı ve ABC'yi tersten söylemeni emrediyorum."

Ona karşı burnunu kırıştırdı, son derece sevimliydi. "Hiç şansın yok."

Ben bunun üzerine bir çığlık attı ve havayı yumrukladı. Sonra onu tekrar yakaladı, arkadaşları tezahürat yaparken ve gereksiz yorumlar yaparken onu öptü, öptü ve öptü.

Sadece ağızları şiştiğinde ve kayganlaştığında durdu. Alnını onunkine yasladı, aralarındaki küçük boşlukta nefesleri birbirine karıştı. "Başka emir yok," diye fısıldadı. "Sadece bir soru. Eleonore Bettencourt-Devereux, burada, Glimmer Falls'ta benimle kalır mısın? Ortağım ve aşkım olur musun?"

Yakında bir gün ona başka bir soru soracaktı ama bunun için şatafatlı bir tören ve kesinlikle bir pasta gerekiyordu. Düğünler artık Ben Rosewood'un Mümkünse Kaçınılması Gereken Şeyler listesinde değildi.

Eleonore parmaklarını adamın gezdirdi, sonra boynunun dibine yerleştirdi, tırnaklarıyla hafifçe çizdi. "Yapacağım," dedi. "Ve mutlulukla."

OceanofPDF.com

EPİLOG

İki ay sonra

ELEONORE kanepede BEN'in yanına , bacaklarını altına kıvrımış ve başını onun omzuna yaslamıştı. İlk arka bahçelerinde ağırlamışlardı. Yeni dekore ettikleri evlerini göstermek için barbekü yaptılar. Ev artık bir bekârın minimalist, boyaları dökülmüş çalışma odası değil, her ikisini de yansıtan detaylara sahip, parlak renkli ve rahat bir yerdi; pencerelerde bitkiler, yatak odasının duvarında bir kılıç koleksiyonu ve bahçecilikten antik tarihe kadar her konuda kitaplarla dolu raflar.

Eleonore bazen ev yapmakta özgür olduğuna inanamıyordu ama öyleydi. Lanet bozulmuştu ve bir daha asla Ormandaki Cadı hakkında endişelenmesine gerek kalmamıştı. Isobel tamamen gitmemişti ama artık Eleonore üzerinde hiçbir gücü yoktu. Mistik bir şekilde uygulanan bir yasaklama emri onu uzakta tutuyordu ve Eleonore yasal işlem için diğer olasılıkları araştırmak üzere bir avukat tutmuştu.

Eleonore cadının bağırsaklarını çekip çıkarmış ve onlardan bir şapka örmüş müydü? Hayır, ama garip bir şekilde bunu o kadar da umursamıyordu. Şiddet dolu hayatı sona ermişti.

Hayal ettiği gibi bir intikam olmayabilirdi ama Mariel "En iyi intikam iyi yaşamaktır," atasözünü paylaştığında Eleonore hemen anlamıştı. Isobel Eleonore'un zamanını ya da duygularını *hak etmiyordu* ve Eleonore'un hayatını dolduran sevginin arasında bu nefrete yer yoktu.

Bununla birlikte, Isobel'in biraz acı çektiğini öğrenmek sevindiriciydi. Lilith neşeyle Isobel'in yeni "arkadaşı" rolünü üstlenmişti ve her saat başı onu taciz ediyordu. Isobel deliyse, Lilith de Themmie'nin "bıramı tut enerjisi" dediği şeyin iblis eşdeğerini sergiliyordu. İkisi birlikte Uzay Yolu'nun tadını çıkarsalar bile -Lilith gecenin bir yarısı Isobel'i korkutmak için ortaya çıkmadığında ya da onu düellolarda acımasızca dövmediğinde- Elanore'un umurunda olmazdı. Onun daha iyi şeyleri ve daha iyi insanları vardı. -odaklanmak için.

Bu insanlardan bahsetmişken, arkadaşları -Mariel, Oz, Rani, Themmie, Astaroth, Calladia ve Gigi- şu anda bir TV haber spikeri Glimmer Falls'taki son olayları anlatırken çeşitli sarhoşluk ve yemek koması durumlarında odanın etrafına yayılmışlardı.

"Yangın gece ikide başladı. Neyse ki, bir don perisi grubu geç saatlere kadar Le Chapeau Magique'de içki içiyordu ve onların hızlı tepkisi alevler yayılmadan önce Belediye Binasını dondurdurdu." Haber spikerinin yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecan ifadesi vardı - bu, konuyla ilgili söyleyecek daha çok şeyi olduğunun ve bunların ilgi çekici olacağının açık bir işaretiydi. "Ancak periler, sarhoşluktan kaynaklanan coşkularıyla, yarım blok ötede elinde benzin bidonuyla buzla kaplı halde bulunan kundakçı da dahil olmak üzere çevreyi de dondurdular."

"Kimin umurunda?" Themmie alkollü milkshake'ini sallayarak bağırdı. "İyi şeylere geçelim!"

Gigi, Ben'in diğer tarafında oturduğu yerden güldü. "Sadece bekle." Ben'in Noel için ördüğü şapkayı taktı, şapkanın tepesinde pembe bir ponpon vardı.

"Herkesi şoke eden bir şekilde, kundakçının eski belediye başkanı Cynthia Cunnington'dan başkası olmadığı ortaya çıktı. Çözöldükten sonra polis merkezine götüröldü ve burada sarhoş bir halde yangını çıkardığını itiraf etti."

"Oh, kahretsin!" Themmie ayağa fırladı, kanatları çılğınca çırpınırken neredeyse tavana çarpıyordu. "Cynthia mı yaptı?"

"Kesinlikle öyle," dedi Calladia. Sarışın cadı Astaroth'un kucağına gömölmüştü, ikisi Eleonore'un performans parasının bir kısmıyla satın aldığı kadife koltuğu paylaşıyorlardı. Calladia kederli görünüyordu ama fazla değil

üzgün. "Annemin hapse girmesini desteklediğimden değil, ama dürüst olmak gerekirse, bu ona iyi gelebilir."

"Görünüşe göre eski belediye başkanı rakibi Gigi Rosewood'un yemin töreni arifesinde içki içiyormuş," diye devam etti haber spikeri. "Belediye Binası'nın zeminini benzinle ıslatmış, sonra da bir büyüyle yakmış. Ayrıca Glimmer Falls'ta çözülmemiş iki suçu daha itiraf etti: Belediye Başkanı Gigi Rosewood'un kampanya mitinglerine yapılan büyülu saldırılar."

Gigi ağzını kapatarak, "Booooo," diye seslendi.

"Merhaba Kaptan Belli," dedi Mariel. Duvarın dibinde duran Oz'un göğsüne yaslanmıştı ve birkaç margarita cadıyı kırmızı yanaklı ve kıkırdayan biri haline getirmişti. "Bunu başka kim yapabilirdi ki?"

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Rani şarap kadehini kaldırarak. "Bunu onlara aylar önce söyleyebilirdik."

Haber spikeri heyecandan neredeyse hoplayıp zıplıyordu. "Cynthia Cunnington o zamandan beri ayıldı, bir avukat tuttu ve iddiaları reddetti ama olan oldu. Tek soru, eski belediye başkanının işlediği suçlar nedeniyle ne tür bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalabileceği. Ben Artemis Crumpet, Belediye Binası'nın dışındaki doğaçlama buz pateni pistinden canlı bildiriyorum."

Eleonore burnuyla Ben'in omzuna sokuldu. "Hatırlat da bir suç işlemekten önce asla alkol almayayım."

Ona baktı. "Suç işlememeye ne dersin?"

Onu karnından dürttü. "Bunu benim için ağır bir suç işleyen adam söylüyor." Konuklar gelmeden önce Ben'in kanını içerek ve beynini sikerek başlayan ve şimdi birkaç kadeh şarapla tamamlanan bir akşamdan dolayı sersemlemiş ve kızarmıştı. Kendini tok, hafif sersemlemiş ve kanepenin içinde eriyecek kadar mutlu hissediyordu.

"Teşekkürler Artemis," dedi stüdyo sunucusu. "Şimdi bugünün büyük haberine geçiyoruz

-Belediye Başkanı Gigi Rosewood'un göreve başlaması."

"Woohoo!" Gigi kollarını sallayarak margaritasını höpürdetti. Eleonore güldü ve yanağındaki damlaları sildi. Cadılar ve onların temizlik büyüleri için şükürler olsun.

"Şşşşt," dedi Themmie, kendini havada düzeltmeden önce yana doğru yatarak. Eleonore tavandaki vantilatöre baktı, acaba birileri

bir süpürgeyle ondan uzaklaştırdı. "Duymak istiyorum."

Ben'in Eleonore'a anlattığı korkulara rağmen, Gigi'nin Cynthia Cunnington'a küfretmesi anketlerde ona bir destek sağlamış ve seçimi iyi bir farkla kazanmıştı. O sabahki yemin töreni eğlenceliydi, tüm çete parlak pembe tişörtler giymiş ve bayraklar sallamıştı. Gigi ilerleme ve toplum bağları hakkında muhteşem bir konuşma yaparken Ben ve ailesi gözyaşlarına boğulmuştu.

Genel olarak, Glimmer Falls'un geleceği parlak görünüyordu.

Sunucu, "Gigi Rosewood'un Belediye Binası önündeki yemin törenine rekor bir katılım oldu" dedi. "Kasabanın kuruluşundan bu yana herhangi bir belediye başkanının aldığı en yüksek oy oranıyla göreve başladı."

Yayın Gigi'nin konuşmasının bir klibine kesildi ve Eleonore çerçevenin kenarında gözyaşları arasında gülümseyen Ben'i görünce sırtıttı. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yanına yerleşti.

Haber kısa sürdü ve sunucu yerel bir kafenin sendikalaşması hakkında konuşmaya başladığında Eleonore uzaktan kumandaya uzandı. "*Star Trek* izlemek isteyen var mı?" diye sordu.

"Bekle," dedi Ben, kumandayı onun elinden kaparak. "Yerel sanat ortamıyla ilgili ilginç bir bölüm olduğunu duydum."

Eleonore dimdik oturdu. "Bekle, bu gece mi?"

Mariel ve Oz merakla ona baktılar. "Bu gece ne var?" Mariel sordu.

Eleonore bir elini kalbinin heyecanlı bir ritimle çarptığı göğsüne bastırdı. "Son gösterimde bir muhabir vardı. Benimle röportaj yaptılar."

"Hasta!" Gigi kanepede zıplayarak konuştu. "Kahretsin, bu haber bültenini kaydetmeliydik."

"Zaten üzerinde çalışıyorum," dedi Ben. "Herkes için DVD hazırlayacağım."

"DVD MI?" Themmie dehşete düşmüş bir sesle sordu. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Grubun geri kalanı onu görmezden geldi, eğildi ve ekranı merakla izledi.

"-Son olarak, sanat muhabirimiz Cornelius Crabapple, yerel tiyatro fenomeni Eleonore Bettencourt-Devereux ile özel bir röportaj gerçekleştirdi."

Ekran Eleonore'un faunun karşısında oturduğu görüntüye geçti. Cornelius hem *Glimmer Falls Gazetesi*'nde hem de yerel haber kanalında çalışıyordu ve Ben'i saymazsak Eleonore'un en düzenli izleyicisiydi.

"Eleonore," dedi faun, "geçen gün iyi haberler aldığını duydum. Paylaşmak ister misin?"

Eleonore'un yanakları sıcacıktı. Ben dışında kimseye bundan bahsetmemişti ve arkadaşlarının tepkilerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Artık sadece Ben'in değil, *onun* da arkadaşları olmaları ne kadar şaşırtıcıydı. Onlara ve her şeye sarıldı. Altı yüz yıl sonra nihayet yeniden bir klanın üyesiydi.

Eleonore on TV, "Seattle'ın önde gelen deneysel tiyatro topluluğu Wacky Warlocks ile sınırlı bir sanatçı misafirliğini duyurmaktan gurur duyuyorum" dedi. "Ayrıca, sonunda New York'a getirme umuduyla gösteriyi genişletmek için bir yapımcıyla birlikte çalışıyorum."

Oda bir gürültü kakofonisi içinde patladı. "Neeeee?"

"Tebrikler!" "Sürtük, bu

harika!" "Hecate, çok

heyecanlıyım!"

"Ünlü olduğunda bizi hatırla, lütfen." "İmza istiyorum!"

Eleonore, ünlemler birbirinin üzerine binerken güldü. "New York'a daha çok var, tabii gerçekleşirse," diyerek beklentileri yumuşatmak istedi. "Bu sadece daha büyük bir sahneye taşımak için ilk adım."

Oyunculuğu seviyordu. Her hafta yeni bir şey keşfediyordu - yeni bir duygu, yeni bir dans hareketi, kendi sözlerine yeni bir nüans. Hatta Aqua'nın "Barbie Girl" şarkısının yeni yorumlarını. Oyun yaşayan, nefes alan, korkunç derecede kanlı bir şeydi ve o çok gururluydu.

Ben'i dürttü. "Bana bir gösteri yapmamı emrettiğin için teşekkürler," dedi.

Gigi Ben'in omzuna hafifçe vurdu. "Evet, Eleonore'la olanlar hakkında tamamen yalan söylediğin ve sonra paniğe kapılıp yanlışlıkla bir tiyatro fenomeni yarattığın için teşekkürler."

Herkes gülerken Ben uygun bir Şekilde utanmış görünüyordu. "Bir Şey değil. Her zaman bu kadar endişeli ve beceriksiz olmaya çalışacağım."

"sonuçlar varken," dedi Gigi, "kim Őikayet edebilir ki?"

Eleonore, Ben'in yanağını tekrar gagalayarak, "Ben değil," diye fısıldadı. "Sen mkemmelsin."

"Mükemmel değil," diye fısıldadı. "Bu sabah Gigi Rosewood kampanya tiŐrtm bulamadığım için neredeyse panik atak geçiriyordum, hatırlıyor musun?"

BulamamıŐtı nk Eleonore nceki bir seviŐme seansı sırasında onu yatak baŐlıĐının arkasına atmıştı. Oops. Onu bulmuş ve kurt bir battaniye drmyle yatıŐtırmıŐ, kucaağına oturmuş ve tekrar derin nefes almaya baŐlayana kadar kundaklanmıŐ formuna sarılmıŐtı. "Ben sana mükemmel olduğunu söylersem sen de mkemmelsin," dedi. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Gözlüklerinin arkasından gözleri kırıştı. Parmağıyla kızın burnuna dokundu. "Ben de seni olduğun gibi seviyorum."

Her zaman endişeli ve aşırı çalışmaya eğilimli olurdu ve dolunayda ulumayı ve kendini tırmalamayı asla sevmeyebilirdi. Kadın her zaman düŐüncesiz ve fazla gerçekçi olacaktı ve tıslamayı ya da yaramaz mutfak eşyalarını tehdit etmeyi asla bırakmayacaktı. Ama pürüzlü yanları birbirine uyuyordu ve bir insan daha ne isteyebilirdi ki? Eleonore artık lanete bağlı değildi. Tek bir yerde ve tek bir zamanda yeterince uzun süre kalarak tüm keyfini çıkarabilir ve Ben'in yanında mutlu ve dağınık bir Şekilde yaşlanabilirdi.

"Kadeh kaldıralım!" Calladia margaritasını kaldırarak duyurdu. Astaroth da elindeki kırmızı Şarap kadehiyle bu harekete eşlik etti. "Glimmer Falls'un yeni belediye başkanı Gigi Rosewood'a."

"Eleonore'a," dedi Gigi, "bu Şehrin gördüğü en heyecan verici ve sıra dışı tiyatro sanatçısına."

"Scooby çetesine," dedi Eleonore kadehini kaldırarak, "tanıma Őansına eriŐtiĐim en iyi, en destekleyici, en tuhaf insan grubu oldukları için."

"Ben de kadeh kaldıracağım," dedi Oz. Mariel'e doğru gülümsedi.

"AŞka." "AŞka," diye yineledi Ben. "Tüm tuhaf ve harika yönleriyle."

"Aşka!" diye bağırdı grup hep bir ağızdan.
Eleonore buna içebilirdi.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Üç kitap! Bu nasıl mümkün olabilir?

Her zaman olduğu gibi, menajerim Jessica Watterson'a minnettarım: en büyük destekçim olduğun için teşekkür ederim. Olağanüstü editör Cindy Hwang'a coşkusu ve mükemmel geri bildirimi için teşekkür ederim. Tüm minnettarlığım Penguin Random House ekibinin geri kalanına: Jessica Mangicaro, Stephanie Felty, Angela Kim, Elizabeth Vinson, Stacy Edwards, Shana Jones, Tawanna Sullivan, Daniel Brout, Sierra Machado ve Berkley'de bu kitabın basılmasında emeği geçen herkese. İngiltere baskısı için harika Áine Feeney, Javerya Iqbal ve Jenna Petts'e ve Gollancz ekibinin geri kalanına teşekkür ederim.

Bu serinin kapakları muhteşem - ABD versiyonu için illüstratör Jess Miller ve sanat yönetmeni Katie Anderson'a, İngiltere versiyonu için illüstratör Dawn Cooper ve kıdemli tasarımcı Jessica Hart'a minnettarım. Parkın dışına taştınız ve kelimelerim bu kadar güzel paketlenildiği için çok şanslı yazarım.

Bu seriyi destekleyen kitapçılara ve kütüphanecilere çok teşekkür ederim. Özellikle Village Books'a destekleri ve ön sipariş kampanyalarını koordine ettikleri için minnettarım. (Ayrıca harika bir lansman partisi ve lezzetli kurabiyeler için de!)

Beta okuması için Celia Winter'a teşekkür ederim. Görüşleriniz her zaman inanılmaz ve bu kitap geri bildirimlerinizden sonra çok daha iyi oldu. Berkletes, Words Are Hard ekibi ve SDLA Sisters'a da bu uzun ve çoğu zaman stresli yazma yolculuğunda cesaretlendirici oldukları için teşekkür ederim.

Yıllar boyunca bana destek olan diğer iki topluluk olan Wicked Wallflowers Coven ve Reylos'a da teşekkür ederim.

Tiyatroya olan sevgim uzun süredir devam ediyor ve bu sevgiyi besleyen ve böylece Eleonore'un şüpheli dramatik seçimlerine olanak sağlayan herkese minnettarım; Bayan Buster'a ve Thespian Troupe 879'a, Musical Theatre Southwest'e ve Bellingham Theatre Guild'e özel olarak teşekkür ediyorum.

Harika bir ailem var. Anne ve babama coşkulu destekleri ve beni bu yaşta *Uzay Yolu* ile tanıştırdıkları için, Steve, Mahina ve çocuklara bitmek tükenmek bilmeyen sevgi kaynakları ve ilginç sohbetleri için, Cory ve Laura'ya Kanada ile ilgili rastgele mesajlarıma cevap verdikleri için, Sandy'ye İspanyolca konusunda bana yardımcı oldukları için ve ailenin geri kalanına da böylesine komik, bilgilendirici ve yaratıcı insanlar oldukları için teşekkür ederim.

Sadece ailem konusunda değil, arkadaşlarım konusunda da şanslıyım. Blaise'e belediye başkanlığı seçimleri konusunda bana danışmanlık yaptığı ve böylece siyasi alt hikayeye ince bir meşruiyet cilası kazandırdığı için teşekkür ederim (tüm hatalar, abartılar ve 69 şakaları tamamen bana aittir). Jon ve Bronwyn'e yıllar boyunca yaptıkları güzel sohbetler için teşekkürler; umarım sen, Rupert ve Wesley Glimmer Falls'taki yemekten keyif almışsınızdır. Bana bitkileri öğrettiği için Brittany'ye, örgü danışmanlarım oldukları için Jeeno ve Celia'ya ve lise tiyatrosunda yaşadığımız tüm eğlence için Amy ve Caitlin'e teşekkürler. Sarah Tarkoff'a çok teşekkür ederim; zeki ve yeteneklisiniz ve sizinle yaratıcı bir işbirliği yaptığım için şanslıyım. Ve Fancy Drunk Lady Kitap Kulübü'ne - on yıl olduğuna inanabiliyor musunuz? Tüm yemekler, kahkahalar ve mükemmel kitap sohbetleri için teşekkürler. Burada sayamayacağım kadar çok insana minnettarım, bu yüzden hayatımı böylesine yaratıcılık ve mutlulukla dolduran herkese tüm sevgilerimi gönderiyorum.

Son olarak, bir Glimmer Falls kitabı alan her okuyucuya teşekkür ederim. Umarım bu sayfalarda neşe bulmuşsunuzdur.

Sarah Hawley'in yeni fantastik serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin...

YERYÜZÜNÜN HİZMETKARI

OceanofPDF.com

TKIŞ GÜNEŞİ soğuk, ıslak ve ağır bir korkuyla doğdu.

Pencerenin dışını kaplayan buzlu desenlerin üzerinde parmağımı gezdirerek şafak öncesi karanlığa baktım. Ahşap çerçevenin yaşla birlikte eğrildiği boşluktan bir kış esintisi süzülüyordu. Rüzgâr dışarıda dalgalanırken, buz gibi yağmur damlaları cama çarpıyordu.

Alnıma bir damla daha soğuk su sıçradı. Önce irkildim, sonra kaşlarımı çatarak çatıya baktım. Bu sızıntı yeniydi - gece boyunca yatağımın tam üzerinde oluşan sızıntıyla zaten tatsız bir şekilde uyanmıştım - ve hayatımdaki yanlış giden her şeyin bir işaretiydi. Sazları değiştirmek için uzun süre param olmayacaktı, o yüzden bir kova kaptım ve sızıntının altına koydum. Yakında su için kuyuya gitmeme gerek kalmayacaktı.

Doğrulduğumda pencereden gelen bir parıltı gözüme çarptı. Uzakta, altın bir peri ışığı karanlığın içinde titriyordu. Yolu düzensizdi, eğri cam yüzünden daha da düzensizleşmişti. Hareketini izlerken göğsüm endişeyle gerildi.

Kış gündönümü sadece yılın en kısa günü değildi; aynı zamanda Fae'lerin insanlardan bir şeyi daha aldığı gündü. Hiçbir ödül getirmeyen bir inanç, umursamaz kulaklarla buluşan dualar, bu hayal kırıklığı yaratan gerçekliğe dönüşen efsanevi bir tarih... Perilere umutlarımızı verdik, peki ya ne için? Sessizlik ve hiçbir yere götürmeyen uzak ışıklar.

Ve şimdi de Fae -ya da en azından bizim onlara olan saf inancımız- dört genç kadının hayatını çalacaktı.

"Bunların hiçbirini hak etmiyorsun," diye fısıldadım sürüklenen küreyi izlerken.

Annem bu küfürlü sözler için beni azarlardı. "Sadece en şanslı ve en değerli insanlar Fae'lere katılmak için seçilir," demişti bana on beş yıl önce saçımdaki düğümleri tahta bir çubukla çözerken.

Tarak. Yine bir kış gündönümü sabahıydı -bunun gibi bir kurban yılıydı- ve ben sekiz yaşına yeni girmiştim. "Bu kadınlar diğer tüm ölümlülerden üstün tutulur ve hayatlarının geri kalanını Mistei'de, perilerin yer altındaki krallığında ihtişam içinde yaşarlar."

Bana bu hikayeyi her anlattığında sesinde bir özlem vardı. Reşit olduğunda gündönümü ayini sırasında Fae'ler için seçilmemişti. Hayat onu farklı bir kadere itmişti ve sonuç olarak ben oradaydım: babam çoktan gitmiş ve yağmur çatıdan kulübemizin toprak zeminine damlarken, onun aynı derecede yıpranmış kucağında tuttuğu yırtık pırtık bir çocuk. Yine de masalları bana aktarmıştı, sanki onları dinleyerek belki bir gün hayatın ondan esirgediği nimetlere sahip olabilirmişim gibi.

Artık kutsamalara inanmıyordum.

Kovaya bir damla daha düştü. Uzaktaki Will-o'-the-wisp'e kaba bir el hareketi yaptım, sonra ona sırtımı döndüm ve gün için hazırlıklarına başladım.

Lavaboda hâlâ önceki geceden kalan su vardı. Suyu yüzüme sıçrattım ve soğğun şokuyla nefes nefese kaldım. Sonra dişlerimi fırçaladım ve geceliğimi bol bir gömlek ve pantolonla değiştirdim. O gün yoğun bir gün olacaktı - bu sadece bir kurban yılı değil, aynı zamanda ilk kez seçileceğim bir gündü - ve en sevdiğim sabah ritüelimi kaçırmak istemiyordum.

Tek odalı kulübe karanlıktı ama düzenini ezbere biliyordum. Oturma alanı olarak kullanılan küçük masanın ve iki uyumsuz sandalyenin etrafından dolaşarak ocağın yanındaki yara bere içindeki ahşap masaya doğru ilerledim. Başımın üzerinde birkaç solmuş soğanla birlikte ot demetleri asılıydı. En son birlikte yürüyüşe çıktığımızda Anya bana biraz peynir vermişti, ben de bir parça kesip ağzıma attıktan sonra pelerinimi kaptığım gibi dışarı çıktım.

Yağmur neyse ki durmuştu ama yosunlu zemin kaygandı ve geceden kalma donla kaplanmıştı. Kar yakında yağacaktı, ama hâlâ kışın ilk ayındaydık, pırıltılı sabahları ve buzyağmurları vardı. Kulübenin köşesini döndüğümde rüzgâr dağınık saç örgümü yakaladı ve kahverengi bukleleri koparmaya çalıştı.

Gökyüzü doğuya doğru morarıyor, gecenin karanlığı uzaklaşıyordu. Tumbledown'ın ahşap ve taş binaları ve sazdan çatıları

Çarpık dişler gibi aydınlanan gökyüzüne karşı ve kasaba uyandıkça bacalardan dumanlar yükselmeye başladı.

Yine de amacım kasaba değildi. Sabahlarım bataklığa adanmıştı.

Enterra, alt kısmı daha uzun ve geniş olan bir kum saati gibi kavisliydi ve bataklık, tokası Tumbledown bir kadın kemeri gibi ülkeyi sarıyordu. Kulübemin hemen kuzeyindeki çalılık arazi, alçak toprak ve bitki tepecikleriyle bezeli geniş, cam gibi ıslak bir alana dönüşüyordu. Yoğun sis, arazinin peri bölgesine dönüştüğü uzak tarafı gizleyerek yayılıyordu. Düzinelerce cadı bu sisin içinde sürükleniyor, şafak yaklaştıkça yüzen küreler soluyordu.

Işıkların birer birer kararmasını ve sönmesini izledim ve süregelen endişemin yanına tanıdık bir hüznün yerleşti. Gündönümü sabahlarında annemin varlığını özellikle yakın hissederdim. Onun Fae'lerin gözdelerinden biri olabileceğine olan inancı hiç sarsılmamıştı. Güya Fae'ler eskiden ticaret yapmak, eğlenmek ya da insanların üzerine bereket yağdırmak için bataklık boyunca seyahat ederlerdi ve bazen de hoşlandıkları kişileri kaçırdılar ama artık geceleri sulak arazide süzülen ürkütücü ışıklar var olduklarına dair tek işaretti.

Fae'leri sevmek anneme hiç keyif vermemişti. Yine de on sekiz ay önce ateşler içinde ve acılar içinde öldüğünde, son sözleri onlar için olmuştu: "Belki şimdi beni kurtarırlar."

Elbette yapmadılar.

Ciğerlerimi şafak öncesi buz gibi havayla doldurdum, acımın birkaç saat beklemesini diledim. Sabah çok güzeldi ve bulunacak hazineler vardı. Doğu gökyüzünü pembe bir renk kapladığında, son altın sarısı da kayboldu ve ben de ağımı içi boş bir kütükten alıp bataklığa doğru yol aldım.

Çoğu insan buraya gelmeye korkardı. Kaybolmak ve boğulmak kolaydı; su havuzları arasındaki zemin aldatıcıdır ve çoğu zaman katı toprak gibi görünen şey aslında bir yolcuyu emmek için bekleyen bir çamur çukuruydu. Dünyanın bataklıklarında ve ıslak yerlerinde gizlenen ve yanlış adım atanların etini parçalamaya hevesli Knuckers ve diğer Nasties efsaneleri de vardı.

Yine de tüm hayatımı bataklığın kenarında geçirmiştım ve hiçbir zaman yanlış adım atmamıştım - ne de suyun altında ejderhalara dair bir kanıt görmüştüm. Kendimi bildim bileli bataklık benim sığınağım olmuştı; yalnız ve özgür olabileceğim bir yer.

Bir su birikintisi daha fazla ilerlememi engelleyene kadar tanıdık kıvrımlı yollardan gittim. Sonra soluk kış otlarının üzerine oturdum, ayaklarım bir havuzun kenarını gizleyen yoncadan birkaç santim uzaktaydı ve ağımlı suya daldırdım.

Annem bu tuhaf alışkanlığıma "balık avlamak" adını vermişti, ancak ben özel olarak "koleksiyonculuk" olarak düşünüyordum. Annemin hikayeleri insanlar ve Fae'ler arasındaki sınıra olan ilgimi ateşlemişti ve bataklığın sırları o kadar cazip gelmişti ki uzun ahşap bir sıraya ağ takmış, dibinde ne olduğunu görmeye karar vermiştim.

Anlaşıldığı üzere, çamur ve alüvyonun içinde pek çok mucize saklıydı. Pürüzsüz atlama taşları, oyulmuş tılsımlar, hatta cesaretlerini ve birbirlerine olan bağlılıklarını kanıtlamak için hain yollara göğüs geren aşıklar tarafından atılan madeni paralar. Fae'nin birlikteliklerini kutsamasını umarak bakırlar üzerinde dilek tuttular. Fae'lerin umurunda değildi ama ben onları kesinlikle kutsadım. Daha önce peri eserleri olduğunu düşündüğüm şeyler bile bulmuştım - yönlü cam parçaları ya da parlak metalden garip kıvrımlar. Parmaklarımı nesnelerin üzerinde gezdirir, uzak geçmişte bunları kimin yapmış olabileceğini ve amaçlarının ne olduğunu düşünürdüm. Birkaç saatliğine de olsa, annemin anlattığı hikâyelerdeki mucizenin tekrar içime işlemesine izin verirdim.

Ağıma bir şey takıldı ve onu çekip kurtarıırken homurdandım. Çamurla birlikte ortaya çıkan nesne kahverengi ve şekilsizdi. "Lütfen iğrenç bir şey olmasın," dedim içimden, çamuru çimlerin üzerine atarken. Aşağıda saklı olan tek şey eserler değildi; ara sıra kemikler de vardı ve bataklığın derinliklerindeki kalın, kötü kokulu bir havuzda, bir keresinde hâlâ deriyle kaplı buruşuk bir el bulmuştım.

Bataklık aldığıında, açgözlüydü.

Sümüksü çamuru sildim. Neyse ki bir kemik değil. Sadece bir taş. Bir sıçramayla geri attım ve daha fazlasını aradım.

O gün beni nelerin beklediğini düşünmemeye çalışıyordum ama o kesik elin anısı gündönümü hakkında endişelenmeme neden oluyordu

Yine fedakârlık. Seçilme ihtimalim çok düşüktü ama bu yıl seçilebilecek tek kişi ben değildim; en iyi arkadaşım Anya da seçilebilecekti ve dünyada sahip olduğum tek şey oydu. Sözüm ona, seçilmiş kadınları Mistei'ye sihirli değnekler götürecekti ama ben buna inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Muhtemelen bir insan kemiği bulduğum ilk sabah.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefesime odaklandım. "Burası benim yerim," dedim usulca. Fae'ler her şeyi kirletemezdi ve ayine daha saatler vardı.

Yükselen güneş manzaraya pembe altın rengi bir ışık yaydı ve sis dağılmaya başladı. Sudan bir taş daha çıkardım ve geri attım. Tek bir bakır buldum ve cebime koymadan önce pelerinine silerek kuruladım. Ağım kalın, sümüksü çamurdan başka bir şey çıkarmadı - zaten lekeli olan kıyafetlerimin üzerine sıçradı - bu yüzden farklı bir noktaya geçtim ve tekrar denedim. Bu sefer işaret parmağım büyüklüğünde, yüzü kaygısız bir gülümsemeyle oyulmuş tahta bir bebek buldum. Onun bir Underfae olduğunu gösteren minik boynuzları vardı, Mistei'yi yöneten Soylu Fae'lerden daha düşük statülü bir peri türü.

"Şu haline bak," diye fısıldadım, avucumdaki heykelcik beni büyülemişti. Bu en çok sevdiğim türden bir hazineydi - beni meraklandıran ve hayal ettiren türden. Kime aitti ve nasıl kaybolmuştu? Muhtemelen köyden maceraperest bir çocuk tarafından kazara düşürülmüştü, benim gibi tehlikeli yollarda cesaretlerini test etmeye karar veren türden.

Ama belki de... belki de onun yerine bir Fae çocuğu burada yürümüştü. Belki de bu bebek bin yaşındaydı, iki türün özgürce karıştığı ve bataklıktaki yolların temiz ve iyi yürünmüş olduğu bir zamanın iyi korunmuş bir kalıntısıydı.

Burada olmasının daha trajik nedenleri hakkında spekülasyon yapmaya başlamadan önce bebeği cebime soktum. Bu zaten çoğu sabahtan daha verimli bir sabahtı ve toplama gezimi muzaffer bir notla bitirmeyi düşündüm. Ancak alçak güneş suda parıldıyordu ve dünya nadir görülen bir şekilde özgür ve boş hissediyordu, bu yüzden direği suya geri kaydırdım. Bir deneme daha yaptıktan sonra toparlanıp beni bekleyen endişelerime ve sorumluluklarıma geri dönecektim.

Ağım göletin dibindeki kalın çamurda dirençle karşılaştı. Ağı çektiğimde önemli bir şey yakaladığımı anladım. İlk başta bir taş olduğunu düşündüm ama ağ sudan çıktığında içinde o güne kadar gördüğüm en güzel hançer vardı.

Nefesim kesildi, elimi ağzıma bastırdım. Çelik bıçak ve telle sarılmış kabza şafak ışığında parlıyordu ve kabzası büyük, kızıl bir mücevherle kaplanmıştı. Parlaklığı doğal değildi: silaha çamur yapışmamıştı ve bıçakta en ufak bir pas izi yoktu.

Ağdan çekerken kalbim küt küt atıyordu. Ağırdu ama kabzası elime tam oturuyordu. Zengin bir kadına, hatta bir periye mi aitti? Çift kenarlı bıçak fena halde keskindi ve muhafazasındaki parşömen işi antik ve gizemli görünüyordu. Kabzayı kaplayan kan kırmızısı taş ise hepsinden daha tuhaftı. Hayatımda çok fazla mücevher görmemiştim ama gördüklerimin birkaçı yıldız parlaklığında ve fasetalıydı. Bu mükemmel derecede pürüzsüz bir yarım daireydi ve donuk küre ışığı yansıtmak yerine emiyor gibiydi.

Birinin onu bulduğumu görmesinden korkarak omzumun üzerinden baktım ama hâlâ yalnızdım.

Bu hançer bir servet ederdi. Gerçek bir servet, sadece pazarda turba ve bataklık ıvır zıvırı satarak kazandığım yetersiz paralar değil. Hayatımı değıştirecek miktarda bir para olurdu.

Bir an için zengin ve özgür olduğum bir geleceği hayal etmeme izin verdim. Tumbledown'dan ve onun dar görüşlü yargılarından ayrılabilir, otçu kadının vahşî kızı olarak tanınmadığım yeni bir yer bulabilirdim. Artık akan bir çatı, karnımın açlıkla yankılandığı geceler olmayacaktı. Annem gibi yoksul ve yalnız ölene kadar hayatımın her gün aynı şekilde devam edeceğini hayal ederek umutsuzluğa kapılmayacaktım. Bir tüccar olabilir, Enterra ile diğer ülkeler arasında baharat ve el sanatları taşıyabilir, başka efsanelerin ve başka yaşam biçimlerinin hikâyelerini anlatan eserleri elime alıp inceleyebilirdim. Belki bir gün o yerleri ziyaret bile edebilirdim: Batı dağlarını aşp buzlu Grimveld'e ve ormanlık Lindwic'e, oradan da henüz isimlerini bilmediğim diğer ülkelere gidebilirdim.

Anya da benimle gelebilirdi; geleceğini garantiye almak için evlenmek zorunda kalmazdı. Resim dersleri alabilir, hatta belki küçüklüğünden beri istediği gibi el yazmalarını tezhipleyebilirdi. Yeni insanlar olabilirdik, kendimizden başka kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmadan.

Yine de hayaller havadan başka bir şey değildi ve gerçek değişim umuttan daha fazlasını gerektiriyordu. Yine de hançeri pelerininin kıvrımlarına sararken ellerim titredi.

Kısa bir süre sonra kıyıya döndüm, başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Kulübem bataklığın kenarındaki sisin içinden yükseliyor, bodur taş duvarları ve biçimsiz yapısıyla bir kayayı andırıyordu. Annemle babam buraya ilk yerleştiklerinde bu kaba evi birlikte elleriyle inşa etmişlerdi. Güzel değildi ama yirmi yılı aşkın bir süredir ayakta duruyordu. Yetersiz gelir kaynağım olan torf tuğlası yığınları duvara yaslanmış, bir dahaki sefere kasabaya dolu bir el arabası götürebileceğim zamanı bekliyordu.

Seçeneklerimi düşünerek durakladım. Bu hançer o kadar pahalıydı ki başka birinin görmesi riskini göze alamazdım. Onu çabucak satmam gerekiyordu ve turist kalabalığının olduğu gündönümü festivali mükemmel bir zamandı.

Gömleğimin altından uzun bir şerit yırttım ve bıçağı sıkıca sardım. Sonra hançeri pantolonumun kemerinin içine kaydurdum ve örgümü sabitleyen ince deri bağla kalçama bağladım. Buklelerim her zamanki gibi vahşi bir şekilde serbest kaldı.

Pazarda satmak istediğim başka şeyler de vardı, bu yüzden gizli saklanma yerime doğru yürüdüm: kayalık bir çıkıntıda küçük bir mağara. Girişi o kadar kısaydı ki sürünerek geçmek zorunda kaldım. İçeri girdiğimde, alan ayakta duracak kadar uzun ve birkaç vücut uzunluğu genişliğindeydi.

Müsait olan her yüzey hazineyle kaplıydı. Elbette altın ya da mücevher değil; bulsaydım hemen satardım. Buradaki nesneler daha sıradan şeylerdi: basit taş aletler, işe yaramaz ev eşyaları, alışılmadık renkte taşlardan oluşan bir koleksiyon. Her bir eşya bataklıktan toplanmıştı ve her biri benim için değerliydi. İlk bulduklarımdan biri olan ahşap bir fincan vardı. Paslı bir çivi. Bir parça gül kuvarsı.

Her nesne bir hikaye anlatıyordu: onu bulduğum sabahın, bilinmeyen geçmişin insanların ya da hayvanlarının, bataklığın ve benim hikayem.

Heykelciği hırpalanmış metal bir bardağın yanına koydum, sonra pazarda satılacak şeylerin bulunduğu köşeye geçtim. Sepetimde son avımdan kalan bir tavşan postu ve bir gün önce topladığım peri meyveleri vardı. Çakıllı mavi küreler, ya acılığına aşına olmayan ziyaretçi bir kadından ya da tepedeki şarapçıdan halüsinatif peri şarabına dönüştürecek iyi bir fiyat getirecekti. Sepeti aldım, sonra girişe doğru yöneldim.

Gitmek için çömeldiğimde, sağ uyluğumda keskin bir acı hissettim. Bir çığlık attım. "Lanet olsun!"

Hançer bağları kesmiş olmalıydı. Pantolonumu aceleyle çıkardım, açıkta kalan derim tüylerle kaplandı, sonra hançeri çözdüm ve kesiği inceledim. Neyse ki yüzeyseldi: kanıyordu ama çabuk iyileşecek bir kesikti.

Bıçağın kenarı temizdi.

Kaşlarımı çatarak daha yakından inceledim. Bıçağın üzerinde kan izi olması gerekmez miydi? Bunun yerine, ay gibi parlak ve gümüş renginde parlıyordu. Kenarını başparmağımda hafifçe test ettim, deriyi hemen kestiğinde nefesim kesildi. Kanım hançerin kenarı boyunca kaydı. Sonra, sanki mistik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, kenardan *yukarı*, bıçağın ortasındaki dar bir oluğa doğru aktı. Yağmurun toprağa batması gibi o oluğa battı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kesinlikle doğru görmemiştim. Kanımın öylece yok olmasına imkan yoktu.

Başparmağıma derin olmayan bir kesik daha açtım ve acısından irkildim. Kan yine kenardan yukarı doğru süründü ve kaybolmadan önce oluğun içinde birikti.

Fae büyüsü. Öyle olmalı. Bu dünyada başka ne bunu yapabilirdi ki? Titredim.

Kendimi kesmek aptalcaydı ama bıçak temiz görünüyordu ve yaralar çoktan pıhtılaşmaya başlamıştı ve her ihtimale karşı burada her zaman birkaç parça bandaj bulundururdum. Kendimi sardım, sonra hançeri de kaba beyaz kumaşa sardım, olması gerekenden çok daha fazla katman ekledim.

gerekli. Tekrar bacağıma bağlamadan önce tereddüt ettim. İnanılmaz derecede keskin ve potansiyel olarak büyülu olabilirdi ama bu kadar değerli bir hançeri zavallı köyümde göstermek, onu derime bağı tutmaktan daha tehlikeli olurdu.

Biraz acı bana getireceklerine değerdı zaten. Para, imkanlar... bir gelecek.

Sepetimle kasabaya vardığımda **TUMBLEDOWN** tamamen uyanıktı. Bacalardan dumanlar tütüyor, kadınlar kapı eşiklerini süpürüyor ya da evlerin arasındaki çitlere kümelenip dedikodu yapıyor, çocuklar birbirlerine gündönümü kutsamaları haykırarak koşuşturuyordu. Sütçünün arabası kaldırım taşlarının üzerinde tıkırdıyordu ve biri oluklara attığı bir kova çamurla beni kıl payı kaçırdı.

Tapınağın yanındaki sokak pazarı ülkenin dört bir yanından gelen ziyaretçilerle doluydu; bize ve köhne taş ve ahşap evlerimize bir hayvanat bahçesine bakar gibi bakan kadın ve erkekler. Tumbledown, Fae bölgesine en yakın köy olmasıyla ünlüydü, bu yüzden ziyaretçiler fakir olduğumuzu fark ettiklerinde hep şaşırılmış görünürlardı. Şaşkınlıklarını eğlendirici bulurdum. Fae'lerin asla ayak basmadığı geçit vermez bir bataklığın yanında, sefil derecede ıslak bir kuzey ikliminde yaşıyorduk. Neden zengin olalım ki? Yine de peri festivallerimize akın eden turistler kasabamızın ekonomisinin büyük kısmını oluştıuruyordu, bu yüzden istedikleri kadar aval aval bakmalarına izin veriyorduk.

İlk yarım saat içinde meyveleri satmayı başardım. Ziyarete gelen hanımlar, perileri görmenize yardımcı olduğu söylenen bu şey için çılgına döndüler. Bu gece, Tumbledown sakinlerinin bu ışıkları her gece gördüğünü fark etmeden, meyvenin görevini yerine getirdiğine ikna olmuş bir şekilde bataklığın karşıındaki cinlere hayretle bakıyorlardı.

Tavşan postunu satmak daha zordu. Sadece o sabah geç saatlerde bir alıcı buldum ve yiyecek almam gerekmeseydi kabul etmeyeceğim bir fiyata. *Açlık, bir insanın standartlarını düşürmenin en etkili yoludur,*

Annem bir keresinde, hâlâ şaka yapabilecek enerjiye sahip olduğu zamanlarda bir espri yapmıştı.

Umarım standartlarımın daha uzun süre düşük kalması gerekmez. Hançeri satın alabilecek kadar varlıklı görünen bir alıcı için gözümü dört açtım ama bu satışın dikkatle yapılması gerekiyordu. Elimde bu kadar iyi bir silah olduğunu gören pek çok insan beni hırsızlıkla suçlayabilirdi.

Kalabalık, gündönümü kutlamalarının resmi başlangıcı olan öğle vakti gerçekleşecek seçim için heyecan ve endişeyle uğulduyordu. Yanından geçtiğim en yoksul kadınlar bile bayram şerefine kıyafetlerini yıkamak ve ütölemek için zaman ayırmıştı. Kirle kaplanmış giysilerime bir göz attım. Daha güzel bir şeyler giymeliydim ama ne önemi vardı ki? Seçimden sonra eve gidebilir ve o geceki ana törenden önce tek düzgün elbisemi giyebilirdim.

"Kenna!"

Tanıdık sese sııttım ve Anya'nın gamzeleri parlayarak bana doğru koştuğunu görmek için döndüm. Kollarını uzatmaya başladı, sonra birkaç adım ötede durdu ve çamurlu kıyafetlerime baktı.

"Kucaklaşmaya gerek yok," dedim. "Sadece kirlenirsin ve bugün çok güzel görünüyorsun."

Anya, altın sarısı saçları, krem rengi teni ve iri ela gözleriyle her zaman güzel görünürdü. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, insanların aval aval bakmaktan kendini alamadığı türden bir kadındı. Buna karşılık ben kısa boylu, zayıf ve genellikle çamur içindeydim. Bazı nazık köylü kadınlar bana "biraz vahşi" diyordu; "yarı vahşi" daha yaygındı. Anya'nın çocukken bana bir bakış atıp neden en iyi arkadaş olacağımıza karar verdiğini asla bilemeyeceğim ama sonsuza dek minnettarım.

"Normalde ben de aynısını söylerdim," dedi, lekeli pantolonuma yargılayıcı bir tavırla bakarak, "ama bugün en ufak bir çaba bile göstermedin."

Bir kahkaha attım. Anya bana daha önce de pek çok kez güzel olduğumu söylemişti ama kirli kıyafetlerimden duyduğu dehşeti gizlememişti. "Çaba göstermene gerek yok. Bir elbise giymek insanların daha iyi düşünmesini sağlamayacak." Parmaklarımı karmakarışık buklelerimin arasında gezdirdim, yüzümü buruşturdum.

uzun bir ot parçasıyla karşılaştım. Seçim sırasında saçında çimen olan tek kadın kesinlikle ben olacaktım.

"Elbise olmasından çok çamur sıçramasından endişeliyim. Bataklıkta mıydın?"

"Evet. Koleksiyon yapıyorum." Kalçamdaki kan lekesi küçüktü ve toprakla karışmıştı, bu yüzden bundan bahsedip onu endişelendirmeyecektim.

Yüzünü buruşturdu. "Orayı neden sevdiğini anlamıyorum. Ya düşüp boğulursan?"

"Nereye gittiğimi biliyorum." En azından bir noktaya kadar. Yıllar süren başıboşluk bana henüz yolun tamamını göstermemişti. Kıyafetine başımı salladım. "Elbisen güzelmiş."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Başka seçeneğim yoktu. Yine de güzel." Pelerininin altındaki giysi ince, sarı pamuklu, yaza uygun bir giysiydi ama yaz boyunca evini ve ailesini yok eden yangından kurtulan tek elbiselerden biriydi. Başını iki yana salladı. "Belki bugün zengin bir adam bana deliler gibi aşık olur."

Bu sözler kulağa üzücü geliyordu. Anya idealist biriydi, bir aşk evliliğinin mümkün olduğuna ve hayatını iyileştireceğine hararetle inanıyordu ama maddi zorunluluktan bulduğu bir koca muhtemelen başka hiçbir anlamda sahip olmaya değmeyecekti.

Tumbledown'daki kadınların çoğu yirmi beş yaşına kadar evlenirdi, bu yüzden ikimiz de kabul edilebilir sınırlara yaklaşıyorduk. Ben fakir, tuhaf ve istenmeyen biri olduğum için evlenmemiştim -ki bu benim için sorun değildi, çünkü bir tüccarın hayatı bana bir ev kadınınkinden daha cazip geliyordu- ama Anya'nın yıllar boyunca taliplisi hiç eksik olmamıştı. Yine de kendini ailesine adamıştı. İkisinin de sağlık durumu iyi değildi ve ev işlerine yardım edecek güçlü genç ellere ihtiyaçları vardı. Artık onlar gittiğine göre, Anya'nın sonsuza dek hoş karşılanmayacağını açıkça belirten bir teyzenin yanında kalıyordu.

Birlikte pazarı dolaştık, ben hançeri alabilecek kadar zengin birilerini ararken tezgahlara baktık. Yine de bu görevden Anya'ya bahsetmedim; ikimiz arasında hayalperest olan oydu ve paralar elime geçene kadar onu gelecekle ilgili umutlandırmak istemedim.

el. Normal bir tatilden beklenenin beş katına ulaşan bir kalabalık vardı ve gergin bir heyecan havası hakimdi.

Anya yanımda yorum yapmaya devam ediyordu. Her zamanki gibi gülümsüyordu ama yanaklarında gerginlik vardı ve endişesi gevezeliğinin hızından belli oluyordu. Benim de endişelerim karnıma çökmüştü ama ikimiz arasında ben daha çok sessizliğe gömülüyordum. Bir at arabası gürültülü bir çatırtıyla bir satıcı tezgahına çarptığında Anya sışradı.

"Hey," dedim, dokuma kumaşlarla dolu bir standın yanında kısa bir süre durarak. "Sen iyi misin?"

Tahta bir direğe yaslanırken bir elini karnına bastırdı. "Ayn konusunda gerginim. Mistei'ye gitme düşüncesi..." Başımı iki yana salladı. "Aynı anda hem şaşırtıcı hem de ürkütücü. Bunu söylemek dindarlık değil ama bir yanım seçilmemeyi umuyor."

Anya benim alaycılığımından yoksundu. Annem gibi o da peri ışıklarının kadınları bataklıktan geçireceğine inanıyordu. Yine de, bu efsaneler doğru olsa ve seçilmiş kadınlar hayatlarının geri kalanını lüks içinde geçirseler bile, herkes bildiği her şeyi geride bırakma konusunda gergin olurdu.

Anya'nın gece vakti bataklığa doğru gittiğini, hayatını ve güvenliğini bir çocuk masalına emanet ettiğini düşününce korku boğazımda düğümlendi. Gizli patikaları herkesten iyi biliyordum ve ben bile geçip Mistei'ye giden yolu bulamamıştım. Başımı sallayarak bu olasılığı reddettim. "Biz seçilmeyeceğiz."

"Bunu bilemezsin."

"Burada yüzlerce kadın var," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Tumbledown'daki yirmi ila otuz yaş arasındaki tüm evlenmemiş kadınların katılması gerekiyordu ama kadınlar ya kalpleri saf bir inançla dolu olduğu için ya da aileleri artık onlara bakamadığı ve büyülü bir çözüm için çaresiz kaldıkları için kuzey Enterra'nın her yerinden geliyorlardı. "İhtimaller düşük. Ve eğer seçilirseniz, ayın başlamadan önce kaçabiliriz."

Anya düşünceli bir ifadeyle iki blok ötedeki tapınağa doğru baktı. Kasabadaki diğer tüm binalardan daha uzundu, parıldayan gri taştan yapılmıştı.

sözde yüzyıllar önce Mistei'den çıkarılmıştı. Elder'ın yardımcıları tapınak merdivenlerinin tepesindeki büyük bakır mangalın içine porsuk dalları yerleştiriyorlardı. "Belki de seçilmiş olmak iyi bir şeydir," dedi usulca. "Belki de çıkış yolu budur."

Tüm kalbimle bu fikri reddettim ama neden böyle söylediğini biliyordum. Periler tarafından seçilmek, yeni yoksulluğundan, belirsizlikten, iyi bir yaşam için sevmediği bir adamla evlenmesi gereken bu yeni gerçeklikten kurtulmanın bir yolu olacaktı.

Yine de ritüelin yeni bir başlangıç getirdiğine inanmıyordum, bulduğum kemiklerden sonra değil. Belki de Fae'ler bir zamanlar insanları gerçekten önemsemişti ama yüzyıllardır kimse bir peri bile görmemişti.

"Hayır," dedim şiddetle. "Başka bir yolu olacak." Onu bataklığa ya da ne yaptığını, nereye gittiğini ve kiminle arkadaşlık etmesine izin verildiğini kontrol edecek küçük bir ev zorbasına kaybetmeyi içermeyen bir yol. Ailesi onun yarı vahşi bir bataklık çocuğuyla başıboş dolaşmasına izin vermişti; bir koca bu kadar hoşgörölü olamazdı.

Gülümsemesi küçüktü ama gözleri parlamıştı. "Sen öyle diyorsan," dedi. Hayalperest Anya, geleceğin daha parlak olacağına dair sözüme inanıyordu.

Korkuyu bir kenara ittim. İdealist olmayabilirdim ama inatçıydım ve bu da daha iyi sonuçlar doğurmaya meyilliydi. Hançer satıldığında ikimizin de daha fazla seçeneği olacaktı.

Köye doğru yürüdük ve Anya'nın yanımdan ayrılmayışına bakılırsa, seçim yapılamayacağı kadar gitmeyeceğini biliyordum. Hançeri gün ışığında satmak riskli olabilirdi, en iyisi köyün sarhoş olacağı ve kutlamaların yapılacağı bu geceye kadar beklemektir.

Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Silah taşımanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Kadınların avlanmadıkları sürece silah taşımamaları gerekirdi. Erkekler böyle mi hissediyordu? Cesur ve cesur, sanki kimse onlara zarar veremezmiş gibi?

Pazarın kenarındaki bir grup meyhanecinin yanından geçtik; adımları dengesiz, elleri havada dolaşan tiplerdendi bunlar. İçlerinden biri Anya'yı fark edince ıslık çaldı. "Neden buraya gelmiyorsun? Sana göstereceğim bir şey var." Pantolonunun üzerinden kendini müstehcen bir şekilde avuçladı ve arkadaşları güldü.

Anya'nın yanakları kızardı ama gözlerini yerden ayırmadı ve daha hızlı yürümeye başladı. Dişlerini göstererek onunla adamların arasına girdim.

"Oh ho," dedi içlerinden biri. "Küçük bekçi sürtük bugün vahşi görünüyor." "Onu çamurdan tanıyamadım."

"En azından bugün endişelenmesine gerek yok, Fae'lerin o sıska kıcı istemesine imkan yok."

Gürültülü bir kahkaha patlattılar. Kaşlarını çatarak yürümeye devam ettim -erkeklerin böyle konuşmasına alışkındım- ama Anya durdu.

"Kapa çeneni," diye tersledi. Onlar daha yüksek sesle gülerken elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı.

"Buna değmez." Pes edeceğini umarak kolunu çekiştirdim. Anya sarı elbisesini giymişken, olabilecekler konusunda gerginken bu kavga etmeye değmezdi.

Topuklarını sıktı ve dik dik bakmaya devam etti. Bu Anya'nın en sinir bozucu ve en sevimli özelliklerinden biriydi. Hiçbir zaman kendisi için savaşırmazdı ama her zaman sevdikleri adına savaşırdı.

Anya sonunda çekiştirmelerime boyun eğdi ve adamları arkamızda gülüşürken bırakarak yürümeye devam ettik. Yanakları ateş parlaklığına ulaşmıştı. "Domuzlar," diye mırıldandı.

"Peki domuzlar neye dönüşüyor?" Hafifçe sordum. Dudakları kıpırdadı. "Pastırma."

"Aynen öyle."

Anya bir kez daha omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar öne doğru döndü. "Nereye?" diye sordu. "Tapınakta toplanmamız gerekmeden önce birkaç dakikamız var."

Tapınağın çan kulesine bakarak tereddüt ettim. Arkasında küçük taş işaretlerle dolu çitlerle çevrili bir avlu vardı. "Gündönümünü severdi," dedim usulca.

Anya her zaman olduğu gibi anında anladı. Yüz ifadesi yumuşadı ve kolunu benimkinin içine soktu. "Hadi saygılarımızı sunalım."

Annemin mezar taşı, bahçenin aşırı büyümüş bir köşesine yerleştirilmiş eğri büğrü bir kaldırım taşıydı. Yazın etrafında kır çiçekleri açardı, ama şimdi

hayatı ne kadar süssüz geçtiyse o kadar süssüzdü. Onun adını taş kendim kazıdım, birkaç haftada bir derinleştiriyordum: NEVE SUREN.

Toprağa diz çöktüm, ellerimi kucağıma koydum ve gözlerimi kapattım. Kıvrım kıvrım kahverengi saçlarını, gülümsemesinin güneşin aydınlattığı bir deredeki balık gibi parlak ve hızlı bir şekilde parlamasını düşündüm. Her zaman elinin arkasına sakladığı kahkahasını ve geceleri ben duymayayım diye nasıl ağlamaya çalıştığını. Toprak ve keskin otlar gibi kokardı ve parmak uçları yaptığı işlerden dolayı her zaman sarı ve yeşil lekelerle kaplıydı.

Her gece Fae'ye bir kutsama için yalvarırken o tonik lekeli ellerini göğsüne bastırışını hatırlayınca çenem sıkıştı. "Lütfen sana hizmet etmeme izin ver," diye fısıldardı. "Layık olmama izin ver."

Buz gibi bir rüzgâr mezarlığın içinden ölü yaprakları mezar taşlarının üzerine savurdu. "Fae'leri severdi," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Ve onlar ona hiçbir şey vermedi."

Anya'nın eli gelip omzuma dayandı. "Ona umut verdiler," dedi usulca.

Sonunda umut ona pek bir şey kazandırmamıştı. Belki de Anya haklıydı. Elimde kanıt olmadan daha iyi bir geleceğe inanmayı zor buluyordum ama annem her zaman hayallerle doluydu. Mistei'yi hayal etmediği zamanlarda, aşkı ve onu mutlu ve rahat bırakacak bir evliliği hayal ederdi. Bir keresinde bunu neredeyse başarmıştı. Babam zeki ve çekiciydi, şimşek gibi bir kahkahası ve neşeyle parlayan gözleri vardı. Beltane festivali için Tumbledown'a gelmiş gezgin bir tüccardı. Onun mavi gözlerine bir kez baktığında kaybolurdu.

Ya da öyle demişti. Ne de olsa Beltane'ydi, insanların tutkularının onları alıp götürdüğü bir bayramdı ve annem hikâyelerini severdi.

Bir yıldan kısa bir süre sonra babamın garip kehribar gözleri ve annemin vahşi bukleleriyle doğdum. Donmuş, aysız bir gecede, sanki dünyaya öfkeliymişim gibi çılgınlık atarak doğmuştum. Belki de bunun için çok sebebim vardı.

Babam iddia kadar varlıklı değildi ve iş anlaşmaları düştüğünde, fakir ve aç bir şekilde

Cazibesi geri kalanını asla tam olarak telafi edemeyen ve bir çocuğa ve hayal kırıklığına uğramış bir eşe sahip olma sabrı ben onu hatırlayacak yaşa gelmeden çok önce tükenen bir adamla bataklık.

Gözlerimi açtım ve parmak uçlarımı soğuk, sert taşa bastırdım. "Mutlu gündönümleri, anne," diye fısıldadım. "Ruhun Mistei'yi bulsun."

Tapınak kulesinde çanlar çalmaya başladı, sadece beş yılda bir çalan hızlı, melodik bir ritim

Anya'nın endişeli gözleri benimkilerle buluştu. "geldi."

OceanofPDF.com

Fotoğraf: Mahina Hawley Photography

Kuzeybatı Pasifik'te yaşayan **SARAH HAWLEY**'in hobileri arasında ormanda gezinmek ve kurgusal kötü karakterleri takdir etmek yer alıyor. Arkeoloji alanında yüksek lisans yapmış ve Şili'de bir İnka bölgesinde, Türkiye'de bir Bronz Çağı sarayında ve İngiltere'de bir ortaçağ manastırında kazılar yapmıştır. Tuhaf aşk hikâyeleri hayal etmediği zamanlarda kitap okurken, dans ederken ya da iki kedisini kucaklarken bulunabilir.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.